

ex libris D. Gde Labastie
J. T. 4.
N. 1674.

Nouvelle traduction Latine par J. SELDEN
des marbres d'Arundel tables antiques
gravées en caractères grecs et trouvées à Paros
au XVIe siècle.

elle présente la chronologie de 79 de plus
belles époques de l'histoire grecque depuis
Cécrops fondateur d'Athènes (1582 av. J.C.)
jusqu'à Diognète archevêque de la même ville
(250 av. J.C.)

A

Digitized by the Internet Archive
in 2016

MARMORA
ARVNDELLIANA;

Siue

Saxa Gracè incisa.

Ex venerandis priscae **Orientis** gloriae ruderibus,
auspicijs & impensis Herois Illustriss. **Thomæ**
Comitis Arundelliae & Surriae, Comitis Mares-
calli Angliae, pridem vindicata & in ædibus
eius hortisque cognominibus, ad Thamesis ripam,
disposita.

Accedunt **Inscriptiones** aliquot **veteris Latij,** ex locupletissi-
mo eiusdem **Vetustatis Thesauro selectæ, Auctariolum** item
aliundè sumtum.

Publicavit & Commentariolos adiecit

IOANNES SELDENVS I.C.

Prudentius.

Ipsa rore mihi Seges est, quo Gramen onagris.

LONDINI

Apud Ioannem Billium, Typographum Regium.

MDCXXIX.

ARVNDELLEANA

216

216

Ex veteribus pulchris Orientis gloriis videretur
auspicis & impensis Herois Illustris Thomae
Comitis Arundellii & Summi Regis Angliae
Castri Arundellii pridem vindicata & in aedibus
eius hodieque cognominibus ad Thamesis ripam
disposita.

Acedunt inscriptiones aliquot veteris Latini scripturae
in quibus nonnullae Theodosii Imperatoris
aetate sunt.

Publicanus & Commentarius ad
JOANNES SELDENUS

Prudentia

1674

214

apud Ludovicum Baltham Typographum Regium
MDCCLXXII

0

V. CL. &

Doctissimo

PATRICIO IVNIO,

Bibliothecario Regio

S. P. D.

Joannes Seldenus.

Am assiduâ, Suauissime Iuni,
& amica comitate, in ampli-
oribus Arundellianarum In-
scriptionum exscribendis &
fugientibus earum vestigijs
feliciter reuocandis, mihi so-
cius aderas, tamque doctè &

ingeniosè id quod tuum erat præstabas, vt ea-
rum iam, ex Marmoreis autographis (quæ Nobi-
lissimi Herois, cuius nomine passim ipsa editio
superbit, erga bonas artes Amori & Magnificen-
tiæ Nos cum toto orbe literario deberi gratulan-
tes agnoscimus) in chartaceam lucem prodeun-

tium

tium aut me **Domium** in solidum venditare aut
te, etiam cum acuminis & eruditionis prærogatiua,
partiarium non profiteri, piaculum foret nullâ sa-
ne expiandum hostiâ. Fruere igitur quod ita iu-
re optimo tuum est, atque adeò libenter agnitum
vt ne meum quidem, quicquid illud heic porrò
fuerit, non item tuum esse feram. Exigit ferme
mos vt non sine dedicatione emittantur libelli.
Quantum igitur eo titulo transferri potest, tantum
omninò tuum facio. Nam vtcunque hoc seculo,
quo tum Censore opus est tum Aruspice nobis,
Donaria huiusmodi non rarò prodiguntur magis
quam ritè collocantur, ab adulante scilicet edito-
rum turba, quæ propensè nimis *mittit lapides in*
aceruos Mercurij & tam fastidiosa Nequitia
Mancipia quam splendida Ignorantia & Vecor-
dia Pegmata bonarum literarum fructu, non mi-
nùs ambitiose quàm improuide, ne dicam impiè,
interdùm dignatur; Ego necdum omninò volui
hac in parte reus esse. Ideoque cum delectu sin-
gulari etiam nunc Te hùc adsciui. Ingenium
nempe Sagax, Liberale, & prudenter Temperatum,
Iudicium Perspicax, præter Morum Suauitatem cum
Probitate coniunctam (quibus si adest insuper
Eru-

Eruditio qualis tua est, ne ipsa quidem Præstan-
tiæ Corona heic abest) Hominem, cui hæc Sacra
fieri oportet, adeoque Te, mi Iuni, verè consti-
tuunt. Et accedit porro tum perpetua Amoris
inter nos recipocratio, tum non infrequens Studio-
rum eiusmodi, quibus Humilius nostrum & Inno-
centius vitæ genus etiam Iucundius multò fit, com-
municatio. Ita non modo egregio Virtutum me-
rito, verum etiam peculiari Consuetudinis, Ami-
citiæ, Societatis Iure locum hunc occupas, qui eo
honoratior est quo Te minus habeatur indignus.

Mar-

*Marmorum Arundellianorum, atque eorum
que insuper hac prodeunt editione,
Elenchus.*

EPOCHÆ veterum Græcorum Nobiliores seu insigniora Temporum
Interualla fermè vniuersa; anno ante vulgarem D. N. Iesu Christi
Epocham CCLXIII seu periodi Julianæ MMMMCCCCLI
conscrip̃ta. pag. 1.

Idem caractere communi, cum Versione. pag. 6.

III

Fœdus Smyrnæorum & Magnetum, ad Maiestatem Seleuci Cal-
linici Asiæ Regis tutius conseruandam, circa annum ante
vulgarem D. N. Iesu Christi Epocham CCXLIV seu pe-
riodi Julianæ MMMMCCCCLXX percussum, stelis
singulis incisum & in fano Veneris Stratonicidis alibique a-
pud vtramque Rempublicam ex pacto sacratum. Bina præ-
tereà Fœdus comitantia Decreta Smyrnæorum. pag. 15.

IV

Eadem caractere communi, cum Versione. pag. 22.

V.

C. Ant. Septimij Publij Citharædi Victoria. pag. 34.

VI

Idem caractere communi, cum Versione. pag. 35.

VII

Donariorum ad Gymnasij, ut videtur, Smyrnenfis ornatum recensio, sed mutila. pag. 35.

VIII

Idem cum Versione. pag. 37.

IX

Alie Inscriptiones Octo Græcæ minorum gentium. pag. 38. 39. 40.

X

Psephismata aliquot Deliorum. pag. 41. 42. 43. 44.

XI

Cretensis, ut videtur, inscriptio, κατα τὸν διοριστὸν nominibus, ut temporis caractere, notata. pag. 44.

XII

Sacrarum in Artemiso Erogationum Recensiois fragmentum. p. 45.

XIII

Inscriptiones complures Græcæ sepulchrales; alie item ad priuatos spectantes. pag. 46. & seq.

XIV

Ex Latinis, etiam Arundellianis, selecta aliquot. pag. 50. & seq.

XV

Auctariolum aliunde collectum quod claudunt Marmora aliquot Ebraica Londini ante decennium in veteris structura rudibus reperta. pag. 59. & seq.

XVI

Ad veteres Græcorum Epochas	}	I Apparatus Chronologicus. pag. 59.
		II Notæ Historiæ. pag. 71.
		III Canon Chronicus. pag. 92.

XVII

XVII

*Ad Smyræorum Decreta & Fædus cum Magnesiis iustum, Commentariolus, in quo de eorum occasione & in Annalibus loco, Venere Stratonicide, Asylorum inre, Αγαθῆ Τύχῃ seu Bona Fortuna, Stephanophoris, Mense Lenæone, trinis Atheniensium Dionysijs, Jurandi formulis, Sigillorum v-
su, Decima Censuali, id genus alijs, fusiùs disputatur.*
pag.120.

XVIII

Ad C. Septimij Publij Citharædi Victorias, Commentariolus, qui de plerisque Veterum Græcorum Certaminibus plurima aperit
pag.157.

XIX

*Ad Smyrnensem Donariorum, in Gymnasyj ornatum, Recensio-
nem, Commentariolus; vbi de Asiarcharum Officio, & Ciuitatum quæ Νεωκίεσι seu Ædituæ, toties in Nummis, v-
ti Ephesus in Actis Apostolorum dictæ.*
pag.163.

XX

Ad Arundellianorum Marmorum cetera.
pag.171

XXI

*Ad Auctarioli pleraque & demùm ad Ebraicarum Inscriptionum
Fragmenta Commentariolus; in quo de veteri Iudæorum in
in Anglia statu.*

Editionis

Ansa, Causa, Consilium.

SVb anni superioris Epiphanijs, ex Asia aduecta sunt, ad Illustrissimi Comitis Arundellix ædes, Marmora aliquot satis ampla, mutila & disrupta, sed Græcis literis plerunque incisa. Ex cimelijs illis erant quæ accepta ferimus felicissimæ procurationi & summo cum iudicio præstix V. Cl. doctissimique Guilielmi Pettræi, qui, ante annos aliquot à Comite, pro flagrantissimo eius & incomparabili erga nobiliores artes veteremque Græcorum nitorem amore, in Orientem ad illud negotij, non sine honesto comiteatu, missus, insigni id genus mercium frequentia (vt Statuas, Figuras insculptas, Numismata & quæ sunt eiusmodi cetera selectissima prætermittam) gestionis, cui præficitur sumtus effusissimè repensat. Cum primùm inuiserat ea vir præstantissimus Robertus Cottonus, condus ille ac promus vetustatis longè locupletissimus, ad me aduolat, & impensius instat, vt mane proximo (nam prouectior nox erat) ad Græca illa arcana eruenda, me totum accingerem. Libentissimè annuo. Sed vt expeditius res absolueretur, rogo vt in operæ societatem adsciscerentur amici communes, eruditissimus Patricius Iunius, Bibliothecarius Regius, & multiugæ doctrinæ studijque indefatigabilis vir Richardus Iamesius. Vtrique condicit ille. Illucescente die crastino, conuenimus triumviri in hortis Arundellianis, vbi Smyrnæorum Decreta & Fœdus, ab ijs cum Magnesijs, ad Seleuci Callinici Asiæ Regis maiestatem tutius conseruandam, percussum, in stela variatim disrupta primò comperimus. Fragmenta, suis locis commissa, longitudinem pedum VIII & pollicum binorum, latitudinem pedum III poll. V. crassitiem pollicum VIII exhibent. Scriptura autem, cuius lineæ vtramque oram contingunt, longitudinem pedum VII & pollicum VI occupat. Lauando & sæpius detergendo lectioni accommodam reddimus, mutuas tradimus operas,

Editionis Ansa,

& demùm quæ reliqua erant, exscribimus. Hiatus enim & Lacunæ, vt in edito exemplari videre est, haud sunt infrequentes. Sparsa statim est, vt fieri amat, de Asiatico hoc monumento fama & percrebuit passim desiderium, vt exemplaria eius communicarentur; quod non minùs iustè etiam amicissimis negaui ego, quàm à curiosioribus efflèctim concupiebatur. Verebar enim, idque meritissimò, ne ea quæ ex Marmore mutilo accuratiùs desumpta erant & ad veritatem lectionis exacta, hiatibus interim scæntia, iteratà sæpiùs inter transcribendum amanuensium incuriâ in deprauatissima, vt euenire solet, citò degenerarent. Quod ne fieret, atque vt amicis tamen, qui deperibant ea efflagitabantque, intereà satisfacerem, Editionem promitto. Eam dum meditor, alias itè, in eisdem hortis, pretij non vulgaris visendas Inscriptiones adiungere visum est. Maximè verò Marmoreas Græcorum veterum Epochas, mutilas illas quidem (quod inprimis dolendum est) sed eiusmodi interim vt in hoc literarum genere plurimi, idque plurimis nominibus, sint meritò æstimandæ. Etenim nullus reperitur in toto orbe codex qui compluribus seculis eis non cedit. Et Autor eorum ipse anonymus seculis etiam pluribus vetustior est vetustissimo eorum, quos iniuria temporis nobis non inuidit, Chronologorum. Græcos intelligo qui Scriptis suis ex primario instituto Tempora dinumerarunt, in quæ locum principem, siue æuum spectes, siue viri auctoritatem, obtinet Eusebius, quem quingentis amplius annis anteuertit hic Noster, vti ex Apparatu nostro Chronologico satis ediscitur. Imò nec Historicus habetur Græcus, Herodoto, Thucydide & Xenophonte exceptis cum ijs quorum opera plane interciderunt, cui non multùm præcedit antiquitate. Neque alibi siue in vetustis codicibus siue Marmoribus, præter aliud vnicum quod Arundellianorum est XVII, anti-quissima illa numerandi formula per I Π Δ ΙΑ Η ΙΙΙ Χ pro I V X L C D M occurrit, si Herodianum *αὐτῶν ἀριθμῶν* excipias, Iqui eam vti obsoletam solus, quod sciam, Græcorum meminit. Mos ille Atticus erat, principalem nominis numeri literam ponere & significare numerum; Π scilicet pro Πέντε V, Δ pro Δέκα X, ΙΑ pro Πεντήκοστα L, Η pro ἑκατὼν C (nam Η ipsa ibi aspiratio est) & pro χίλις X M, adeoq; I pro vnitæ quæ vocabulo, ni fallor, ἴς seu ἴν olim, vt postea οἷς & ἴν, signabatur. Atq; ad hanc rationem intelligendus puto est Scaurus Grammaticus & corrigendus vbi H & esse literam scribit & apud Græcos quoque fuisse, qui id significant. Attici, qui Principes literas vocum à quibus earum nomina

Causa, Consilium.

*incipiunt, numeris notantes, hac quoque in eadem significatione utantur. Nam quoties unum notant μ & a literam ponunt, quoniam apud illos μ & a dicitur, $\delta\upsilon\omicron$ δ , $\tau\eta\iota\alpha$ T. Sic ξ $\xi\alpha\tau\omicron\rho$, id est, centum H litera notant. Monstrum est non solum quod de μ & a hic legitur sed etiam quod de δ & T. Vbinam eiusmodi apud Græcos dinumerationis aut vola aut vestigium? Corruptis Scauri Græcis, ut fieri solitum est, tam elementis quam vocabulis, quæ heic locum habuere, substituebant, puto, ignari & oscitantes librarij illa $\delta\upsilon\omicron$ δ , $\tau\eta\iota\alpha$ T mentem autoris minimè attenti. μ autem & a portentose forte infarciebant, quoniam cum quid ibi verè scribendum esset ne hariolari quidem potuerint, illa ex veteri Scriptura deprauata exarare, ut fit, eis visum est. Scripsisse potius opinor Scaurum, *Quoties unum notant iuxta literam ponunt, quoniam apud illos is pro a dicebatur*; $\mu\epsilon\tau\epsilon\tau\epsilon\tau\epsilon$ π , $\delta\epsilon\iota\alpha$ δ sic & $\xi\alpha\tau\omicron\rho$ $\xi\tau\epsilon$. Sed hoc obiter. Quinetiam Chronologica hac stela, in Inscriptionibus, quæ hætenus reperta sunt, paucissimas habemus annosiores. In Latinis fautor, Duiliana illa, si nimirum genuina est, & altera ante decennium ad portam Capenam effossa, quæ Elogium est L. Scipionis Barbati F. à V. Cl. Jacobo Sirmondo explicatum, triginta aut circiter annis hac antiquiores sunt. Et in Græcis forsitan habentur, aliquot eiusmodi apud Ianum Gruterum. Ceterum quanquam nonnullæ ita tempore hanc præcedunt, attamen ad unum omnes, quotquot omninò visæ sunt, nisi nimium me fallat ratio, huic vnice, si Rei, quam docet, excellentiam spectes, multis parasangis sunt postponendæ. Quod fermè dicendum est etiam de Smyrnæorum & Magnetum stela quæ Epocharum Marmore annis amplius viginti recentior est. Neque enim tam integras & expressas Decretorum simul & Fœderis formulas Græcas tamque vetustas alibi comperimus; ut quæ cetera ad historiam Seleuci Temporum attinent hætenus prorsus ignota omittam. In illâ autem Epocharum describendâ, opera complurium dierum collocata est. Obscurior nempe est, elementis sæpius omninò detritis, fugientibus sæpius. Has tamen, & perspicillorum usu adiutus & assiduo acumine & iudicio suavissimi amici Patricij Iunij, post bene multas iterationes, in quantum fieri potuit, reuocaui. Insignem autem Chronologici huius Marmoris utilitatem nemo non fusiùs agnoscet, nisi qui accuratiores Temporum rationes, sine quibus nec Consilia, nec Res Gestæ rerumue Successus, quæ omnia primaria sunt civilis scientiæ documenta, rectè deprehendi queunt, planè negligendas esse minus cordatè*

Editionis Ansa,

datè putet. Nobiliores in hoc habemus Epochas annorum MCCC aut circiter, ab initio scilicet Attici, sub Cecrope, Imperij vsque ad tempus quod annis aliquot Alexandrum Magnum proximè antecedit; ad quem saltem, etiam Autorem descendisse verisimilimum est. Stelæ enim huius (cuius latitudo est pedum II pollicum VII; latus quod dextram respicit pedum II, pollicum XI; quod sinistram pedum III pollicum VII & crassities pollicum V) pars inferior, vti ex descriptione nostra scire etiam licet, obliquè abrupta disparuit. Coæui autem fuere (de Græcis loquor scriptoribus atque viris aliquo eruditionis genere celebribus; & non tam de momentis temporum quam de integro seculo) hisce Marmoreis Inscriptionibus binis Theophrastus, Menander, Pyrrho, Cratinus, Theocritus, Aratus, Apollonius Rhodius, Lycophron, Nicander, Epicurus, Zeno, Berosus, Cleanthes, Callimachus, quibus & Hellenistas illos, qui LXX seniores dicuntur, adijcias, vt alios minorum gentium præteream. In vtrisque typis mandandis, ita Lineas repræsentari curauimus, & numeris signari, & qua fieri potuit, iustam hiatus & lacunarum proportionem exhiberi, vt tum facilius esset Lectori & sua de ijs suppleendis coniectura, tum lineam aliquam in ipsis Marmoribus, si inuisere ea libuerit, citius inuenire. Hisce adiungere item volui præclaras illas C. Antonij Septimij Publij Citharœdi Victorias è quibus etiam nonnulla quæ densissimis tenebris hætenus, in certaminum Græcorum recensione, obducta sunt, & viris doctissimis fuere cruces, Lucem accipiunt non contemnendam & expediuntur. Plurima alia in pretiosissimo illo thesauro Arundelliano, quæ omnia pristini æui studiosis grata fore non dubitavi, vti & pauca quæ penes me descripta in aduersarijs habebam, adijcienda censui. Atque ita tandem promissi reus, etiam cum foenore, fidem libero. Quod vt amplius esset, tam Commentariolos aliquot, quàm Versiones adiungo. Ad Epocharum scilicet sensum aperiendum, Apparatum Chronologicum, quo Annorum, quibus vsus est autor, rationes demonstrarem; Notas Historicas ad breuiusculas Historiarum periochas illustrandas, præter Canonem Chronicum, quo auctoris mentem in annis potissimum Periodi Iulianæ (quæ communis est, & perquam certissima Temporis mensura, quam etiam *Linguam Chronologicam* appellare soleo) explico, additis etiam suis in locis, & Olympiadum & Reparatæ salutis humanæ annis. In ipso etiam Canone, Notas inserero, quibus cum primariæ classis Chronologis obuijsque

Causa, Consilium.

nijque optimorum autorum, de putando tempore, locis Anonymum Marmoreum committo, eiusque autoritate, pro re nata, aut firmo, aut castigo, aut monita cuiusmodi præbeo quæ perspicaciores irritent. Magna enim est vetustissimorum apographorum, ad hæc præstanda, autoritas; sed autographorum maxima; idque maxime in Temporum ratione quæ etiam ob varias interpolationes a librarijs oscitanter committi solitas sæpe nimis vacillat. Vnde potissimum item euenit ut nulla ferè reperiatur in veterum codicibus discrepantia, quæ diuersitatem in Temporibus designandis immanem, passim occurrentem, recentioresque indies excruciantem æquet. Quod non solum de Chronologia Profana dicendum est, sed etiam de Sacra; de qua item, dum de Temporum ratione loquimur, id liceat obiter adnotare quod nullibi hactenus, in Orbe Christiano, publicatum est, paucissimis sanè auditum, sed à doctissimis viris & diu & impensissimè est desideratum, & obseruatu inprimis ut dignissimum ita iucundissimum vniuersis qui cum historia sacra etiam Temporum, quod prudentis est, calculum variaque de eo veterum placita explorare satagunt. In Eusebij omnigena Historia a viro summo Iosepho Scaligero, ex Georgio Syncello, ante annum vicesimum, primò in lucem emissa, Temporum primorum Patriarcharum eiusmodi est dinumeratio, ut alia secundum LXX Seniorum versionem, ad Ebraicos Iudæorum codices alia, & demum *ἡ ἑβραϊκή* & *ἡ Samaritanica* seu ex Samaritanorum libris sacris, eisque merè Ebraicis, tertia fiat. Libros autem Samaritani sacros alios, præter Pentateuchum, agnoscunt nullos. De eis vide plura apud Guilielmum Postellum libro de Originibus & Scaligerum de Emendatione Temporum pagina 620. & ad numerum Eusebianum MCCLXXI. De Temporum dinumeratione quæ in Iudæorum libris & LXX Senioribus habetur, heic plura dicere superuacaneum est. Ex libris editis satis dignoscuntur. Computum autem Samaritanum exhibet Scaliger in Septimo de Emendatione Temporum, alium sine omninò ab Eusebiano & ab alijs, quibus in Europa vsi sunt chronologi, rationibus. Notas item eruditissimas adijcit. *Sed qui in Palestina, inquit, peregrinantur possent & alia & Pentateuchum ab illis adipisci. Nam sanè Christianæ pietatis homines paulò hac in re negligentiores hactenus fuerunt ex cuius rei uberrimi fructus redundarent. Spero non defaturos qui voto nostro satisfaciant aut exemplo nostro hæc illustraturi sunt. Nam huius conatus nostro multa deesse ad perfectionem ut non dubitamus ita palam profite-*

Nam & subductis temporum calculis ita liquet ex ipso Eusebio, quem de hisce rebus vide Chronicorum Græcæ editorum lib. 1. paginis 3. 4. 10. & 19. Et rationes & Enochii *πρωτοβιβλια* eadem sunt tam in Chronographio Samaritanorum Scaligeriano quam in utroque Pentateucho. Sed ad Chronographium illud satis corruptum, minimè omninò est Eusebius aliàs corrigendus. Neque cum corrigere voluisset magnus Scaliger, nisi Pentateucho Samaritano, quo nihil puto impensius desideravit, profus caruisset. Atque ita tandem Samaritanum annorum Mundi calculum hætenus etiam viris doctissimis ignotum, atque ex ipsis abditissimis eorum fontibus petitum, & obiter heic primo in lucem emissum, boni consulas lector, & porrò, quemadmodum in Sacrorum Temporum rationibus res exegerit, accuratius & sobriè perpendas. Sed mirum interea forsàn videatur, quod in Quæstionibus Ebraicis ad Genesim tradit D. Hieronymus, de Methusalæ annis verba faciens. *Cum supra nongentis, inquit, sexaginta novem annis vixisse sit dictus, nulli dubium est quatuordecem eum annos vixisse post Diluuium. Et quomodo verum est quod octo tantum anime in arca saluæ factæ sunt? Restat ergo, ut, quomodo in plerisque, ita & in hoc sit error in numero. Siquidem & in Hebrais & Samaritanorum libris scriptum reperit. Et vixit Mathusala, centum octoginta septem annis & genuit Lamech & vixit Mathusalah postquam genuit Lamech septingentos octoginta duos annos & genuit filios & filias. Et fuerunt omnes dies Mathusalah anni nongenti sexaginta novem & mortuus est. Et vixit Lamech centum octoginta duobus annis & genuit Noe. Quæ non magis consona sunt Ebraicis, siue Iudæorum Codicibus, quàm Samaritanis aduersantur, uti liquet ex ijs quæ supra transcripsimus. Anne igitur alia Pentateuchi Samaritani hoc in loco lectio erat, D. Hieronymi ævo? aut hinc autoritati eiusce derogatur? Id conijcere mihi nefas est. Patrem illum literarum Orientalium callentissimum, sacris Samaritanorum libris vsum esse nullus dubito. Id quod ex alijs eiusdem Operum locis satis ediscimus. Sed cum Eusebij numeros Samaritanos, ante D. Hieronymum, ex eorum libris collectos video, ad amussim sane in & *πρωτοβιβλια* annis convenire cum eis quos iam ex eorum pentateucho representauimus, fieri nequit ut non memoriæ lapsu illud de utrorumque libris dictum putem. Et de ea re viderint coniectores perspicaciores. Plura autem de Chronologia Sacra dicendi locus heic non est. Sufficit hæc tantum ita indicasse. Codicem vero, qui hæc nobis suppeditauit, Samaritanum magnis impensis ante quadriennium aut circiter ex Oriente sibi comparauit. Reuerendissimus antistes Iacobus*

Causa, Consilium.

Vferius Archiepiscopus Armachanus, vir summa pietate, iudicio singulari, vsq; ad miraculum doctus, & literis seuerioribus promouendis natus. Mecum exemplar quod vetustius est & caractere Samaritano, scilicet vetustissimo & Ebraeis in vsu ante Esdræ Tempora descriptum, pro humanitate sua, cui plurimum me debere semper agnosco, in Anglia circa id tempus communicauit. In Hiberniam secum postmodum transuexit priusquam ijs, quæ volui inde exscribere, aduersaria mea ditassent. Literis igitur nuper rogatus, eas capitum v̄ & xi Genesos partes quæ Patriarcharum Tempora designant, ex eodem ad me ex Hibernia transmisit exscriptas, seu potius accuratissime depictas. Nam vt ipsissimi characterum apices vbique repræsentarentur curauit, quod chartâ oleo perlitâ, quæ facilem exscribenti operam efficeret, præstitum est. Sed vulgaribus Ebraeorum characteribus inde ea quæ supra notauimus fidelitè descripsi, neque alijs edidi, vt neque Syriaca, neque Arabica quæ in Commentariolis subinde adhibuimus. Alios enim, præter illos vulgares, quibus ex Orientalibus linguis quid exprimitur, nondum adepti sunt apud nos Typographi. -Lingua Samaritanæ Codicis, eadem ipsissima est cum Ebraica quæ in sacris Iudæorum libris habetur, & plerunque cum eisdem libris huic conuenit. Et Conuictum est spurcissimum quod de Asima creatore, ipso in initio Genesos Samaritanæ exprobrant Iudæi; saltem Rabbi Abenzra exprobrat ad principium Esther. Non aliter in Samaritana legitur ברא אלהים *Creauit Deus* quam in Iudaica. Idem dicendum de ridiculo illo mendacio quo tria elementa *Ajn, Cheth, & He* Alphabeto eorum inesse negat Benjamin Ben-Iona in Itinerario. Et recte D. Hieronymus in præfatione in librum Regum, quæ in Epistolis, numerum occupat *CVI*, Samaritani, inquit, *Pentateuchum Moysi totidem literis scriptitant, figuris tantum et apicibus discrepantes.* Quod tamen non ita intelligendum ac si vbique vtrorunq; Pentateuchus ad inuicem consonus fuisset. Sed eandem vtriusq; linguam; adeoq; eandem vocabulis in constans literas, figurâ tantum dissimiles, adhiberi. Nam præter immanes illas in annorum dinumeratione discrepantias, aliæ insuper sunt. In Genesos cap. ii, 2. Samaritani legunt, *consummanit Deus in Die* יומא, id est, *sexto* opus suum vt & *LXX* seniores ἐν τῷ ἕκτῳ τῷ ἡμέρῃ, vbi Iudæorum codices siue Ebraica, quam dicimus, veritas habet יום שש. Item cap. iij, 8. vbi apud *LXX* seniores redundunt illa (si cum Ebraica veritate committas) verba Caini ad Abelem, *δὲν δὲν ἐν τῷ πεδῆν*, id est, *Transseamus in campum*; eadem ipsa reperiuntur in Codice Samaritano.

Editionis Ansa, Causa, Consilium.

ritano scilicet *לֹא אֵלֶּיךָ אֵלֹהִים*, quod idem sonat; id quod etiam D. Hieronymus obseruauit. Nam in Quæstionibus Ebraicis in Genesim. *Et dixit Cain ad Abel fratrem suum. Subauditur ait ille, ea que locutus est Dominus. Superfluum ergo est, quod in Samaritanorum et nostro volumine reperitur, Transeamus in Campum.* Haud igitur de alio libro quàm ipso Samaritanorum Pentateucho intelligendum est illud ex Cyrillo, ad hunc locum adnotatum in editionibus aliquot Hellenistarum Versionis; *ἔχει ὁ αὐτὰ ἡμεῖς τὸ Σαμαρειτικόν, habet eadem etiam liber Samaritanus*; nec Targum Hierosolymitanum omninò ibi innuitur quod tamen asserere perperam ausus est vir doctus qui notas Versioni illi adiecit. Sed de hisce hæctenus. Digressioni veniam datum iri à studiosis non dubito. Res tanti momenti & antea à multis seculis prorsus fere inaudita culpam, si qua commissa est, vberime compensat. Plura de hisce annorum dinumerationibus, & de ipso codice faciliè dici potuissent, quæ tamen addere non imprudenter supersedemus, etiam eiusdem rei messem alijs libentissimè relinquentes. Decreta porò & Fœdus Smyrnæorum cum Magnesijs ictum, suppletis coniecturâ hiatibus & lacunis (ita tamen vt Nostra à Marmoreis facillimè & intuitu primo discriminentur) Commentariolo qualicumque illustro, vt etiam Marmorum pleraque quæ restant. Plurima quæ ambitiosius obseruari atque tumultuosè congeri potuissent, vt notissimas Formulas, Ritus, & id genus alia vix ignota quidem ijs qui nondum ære lauantur, datâ operâ prætermisi. Neque ansam, vt sit, siue Notandi siue Animaduertendi passim arripere volui; ijs nimirum abunde contentus quæ plerunque aut Necessaria aut Noua & Acceptorum etiam Doctioribus tore ambigere nequibam. Otia quibus hæc fere præstitimus inprimis nobis fecit summa Fauentia & Benignitas Amplissimi Herois HENRICI Comitis CANTII & verè Nobilissimæ Heroinæ ELIZABETHÆ coniugis eius. Tranquillus enim secessus, quo Wrestæ, quæ eorum villa est in agro Bedfordiensi, tum ætate superiori tum festo Christi natalitio fruebar (liberalissimo scilicet, pro insigni eorum erga me immerentem & perpetua bonitate, ibi hospitio exceptus) opportunissimè indulgit vt urbanis interturbationibus liber, opus incoeptum commodissimè absoluerem. Neque sane minus exegit Gratitude lex, vt egregiam eorum beneficentiam, qua me studiaque mea dignari solent, animo propensissimo ita agnoscerem, quam Editionis ratio, vt heic omnino præsarar. Vale, Lector.

Cal. April. MDCXXVIII.

Epochæ veterum Græcorum nobiliores, seu insigniora Annorum Interualla fermè vniuersa, anno, ante vulgarem D. N. Iesu Christi epocham, CCLXIII, seu periodi Iulianæ MMMCCCCLI, conscripta.

- 1 ΟΥ ΝΙΠΑΝ ΩΝ ΝΩΝΑΝΕ
ΓΡΑΨΑΤΟΥΣΑΝ
- 2 ΑΡΞΑΜ ΟΣΑΠΟΚΕΚΡΟΠΟΣΤΟΥΠΡΩΤΟΥΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΩΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΜΠΑΡΩΙ
- 3 ΥΑΝΑΚΤΟΤΑΘΗΝΗΣΙΝΔΕΔΙΟΓΝΗΤΟΥ ΑΦΟΥΚΕΚΡΟΥΑΘΗΝΩΝΕΒΑΣΙΑ
ΕΥΣΕΚΑΙΗΧΩΡΑΚΕΚΡΟΠΙΑΕΚΛΗΘΗΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΚΑΛΟΥ
- 4 ΜΕΝΗΑΚΤΙΚΗΑΠΟΑΚΤΑΙΟΥΤΟΥΑΤΤΟΧΘΟΝΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΙΠΠΙΑΦΟΥΔΕΥΚΑΛΙΩΝ
ΠΑΡΑΤΟΝΠΑΡΝΑΣΣΟΝΕΝΑΥΚΩΡΕΙΑΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕ . . ΣΙΔΕ . .
- 5 . . ΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΕΚΡΟΠΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΑΦΟΥΔΙΚΗΑΘΗΝΗΣΙ . . ΝΕΤΟΑΡΕΙΚΑ
ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΥΠΕΡΑΔΙΡΡΟΘΙΟΥΤΟΥΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣΚΑΙΟΥΤΟΠΟΣΕΚΛΗΘΗ
- 6 ΑΡΕΙΟΣΠΑΓΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΙΠΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ . . . ΟΥΑΦΟΥΚΑΤΑ
ΚΛΥΣΜΟΣΕΠΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΤΟΥΣ
- 7 ΟΜΒΡΟΥΣΕΦΥΓΕΝΕΓΔΥΚΩΡΕΙΑΣΕΙΣΑΘΗΝΑΣΠΡΟ . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ . . ΤΟ . .
. Δ . . ΜΤΟΥΤΟΙΡ . . ΟΝΙΔ Ο . . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑΕΘΥΣΕΝ
- 8 . . ΤΗΧΗΗΗΔΙΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ . . Ν . . ΟΥΑ ΚΤΥΩΝΔΕΥΚΑΛΙΩ
ΝΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΝΕΝΘΕΡΜΟΠΥΛΛΑΙΣΚΑΙΣΤΗΝΗΓΕ
- 9 . . ΟΥΣΠΕΡΙΤΟΝΟΡΟΝΟΙΚΟΥΝΤΑΣΚΑΙΩ . . ΜΑΣΕΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣΚΑΙΠ
ΝΟΥ . . ΚΑΙΝΤΝΕΤΙΟΥΟΥΣΙΝΑΜΦΙΚΤΥΩΝΕΣ
- 10 . . ΤΗΧΗΗΗΔΙΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΚΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΕΛΛΗΝΟΔΕΥΚ . .
. ΟΤΙΔΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣ
- 11 . . ΟΜΑΣΘΗΣΑΝΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΓΡΑΙΚΟΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΠΑΝΑΘ . Ν
ΑΙ ΟΙΧΗΗΗΔΙΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ
- 12 ΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΔΜΟΣΟΑΓΗΝΟΡΟΣΕΙΣΘΗΒΑΣΑΦΙΚΕΤΟ
. ΕΚΤΙΣΕΝΤΗΝΚΑΔΜΕΙ
- 13 ΑΝΕΤΗΧΗΗΗΔΙΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥ
ΝΙΚΗΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ
- 14 ΕΤΗΧΗΗΗΔΙΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΝΑΥ Η . . .
. ΩΝΕΣΑΙΓΥΠΤΟΥ
- 15 . . ΙΣΤΗΝΕΛΛΑΔΑΕΙΠΛΕΥΣΕΚΑΙΩΝΟΜΑΣΘΗΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΡΟΣΚΑΙΑΙΔΑΝΑΟΥΤΟΥ
ΓΑΤΕΡΕΣ ΩΝΗΚΑΙΒΑ . .

- 16 .. ΛΑΡΕΤΩΚΑΙΕΛΙΚΗΚΑΙΑΡΧΕΔΙΚΗΑΠΟΚΛΗΡΟΘΕΙΣΑΙΤΗΠΟΤΩΝΛΟΙΠΩΝ.....
.....ΑΝΤ..
- 17 ΚΑΙΕΘΥΣΑΝΕΠΙΤΗΣΑΚΤΗΣΕΜΠΑΡΑ .. ΑΔΙΕΝΑΙΝΔΩΙΤΗΣΡΟΔΙΑΣΕΤΗΧΗΗΔΔΔ
ΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟ.....
- 18 ΘΟΝΙΟΣΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΙΣΤΟΙΣΠΡΩΤΟΙΣΓΕΝΟΜΕΝΟΙΣΑΡΜΑΕΖΕΤΞΕΚΑΙΤΟΝΑΓΩ
ΝΑΕΔΕΙΚΝΥΕΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΥΣ... ΟΝ... ΑΙ... .
- 19 .. ΕΩΝΜΗΤΡΟΣΕΦΑΝΗΕΓΚΥΒΕΛΟΙΣΚΑΙΤΑΓΝΙΣΟΦΡΤΞΑΥΛΟΥΣΠΡΩΤΟΣΗΥΡΕΝΕ
ΓΚ... ΑΝΝΑΙ... ΣΦΡ.....
- 20 ΟΤΜΕΗΝΦΡΥΓΙΣΤΗΠΡΩΤΟΣΗΥΔΗΣΕΚΑΙΑΛΛΟΥΣΝΟΜΟΥΣΜΗΤΡΟΣΔΙΟΝΥΣΟΥΠ
ΑΝΟΣΚΑΙΤΟΝΕΠ.....
- 21 ΕΤΗΧΗΗΔΔΔΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΟΝΙΟΥΤΟΤΤΟΑΡΜΑΖΕΤ
ΞΑΝΤΟΣΑΦΟΥΜΙΝΩΣ.. ΠΡ... Β Α.....
- 22 Δ... ΑΟΝΙΑΝΩΙΚΙΣΕΚΑΙΣΙΔΗΡΟΣΗΤΡΕΦΗΕΝΤΗΠΙΔΗΙΕΥΡΟΝΤΩΝΤΩΝΙΔΑΙΩΝΔΑ
ΚΤΥΛΩΝΚΕΛΜΙΟΣΚ.....
- 23 .. ΔΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΙΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΔΗΜΗΤΗΡΑΦΙΚΟΜΕΝΗΕΙΣΑΘΗΝΑΣΚΑ
ΡΠΟΝΕΦΥ... ΤΕΝΚΑΙΠΡ... ΠΡΑ... ΟΤΗΔ.....
- 24 .. ΡΙΠΤΟΔΕΜΟΥΤΟΤΚΕΛΕΟΥΚΑΙΝΕΑΙΡΑΣΕΤΗΧΗΔΔΔΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗ
ΣΙΝΕΡΙΧΘΕΩΣΑΦΟΥΤΡΙΠΤΟ.....
- 25 ΕΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΗΡΑΡΙΑΙΚΑΛΟΥΤΜΕΝΗΙΕΛΕΥΣΙΝΙΕΤΗΧ.. ΔΔΔΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΩΝ.....
- 26 ΤΙΟ... Ν... ΑΥΤΟΥΠΟΗΣΙΝΕΞ .. ΘΗΚΕΚΟΡΗΣΤΕΑΡΠΙΑΓΗΝΚΑΙΔΗΜΗΤΡΟΣΖΗΤΗ
ΣΙΝΚΑΙΤΟΝΑΥΤΟΥ.....
- 27 ΘΟΣΤΩΝΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΝΤΟΝΚΑΡΠΟΝΕΤΗΧΗΔΔΔΠΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ
ΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΕΩΣ.....
- 28 ΝΟΥΤΑΜΤΣΙΤΗΡΙΑΑΝΕΦΗΝΕΝΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙΚΑΙΤΑΣΤΟΥ..... ΟΥΣΑΙΟΥΠΙΟ
ΙΗΣ... ΣΕΞΕΘΗΚ.....
- 29 ΩΣΤΟΥΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΘΑΡΜΟΣΠΡΩΤΟΝΕΓΕΝΕΤΟ..... ΟΥΠΡΩΤΩ
ΙΑΟΝ... ΕΑΝΤ.....
- 30 ΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΙΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥ.. ΝΕΛΕΥΣ
ΙΝΙΟΥΓΥΜΝΙΚΟΣ..... ΑΦΟΥ.....
- 31 ΑΙ.. ΤΑΥΤΑΚΑΙΕΝΑΡΚΑΔΙΑΙΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΔ.. ΚΚΕ... ΑΥΚΑΟΝΟΣΕΔΟΘΗΣ
ΑΝ.. ΤΟΙΣΕΛΛ.. ΣΙ... Η.. Ν.. ΒΑΣΙΛΕΥΟΝ
- 32 ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΙΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥΚΑ... Γ..... ΗΣΙΑΗΡΑΚΛ
ΗΣ... Ν..... Ω..... ΔΟΣΤ...
- 33 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΗΣΙΝΑΙΓΕΩΣΑΦΟΥΑΘΗΝΗΣΙ..... ΣΤΩΝΚΑΡΠΩΝΕΓΕΝΕ
ΤΟΚΑΙΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣ.. ΑΘΗΝ... ΑΛΩΝΕΝΗ ..
- 34 ΣΥΠΟΣΧΕΝ .. Α.. ΑΜΜΙΝΩΣΑΞΙΩΣΕΙΕΤΗΧΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩ
ΝΑΙΓ... ΑΦΟΥΘΗΣ.....
- 35 ΑΘΗΝΩΝΤΑΣΔΩΔΕΚΑΠΟΛΕΙΣΕΙΣΤΟΑΥΤΟΣΤΝΩΙΚΙΣΕΝΚΑΙΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝ Δ
ΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΑΙΠΡΩ... .
- 36 ΟΣΑΘΗΝΩΝΤΟΝΤΩΝΙΣΘΜΙΩΝΑΓΩΝΑΕΘΗΚΕΣΙΝΙΝΑΠΟΚΤΕΙΝΑΣΕΤΗΓΡΗΗ
ΗΓΔΔΔΔΠΑΠΟΤΗΣΑΜΜΟΝ... ΤΗ.....

- 37 ΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΤΑΡΓΕΙΟΝΕΤΑΔΡΑΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑ . Ν . . Α . . ΗΘ . . ΑΝ . . .
- 38 ΕΤΗΨΗΗΗΗΨΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΤΟΙ ΝΕ
ΣΕΙΣΤΡΟΙΑΝ Ε ΡΑΤΕΥΣ . . ΕΤΗΨΗΗΗΗΨΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗ
- 39 ... ΕΣΘΕΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΤΕΤΟΥΣΑΦΟΤΤΡΟΙΑΗΛΩΕΤΗΨΗΗΗΗΔΔΔΔΠΒΑΣΙ
ΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ ΩΣΔΕΥΤΕΡΟΤΕΤΟΥΣΜΗΝΟΣΘ . .
- 40 ΝΟΣΕΒΔΟΜΗΨΘΙΝΟΝΤΟΣ ΑΦΟΥΡΕΣΤΗ . ΙΟΙΑΙΤΩΝΑΤΤΟ
ΙΓΣΘΟΥΤΓΑΤΡΙ . . . ΟΝ ΓΙΣΘΟΥΚΑΙΑΤ
- 41 ΑΟΕΝΑΡΕΙΟΥΠΑΓΩΙΗΝΟΡΕΣΤΗΣΕΝΙΚΗΣΕΝ ΩΝ ΕΤΗ . . ΗΗΗ
ΗΔΔΔ . ΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥΤ . .
- 42 ΚΥΠΡΩΙΤΕΥΚΡΟΣΩΙΚΙΣΕΝΕΤΗΨΗΗΗΗΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔ
ΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥΤΝΕ . . ΕΥΣΩΙΚΙΣ Γ . . . ΑΛΑΗΧΑΡ . . ΣΙ . .
- 43 ΑΝΕΦΕΣΟΝΕΡΤΩΡΑΣΚΛΑΖΟΜΕΝΑΣΤ . ΗΝΚΑΤΑΓΡΟΝΟΝΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑ
. . ΙΥΟΥΝΤΑ Α ΣΑΜΟΝ ΤΑ . . ΙΩΝΙ . . ΕΓΕΝΕΤΟΕΤ .
- 44 ΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΜΕΝΕΣΘΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ . . ΤΣΑΦΟΥΤ . .
ΙΟΥΔΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ ΗΕΤΗΨΗΨΔΔΔ . ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ . .
- 45 ΑΦΟΥΟΜΗΡΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΦΑΝΗΕΤΗΨΗΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩ
. ΙΟΥΓΝΗΤΟΥΤΑΦΟΥΦ . . ΔΩΝΟΑΡΓΕΙΟΣΕΔΗΜΕΥΣ . . ΝΕΥ . .
- 46 ΕΣΚΕΥΑΣΕΚΑΙΝΟΜΙΣΜΑΡΓΥΡΟΥΝΕΝΑΙΓΙΝΗΙΠΟΙΗΣΕΝΕΝΔΕΚΑΤΟΣΩΝ
ΑΦΗΡΑΚΛΕΟΥΣΕΤΗΨΗΔΔΔΔΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ . .
- 47 ΟΥΣΑΦΟΥΤΑΡΧΙΑΣΕΥΑΓΗΤΟΥΔΕΚΑΤΟΣΩΝΑΠΟΤΕΜΕΝΟΥΤΕΚΚΟΡΗΘΟΥΤΗΓΑ
ΓΕΤΗΝΑΠΟΙΚΙΑΝ ΣΤΡΑΚΟΥΤ
- 48 ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΙΣΧΤΛΟΥΤΕΤΟΥΣΕΙΚΟΣΤΟΥΚΑΙΕΝΟΣΑΦΟΥΚΑΤΕΝΙΑΤΤ
ΟΝΗΡ . . ΕΝ . . Ρ . . ΩΝΕΤ . . ΗΗΗΗΔΔΑΦΟΥ Ο . . Τ
- 49 ΕΤΗΗΗΗΗΔΠΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΛΥΣΙΑΑΦΟΥΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣΟΔΕΡΑ
ΕΝΕΟΣΟΛΕΣΒΙΟΣΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΟΥ Α . . ΩΝ . . Δ . . ΟΥΣΘΑΙΑΤΛΗΤ . .
- 50 ... ΔΗΣΕΚΑΙΤΗΝΕΜΠΡΟΣΘΕΜΟΥΔΙΚΗΝΜΕΤΕΣΤΗΣΕΝΕΤ . ΗΗΗΨΔΔΔΙΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΔΡΩΠΙΛΟΥΤΑΦΟΥΤΑ . . . ΣΥΤΔΟ ΣΙΛΕΥΣ
- 51 ... ΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΑΦΟΥΣΑΠΦΩΕΓΜΙΤΤΛΗΝΗΣΕΙ
ΣΣΙΚΕΛΙΑΝΕΠΛΕΥΣΕΨΥΓΟΥΣΑ ΟΔ Θ
- 52 ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΕΝΚΡΙΤΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΤΕΝΕΣΤΡΑΚΟΥΣΑΙΣΔΕΤΩΝΟΜ
ΟΡΩΝΚΑΤΕΧΟΝΤΩΝΤΗΝΑΡΧΗΝ ΤΟ
- 53 ΟΝΤΕΣΚΥΡΡΑΝΚΑΙΟΑΓΩΝΟΥΜΝΙΚΟΣΕΤΕΘΗΧΡΗΜΑΤΙΤΗΣΑΠΟΤΩΝΑΑΦΥ
ΡΩΝΕΤΗΗΗ . ΔΔΠΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΣΙΜΟ . . ΟΣΑΦΟΥΤ
- 54 ΑΝΙΤΗΣΑΓΩΝΙΑΛΙΝΕΤΕΘΗΕΤΗΗΗΗΔΠΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΑΜΑΣΙ
ΟΥΤΟΥΔΕΥΤΕΡΟΤΑΦΟΥΤΕΝΑΘ . . ΑΙΣΚΩΜΩ Ρ . . ΕΘΗ ΣΑΝΙ
- 55 ... ΤΩΝΙΚΑΡΙΕΩΝΗΤΡΟΝΤΟΣΕΣΟΥΣΑΡΙΩΝΟΣΚΑΙΔΟΔΟΝ . ΤΕΘ . . ΠΠΩΤΟΝΙΣΧΑ
Δ ΑΡΣΙΧΟ ΝΟΙΝΟΥ ΕΡ ΟΣ
- 56 . ΑΦΟΥΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗΨΔΔΔΔΠΠΑΡΧΟΝΤΟΣ
. ΙΚ . . ΟΥΑΦΟΥΚΡΟΙΣΟΣ . . ΑΣΙΑΣ ΔΕΛΦΟΣΑ . .
- 57 ΔΔΔΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΤΟΥΤΑΗΜΟΥΤΑΦΟΥΚΤΡΟΣΟΠΕΡΕΩΝΒΑΣΙΛΕΥ
ΣΣΑΡΔΕΙΣΕΔΑΒΕΚΑΙΚΡΟΙΣΟΝΥΠΟ ΗΣΣΦΑΛ

- 58 ... ΚΑΙ ΠΙ ΠΙ ΩΝ ΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΟΝ ΟΙ ΑΜΒΟ ΠΟΙ ΟΣ ΑΦ ΟΥ Θ ΕΣ ΠΙ Ε Σ Ο Π Ο Ι Η Τ Η Σ
 ΑΧΙ... ΟΣ Ε Δ Ι Δ Α Ζ Ε Ν Α Λ ... Σ Τ Ι Ν ... Τ Ε Θ Η Ο .. Ρ Α Γ Ο Σ ... Χ ... Ε Τ Η Η Η Γ' ...
 Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ
- 59 ... Ν Α Ι Ο Τ Τ Ο Υ Π Ρ Ο Τ Ε Ρ Ο Υ Α Φ Ο Υ Δ Α Ρ Ε Ι Ο Σ Π Ε Ρ Ε Σ Ω Ν Ε Β Α Σ Ι Λ Ε Τ Ε Μ Α Γ Ο Υ Τ Ε Λ Ε Υ Τ Η Σ
 Α Ν Τ Ο Σ Ε Η ... Γ' Π Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Α Φ Ο Υ Α Ρ Μ Ο Δ Ι Ο Σ Κ Α Ι
 Ι Τ Ο Ν Α Π Ε Κ Τ Ε
- 60 .. Ρ Χ Ο Ν Π Ε Ι Σ Τ Ρ Α Τ Ο Υ Α Ο Ν Κ Α Ι Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ι Σ .. Ρ .. Η Σ Α Ν Τ Ο Υ Σ Π Ε Ι Σ Ι Σ Τ Ρ Α
 Τ Ι Δ Α Σ Ε Κ Ι ... Κ Λ Α Σ .. Ι Ο Υ Τ Τ Ε Ι Χ Ο Υ Σ Ε Τ Η Η Η Δ Δ Δ Δ Ι Π Η Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Ν Η Ι
- 61 ... Α Φ Ο Υ Χ Ο Ρ Ο Ι Π Ρ Ω Τ Ο Ν Η Γ Ω Ν Ι Σ Α Ν Τ Ο Α Ν Δ Ρ Ω Ν Ο Ν Δ Ι Δ Α Ζ Α Σ Υ Π Ο .. Κ Ο Σ Ο Χ Α Λ
 Κ Ι Δ Ε .. Ε Ν Ι Κ ... Ε Τ Η Η Η Δ Δ Δ ... Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Ν Η Σ Ι Λ Τ Σ Α Γ Ο Ρ Ο Υ Α Φ Ο Υ Τ Ν Ε ...
 ... Π Η Π Α
- 62 ... Ε Ν Α Θ Η Ν Η Σ Ι Ν Ε Τ Η Η Η Δ Δ Δ Ι Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Ν Η Σ Ι Π Τ Θ Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ Α Φ Ο Υ Η Μ Μ Α
 Ν Α Θ Ω Ν Ι Μ Α Χ Η Γ Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ι Σ Π Ρ Ο Σ Τ Ο Υ Σ Π Ε Ρ Ε Σ Α Σ ... Α Ρ Ι Ε Ν Τ Ε Α Σ ... Ω Ν
 Δ Α Ρ Ε Ι Ο Υ Α Δ Ε Λ
- 63 ... Ν Τ Ο Ν Σ Τ Ρ Α Τ Η Γ Ο Ν Ε Ν Ι Κ Ω Ν Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ι Ε Τ Η Η Η Δ Δ Ι Π Η Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Ν
 Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Υ Φ ... Ν .. Ε Ν Μ Α Χ Η Σ Τ Ν Η Γ Ω Ν Ι Σ Α Τ Ο Α Ι Σ Χ Υ Λ Ο Σ Ο Π Ο Ι Η Τ Η Σ
- 64 ... Δ Δ Δ Ι Π Α Φ Ο Υ Σ Ι Μ Ω Ν Ι Δ Η Σ Ο Σ Ι Μ Ω Ν Ι Δ Ο Υ Η Α Π Π Ρ Ο Σ Τ Ο Υ Π Ο Ι Η Τ Ο Υ Π Ο Ι Η Τ Η Σ Ω Ν
 Κ Α Ι Ν Η Σ Ι Κ Α Ι Δ Α Ρ Ε Ι Ο Σ Τ Ε Λ Ε Υ Τ Α Ι Ζ Ε Ρ Π Η Σ Δ Ε Ο Τ Ι Σ Ε Β Α Σ Ι Λ Ε Τ Ε Ι
- 65 ... Δ Ι Π Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Ν Η Σ Ι Ν Α Ρ Ι Σ Τ Ε Ι Δ Ο Υ Α Φ Ο Υ Α Ι Σ Χ Υ Λ Ο Σ Ο Π Ο Ι Η Τ Η Σ Τ Ρ Α Γ Ω
 Δ Ι Α Π Ρ Ω Τ Ο Ν Ε Ν Ι Κ Η Σ Ε Κ Α Ι Ε Υ Ρ Π Π Δ Η Σ Ο Π Ο Ι Η Τ Η Σ Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο Κ Α Ι Σ Τ Η Σ Ι Χ Ο Ρ Ο Σ Π Ο Ι
 Η Τ Η Σ
- 66 Τ Η Ν Ε Λ Λ Α Δ Α Α ... Ο Ε Τ Η Η Η Δ Δ Ι Π Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Ν Η Σ Ι Φ Ι Λ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Α Φ Ο Υ Ζ Ε Ρ Ξ
 Η Σ Τ Η Σ Χ Ε Δ Ι Α Ν Ε Ζ Ε Υ Ζ Ε Ν Ε Ν Ε Λ Λ Η Σ Π Ο Ν Τ Ω Ι Κ Α Ι ... Ε Ν Α Ι Ν Ε Ν Θ Ε Ρ Μ Ο
- 67 ... Σ Μ Α Χ Η Γ Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο Κ Α Ι Ν Α Τ Μ Α Χ Ι Α Ε Λ Λ Η Σ Η Π Ε Ρ Ι Σ Α Λ Α Μ Ι Ν Α Π Ρ Ο Σ Τ Ο Υ Σ Π Ε Ρ Ε Σ Α Σ
 Η Ν Ε Ν Ι Κ Ω Ν Ο Ι Ε Λ Λ Η Ν Ε Σ Ε Η Η Η Δ Ι Π Η Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Ν Η Σ Ι Κ Α Λ ... Δ Ο Υ Α Φ Ο Υ Η Ν
- 68 ... Τ Α Ι Α Ι Σ Μ Α Χ Η Γ Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ι Σ Π Ρ Ο Σ Μ Α Ρ Δ Ο Ν Ι Ο Ν Τ Ο Ν Ζ Ε Ρ Ξ Ο Υ Σ Τ Ρ Α Τ Η Γ
 Ο Ν Η Ν Ε Ν Ι Κ Ω Ν Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ι Κ Α Ι Μ Α Ρ Δ Ο Ν Ι Ο Σ Ε Τ Ε Λ Ε Υ Τ Η Σ Ε Ν Ε Ν Τ Η Μ Α Χ Η Κ Α Ι Τ Ο Π Τ Ρ
 Ε Ρ Τ Η Κ
- 69 ... Ε Λ Ι Α Π Ε Ρ Ι Τ Η Ν Α Ι Τ Ν Ι Α Ν Ε Τ Η Η ... Π Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Ν Η Σ Ι Ζ Α Ν Γ Ι Π Π Ο Υ
 Α Φ Ο Υ ... Λ Ω Ν Ο Δ Ε Ι Ν Ο Μ Ε Ν Ο Σ ... Ε Τ Τ Ρ Α Ν Ν Ε Υ Σ Ε Ν Ε Τ Η Η Η Δ Ι Π Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο
 Σ Α Θ Η Ν Η Σ Ι Τ Ι Μ Ο Σ Θ Ε Ν
- 70 ... Σ Ι Μ Ω Ν Ι Δ Η Σ Ο Λ Ε Ω Π Ρ Ε Π Ο Υ Σ Ο Κ Ε Ι Ο Σ Ο Τ Ο Μ Ν Η Μ Ο Ν Ι Κ Ο Ν Η Υ Ρ Ω Ν Ε Ν Ι Κ Η Σ Ε
 Ν Α Θ Η Ν Η Σ Ι Ν Δ Ι Δ Α Σ Κ Ω Ν Κ Α Ι Α Ι Ε Ι Κ Ο Ν Ε Σ Ε Σ Τ Α Θ Η Σ Α Ν Α Ρ Μ Ο Δ Ι Ο Υ Κ Α Ι Α Ρ Ι Σ Τ Ο Γ Ε Ι Τ Ο
 Ν Ο Σ Ε Τ Η Η Η
- 71 Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Ν Η Σ Ι ... Μ Α Ν Τ Ο Υ Α Φ Ο Υ Τ Ε Ρ Ω Ν Σ Τ Ρ Α Κ Ο Υ Τ Ε Ω Ν Ε Τ Τ Ρ Α Ν Ν Ε Υ Σ Ε Ν
 Ε Τ Η Η Η Π Η Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Ν Η Σ Ι Χ .. Η .. Ο Σ Η Ν Δ Ε Κ Α Ι Ε Π Ι Χ Α Ρ Μ Ο Σ Ο Π Ο Ι Η Τ Η Σ Κ Α
 Ν Ε Τ Α Τ Ο Υ
- 72 Τ Ο Ν Α Φ Ο Υ Σ Ο Φ Ο Κ Λ Η Σ Ο Φ Ι Λ Λ Ο Υ Ο Ε Κ Κ Ο Λ Ο Ν Ο Υ Ε Ν Ι Κ Η Σ Ε Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ι Α Ι Ε Τ Ω Ν Ω Ν Δ
 Δ Ι Π Η Ε Τ Η Η Η Π Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Θ Η Ν Η Σ Ι Ν Α Ψ Η Φ Ι Ο Ν Ο Σ Α Φ Ο Υ Τ Ε Ν Α Ι Γ Ο Σ Π Ο Τ Α Μ Ο Ι Σ Ο Λ
 Ι Ο Σ Ε Π Ε Σ
- 73 Κ Α Ι Σ Ι Μ Ω Ν Ι Δ Η Σ Ο Π Ο Ι Η Τ Η Σ Ε Τ Ε Λ Ε Υ Τ Η Σ Ε Ν Β Ι Ο Υ Σ Ε Τ Η Η Γ' Δ Δ Δ Δ Ε Τ Η Η Η Π Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο
 Σ Α Θ Η Ν Η Σ Ι Ο Ε Α .. Ν Ι Δ Ο Υ Α Φ Ο Υ Α Δ ... Α Ν Δ Ρ Ο Σ Ε Τ Ε Λ Ε Υ Τ Η Σ Ε Ν Ο Δ Ε Τ Ι Ο Σ Η .. Δ Ι Κ
 Κ Ξ Μ

- 74 ΑΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΥΕΙΕΤΗΗΓ'ΑΔΔΔΠΙΠΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΘΗΠΠΟΥ
ΑΦΟΥΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟ . . ΤΗΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗΓ'ΑΔΠΠΠΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝ . .
- 75 . . ΑΙΤΗΣ . . ΚΕΛΙΑΣΕΤΗΗΓ'ΑΔΔΔΠΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣ . . ΑΔΔ . . ΟΥΤΟΥΠΡΟ
ΤΕΡΟΥΑΦΟΥΕΤΡΙΠΠΔΗΣΕΤΩΝΩΝΑΔΔΔΠΠΤΡΑΤΩΔΙΑΠΠΡΩΤΟΝΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗΓ'
Δ
- 76 ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΙΟΝ ΞΑΝ . . ΕΚΑΤΕΤΡΙΠΠΔΗΝΣΩΚΡΑΤΗΣΚΑΙ . . ΖΑΓ
ΟΡΑΣΑΦΟΥΑΡΧΕΛΑΟΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΥΕΠΕΡΔΙΚΚΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣΑΝΤΟΣΕ
ΤΗΗ
- 77 ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΑΣΤΥΦΙΛΟΥΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΕΤΡΑΚΟΥΣΩΝΕΤΤΡΑΝΝΕ
ΥΣΕΝΕΤΗΗΔΔΔΔΠΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΚΤΗΜΟΝΟΣΑΦΟΥΕΤΡΙΠΠΔΗΣΡ
- 78 ΔΕΥΤΗΣΕΝΕΤΗΗΔΔΔΔΠΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΝΤΙΓΕΝΟΥΣ ΣΟ . . ΔΗ
ΣΟΠΟΙΗΤΗΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ . . ΔΔΔΔΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΚΑΙΚΥΡΟΣΑΝΕΡ
- 79 . . ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥ . . ΕΛΕΣΤΗΣΣΕΛ ΝΙΚΗΣ
ΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΔΔΔΠΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΙΚΩΝΟΣΑΦΟΥ
- 80 . . ΑΚΥΡΟΥΑΝΑΒΑΝΤΕΣΚΑΙΣΩΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΣΟΦ ΕΛΕΥΤ Ο . . ΕΤΗΓ'
ΔΔΕΤΗΗΔΔΔΠΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΛΑΧΗ
- 81 ΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΔΔΔΠΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣΑΦ
. ΟΣ ΜΕ . . ΡΙΑΝΟΣΔΙΟΥΤΡΑΜΒΩΙΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗ . .
- 82 . . ΟΥΦΙΛΟΞΕΝΟΣΔΙΟΥΤΡΑΜΑΟΠΟΙΟΣΤΕΛΕΥΤΑΙΒΙΟΥΣΕΤΗΗΓ'ΙΕΙΗΗ . ΠΠΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΠΥΘΕΟΥΑΦΟΥΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣΟΚΩΜ
- 83 ΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΕΟΥΑΦΟΥΑΣΤΥΔΑΜΑΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗΠΠΠΑΡΧΟΝΤ
ΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΣΤΕ . . ΟΥΚΑΤΕΚΑΗΔΕΤΟΤΕΚΑ
- 84 ΓΕΝΕΤΟΘΗΒΑΙΩΝΚΑΙΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝΙΩΝΗΝΕΝΙΚΩΝΘΗΒΑΙΟΙΕΤΗΗΠΠΠΑΡΧΟ
ΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΟΥ
- 85 ΒΑΣΙΛΕΥΕΙΑΦΟΥΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣΟΙΜΕΡΑΙΟΣΟΔΕΥΤΕΡΟΣΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΚΑΙ
ΩΙΚΙΣΘΗΜΕΓΑΛΗΠΟΛ
- 86 ΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΙΚΕΛΙΟΥΤΗΣΕΤΕΛΕΛΕΥΤΗΣΕΝΟΔΕΥΤΙΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΣΕΤΤΡΑΝΝ
ΕΥΣΕΝΚΑΙΑΔΕ . . Ν
- 87 ΔΕΥΕΙΕΤΗΗΠΠΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΝΑΥΣΙΓΕΝΟΥΣΑΦΟΥΦΩΚΕΙΣΤΟΕΝΔΕΛΦΟΙ
Σ
- 88 ΝΗΣΙΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΥΑΦΟΥΤΙΜΟΘΕΟΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗΓ'ΑΔΔΔΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΤ . .
- 89 ΚΕΔΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΥΕΙΚΑΙΑΡΤΟΞΕΡΞΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ ΣΔΕΟΥΙΟΣΒ
- 90 . . ΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗΓ'ΑΔΔΔΠΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΤΑΘΟΚΛΕ
- 91 . . ΝΕΤΟΕΤΗΗΓ'ΑΔΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΣ
- 92 ΣΟΦΟΣ Τ . . ΤΟΥΤΟΥΑΦΟΥΚΑ
- 93 ΗΓ' ΑΡΧΕΛΑΟΣ

C Idem

4

Idem caractere communi, cum versione; qualem per lacunas licuit exhibere. Vocabula autem mutila, de quibus dubitari omninò non potest, ea, perinde ac si integra essent, redduntur.

...ου...ριαν...αν...ου...αν...ανεγραφα
 τὸν... ἀρξ... ἀπὸ
 Κέκροσ... τῷ... βασιλεύσαντες Αθῶν,
 εἰως ἀρχοντ... ἐμ Πάρρ... υάνακτ... Α-
 θῶναι ἢ Διογνήτη. Ἀφ' ἧ Κέκροσ Αθῶν
 ἐβασίλευσε καὶ ἡ χώρα Κεκροπία ἐκλήθη, τὸ πρό-
 τερον καλεῖται Ἀκκίη ἀπὸ Ἀκταίου τῷ αὐτόχ-
 θον... ἐτη ΧΗΗΗΔΠΠ, Ἀφ' ἧ Διαιλίον πα-
 ρὰ τὸν Παργασίον ἐν Λυκαρῆϊα ἐβασίλευσε,
 ... σπε... Αθῶν Κέκροσ... ἐτη ΧΗΗΗΔ,
 Ἀφ' ἧ δὴν Αθῶναι... νετο Ἀρεῖ καὶ Ποσει-
 δῶνι ἐν Ἀλφειῶνι τῷ Ποσειδῶν... καὶ
 ὁ τόπος... ἐκλήθη Ἀρεῖ... παρ... ἐτη
 ΧΗΗΗΔΠΠ, βασιλεύοντ... Αθῶν Κε...
 ... Ἀφ' ἧ Κατακλυσις ἐπὶ Δευκαλίον... ἐγέ-
 νετο, καὶ Δευκαλίον τὸν ὄμβρος ἔφυγεν, ἐν
 Λυκαρῆϊα εἰς Αθῶναι... ον καὶ τῷ
 Διο... ο... δ... μετ' οἰ... ο... τὰ
 Σωτήρια ἔθυσεν, ... τη ΧΗΗΗΔΠΠ, βασιλεύ-
 οντ... Αθῶν Κε... ο... Α... κτύων
 Δευκαλίανος ἐβασίλευσεν ἐν Θερμοπύλαις καὶ
 συνήγε... ες περὶ τὸν ἕρον οἰκῆντας καὶ α-
 ... εσιν Ἀμφικλύνας καὶ π... νε...
 καὶ πῶν ἐπὶ θύσιν Ἀμφικλύνας... τη ΧΗΗΗΔΠΠ,

...descripti...
 auspiciatus à Cecrope primo Athe-
 narum rege, usque ad archontem
 in Paro... yanactem, Athenis
 veid Diognetum. Ex quo Cecrops
 Athenis regnavit, & regio Cecropia
 dicta est, antea scilicet Aetia ab
 Actæo indigena nuncupata, anni
 MCCCXVIII. Ex quo Deucalion
 iuxta Parnassum in Lycoria regna-
 vit, regnante Athenis Cecrope, anni
 MCCCX. Ex quo Mars & Nep-
 tunus iudicio egerunt de Halirro-
 thio Neptuni F. & locus nuncupa-
 tus est Areopagus, anni MCLX
 VIII, Athenis regnante Cranao Ex
 quo Diluuium sub Deucalione con-
 tigit, & is imbres effugit, è Lyco-
 ria ad Athenas...
 ... Sacra pro Salu-
 te fecit, anni MCLXV, reg-
 nante Athenis Cranao. Ex quo
 Amphictyon F. Deucalionis Ther-
 mopylis regnavit & congregavit
 ... accolat vicinos & nominavit
 eos Amphictyones & P...
 ... etiamnum sacrificant Ἀμ-
 phictyones, anni MCLVIII, reg-
 nante

βασιλεύοντῳ Ἀθλιῶν Ἀμφικτύοντῳ. Ἀφ' ἧς Ἐλ-
 λην ὁ Δευκ ἀπὸ τῆς ἐβασίλευσε καὶ Ἐλ-
 ληνες ὠνομάσθησαν τὸ φρότερον Γραικοὶ κα-
 λέμενοι, καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθ. φ
 ΧΗΗΙΔ'ΠΙΙ, βασιλεύοντῳ Ἀθλιῶν Ἀμφικτύ-
 οῦτῳ. Ἀφ' ἧς Κἀδμῳτῳ ὁ Ἀγλώροτῳ εἰς Θίβας
 ἀφίκετο ἐκτίσεν τὴν Καδμύειαν, ἔτη
 ΧΗΗΙΔ'Π, βασιλεύοντῳ Ἀθλιῶν Ἀμφικτύ-
 οῦτῳ. Ἀφ' ἧς ἡ γέννησε ἐβασί-
 λεύσαν ἢ ἡ ΧΗΗΙΔ'Π, βασιλεύοντῳ Ἀθλιῶν
 Ἀμφικτύοντῳ. Ἀφ' ἧς ναῦ ἡ ὠν ἐξ Αἰ-
 γύπτου ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπέλευσε καὶ ὠνο-
 μάσθη Πεντηκόντοροτῳ, καὶ αἱ Δαναὶ θυγατε-
 ρεῖς ἡ καὶ βα αρειν καὶ Ἑλικὴ καὶ Ἀρ-
 χεδίκη ἀποκληραθεῖσαι ἐπὶ τῶν λοιπῶν . .
 καὶ ἔθυσαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐν Παρα . .
 δὲ τῆς Ροδίας, ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΠΙΙ, βασιλεύο-
 θόνιτῳ, Παναθλιωαίοις τοῖς
 φρότοις γινόμενοις, ἄρμα ἔζευξε καὶ εἶδ' ἀγῶνα
 ἐδέικνε καὶ Ἀθλιωαίοις αἰ ὠν μητρὸς ἐφάνη
 ἐν Κυβέλοισι καὶ Τάγνισι ὁ Φρυγὴ αὐλὸς πρῶ-
 τῳ ἤρξεν ἐν ἀναί σφρ
 κείνην Φρυγιστὴ πρῶτῳ ἤλασε καὶ ἄλλοις νόμοις
 Μητρὸς, Διονύσου, Πᾶνος, καὶ τὸν ἐπ
 ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντῳ Ἀθλιῶν
 Ἡραχθορίου τῷ τὸ ἄρμα ξείξαντῳ. Ἀφ' ἧς Μίνωσ
 πρ β ασίαν ἤμισε, καὶ οἰδῆρτῳ ἡ-
 ρέθη ἐν τῇ Γ' ἡ, ἐυρόντων τῶν Ἰδαίων Δακ-
 τύλων, Κέλιμτῳ κ λεύοντῳ Ἀθλιῶν

nante Athenis Amphictyone. Ex
 quo Hellen filius Deucalionis
 regnauit, & Hellenes nominati sunt
 qui antea Græci appellati, & certa-
 men Panathenæorum
 MCCLVII, regnante Athenis Am-
 phictyone. Ex quo Cadmus Age-
 noris F. Thebas aduenit
 condidit Cadmiam, anni
 MCCLV, regnante Athenis Am-
 phictyone. Ex quo
 regnarunt, anni MCCLII, reg-
 nante Athenis Amphictyone. Ex
 quo Naus ex Ægypto in
 Græciam transmisit, & nuncu-
 pata est pentecontorus seu quin-
 quagintaremis, & Danaï filix
 & Helice & Archedice sorte lectæ
 à ceteris filiabus
 & sacrificabant super Icttus in Para-
 de in Lindo quæ Rhodi vrbs est,
 anni MCCXLVII, regnante
 Erichthonius, Panathenæis
 primò celebratis, currum iunxit &
 certamen edidit & Athenienses
 Deorum matris agi-
 cœnere in Cybelis, & Hyagnis
 Phryx tibias primus inuenit & . . .
 dictam more Phrygio
 primus tibijs cecinit, & alios no-
 mos Matris. Bacchi, Panis &
 MCCLXLII, regnante
 Athenis Erichthonio qui currū con-
 iunxit. Ex quo Minos primus reg-
 nauit aonia sedes fixit, & Fer-
 rum repertum est in Ida ab Idæis
 Dactylis, Ceimide regnante
 Athe-

Πανδίων Θ. Αφ' ε Δημότηρ ἀφικμένη εἰς Αθώας
 καρπῶν ἐφ' υνεσ κη παρ... παρ... ἀπὸ...
 ριστολέμω τῷ Κελεῦ κη Νεαίρας, ἔτη ΧΗΔΔΔΠ,
 βασιλεύοντος Αθώων Εἰριχθέως. Αφ' ε Τριπό
 ἐσπεῖρεν ἐν τῇ Ραρία κελυμῆν
 Ἐλευσίτι, ἔτη Χ.. ΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος
 Αθώων υ..... υιο αὐτῆ ποσειν ἐξ.. θηκα
 Κέρας τε ἀρπαγῶ κη Δήμητρος Ζήτησιν κη
 τὸν αὐτῆ θ Θ τῶν ἰσπιδεξαμένων
 τὸν καρπῶν, ἔτη ΧΗΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Α-
 θώων Εἰριχθέως νε τὰ Μυστήρια
 ἀνεφῆεν ἐν Ἐλευσίτι κη τὰς τε ..
 ευσάκι ποιησ .. ἐξέθηκ εσ
 τῷ Πανδίων Θ. Αφ' ε Κάθαρο Θ πρώτων ἐγένετο
 ε πρώτῳ αον
 εαυτ ΔΠ, βασιλεύοντος Αθώων
 Πανδίων Θ τῷ Κέροπος. Αφ' ε .. ν Ἐλευσίτι ὁ
 γυμνικὸς Αφ' ε αι .. τὰ
 Λυακῆα ἐν Ἀρκηδία ἐγένετο κη λ ... κκε
 Λυακόνος ἐδόθησαν τοῖς Ἐλλ .. σι
 η .. ν .. βασιλεύοντος Αθώων Παν-
 δίωνος τῷ Κέροπος. Αφ' ε Κα γ ..
 σία Ηρακλῆος ν ω
 διστ βασιλεύοντος Αθώων Αἰγῆως.
 Αφ' ε Αθώωνσι ε τῶν καρπῶν ἐγένετο, κη
 κη παρπύομενος Αθώων αλωνε ε ἰσπύ-
 ρων .. α .. αμ Μίνως ἀξιώσει, ἔτη ΧΔΔΔΙ,
 βασιλεύοντος Αθώων Αιγῆων. Αφ' ε Θησ ..
 Αθώων τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ
 αὐτὸ ἀνέστησεν κη πολιτίαν κη τὴν δημο-
 κρατῶν ἀπρεω εσ Αθώων
 τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα ἔθηκε Σίνην ἀποκ-
 τῆσαι, ἔτη ΠΡΗΗΗΗΗΔ' ΔΔΔΔΠ. Αφ' ε τῆς
 αἰμων τη ΔΔΔΔΠ,

Athenis Pandione. Ex quo Ceres
 Athenas aduenit & fruges plantauit
 & Triptolemo Celei & Nea-
 ræ Filio, anni MCXLV, regnante
 Athenis Erichtheo. Ex quo Trip-
 tolemus seminauit in Raria,
 quæ dicta Eleusine, anni MCXLV,
 regnante Athenis
 Proserpinæ raptum & Ce-
 reris inuestigationem & eius
 eorum qui fruges exceperant
 anni MCXXXV, regnante Athenis E-
 richtheo Mysteria edidit
 in Eleusine &
 Pandionis
 F. Ex quo Lustratio primùm insti-
 tuta est VII. regnante A-
 thenis Pandione filio Cecropis. Ex
 quo in Eleusine gymnicus.
 Ex quo Lycæa in Arcadia, &
 Lycaonis dabantur Græcis
 regnante Athenis Pandione fi-
 lio Cecropis. Ex quo
 esia Hercules
 regnante Athenis Ægeo. Ex quo
 Athenis frugum institutum
 est, & consulto oraculo subijt
 postulauerit Minos, anni MXXXI.
 regnante Athenis Ægeo. Ex quo
 Theseus Atticas duode-
 cem vrbes in vnam collegit, & rei-
 publicæ formam & statum popu-
 larem
 Isthmiorum certamen proposuit,
 Sine occiso, anni DCCCXCV.
 A.
XLII, regnante Athenis Theseo. Ex
 quo

βασιλεύοντος Αθίων Οησίας. Αφ' ἧς Ἀργείοι
 νεοαδρας βασιλευσαν καὶ τὸν
 ἀγῶνα .. ν .. α .. ηθ .. αν ἔτη
 ΠΡΗΗΗΗΗΔΔΔΔΠΙΙ, βασιλευοντος Αθίων
 Οησίας Αφ' ἧς οἱ ... νεσ εἰς Τρόϊαν ἐ .. ρά-
 τευ ἔτη ΠΡΗΗΗΗΗΔΠΙΙ, βασιλευόν-
 τος Αθ νεσθῶες τρεῖςκαδεκάτη ἔτους
 Αφ' ἧς Τρόϊα ἦλω, ἔτη ΠΡΗΗΗΗΗΔΔΔΔΠΙ,
 βασιλεύοντος Αθίων ἕως, δευ-
 τέρη ἔτους, μιλῶς Θ νος ἐβδόμεν
 φθίνοντος. Αφ' ἧς Ὀρέση .. ιοιαιταναιλο
 ἡλίθε θυγατρὶ ον ἡσθε
 καὶ αὐ αο ἐν Ἀρείῃ πᾶσιν ἴω
 Ὀρέσης ἐνίκησεν αν ἔτη .. ΗΗΗΗΔΔ
 Δ .. ΠΙ, βασιλεύοντος Αθίων Δημοφῶντος.
 Αφ' ἧς Κύπρῳ Τεύκρος ἄκισιν, ἔτη
 ΠΡΗΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Αθίων
 Δημοφῶντος. Αφ' ἧς Νη .. εὺς ἄκισ .. γ ..
 κλαχηαρ σι .. αν Ἐφοσον, Ἐρύθρας,
 Κλαζομίνας τ ... ην καταχορον ἐσὸ Κω-
 λοφῶνα ... ἰῆρα ... Σάμον τὰ
 .. Ιωνί ... ἐγένετο εἰ Δ ΠΙ, ...
 βασιλεύοντος Αθίων Μενεσθέως τρεῖςκαδε-
 κᾶτη υς. Αφ' ἧς ... ἰσδος ὁ ποιητῆς ..
 η, ἔτη ΠΡΗΗΗΔΔΔ .. βασιλεύοντος Α-
 θίων Αφ' ἧς Ὀμήρος ὁ ποιητῆς ἐ-
 φάνη, ἔτη ΠΡΗΗΗΔΔΔΔΠΙΙ, βασιλεύοντος
 Αθίων ... ιογνήτε. Αφ' ἧς ... δων ὁ Ἀργεῖος
 δημοδὸς νδ ἐσκύμασε καὶ
 νόμισμα ἀργυρῆν ἐν τῇ Αἰγίῃ ἐποίησεν, ἐσδέξα-
 τθ ὅφ ἀφ' Ἡερκλέους, ἔτη ΠΡΗΗΗΔΔΔΙ, βασιλεύ-
 οντος Αθίων υς. Αφ' ἧς Ἀρχίας Εὐαγίτη

quo Argivi regna-
 runt & certamen anni
 DCCCCXCVII, regnante Athenis
 Theseo. Ex quo Græci in Troiam
 expeditionem fecerunt, anni DCCC
 CLIV, regnante Athenis Menestheo,
 anno eius decimotertio. Ex quo
 Troia capta est, anni DCCCXLV,
 regnante Athenis Menestheo, se-
 cundo eius anno, mensis Tharge-
 lionis die vigesimo quarto. Ex quo
 Orestes Ægisthi filia

 in Arcopago, qua vicit Orestes ...
 ... anni .CCCXXX. II, reg-
 nante Athenis Demophonte. Ex
 quo Cypro Teucer se-
 des posuit, anni DCCCXXXVIII,
 regnante Athenis Demophonte. Ex
 quo Neleus inhabitavit
 .. Ephesum, Erythras, Clazome-
 nas ... Colophonem, Myunta ...
 .. Samon in Ioniam fiebat
 XIII. regnante Menest-
 theo, decimo tertio eius anno. Ex
 quo Hesiodus poeta floruit, anni
 DCLXX., regnante Athenis
 Ex quo Homerus poeta flo-
 ruit anni DCXLIII, regnante Athe-
 nis Diogneto. Ex quo Pheidon Ar-
 givus & num-
 mum argenteum in Ægina fecit,
 undecimus scilicet ab Hercule, an-
 ni DCXXXI, regnante Athenis ..
 Ex quo Archias
 Euagiti F. decimus à Teme-
 no, ἐ. Corintho deduxit colo-
 niam

δίατ^θ ὡν ἀπὸ Τερμάνου ἐκ Κορίνθου ἤγαγε
 ἀποικίαν ... Συρακῶν ... τοῦ Ἀθλίων Ἀισχύλου,
 ἔτις ἐκόντος καὶ ἐνός. Α' φ' οὐ καὶ ἑναιυτῆς ηρ .. εν
 .. ρ ... ὡν ἔτη .. ΗΗΗΗΔΔ. Α' φ' οὐ .. α .. υ
 ἔτη ΗΗΗΗΔΠΙΠ, Ἀρχοντ^θ Ἀθλίων
 Ἰου Δυσία. Α' φ' οὐ Τέρπανδρ^θ ὁ Δερδίνε^θ ὁ
 Δέσβι^θ τῶν νόμων ἤ .. α .. ὡν .. δ .. υ θσθα ἀν
 λητ λησε .. καὶ τὴν ἔμπροσθ' ἐμὲ
 δέξινω μίτησεν, ἔτ .. ΗΗΗΗΔ' ΔΔΔΙ, Ἀρ
 χοντ^θ Ἀθίνων Δροσίλου. Α' φ' οὐ Α
 ε Λυδο σιλύδο ΔΔΔΙ, Ἀρχοντ^θ
 Ἀθλίων Ἀριστοκλέους. Α' φ' ἔ Σάσφω ἐγ Μιτυ
 λιώνος εἰς Σικελίαν ἐπέλευσε φυγῆσαι ολ ..
 .. θ τ^θ Ἀθίνων μὲν Κριτίου ποτῆρος,
 ἐν Συρακῆσιν δὲ ἦν ἡμῶν κατεχόντων τὴν
 ἀρχὴν το ορτες Κύρραν, καὶ ὁ ἀγὼν ὁ
 γυμνικὸς ἐτέθη γυμναστῆς ἀπὸ ἧς λαοφύρου, ἔτη
 ΗΗ .. ΔΔΠΠ, ἀρχοντος Ἀθλίων Σιμῶ .. θ .. Α' φ'
 ἔ .. . ἀνίτης ἀγὼν πάλιν ἐτέθη, ἔτη ΗΗΗΔΠΠΠ,
 ἀρχοντος Ἀθλίων Δαμασίου ἤ Δωτέρου. Α' φ' οὐ
 ἐν Ἀθ .. . αἰς καμῶ .. . ρ .. . εθι .. . σανι ..
 .. των Ἰκαρίων, ἠύροντος Συσσαείωνος καὶ Δο
 λων .. τεθ .. σσῶ τον ἰσχα .. . δι .. . ἀρσι
 χ^θ ροιμ .. . ερ .. . ος Α' φ' ἔ Πει
 σίφρατος Ἀθλίων ἐπερᾶννευτεν, ἔτη ΗΗΗΔ' ΔΔΔ
 ΔΠΠ, ἀρχοντος ἰκ ε .. Α' φ' οὐ
 Κροῖσος .. Ἀσίας .. . Δελφοσ α .. ΔΔΔΔΠ,
 ἀρχοντος Ἀθλίων ἤ Δήμου. Α' φ' ἔ Κύρος ὁ Πέρσων
 βασιλεὺς Σάρδεισ ἐλάβε καὶ Κροῖσον ἕσσο .. .
 ησ σφαλ καὶ Ἰσπανῶναξ κατὰ τῆτον
 Ἰαμβοσιοῦ. Α' φ' ἔ Θεόστῃς ὁ ποιητῆς .. . αχι ..
 .. ος ἐδίδαξεν Ἀλ .. σιν τέθη ὁ πρᾶ
 γος, ἔτη ΗΗΗΔ' .. ἀρχοντος Ἀθ ναμ ἡ

niam Syracusas . . . regnante
 Athenis Æschylo; anno eius vigesi
 moprimo. Ex quo annuus archon e
 lectus est, anni CCCCXX. Ex quo
 CCCCXVIII.
 archonte Athenis Lysia. Ex quo
 TerpanderDerdeneus, Lesbios, no
 mos tibijs cecinit & acti
 onem coram me depulit, anni CCC
LXXXI, archonte Athenis Dropi
 lo. Ex quo A Lyd
 reg. XXXI, archonte Athenis
 Aristocle. Ex quo Sappho ex My
 tylene in Siciliam traiecit fugiens
 archonte scilicet A
 thenis Critia priore, Syraculis
 autem rerum potientibus finitimis.
 Cyrham, &
 certamen gymnicū editum est, quo
 præmia ex spolijs præbenda, anni
CCCXXVII, archonte.
 Ex quo certamen coronarium ite
 rum factum est, anni CCCXVIII,
 archonte Athenis Damasia secundo.
 Ex quo Athenis Comoediæ,
 Icartensium, inuentore Sufarione &..
 Ex quo Pisistratus Athenis tyran
 nidem exercuit, anni CCXCVII,
 archōte. Ex quo Croesus .. Asiæ
 . . . XLII, archonte Athenis po
 pulo. Ex quo Cyrus Persarum Rex
 Sardes cepit & Croesum
 Eo æuo floruit Hipponax
 Iamborum scriptor. Ex quo The
 pis poeta edidit
 Alcestim . . . proponebatur hircus
 anni CCL .. archonte Athenis .. .
 ηπχο

πρώτου. Α' φ' ε' Δαρειός Πέρσων εβασίλευσε, Μά-
 γου τελευτήσαντος, έτη ... ΙΔ' Π, Α' ρχοντος Α-
 θη ... Α' φ' ε' Αρμόδιος και ... των ά-
 πικτε ... ρχον Πεισιράτου αι ...
 εν και Αθηνάιοις ... ρ ... πωσι του Πεισιρα-
 τίδας εκι ... κλασει τειχης, έτη ΗΗΔΔΔΔ
 ΓΙΠ, άρχοντος Αθηνης ... Α' φ' ε' χέρι
 πρώτον ηγήσαντο άνδρών, όν διδάξας Υπο ... κθ
 Χαλκιδι ... εις ... έτη ΗΗΔΔΔ ...
 άρχοντος Αθλωνησι Λυσυγύρου. Α' φ' ε' νε ... Ιπία
 ... εν Αθηνησιν, έτη ΗΗΔΔΔΙ, Α' ρχονθ Α-
 θήνησι Πυθοκρίτου. Α' φ' ε' η έμ Μαραθώνι μάχη
 έγινετο Αθηναίοις προς του Πέρσας ... αρινετε
 αι ... εν Δαρειύ αδελ ... εν τήν στρατηγόν ενικών
 Αθλωαίοι, έτη ΗΗΔΔΠΙΙ, άρχοντος Αθλω ...
 ... δευτέρη ... φ ... εν μάχη συνηρονί
 σαγο Αισχύλος ο ποιητής ... ΔΔΔΠ.
 Α' φ' ε' Σιμωνίδης ο Σιμωνίδε πάππος τή ποιη-
 τή ποιητής ών και ... νησι και Δα-
 ρειός τελευτά, Ξέρξης ο υθ βασιλεύει ...
 ΔΠ, άρχοντος Αθηνησιν Δεισιδίου. Α' φ' ε' Αίσ-
 χύλος ο ποιητής τραγωδία πρώτον ενικησε, και
 Ευειπίδης ο ποιητής έγινετο, και Σπσίχορος
 ποιητής τώ Ελλάδα ... ο, έτη ΗΗΔ Δ Π, Ι,
 άρχοντος Αθλωνησι Φιλοκράτους. Α' φ' ε' Ξέρξης
 τήν χελίαν έξευξεν εν Ελληνώντω και ...
 εναν εν Θερμο ... ε μάχη έγινετο και
 Ναυμαχία Ελληνσι επί Σαλαμίνα προς του
 Πέρσας, ην ενικών οι Ελληνες, έτη ΗΗΔΠΙΙ,

nro primo. Ex quo Darius Persa-
 rum Rex regnavit, Mago mortuo,
 anni ... LIII, archonte Athenis ..
 Ex quo Harmodius & Aristogiton
 interfecerunt Hipparchum Pisistra-
 ti F. & Atheniensibus
 Pisistratidas
 anni CCXLVIII, archonte Athenis
 Ex quo choris primò
 certatum est virorum, & certami-
 ne illo Hypo .. cus Chalcidensis
 vicit, anni CCXXX., archonte
 Athenis Lyfagora. Ex quo .. Hip-
 pias Athenis anni CCXXXI,
 archonte Athenis Pythocrito. Ex
 quo pugna Marathone commissa
 est ab Atheniensibus contra Persas,
 Darij du-
 cem vicerunt Athenienses, anni
 CCXXVI I, archonte Athenis....
 secundo. certamine con-
 tendit Æschylus poeta.... XXXV
 .. Ex quo Simonides Simonidis
 poetæ avus, ipse etiam poeta, & ..
 ... & Darius obiit, Xerxes au-
 tem filius eius regnavit
 XV, archonte Athenis Aristide. Ex
 quo Æschylus poeta tragœdiâ pri-
 mùm vicit, & Euripides poeta na-
 tus est, & Stesichorus poeta Græ-
 ciam anni CCXXII, ar-
 chonte Athenis Philocrate. Ex quo
 Xerxes nauigia iunxit in Helle-
 sponto & in Thermo-
 pylis pugna commissa est, & præ-
 lium nauale à Græcis aduersus Per-
 sas iuxta Salaminem quo vicerunt
 Græci, anni CCXVII, archonte A-
 the-

ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλ . . . Δυ. Ἀφ' ἧ ἐν . . .
 . . . τείαις μάχῃ ἐγένετο Ἀθωαίοις ὡς Μαρδονίον τὸν Ξέρξου στρατηγὸν ἢν ἐνικῶν Ἀθηναίοι, καὶ
 Μαρδονίῳ ἐτελεύτησεν ἐν τῇ μάχῃ, καὶ τὸ πῦρ
 ἔρευε ἕλῃα, πρὶ τῷ Ἀϊγνίαν ἔτη
 Η. ΠΙ, ἄρχοντῶ Ἀθήνησι Ξαντίππου. Ἀφ' ἧ
 . . . λων ὁ δεινόμενῶ ἐτυράννευσεν ἔτη ΗΗΔΠ,
 ἄρχοντῶ Ἀθωῶσι Τιμοσθέν
 Σιμωνίδης ὁ Λεωφρέσους, ὁ Κείῶ, ὁ τὸ μνη-
 μωνίδον ἔυρων ἐτίκασεν Ἀθωῶσιν διδασκων,
 καὶ εἰ εἰκόνες ἐστάθησαν Ἀρμόδιου καὶ Ἀρ-
 σοχίτουῶ, ἔτη ΗΗ . . . ἄρχοντῶ Ἀθωῶσι . .
 . . . μάντου. Ἀφ' ἧ Γερῶν Συρακούσων ἐ-
 τυράννευσεν, ἔτη ΗΗΠΠΙ, ἄρχοντῶ Ἀθωῶσι
 Χ. η . . . ος. Ἦν δὲ καὶ Ἐπίχαμουῶ ὁ ποιη-
 τῆς κατὰ τῆτον. Ἀφ' ἧ Σοφοκλῆς Σοφίλλῃ ἐν
 Κολωνῷ ἐτίκασε τραγῳδίᾳ, ἔτων ἂν ΔΔΠΠΙ,
 ἔτη ΗΗΠ, ἄρχοντῶ Ἀθωῶσιν Ἀψήριουῶ.
 Ἀφ' ἧ ἐν Αἰγῶ ποταμοῖς ὁ Αἰδῶ ἔπασ . .
 καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητῆς ἐτελεύτησεν βί-
 ἔς ἔτη ΙΔ' ΔΔΔΔ, ἔτη ΗΗΠ, ἄρχοντῶ
 Ἀθωῶσι Θεᾶ . . . νίδου. Ἀφ' ἧ Ἀλ . . . ανδρῶ
 ἐτελεύτησεν ὁ ἦ ἤῶ Π . . . δίκου Μακεδόνων
 ἑβασίλευε, ἔτη ΗΙΔ' ΔΔΔΔΠΠΠΙ, ἄρχοντῶ
 Ἀθωῶσιν Εὐθίππου. Ἀφ' ἧ Αἰγύλουῶ ὁ
 πο . . . τῆς βιώσας ἔτη ΙΔ' ΔΠΠΠΠΙ, ἐτε-
 λεύτησεν ὡ α τῆς . . . καλίας, ἔτη
 ΗΙΔ' ΔΔΔΔ ΠΠΙ, ἄρχοντῶ Ἀθωῶσιν Καλ-
 λιε τῷ περτέρῃ. Ἀφ' ἧ Εὐειπίδης ἔτων ἂν
 ΔΔΔΔΠΠ, τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησεν ἔτη
 ΗΙΔ' Δ οντῶ Ἀθωῶσι Διφί
 σων ἦ καὶ Εὐειπίδω Σωκράτης καὶ . . .

Athenis Calliade. Ex quo ad Platæas
 pugnarūt Athenienses aduersus Mar-
 doniū Xerxis ducem & victoriam re-
 portarunt, Mardonius autem in ipsa
 pugna mortem obiit, & ignis eru-
 pit in Sicilia circa Ætnam, anni
 C. . . VI, archonte Athenis Xantip-
 po. Ex quo Gelo grau m tyranni-
 dem exercuit, anni CCXV, archonte
 Athenis Timosthene. Ex quo Simo-
 nides, Leoprepis F. Cæus, qui me-
 morandi artis iuuentor erat, Athe-
 nis ludis edendis vicit, & erectæ
 sunt imagines Harmodij & Aristogi-
 tonis, anni CC . . ., archonte Athenis
 Adimanto. Ex quo Hiero Syracusis
 tyrannidem exercuit, anni CCVIII,
 archonte Athenis Charete, cuius
 etiam tempore fuit Epicharmus poe-
 ta. Ex quo Sophocles Sophilli F. ex
 Colono, tragœdiā vicit, natus
 scilicet annos XXVIII, anni CCVI,
 archonte Athenis Apsephone. Ex
 quo in Ægos flumen Saxum ceci-
 dit, & Simonides poeta, postquam
 vixerat annos XC, vitam fini-
 uit, anni CCV, archonte Athenis
 Theagenida. Ex quo Alexander
 vitam finiuit, filius autem eius Per-
 diccas in Macedonia regnavit, anni
 CXIX, archonte Athenis Euthip-
 po. Ex quo Æschylus poeta, post-
 quam vixerat annos LXIX, vitā fini-
 uit in Siciliæ anni CXCVI,
 archonte Athenis Callia primō. Ex
 quo Euripides annos natus XLIII,
 tragœdiā primum vicit, anni CL . . .
 archonte Athenis Diphilo
 Flo-

Ξαγόρας. Α'φ' ἔ Αρχέλαος Μακεδόνων ἑσπί-
 λευσε Περδικκίαν τελευταίωσται, ἔτη Η.....
 ... οντ Αθλώσσι Ασυρίλα. Α'φ' ἔ Διονυσίου
 Συρακίων ἐπιεάννευσαν, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙΙ,
 ἀρχοντ Αθλώσσι Εὐκρίμων. Α'φ' ἔ
 Εὐεπίδης ε λεύτησεν, ἔτη
 ΗΔΔΔΔΠ, ἀρχοντ Αθλώσσι Αντήνους.
 Σο..... λῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη
 ... ΔΔΔΔΙ, ἐπελεύτησεν καὶ Κύρος ἀνερ ...
 οντ Αθλώσσι Καλλίος τῷ περτέρω.
 Α'φ' ἔ ... ελέσας ελ..... νίκησεν Αλώρ-
 σιν, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙΙΙ ἀρχοντ Αθλώσσι
 Μικίων. Α'φ' ἔ Κύρος ἀναστάρτες
 καὶ Σωκράτης φιλόσοφος ελεύτ
 .. ἔτη ΙΓ'ΔΔ, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙ, ἀρχοντ
 Αθλώσσι Λάχη Αθλώσσι ἔτη
 ΗΔΔΔΠ, ἀρχοντ Αθλώσσι Αριστοκράτης.
 Αρ..... ος Με..... ειανος
 διδυράμβω ἐνίκησεν Αθλώσσι, ἔτη
 Α'φ' ἔ Φιλόξενος διδυραμβοσοῦς τελευ-
 τῶν εἶς ἔτη ΙΓ'Δ, ἔτη ΗΔΠΙ, ἀρχοντ
 Αθλώσσι Πυθίω. Α'φ' ἔ Αναξανδρίδης ὁ
 κομ..... Αθλώσσι Καλ-
 λίου. Α'φ' ἔ Ασυδάμας Αθλώσσι ἐνίκησεν, ἔτη
 ΗΠΙΠΙ, ἀρχοντ Αθλώσσι Ασέ κ. Κατικίω
 ὅ τότε κα γάνετο Θεβαίων καὶ
 Λακεδαίμωνίων ἰσ' ἐνίκων Θεβαίων, ἔτη
 ΗΠΠ, ἀρχοντ Αθλώσσι Φρασικλίδου ..
 βασιλεύει. Α'φ' ἔ Σπύχιος ὁ
 ἱμερτίος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Αθήνησιν καὶ
 οὐκ ἔτι μεγάλη πόλις

Floruerunt autem, Euripidis ævo,
 Socrates & Anaxagoras. Ex quo Ar-
 chelaus Macedonia regnavit, post
 mortem Perdiccæ, anni C.. archonte
 Athenis Astyphilo. Ex quo Di-
 onysius Syraculis exercuit tyranni-
 dem, anni CXLVII, archonte Athe-
 nis Euctemone. Ex quo Euripides
 vitam finivit, anni
 CXLV, archonte Athenis Antigene.
 Ex quo ... Sophocles poeta post-
 quam annos ... XXXXI vixerat, vitam
 finivit & Cyrus ar-
 chonte Athenis Callia primo. Ex
 quo Telestes vicit Athenis
 annis CXXXIX, archonte Athenis
 Micone. Ex quo & So-
 crates philosophus mortuus est....
 annos natus LXX, anni CXXXVII,
 archonte Athenis Lachete
 Athenis, anni CXXXV, archonte A-
 thenis Aristocrate. Ex quo
 dithyrambis vicit Athenis, anni ..
 Ex quo Philoxenus poeta
 Dithyrambicus mortem obiit, post-
 quam annos LX vixerat, anni CXVI,
 archonte Athenis Pythea. Ex quo
 Anaxandrides Comicus
 Athenis Callea. Ex quo Astydamos
 Athenis vicit, anni CIX, archonte
 Athenis Asteio. Combustum est au-
 tem tunc commissa
 est pugna Thebanorum & Lacedæ-
 moniorum qua vicerunt Thebani,
 anni CXVIII, archonte Athenis
 Phraclide ... Ex quo Steficho-
 rus Himeræus secundus vicit Athe-
 nis

Αφ' ε̄ Διονύσιου Σικελιώτης ἐτελεύτησεν ,
 ο̄ δὲ υἱὸς Διονύσιος ἐπυράννευσεν, καὶ Ἀλε...
 λεύης, ἔτη ΗΠΙΗ, ἀρ-
 χοντὸς Ἀθλιώσιν Ναυσιγένος. Αφ' ε̄ Φωκίης
 τὸ ἐν Δέλφοις νησι Κηφι-
 σιδάρος. Αφ' ε̄ Τιμόθεου Σιωτίας ἔτη ΙΔ'ΔΔΔΔ
 ἐτελεύτησεν, ἔτ
 κεδύων βασιλεύει καὶ Ἀρτοξέρξης ἐτελεύτησεν
 ε̄ δὲ υἱὸς Γ
 ἐνίκησεν, ἔτη ΙΔ'ΔΔΔΔΠΙ, ἀρχοντὸς Ἀθλιώσιν
 Ἀγαθοκλε νετο, ἔτη
 ΙΔ'ΔΔΔΔΙ, ἀρχοντὸς Ἀθιήσιν Κάλλις
 σοφὸς τ τῆτε. Αφ' ε̄ Κλ...
 κίνα ἀγαθοῦ

nis & condita est Megalepolis
 ... Ex quo Dionysius Sicularum vitam
 finivit, & filius eius Dionysius
 tyrannidem exercuit & Alexander
 regnavit, anni CIV, archonte
 Athenis Naufigene. Ex quo
 Phocenses in Delphis ... Athenis
 Cephisodoro. Ex quo Timotheus,
 postquam annos vixerat XC, mortem
 obiit, anni Macedonibus
 imperavit & Artoxerxes vitam finivit
 filius
 verò vicit, anni XCIII,
 archonte Athenis Agathocle
 ... anni XCI, archonte Athenis
 Callistrato. Ex quo ...
 ... CL, archonte

II.

Fœdus Smyrnæorum & Magnetum, ad maiestatem Seleuci Callinici Asiæ Regis tutiùs conservandam, circa annum ante vulgarem D.N. Iesu Christi Epocham CCXLIV, seu periodi Iulianæ MMMCCCCLXX, percussum, columnis singulis incisum, & in fano Veneris Stratonigidis alibique apud vtramque rempublicam ex pacto sacratum. Bina insuper Fœdus comitantia Decreta Smyrnæorum.

*Decretum Fœderi
præuium.*

- 1 ΕΔΟΞΕΝ ΤΟΙΣ ΔΗΜΟΙΣ ΤΡΑΤΗΓΩΝ ΤΩ .. ΗΕ ΠΕΙ ΔΗ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΤΕ ΚΑΘΟΝ ΚΑΙ ΡΟΝΟ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΥΠΕΡ
- 2 ΕΒΑΛΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΕΥΚΙΔΑΙ ΠΟΛΛΩΝ .. ΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΙΝΑΔΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΑΝΤΩΝ Τ
ΗΜΠΟΛΙΝ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ
- 3 ΧΩΡΑΝ ΔΙΕΦΥΛΑΞΕΝ Ο ΔΗΜΟΣ ΤΗ ΜΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΤΕ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑΝ ΟΥ ΚΑΤΑ
ΠΛΑΓΕΙΣ ΤΗΝ ΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΩΝ ΕΦΟΔΩΝ
- 4 ΟΥΔ ΕΦΡΟΝΤΙΣΑΣ ΤΗΣ ΤΩΝ ΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΑ .. Ω ΛΕΙΑ ΣΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΗΓΗΣ
ΑΜΕΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΑΜΕΙ
- 5 ΝΑΙ ΕΝΤΗΙΑ ΠΡΕΣ ΕΙΚΑΙ ΑΝΤΙΑ ΒΕΣ ΘΑΙ ΤΩ ΜΠ .. ΑΓΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΔΑΥΝΑ
ΜΙΝ ΚΑΘΟΤΙ ΕΞ ΑΡΧΗΣ ΥΠΕΣΤΗ ΔΙΟ
- 6 ΚΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΕΥΣΕΒΩΣ ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟ .. ΣΘΕΟΥΣ ΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟ
ΣΤΟΡΓΩΣ ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΕΓΑ
- 7 ΔΟΥΤΥΧΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΧΑΡΙΤΑΣ ΑΠΟ ΔΙΔΟΝΑΙ ΤΟΙΣ ΕΑΥΤΟΝ ΕΥΕΡΤΕΤΟ
ΥΣΙΝ ΕΤΙ ΜΗΣ ΕΝ ΤΗ ΜΠΟΛΙΝ ΗΜΩΝ ΔΙΑ
- 8 ΤΕ ΤΗΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΕΥΝΟΙΑΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΝ ΗΝ ΕΠΕΠΟΙΗ ΤΟ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ Α
ΥΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΤΟ ΜΠ ΑΤΕ
- 9 ΠΡΑΥΤΟ ΤΟ ΘΕΟΝ ΑΝΤΙΟΧΟΝ ΚΑΙ ΤΗ ΜΜΗΤΕΡΑ ΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΘΕΑΝ ΕΤΡΑΤΟΝ ΙΚ
Η ΠΑΡΥΣΘΑ ΠΑΡΗ ΜΙΝ ΤΙ ΜΟΜΕ

- 10 ΝΟΥΣΤΙΜΑΙΣΑΞΙΟΛΟΓΟΙΣΚΑΙΚΟΙΝΗΥΠΟΤΟΥΠΛΗΘΟΥΣΚΑΙΠΙΔΑΙΥΦ ΕΚΑΣΤΟΥΤ
ΩΜΠΟΛΙΤΩΝΚΑΙΕΒΕΒΑΙΩΣΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΗΝΑΥΤΟ
- 11 ΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΕΓΡΑΨΕΝΔΕΚΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΒΑΣΙΛΕΙΣΚΑΙΤΟΥΣΔΥΝΑ
ΣΤΑΣΚΑΙΤΑΣΠΟΛΕΙΣΚΑΙΤΑΕΘΝΗΑΣΙ
- 12 ΩΣΑΣΑΠΟΔΕΞΑΣΘΑΙΤΟΤΕΙΕΡΟΝΤΗΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΟΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣΑΣΥΛΟΝΕΙΝΑΙ
ΚΑΙΤΗΜΠΟΔΙΝΗΜΩΝΙΕΡΑΝΚΑΙΑΣΥΛΟΝΝΤΝΤΕΥΠΕΡ
- 13 ΒΕΒΑΗΚΟΤΟΣΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΕΙΣΤΗΝΣΕΛΕΥΚΙΔΑΟΙΣΤΡΑΤΗ . ΣΠΕΤΔΟΝΤΕΣΔΙΑΜ
ΕΝΕΙΝΤΩΒΑΣΙΛΕΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΣΔΙΕ
- 14 ΠΕΜΨΑΝΤΟΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΚΑΙΠΡΟ . ΤΟΥΣΥΠΑΙΘΡΟΥΣΗΠ
ΠΕΙΣΚΑΙΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣΚΑΙΑΠΕΣΤΕΙΛΑΝΕΞΑΥΤΩΝ
- 15 ΕΝΑΔΙΟΝΥΣΙΟΝΤΟΜΠΑΡΑΚΑΔΕΣΟΝΤΑΑΥΤΟΥΣΔΙΑ . . . ! ΑΑΣΣΕΙΝΤΗΜΦΙΛΙΑΝΚΑΙΣ
ΤΜΜΑΧΙΑΝΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΟΙΕΙΣ
- 16 ΠΑΝΤΑΤΟΥΧΡΟΝΟΝΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΙΔΙΑΤΗΡΟΥΝΓΩΝΑΥΤΩ . . ΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΚ
ΑΙΤΟΝΑΥΤΟΝΕΧΘΡΟΓΚΑΙΦΙΛΟΝΗΓΟΥΜΕΝΩΝΥΠΑΡΞΕΙΝΑΥ
- 17 ΤΟΙΣΠΑΡΑΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΠΑΝ . ΑΤΑΑΦΙΛΑΝΘΡΩ
ΠΑΚΑΙΚΑΔΩΣΕΧΟΝΤΑΚΑΙΑΙΠΟΔΟΘΗΣΕΣΘΑΙΧΑΡΙ
- 18 ΤΑΣΑΥΤΟΙΣΑΞΙΑΣΤΗΣΑΙΡΕΣΕΩΣΟΙΔΕΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΠΠΑΡΑΚΛΗΘΕΝΤΕΣΚΑΙΑΤΤΟ
ΙΟΝΤΕΣΠΡΟΘΥΜΟΙΠΡΟΣΤΟΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕΙΝΤΩΒΑΣΙΛΕΙΤΗΝΤΕΦΙ
- 19 ΔΙΑΝΚΑΙΤΗΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΔΙΑΤΗΡΕΙΝΑΥΤΩΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΤΑΤΕΑΞΙΩΘΕΝΤΑΥ
ΠΟΤΩΝΣΤΡΑΤΗΓΩΝΦΙΛΟΤΙΜΩΣΑΠΕΔΕΞΑΝΤΟΚΑΙΕΠΑΓΓΕΛ
- 20 ΟΝΤΑΙΤΗΝΑΥΤΗΝΕΞΕΙΝΑΙΡΕΣΙΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΗΜΕΤΕΡΩΙΕΙΣΠΑΝΤΑΤΑΤΟΥΒΑΣ
ΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΚΑΙΑΠΕΣΤΑΛΚΑΣΙΝ
- 21 ΠΡΟΣΗΜΑΣΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΕΓΜΕΝΤΩΚΑΤΟΙΚΩΝΠΟΤΑΜΟΝΑΚΑΙ . ΕΡΟΚΛΗΝΕΓΔΕ
ΤΩΝΥΠΑΙΘΡΩΝΔΑΜΟΝΑΚΑΙΑΠΟΔΩΝΙΚΕΤΗΝΤΟΥΣΑ . . .
- 22 ΔΕΞΟΜΕΝΟΥΣΤΗΜΗΝΚΑΙΑΝΟΙΣΟΝΤΑΣΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΚΑΘΗΝΑΣΙ . . ΥΣΙΝΕΤΝ
ΘΕΣΘΑΙΤΗΜΠΡΟΣΕΑΥΤΟΥΣΦΙΛΙΑΝΕΠΑΧΘΕΝΤΕΣΔΕΚΑΙΟ . .
- 23 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝΕΥΝΔΕΛΑΗΚΑΣΙΝΥΠΕΡΑΠΑΝΤΩΝΑΚΟΛ . . ΘΩΣΤΟ
ΙΣΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΕΝΟΙΣΑΓΑΘΗΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑ . .
- 24 ΤΗΝΤΕΦΙΛΙΑΝΣΥΝΤΙΘΕΣΘΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΕΠΙΠΑΣΙΤΟ . . ΤΟΤΒΑΣΙΛΕ
ΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΥΣΙΝΚΑΙΑΙΠΟΔΕΙΞΑΙΠΡΟΣΑΥΤΟΥ . .
- 25 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΤΡΕΙΣΟΙΤΙΝΕΣΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΤΗΤΙΣΑΝΔΟΞΗΙΤΩΙΔΗΜΩΙ ΑΝΟΙ
ΣΟΥΣΙΝΑΥΤΟΙΣΚΑΙΠΕΡΙΤΩΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝΕΝΑΥΤΗΙΔΙ . .
- 26 ΔΕΓΗΣΟΝΤΑΚΑΙΠΑΡΑΚΑΔΕΣΟΥΣΙΝΑΥΤΟΥΣΔΕΧΕΣΘΑΙΚΑΙΣΥΝΤΕΛΕΙΝΤΑΕΝΤΗΙ
ΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΚΑΙΕΑΜΠΕΡΔΕΞΟΝΤΑΙΟΙΕΜ
- 27 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΡΚΙΣΑΤΩΣΑΝΑΥΤΟΥΣΟΙΑΠΟΔΕΙΧΘΗΣΟΜΕΝΟΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΤΟΝΟ
ΡΚΟΝΤΟΝΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝ . . .
- 28 ΔΕΤΑΥΤΑΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΣΥΝΕΣΦΡΑΓΙΣΑΜΕΝΩΝΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΚΑΙΟΜ
ΟΣΑΝΤΩΝΚΑΙΕΠΑΝΕΛΘΟΝΤΩΝΤΩΜΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΣΥ
- 29 ΔΕΙΣΘΟΚΑΙΤΑΔΟΙΠΑΠΑΝΤΑΤΑΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΚΑΙΤΟΥΨΗΦΙΣΜ
ΑΤΟΔΕΑΝΑΓΡΑΦΗΤΩΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΑΝΑΓΡΑΦΗΤΩΔΕΚ
- 30 ΣΤΗΛΑΣΕΙΣΑΣΚΑΙΝΟΜΟΛΟΓΙΑΑΝΑΓΡΑΦΗΣΕΤΑΚΑΔΕΣΑΤΩΣΑΝΔΕ . . ΙΕΠΙΜΗΝΙΟΙ
ΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΣΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΤΟΥΣΠΑΡΑΤΕΡ

- 31 ΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΕΠΙΞΕΝΙΣΜΟΝΕΙΣΤΟΠΥΤΑΝΕΙΟΝΤΟΙΣΔΕΑΠΟΔΕΙΧΘΕ...ΣΙΜΠΡ
ΕΣΒΕΤΤΑΙΣΔΟΤΩΜΕΘΟΔΙΟΝΚΑΛΛΙΝΟΣΟΤΑΜΙΑΣΤΟΕΚΤΟΤ.....
- 32 ΗΜΕΡΩΝΟΣΩΝΑΝΟΔΗΜΟΣΤΑΞΗΙΑΠΟΤΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΠΡΟΣΟΔΩΝΗΜΕΡΑΙΕΤ
ΑΓΗΣΑΜΠΕΝΤΕΠΡΕΣΒΕΤΤΑΙΑΠΕΔΕΙΧΘΗΣΑΝΦΑΝΟΔΗΜΟΣΜΙΚ.....
- 33 ΔΙΟΝΤΣΙΟΣΔΙΟΝΥΤΑΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΣΕΠΤΘΕΟΤ.
- 34 ΕΠΠΕΡΕΩΣΗΓΗΣΙΟΥΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΤΔΕΠΤΘΟΔΩΡΟΤΜΗΝΟΣΔΗΝΑΙΩΝΟΣΑΓΘ
ΗΠΤΥΧΗΕΠΤΟΙΣΔΕΣΥΝΕΘΕΝΤΟΤΗΜΦΙΛΙΑΝΕΜΤΡΝΑΙ...
- 35 ΚΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΤΟΙΚΟΙΟΙΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΗΠΠΕΙΣΚΑΙΠΕΖΟΙΚΑΙΟΙΕΝΤΟΙ
ΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑ..ΟΙΑΛΛΟΙΟΙΚΗΤΑΙΚΑΙΤΗΜΠΟΛΙΤΕΙΑΝΕΔΩΚΑΝ
- 36 ΣΜΤΡΝΑΙΟΙΤΟΙΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΣΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟ..ΙΝΗΠΠΕΥΣΙΚΑΙΠΕΖ
ΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΟΙΚΟΤΣΙ
- 37 ΤΗΜΠΟΛΙΝΕΦΟΤΩΙΤΗΜΜΕΝΕΥΤΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΤΝΟΙΑΝΤΗΝΕΙ....ΑΠΡΑΓΜΑΤ
ΑΤΑΤΟΤΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΤΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣΙΝΟΙΕΜ
- 38 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΩΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠΡΟΟΥΜΙΑΣΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤ...ΧΡΟ
ΝΟΝΚΑΙΟΣΑΠΑΡΕΙΔΗΦΑΝΠΑΡΑΤΟΤΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΤΦΤΛΑΖΑΝΤΕΣ
- 39 ΕΙΣΔΥΤΝΑΜΙΝΕΙΝΑΙΤΗΝΑΥΤΩΝΑΠΟΔΩΣΟΥΣΙΝΤΩΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩ...ΙΤΕΥΣΟ
ΝΤΑΙΔΕΜΕΤΑΣΜΤΡΝΑΙΩΝΚΑΤΑΤΟΥΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΝΟΜΟΥΣ
- 40 ..ΣΤΑΤΙΑΣΤΩΣΤΟΝΑΥΤΩΝΕΧΘΡΟΓΚΑΙΦΙΛΟΝΗΓΟΥΜΕΝΟΙΣΜΤΡΝΑΙΟ...ΟΥΤ
ΝΤΑΙΔΕΚΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΣΜΤΡΝΑΙΟΙΣΚΑΙΣΜΤΡΝΑΙΟΙΤΟΙΣΕΜ
- 41 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΕΚΑΤΕΡΟΙΑΥΤΩΝΤΟΝΟΡΚΟΝΤΟΝΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΥΠΠΟΓ..ΓΡΑΜΜ
ΕΝΟΝΣΥΝΤΕΛΕΣΘΕΝΤΩΝΔΕΤΩΝΟΡΚΟΝΤΑΜΕΝΕΓΚΛΗΜΑΤΑΑΥ
- 42 ΤΟΙΣΤΑΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑΚΑΤΑΤΟΜΠΟΛΕΜΟΝΗΡΩΠΙΑΝΤΑΚΑΙΜΗΕΞΕΣΤΩΜΗ..ΕΕΤ
ΕΡΟΙΣΕΓΚΑΛΕΣΑΙΠΕΡΙΤΩΓΚΑΤΑΤΟΝΠΟΛΕΜΟΝΤΕΓΕΝΗΜΕΝΩΝΜΗΤΕ
- 43 ΔΙΑΔΙΚΗΣΜΗΤΕΚΑΤΑΑΛΟΝΤΡΟΠΟΜΜΗΘΕΝΑΦΙΑΡΜΗ..ΑΝΙΟΕΠΦ...ΘΜΕ..ΟΝΕ
ΓΚΛΗΜΑΑΚΥΡΟΝΕΣΤΩΔΕΔΟΣΘΑΙΔΕΤΟΙΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΤΟΙΚ...
- 44 ΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΗΠΠΕΥΣΙΚΑΙΠΕΖΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΠΟΛΙΤΕΙ..ΝΕΝΣΜΥ
ΡΝΗΕΦΙΣΗΚΑΙΟΜΟΙΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΟΜΟΙΩΣΔΕΔΕ.....
- 45 ..ΗΜΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ...ΙΚΟΥΣΙΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΣΕΟΙΑΝΩΣΙΝ..ΔΕ
ΥΘΕΡΟΙΤΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣΑΝΕΝΕΓΚΑΤΩΣΑΝΔΕΤΟΥΣΜΕΓΚΑΤΑΔΟΧΙΣΜ.....
- 46 ..ΟΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΠΠΕΩ...ΕΚΑΠΕΖΩΝΤΩΝΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΓΚΑ..ΤΩΝΥΠΑΙΘΡΩΝ
ΟΙΟΝΤΕΣΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΤΩΝΤΑΓΜΑΤΩΝΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΩΝΔΕΑΔ....
- 47 ΟΙΚΗΤΩΝΤΗΓΓΡΑΦ...ΟΙΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΤΗΠΟΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΩ..ΑΝ
ΔΡΕΣΟΤΑΝΔΕΤΙΘΩΝΤΑΙΤΟΥΣΚΑΤΑΔΟΧΙΣΜΟΥΣΟΙΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΚΑΙΟΙ
- 48 ..ΝΔΡΕΣΟΙΑ...ΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΤΗΓΓΡΑΦΗΝΤΩΝΑΛΛΩΝΟΙΚΗΤΩΝΟΡΚΙΣΑΤΩΣΑΝ...
..ΤΟΥΣΟΙΕΞΕΤΑΣΤΑΙΕΠΗΤΟΥΜΗΤΡΩΙΟΥΤΙΕΡΟΙΣΝΕΟΚΑΥΤΟΙ.....
- 49ΤΕΙΣΗΜΗΝΑΠΟΤΟΥΒΕΑΤΙΣΤΟΥΑΝΕΝΗΝΟΧΕΝΑΙΤΗΓΓΡΑΦΗΝΤΩΝΟΝΤΩ
ΝΤΩ...ΑΡΑΤΟΙΣΚΑΤΟΙΚΩΝΗΠΠΕΩΝΚΑΙ.....
- 50 ΥΠΑΙΘΡΑΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝΤΟΥΣΔΕΑΝΔΡΑΣΤΟΥΣ...ΑΦΕΡΟΝΤΑΣΤΗΓΓΡΑΦΗΝΤΩΝ
.....
- 51 ΟΙΚΟΥΝΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΟΝΤΩΝΕΛΕΥΘΕΡΩΝΚΑΙΕΛΛΗΝΩΝΤΑΣΔΕΑΝΕΝΕ
.....ΕΞΕΤΑΣΤΑΙΠΑΡΑΔΟΤΩΣΑΝΤΩΓΡΑΜΜΑ...ΔΑΚΙΤΗΣ

- 52 ΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΔΕΘΕΣΘΩΕΙΣ. ΣΙΟΝΕΠΙΚΛΗΡΟΣΑΤΩΣΑΝΔ
ΕΟ. ΑΙΒΙΣΤΑΣΦΥΛΑΣΤΑΑΝΕΝΕΧΘΕΝΤΑΟΝΟΜΑΤΑΠΑΝΤΑΚΑΙΑΝΑ
- 53 ΓΡΑΨΑΤΩΣΑΝΕΙΣΤΑΚΛΗΡΩΤΗΡΙΑΚΑΙΕΣΤΟΜΕΤΟΥΣΙΑΤΟΙΣΑΝΑΓΡΑΦΕΙΣΙΝΕ.
. ΩΤΗΡΙΑΠΑΝΤΩΝΩΙΚΑΙΤΟΙΣΔΟΠΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΜΕΤΕΣΤΙΝ
- 54 ΧΡΗΣΘΩΣΑΝΔΕΘΗΤΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΘΕΝΤΕΣΚΑΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΠΕΡΙΤΩΝΣΥΝΑΛΛ. . .
. ΩΝΚΑΙΤΩΝΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝΤΩΜΠΡΟΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΝΟΜΟΙΣ
- 55 ΤΟΙΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΔΕΧΕΣΘΩΣΑΝΔΕΚΑΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΟΤΗΣΠΟΛΕ
ΩΣ. ΟΜΟΝΚΑΙΑΡΧΟΝΤΑΔΕΟΝΑΝΑΙΠΟΣΤΕΛΛΗΙΟΔΗΜΟΣΚΥΡΙΕΥΣΟΝΤΑΤΕΤ
- 56 ΩΓΚΛΕΙΔΩΝΚΑΙΕΞΟΜΕΝΟΝΕΠΙΤΗΣΦΥΛΑΚΗΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΚΑΙΔΙΑΤΗΡΗΣΟΝΤΑΤ
ΗΜΠΟΛΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΠΑΡΑΔΕΞΟΝΤΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΔΟ
- 57 ΤΩΣΑΝΔΕΣΜΥΡΝΑΙΟΙΚΑΙΕΙΣΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΝΤΟΙΣΑΠΟΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΟΙΣΤΩΝΕΚ
ΜΑΓΝΗΣΙΑΣΟΙΚΙΑΣΚΛΙΝΩΝΟΣΩΝΑΝΤΩΙΔΗΜΩΙΔΟΞΗΙΑΦΟΥΑΓΧΡΟΝΟΤΗΜΟ
ΔΟ
- 58 ΓΙΑΣΤΗΣΦΡΑΓΙΣΘΗΕΙΣΕΞΑΜΗΝΟΝΜΙΣΘΟΥΣΘΩΔΕΟΤΑΜΙΑΣΤΩΝΟΣΙΩΜΠΡΟΣ
ΟΔΩΝ.. ΑΣΟΙΚΙΑΣΜΕΤΑΤΩΝΣΤΡΑΤΗΓΩΓΚΑΙΤΟΑΝΗΛΩΜΑΔΙΔΟΤΩΑΠΟΤΩΝΤ
Η..
- 59 ΠΟΛΕΩΣΠΡΟΣΟΔΩΝΟΜΟΣΑΙΔΕΤΟΥΣΜΕΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΩΝΤΕΚΑ
ΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΩΝΚΑΙΠΕΖΩΝΚΑΙΤΟΥΣΕΝΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΤΑΣΞΟΜΕΝΟΥΣΚΑ..
- 60 ΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΝΔΕΤΟΝΟΡΚΟ
ΝΟΜΝΤΩΔΙΑΓΝΗΗΛΙΟΝΑΡΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝΚΑΙΤΗ..
- 61 ΜΗΤΕΡΑΤΗΝΣΗΠΥΛΗΝΗΝΚΑΙΑΠΟΛΛΩΤΟΝΕΜΠΙΑΝΔΟΙΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥ
ΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΠΑΣΑΣΚΑΙΤΗΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΤΥΧΗΝΕΜΜΕΝΩΝ
- 62 ΤΑΙΣΣΤΝΟΗΚΑΙΣΑΙΣΣΤΝΤΕΘΕΙΜΑΠΡΟΣΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝ
..ΑΙΔΙΑΤΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΣΤΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΤΗΝΟΙΑΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙ
- 63 ΚΑΙΤΗΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΠΟΛΕΙΚΑΙΑΠΑΡΕΛΙΑΦΑΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΔΙΑΤ
ΗΡΗΣΩΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΑΠΟΔΩΣΩΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΚΑΙΟΥΘΕΝ
- 64 ΠΑΡΑΒΗΣΟΜΑΙΤΩΓΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΟΥΔΕΜΕΤΑΘΗΣΩΡΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΓΕ
ΓΡΑΜ..ΕΝΑΕΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΡΟΠΩΙΟΥΤΕΜΗΧΑΝΗΙΟΥΤΕΜΙΑΚΑΙΠΟΛΙΤΕΥΣΟΜΑ
ΙΜΕΘΟ
- 65 ΜΟΝΟΙΑΣΑΣΤΑΣΙΑΣΤΩΣΚΑΤΑΤΟΥΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΝΟΜΟΥΣΚΑΙΤΑΨΗΦΙΣΜΑΤΑΤΟ
ΥΔ..ΜΟΥΚΑΙΣΤΝΔΙΑΤΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΑΥΤΟΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΚΑΙΤΑΛΛΑ
ΤΑ
- 67 ΕΠΚΕΧΩΡΗΜΕΝΑΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΥΠΙΠΟΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠΡΟ
ΦΥΜΙΑΣΕΜΠΑΝΤΙΚΑΙΡΩΚΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΩΑΥΤΩΝΟΤΘΕΝΑΟΥΤΕΑΛΛΩΙΕ
ΕΠ..
- 68 ΤΡΕΨΟΥΤΘΕΝΙΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΑΝΤΙΝΑΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙΕΠΙΒΟΥΛΕΤ
Ο... ΤΗΠΟΛΕΙΗΝΤΟΙΣΧΩΡΙΟΙΣΤΟΙΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΗΤΗΝΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΗΤΗΝΙ
ΣΟ
- 69 ΝΟΜΙΑΝΚΑΤΑΛΥΟΝΤΑΜΗΝΥΣΩΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΣΜΥΡΝΑΙΩΝΚΑΙΒΟΗΘΗΣΩΑΓΩ...
...ΕΝΟΣΜΕΤΑΠΑΣΗΣΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΚΑΙΟΥΤΚΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΩΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝ
- 70 ΕΜΑΥΤΟΥΕΥΟΡΚΟΥΝΤΙΜΕΝΜΟΙΕΥΕΙΝΕΦΥΟΡΚΟΥΝΤΙΔΕΕΣΩΛΕΙΑΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΓ
Ε... ΩΙΕΞΕΜΟΥΟΜΟΣΑΙΔΕΚΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΤΟΝΟΡΓΩΝ

- 71 ΤΟΝ ΔΕ ΟΜΝΥΤΩ ΙΑΓΗΝ ΗΑΙΟΝΑΡ ΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΑΤΡΟΠΟΛΟΝ ΚΑΙ ΤΗΜΜΗ... ΑΤΗΝ ΣΠΤΑ ΗΝ ΗΝ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΣΑΛΛΟΤΣΕ ΟΥΣ
- 72 ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΣ ΕΜΜΕΝΟΝΤΑΣ ΣΥΝΘΗΚΑΙΣ ΑΙΣ ΣΥΝΤΕΘΕΙΜΕΘΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ... ΑΓΝΗΣΙΑΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥΣ ΤΕ ΚΑΤΑΠΟΔΙΝΗΠΠΕΙΣ ΚΑΙ ΠΕΖΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΟΥΣ
- 73 ΥΠΑΙΘΡΟΥΣ ΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ... ΤΕΥΜΑ ΕΙΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟΝ ΟΤΘΕΝ ΠΑΡΑΒΑΙΝΩΝΤΩΡ ΚΑΤΑ ΤΗ ΜΟΜΟΛΟΓΙΑΝ
- 74 ΟΥΔΕ ΜΕΤΑ ΤΙΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟ ΧΕΙΡΟΝ ΤΑ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΕΝ ΑΥΤΗΙΟΥΤΕ ΤΕΧΝΗΙΟΥΤΕ... ΝΗΙΟΥΔΕ ΜΙΑΙΚΑΙ ΕΤΝΟ ΗΣΩΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΛΕΥΚΩΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΚ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ ΚΑ
- 75 ΤΟΙΚΟΙΣ ΤΟΙΣ ΤΕ ΚΑΤΑΠΟΔΙΝΚΑΙ ΤΟΙΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΤΟΙΣ ΟΙΚΟ... ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΣ ΟΙ ΕΙΣΙΝ ΕΛΟΥΘΕΡΟΙ ΤΕ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΟΜΑΙ ΑΥΤΟΥΣ
- 76 ΠΟΛΙΤΑΣ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΓΓΟΝΟΥΣ ΑΥΤΩΝ ΕΦΙΣΗΚΑΙ ΟΜΟΙΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΟΛΙ... ΚΑΙ ΕΣΦΤΛΑΣ ΑΥΤΟΥΣ ΕΠΙ ΚΛΗΡΩΣΑΣ ΚΑΤΑΧΩΡΙΘΕΙΣ ΗΝΑΝ ΕΚΑΣΤΟΙ ΑΛΧΩΣΙΝ
- 77 ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΑΥΤΟΣ ΔΑΔΙΚΗΣ Ω ΑΥΤΩΝ ΟΥΘΕΝΑ ΟΥΤΕ ΑΛΛΟ ΕΠΙ ΤΡΕΨΟΤΘΕΝΙΚΑΤΑΔ... ΑΜΙΝ ΤΗ ΝΕΜΗΝ ΚΑΙ ΕΑΝ ΤΙΝΑ ΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙ ΕΠΙ ΒΟΥΛΕΤΟΝ ΤΑ ΑΥΤΟΙΣ ΗΚΤΟΝ ΝΟ...
- 78 ΑΥΤΩΝ ΗΤΟΙΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΙΝ ΑΥΤΩΝ ΜΗΝ ΤΣΩΣ ΑΝΤΑΧΙΣΤΑ ΔΥΝΟΜΑΙ ΚΑΙ ΒΟΗ... ΩΜΕΤΑΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΤΟΥΣΙΑΝ ΑΥΤΟΙΣ ΔΩΣΩ ΤΩΝ ΤΕ ΑΡΧΕΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΑ
- 79 ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΠΟΛΙΤΑΙ ΜΕΤΕΧΟΥΣΙΝ ΕΝ ΤΟΡΚΟΥ... ΜΟΙ ΕΤΕΙ Η ΕΦΙΟΡΚΟΤΗ ΓΙΔΕ ΕΞΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΚΑΙ ΓΕΝΕΙ ΤΩΙΣ ΕΜΟΤΑΠΟΔΕΙΞ...
- 80 ΤΩΣ ΑΝΔΕΣ ΜΤΡΝΑΙΟΙ ΤΕ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ ΑΝΔΡΑΣ... ΑΝΕΚΑΤΕΡΟΙ ΥΠΟΛΑΝΒΑΝΩΣΙΝ ΙΚΑΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥΣ ΟΡΚΙΟΥΝΤΑΣ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ
- 81 ΤΩΝ ΤΕ ΕΝ ΣΜΤΡΝΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΟΙ ΑΦ... ΝΤΕ ΣΤΗ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΗΜΕΡΑΙ ΕΝ ΔΗΜΕΙΝ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΟΥΣ ΤΟ ΤΟΡΚΟΥΣ ΤΝ...
- 82 ΔΕ ΣΘΗΣΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ... ΚΙΖΕΤΩΣ... ΟΝ ΟΙΜΕΝ ΕΚ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ ΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣ ΣΜΤΡΝΑΙΟΥΣ ΟΙ ΔΕ ΕΣΣΜΤΡΝΗΣ ΤΟΥΣ ΕΜ
- 83 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΑ ΔΕΙ ΠΕΡΙΑ ΤΑ ΕΙΣΤΑ... ΚΩΜΟΣΙΑ ΕΝ ΣΜΤΡΝ... ΔΙΝΟΣΑ ΦΩΝΑΝ ΨΗΦΙΣΗΤΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ ΕΝ ΔΕ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΟΙΤΑ ΜΙΑΙ ΟΙΣ ΑΝΤΟ ΠΛΗΘΟΣ Ε
- 84 ΤΑΣ ΗΙΑΝ ΑΓΡΑΨΑΤΩΣ... ΚΑΙ ΤΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΕΝ ΣΤΗ... ΕΤΩΣ ΑΝ ΣΜΤΡΝΑΙΟΙ ΜΕΝ ΕΝ ΤΩΙ ΓΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΑ ΟΣΙΕΡΩΚΑΙ
- 85 ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΤΗ ΠΡΟΣ ΤΩ ΜΑΙΑΝ ΔΡΩΙΕΝ ΤΩΙ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔ... ΝΗΣΙΕΡΩΙ ΟΙ ΔΕ ΕΜ ΜΑΓΝΗΣΙΑΚΑ ΤΟΙΚΟΙ ΕΝ ΤΕ ΤΗ ΑΓΟΡΑΙ ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΒΟΜΟΝ ΤΟΥ
- 86 ΑΙΩΝ... ΟΥΚΑΙ ΤΑΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΕΙΚΟΝΑΣ ΚΑΙ ΕΜ ΠΑΝΔΟΙΣΕ... ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΤ ΝΕΩΜΕΝ ΤΩ ΠΕΡΩΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΑΝ ΑΓΡΑΨΑΤΟ ΔΕ ΚΑΙ ΟΓΡΑΜ
- 87 ΜΑΤΟ ΦΥΛΑΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ... ΟΣΙΟΝ ΕΤΝ ΣΦΡΑΓΙΣΑΣ ΘΩΣ ΑΝ ΔΕ ΤΑΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΤΗ ΜΜΕΝ ΣΜΤΡΝΑΙΟΙΣ ΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗΝ

- 88 ΟΙΣ ΑΝΑΥΤΟΙΣ ΕΙ ΗΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΤΟ ΝΕΜΜΑ ΓΝΗΣΙΑΙ ΤΟΙΣ ΤΕΣ ΑΥΤΩΝ ΔΑΚΤΥΛΟΙΣ
Κ... ΠΑΡΧΟΝΤΙΚΟΙΝ ΟΙ ΤΗΝ ΔΕ ΕΙΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΝ ΔΟΗΣ ΟΜΕΝ ΗΝ ΕΦΑΓΙΣΑΣΘΩΣ
ΑΝΕΜΥΡΝΑ...
- 89 ΟΙ ΤΕΣ ΤΡΑΤΗΓΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΞ ΕΤΑΣΤΑΙ ΤΩΙ ΤΕ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΔΑΚΤΥΛΟΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΥΤΩ
ΝΤΑΥΤΑ ΔΕ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΤΟΙΣ ΠΛΗΘΕΣΙΝ ΕΣΥΝΤΕ ΤΕ ΛΕΙΣ ΘΑΙ ΤΥΧΗ ΗΤΙΑΘΗ
- 90 ΕΒΛΟΞΕΝΤΩΙ ΔΗΜΟΣ ΤΡΑΤΗΓΩΝ ΤΗ ΝΟΜΗ ΠΕΙΔΗ ΗΡΟΝ ΟΝ Ο ΔΗΜΟΣ ΤΗ ΠΕΡΑ ΠΑΝ
ΔΟΝ ΤΩΝ ΤΩΝ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΛΕΥΚΟΥΣ ΤΥΜΦΕΡΟΝ ΤΩΝ ΔΙΕ ΤΕ ΛΕΙΚΑΙ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΤΗΝ
ΤΕ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ
- 91 ΑΥΤΟΙΣ ΤΥΝΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΔΙΑΤΗΡΩΝ ΚΑΘΟΣ ΟΝ ΗΝ ΑΤΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛ
ΔΕ ΑΜΕΝ ΠΕΡΙ ΕΙΔΕΝΑ ΠΟΛΛΑ ΤΜΕΝΑ ΚΑΚΑ ΚΑΤΑΦΘΕΙΡΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝ ΠΟ
ΛΛΟΤΣ ΔΕΥΤΗ ΜΕΙΝ...
- 92 ΚΙΝΑΥΝΟΥΣ ΕΝΚΕΝΤΟΥ ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙ ΤΗΝ ΦΙΛΙΑΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑΣ ΕΛΕΥ
ΚΟΝ ΚΑΙ ΤΗ ΦΙΛΟΤΙΜΟΤΗΤΗΝ ΕΣΤΑΥΤΩΣ ΤΗ ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙ ΚΑΙ ΤΗ ΝΕΧΕΙΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜ
ΑΤΑ ΚΑΘΟΣ ΟΝ
- 93 ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΝ ΕΣΤΙΝ ΤΗΝ ΤΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΚΑΙ ΤΟΙΚΟΤΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ Τ
ΠΑΙΘΡΟΥΣ ΠΠΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΕΖΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΙΚΟΥ
ΝΤΑΣ ΕΜΜΑΓΝΗΚΟΥΣ ΑΤΟΙΣ ΠΕΡΑ ΤΩΝ ΕΣΤΑΥΤΩΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
- 94 ΓΝΗΣΙΑΣ ΤΗΝ ΤΕ ΘΕΙΤΑΙ ΦΙΛΙΑΝ ΙΝΑ ΔΙΑΦΥΛΑΣΘΩΣ ΙΝ ΤΗΝ ΣΥΜΜΑΧΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΤΝ
ΦΙΑΝ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΛΕΥΚΩΝ ΟΜΙΩ. ΔΕ. ΝΑΓΚΑΙ ΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΠΑΡΑΛΑΒΕΙ
Ν ΚΑΙ ΤΟ
- 95 ΧΩΡΙΟΝ ΠΑΛΑΙΜΑ ΓΝΗΣΙΑΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΑΣ ΘΑΙ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ ΔΙΑ ΤΤΟΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟ Τ
ΟΥ ΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝΤΟΣ ΤΗ ΠΟΛΕΩΣ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟΝ ΔΙΑΜΕΝΗ ΠΑΝΤΑ ΣΤ
ΤΕ ΝΕΓΓΤΟ ΜΕΣΙΟΤ
- 96 ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΛΕΥΚΩ ΔΙΕ ΠΕΜΨΑΝΤΟ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΙΚΟΥΝΤΑΣ ΕΝ ΤΩ
ΧΩΡΙΟ ΚΑΙ ΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΝ ΑΥΤΟΥΣ ΑΙΡΕΣ... ΦΙΛΙΑΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑΣ
ΕΛΕΥΚΟΝ
- 97 ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΥΝΑΙ ΤΑΣ ΚΛΕΙΔΑΣ ΤΩΙ ΑΡΧΟΝΤΙ ΤΩΙ ΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΙ ΤΥΠΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΞΑΣ ΘΑΙ ΦΥΛΑΚΗΝ ΤΗΝ ΣΤΗΝ ΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣ ΑΝ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ
ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΙ...
- 98 ΕΛΕΥΚΩΙ ΠΑΡΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣ ΤΑΥΤΑ ΠΟΙΗΣΑΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΑΥΤΟΙΣ Π
ΑΡΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ ΚΑΙ ΚΑΛΩΣ ΕΧΟΝΤΑ ΟΙ ΔΕ ΟΙΚΟΥΝΤΕΣ Ε
Ν ΤΩ ΠΟΛΙΤΩ ΒΑΣΙΛΕΙ... ΔΕ ΣΤΗ ΠΑΝΣ ΔΕ ΚΑΙ ΟΝ ΚΑΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑ
- 99 ΧΩΡΙΟ ΕΔΟΜΕΝΟΙ ΤΗΝ ΦΙΛΙΑΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑΣ ΕΛΕΥΚΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ Π
ΡΟΘΥΜΙΑΣ ΠΡΟΣ ΕΔΕΞΑΝΤΟ ΤΑ ΑΞΙΟΤΜΕΝΑ ΤΥΠΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑΣ ΤΕ ΚΛΕΙΔΑΣ Π
ΑΡΑ ΔΕ ΔΩΚΑΣΙ
- 100 ΤΩΙ ΑΡΧΟΝΤΙ ΤΩΙ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΩΙ ΤΥΠΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ ΤΗΝ ΠΑΡΑ
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΠΑΡΕΔΕΞΑΝΤΟ ΟΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΑΡΑ ΘΗ ΤΥΧΗ ΔΕ ΔΟΧΘΑΝ ΠΟΛΙΤΑΣ
ΕΣΤΑΥΤΟΥΣ ΕΙΝ...
- 101 ΚΑΙ ΤΥΠΑΡΧΕΙΝ ΑΥΤΟΙΣ ΤΑ ΑΥΤΑ ΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΟΛΙΤΑΙΣ ΤΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ
ΤΕ ΚΛΗΡΟΥΣ ΕΣΤΑΥΤΩΝ ΤΟΥΣ ΔΑΤΟΟΝΤΕ Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΕΩΤΗΡΑΝ ΤΙΟΧΟΣ ΕΠΕΧΩΡΗΣΕΝ
ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟ.

- 102 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΕΤΡΑΦΚΕΝΕΙΝΑΙΑΤΤΟΙΣ ΑΔΕΚΑΤΕΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΑΝ ΠΡΟΣΟΡΙΣΘΗ. ΩΡΑΝ ΗΧΟΥΣΙΝ ΟΙ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΟΝΤΕΣ ΕΜΜΑΤΝΗΣΙΑΚΑΤΟΙΚΟΙΤΗ ΠΟΛΕΙΤΗ ΗΜ ΕΤΕΡΑΙ
- 103 ΥΠΑΡΧΕΙΝΑΤΤΟΙΣ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΚΛΗΡΟΥΣ ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΑΤΤΟΙΣ ΜΕΝΕ ΙΝ ΤΗΝ ΝΥΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣ ΑΝΚΑΙΟΣ ΟΙΑΤΤΩΝ ΑΚΛΗΡΟΥΧΗ ΤΟΙΔΟ ΘΗΝΑΙΑΤΤΟΙΣ ΚΛΗ ΡΟ..
- 104 ΙΠΠΙΚΟΝ ΔΩΡΕΑΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΩ ΧΩΡΙΩ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΚΑΙ ΤΙΜΩΝ ΚΑ. ΤΟ ΪΣ ΠΕΖΟΙΣ ΤΟΙΣ ΤΕΤΑΓΜΕΝΟΙΣ ΥΠΟ ΤΙΜΩΝ ΑΤΟΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΧΘΕΙΣΙΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΑΛΑΓ ΓΟ..
- 105 ΕΠΙ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ ΤΟ ΤΧΩΡΙΟ ΤΗΝ ΤΕ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΤΗΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ.. ΑΥΤ ΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙΑΤΤΟΥΣ ΕΝ ΤΩ ΧΩΡΙΩ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΚΑΙ ΟΜΑΝΕΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ
- 106 ΠΕΡΣΑΙΣ ΤΟΙΣ ΥΠΟ ΩΜΑΝΗΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΠΟΣΜΥΡΝΗΣ ΑΠΟΣΤΑΔΕΙΣ ΙΝ ΕΠΙ ΤΗΝ.. ΤΑ ΑΚΗΝ ΤΟ ΤΧΩΡΙΟ ΤΜΕΝΕ ΚΛΕΙΤΕ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΥΠΑΤΤΟΝ ΤΑ ΣΣΟΜΕΝΟΙΣ ΤΗΝ ΔΕ ΠΟΛΙΤ ΕΙ....
- 107 ΚΑΙ ΤΑ ΛΛΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΤΟΙΣ ΕΚΜΑΤΝΗΣΙΑΣ ΕΨΗΦΙΣΤΑΙΚ... ΠΡ ΟΝΟΗΣΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΟΠΩΣ ΑΤΤΟΙΣ ΔΙΔΩΤΑΙ ΕΚ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ Τ.. ΤΕΜΕΤΡΗΜΑΤΑ ΚΑ ΙΤΑ ΟΨΟΝΙΑ
- 108 ΤΑ ΛΛΑ ΟΣ ΑΕΙΘΕ ΕΙ ΕΚ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΔΙΔΟΣΘΑΙΑΤΤΟΙΣ ΤΟ ΔΕ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟ ΔΕ ΑΝ... ΡΑ ΨΑΙΕΙΣΤΑΣ ΣΤΗ ΛΑΣΤΑΣ ΑΝ ΑΤΕΘΗΣΟΜΕΝ ΑΣΕΝ ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΙΣ ΥΠΟ ΤΕ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ Κ ΑΙ... ..
- 109 ΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣ ΑΝ ΑΤΕΤΡΑΦΘΑΙ ΔΕ ΑΤΤΟ ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΙΣ.

*Decreti, quod Fœdus subsequutum est, finis.
Fœdus ipsum spatiosa bina ampliora, quæ
lineas seiungunt, interiacet.*

Eadem, caractere communi, cum versione. Hiatus verò & lacunæ, coniecturâ, iustis spatiorum mensuris, fugientium elementorum reliquijs, & circumstante vocabulorum textu nixâ, suppleantur & **miniato** caractere à ceteris distinguuntur.

*Smyrnæorum Decretum
Fœderi præuium.*

Ἐδῶξεν τῷ δήμῳ στρατηγῶν γινώμην· Ἐπιστῆν
 πρότερόν τε καὶ ὄν καί ποτε ὁ βασιλεὺς Σέλευκος
 ἔσπευσε βαλεῖν εἰς τὴν Σελευκίδα, πολλῶν
 καὶ μεγάλων κινδύνων πεισιάντων τῆμ πόλιν
 ἡμῶν καὶ τὴν χάραν, διεφύλαξεν ὁ δῆμος τῆμ
 πρὸς αὐτὸν ἔννοιαν τε καὶ φιλίαν ἢ καταπλα-
 γαίς τῶν ἐναντίων ἔφοδον, ἐδέ φροντίσαι τῶν
 τῶν ὑπαρχόντων ἀπολείας, ἀλλὰ πάντα δέ-
 τερα ἠγχιτάμεν εἶναι πρὸς τὸ διαμείναι ἐν
 τῇ αἰρέσει καὶ ἀνυπάβεσθαι τῶμ πραγμάτων
 κατὰ τὴν αὐτῆ δύναμιν καὶ ὅπ ἐξ ἀρχῆς ὑπέ-
 σπεν δὲ ὁ καὶ ὁ βασιλεὺς Σέλευκος ἐνσεβῶς
 τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς διακείμεν, καὶ φιλοτέρ-
 ζως τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς, μεγαλόφρον, ἀν-
 καὶ ἐπιστάμεν χάριτας ἀποδιδόναι τοῖς ἐάν-
 τῶν εὐεργετήσιν, ἐπήμυσεν τῆμ πόλιν ἡμῶν δι-
 εἰ τε τῶν δήμῳ ἔννοιαν καὶ φιλοτιμίαν ἡμῶν
 ἐπιστάμεν εἰς τὰ πρῶτα αὐτῶν, καὶ διὰ τὸ
 τῶμ πατέρων αὐτῶν Θεῶν Ἀντιόχου καὶ τῆμ μη-
 τέρων τῶν πατέρων Θεῶν Στρατονικῆς Ἰδρυσθαι

PLacuit Populo, Ducum consilio.
 Postquàm nuper, quo tempore
 Seleucus Rex expeditionem fecit in
 Seleucidem, multis magnisque periculis
 ciuitati nostræ & territorio circumqua-
 q; imminentibus, seruauerit erga eum
 Populus beneuolentiam & amicitiam, &
 nec hostium impetu territus nec rerum
 suarum cladem pensi habens, inprimis
 ante omnia optimum esse duxerit in hoc
 perseuerare proposito maiestatique eius
 pro viribus adesse sicut ab initio susceperat;
 unde etiam Rex Seleucus, Deorum cultui
 religiosè deditus, pius erga parentes, magnanimus,
 & ad beneficia benè de se merentibus
 rependenda alacris, honorem accumulauit
 ciuitati nostræ, tum ob beneuolentiam &
 studium quo Populus ipsius maiestatem
 affecterat, tum quòd pater eius, Deus
 Antiochus & mater patris, Dea Stratonice,
 consecrati apud nos essent

παρ' ἡμῶν, πτωμένους τιμῶσι ἀξιολόγοις καὶ
 κοινῇ ὑπὸ τῆς πλειθους καὶ ἐδίδω ὑφ' ἐκείνου τῶν
 πολιτῶν, καὶ ἐβεβαίωσεν τῷ δήμῳ τὴν αὐτο-
 νομίαν καὶ δημοκρασίαν· ἐχρησάμενος δὲ πρὸς
 τὰς βασιλείας καὶ τὰς δυναστείας καὶ τὰς πόλεις
 καὶ τὰ ἔθνη ἀξιόσας ἀποδέξασθαι τὸ τε ἰε-
 ρὸν τῆς Στρατονίδου Ἀφροδίτης ἄστυον εἶ-
 ναι καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἄστυον.
 Νῦν τε ὑπερβεβλήκωτ' ἡ βασιλεία εἰς τὴν
 Σελευκίδα, οἱ στρατηγοὶ σπεύδοντες δια-
 μείνεν τῷ βασιλεῖ τὰ πράγματα συμφε-
 ρόντως, διεπίμψατο πρὸς τὰς ἐν Μαγνη-
 σίᾳ κατοίκους καὶ πρὸς τὰς ὑπαίθρους ἰσ-
 τασίαι καὶ στραπῶτας, καὶ ἀπέστειλαν ἐξ αὐτῶν
 ἕνα Διονύσιον τὸν παρακλήσοντα αὐτοῦς
 διαπραχάσειν τὴν φιλίαν καὶ συμμαχίαν
 βασιλεῖ Σελευκῷ εἰς πάντα τὴν χρόνον, ἐ-
 παγγελλόμενοι, διατηρέντων αὐτῷ τὰ πράγ-
 ματα καὶ τὸν αὐτὸν ἐχθροῦ καὶ φίλου ἡ-
 γουμένων, ὑπαρξέειν αὐτοῖς παρὰ τῷ δήμῳ
 καὶ παρὰ τῷ βασιλεῖ Σελευκῷ πάντα τὰ
 φιλόφρονα καὶ καλῶς ἔχοντα καὶ ἀποδοθή-
 σιαι χάριτας αὐτοῖς ἀξίας τῆς αἰρέσεως·
 οἱ δὲ ἐν Μαγνησίᾳ παρακληθέντες, καὶ αὐ-
 τοὶ ὄντες πρῶτοι πρὸς τὸ διαφυλάσσειν
 τῷ βασιλεῖ τὴν φιλίαν καὶ τὴν συμμαχίαν
 καὶ διατηρεῖν αὐτῷ τὰ πράγματα, τὰ τε
 ἀξιωθέντα ὑπὸ τῶν στρατηγῶν φιλοπόμως ἀπε-
 δέξαντο καὶ ἐπαγγέλλονται τὴν αὐτῷ ἔξεν
 εἶρεσιν τῷ δήμῳ τῷ ἡμετέρῳ εἰς πάντα τὰ
 τῷ βασιλεῖ Σελευκῷ συμφέροντα, καὶ ἀπε-
 στάλασιν πρὸς ἡμᾶς πρεσβυτάς ἐγὼ μὲν

sent & honoribus egregijs honora-
 tum publicè à plebe tum priva-
 tum ab vnoquoque civium, & sta-
 bilitur Populo libertatem & statum
 popularem, quin porro scripsit ad
 Reges, Principes, Ciuitates & Gen-
 tes, fanciuisse se non modò sanum
 Veneris Stratonigidis inspoliatam
 fore sed & urbem item nostram sa-
 cram & inspoliatam; Et cum nunc
 etiam, simulac expeditionem fecerat
 Seleucus rex in Seleucidem, Duces
 cupientes vt rerum status commodè
 Regi firmaretur, miserint ad Mag-
 nesiam incolàs & eos, qui in castris
 versantur, equites & milites (aman-
 dato ex ipsis quodam Dionysio
 qui inuitaret eos ad amicitiam
 & belli societatem cum Rege Se-
 leuco seruandam perpetuam) &
 promiserint, si conseruarent, illius
 maiestatem & eundem cum illo
 hostem & amicum estimarent, fore
 eis & à Populo & à Rege Seleuco
 omnimodum fauorem & beneuo-
 lentiam, & redditum eis tri benefi-
 cia eiusmodi optione non indiga-
 na; Magnesij vero inuitati, etiam
 & ipsi ad seruandam Regi Seleuco
 & amicitiam & belli societatem &
 conseruandam eius maiestatem pro-
 ni, ea, quæ postulabantur à Ducibus,
 auide amplexati sint, polliciti
 eandem animi se habituros senten-
 tiam cum populo nostro ad omnia
 Seleuci Regis commoda, & miserint
 ad nos Legatos, ex incolis scilicet

τῶν κατοίκων Ποταμώνων καὶ Ἱερὸκλῆν, ἐγ
 ἢ τῶν ἑσπίδρων Δάμωνα καὶ Ἀπολλωνικέτην
 τὸς ἀ**ΠΟ**λεξιμένους τε ἡμῖν καὶ ἀνοίσου-
 τας ἢ ἑμολογίαν καθ' ἡμῶν ὁξί**ΟΥ**σιν συνθεῖσθαι
 εἴη. ἑσπίδων φιλίαν. Ἐπαχθίντες ἢ καὶ
 ὁ **Ι**πρεσβότων ἐπὶ τῷ δήμῳ συνελαλήθεον
 ἑσπίδων ἀπάντων ἀκο**ΛΟ**ιθῶς τοῖς ἐν τῇ ἑμο-
 λογίᾳ γεγραμμένοις. Ἀγαθὴν τύχην δεδούχα**Ι**,
 ἢ τε φιλίαν συνθεῖσθαι ἑσπίδων τὸς ἐν Μαγ-
 νησίᾳ ἐπὶ πάνσι τοῖς τῷ βασιλέως Σελεύκου
 σύμφερον, καὶ ἀποδείξαι ἑσπίδων αὐτοῦ **Σ**πρεσ-
 βότων τρεῖς οἱ πρῶτοι ἑμολογίαν ἢ τις ἀν-
 ὁξίη πρὸ δήμου ἀνοίσουσιν αὐτοῖς καὶ πρὸ
 τῶν γεγραμμένων ἐν αὐτῇ διαλαλήσονται, καὶ
 παρελαλήθεον αὐτοῖς δεῖσθαι καὶ συντε-
 λῆναι τὰ ἐν τῇ ἑμολογίᾳ γεγραμμένα. Καὶ
 ἐσπίδων δεῖσονται οἱ ἐν Μαγνησίᾳ, ὀρκισ-
 τῶσιν αὐτοῖς οἱ ἀποδειχθήσομενοι πρεσβό-
 τῶν ἢ ὅσων ἢ ἐν τῇ ἑμολογίᾳ γεγραμμέ-
 νων. Προσδεξάμε**Ν** ἢ ταῦτα τῶν ἐν Μαγ-
 νησίᾳ καὶ συνασφραγισμένων ἢ ἑμολογίαν καὶ
 ἑμολογίαν καὶ ἐπαγελθόντων πρεσβότων, **συν-**
ΤΕλείσθαι καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ ἐν τῇ ἑ-
 μολογίᾳ γεγραμμένα καὶ τὸ ἕψοισμα τὸ δὲ
 ἀναγραφῆτω κατὰ τὸν νόμον, ἀναγραφῆτω δε
 κα**Ι** εἰς εἰς ἅσας καὶ ἡ ἑμολογία ἀ-
 ναγραφῆσεται. Καλεσάτωσιν ἢ **Ο**ἱ ἐπιμύνηοι ἢ
 βελῆς καὶ τὸς πρεσβότους, τὸς παραγα**ΝΟ-**
ΜΕΝΟΥΣ ἐν Μαγνησίᾳ, ἐπὶ ξειρισμῶν εἰς
 τὸ πρυτανεῖον. Τοῖς ἢ ἀποδειχθήσομεν πρεσ-
 βότοις ὁπῶα μεθόδιον Καλλίνου ὁ ταμίης τὸ
 ἐν τῷ **ΚΟΙΝΟΥ**, **ΕΦ** ἡμέρων ὅσων ἀνὸ δὲ δή-
 μου τὰξίη ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως πρεσβότων.
 Ἡμέραι ἐτάχθησι πέντε. Πρεσβότων ἀποδείξ-

Potamonem & Hierocle, ex ijs verò,
 qui in castris versantur, Damonem &
 Apollonicetem qui nobiscum tracta-
 rent & apportarent Foedus iuxta
 quod postulant iniri secū amicitiam;
 Legati verò introducti ad populum
 colloquium habuerint super omnia
 sigillatim prout in Foedere sunt con-
 scripta; Cum Bona Fortuna Cense-
 ri, vt amicitia contrahatur cum
 Magnesijs in omne quod Seleuco
 Regi commodum fuerit, & vt desig-
 nentur ad eos Legati tres qui Foe-
 dus quod populo placuerit appor-
 tabunt illis & de ijs, quæ in eo scrip-
 ta sunt, disceptabunt & eos inui-
 tabunt ad ea adprobanda & per-
 implenda quæ in Foedere conscrip-
 ta. Postquam autem hæc amplexati
 fuerint Magnesijs, & Foedus sigilla-
 uerint, & iurauerint, & Legati redi-
 erint, perimplentor item reliqua
 omnia quæ in Foedere conscripta.
 Hoc ipsum porrò Decretum, vt lex
 exigit, perscribitor. Perscribitor
 etiam in columnis, quibus ipsum
 Foedus perscribetur. Inuitanto au-
 tem menstrui Senatus sacrificuli
 etiam Legatos, qui é Magnesia
 aduenerunt, in Prytanium ad sa-
 cras epulas. Designatis verò Lega-
 tis præbeto commeatum Callinus,
 ærarij præfectus, ex *publico* in tot
 dies quot populus statuerit, de
 prouentibus vrbis. Dies statuti
 sunt quinque. Designabantur Le-
 gati, Phanodemus Mic..... F.
 Dio.

θῆσαν Φανόδημ⊙ Μικ..... Διονύσι⊙
 Διονυτῆ , Παρμένισκ⊙ Πυθέε.

Dionysius Dionytæ F. & Parmeniscus F. Pythææ.

Smyrnæorum & Magnetum Fœdus.

Ἐπὶ ἱερίας Ἡγήσι, στεφανόφωρῃ ἢ Πυθοδώρου, μίωδῃ Πλωσιῶν⊙, ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπὶ τοῖς ἢ συνθέντο τῆμ φιλίαν Σμυρναῖοι καὶ οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ κέτοικοι, οἱ τε κατὰ πόλιν ἰσπαεῖς καὶ πέζοι καὶ οἱ ἐν τοῖς ὑπαίθροις καὶ οἱ ἄλλοι οἰκηταί. Καὶ τῆμ πολιτίαν ἔδωκαν Σμυρναῖοι τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ κέτοικοις τοῖς τε κατὰ πόλιν ἰσπαεῖσι καὶ πέζοις καὶ τοῖς ὑπαίθροις καὶ τοῖς οἰκῆσι τῆμ πόλιν, ἐφ' ὅτῳ τῆμ μὲν συμμαχίαν καὶ ἢ ἔνοιαν ἢ **ΕΙΣΤΑ** ἀρεῶν τῆ βασιλείως Σελεύκου διατηρήσουν οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ τῶ βασιλεῖ Σελεύκῳ μετὰ πίστις προθυμίᾳ εἰς ἅπαντα **ΤΟΓ** χροῖον, καὶ ὅσα παρήλθον παρὰ τῆ βασιλείως Σελεύκου φυλάξαντες, εἰς δύναμιν εἶναι ἢ ἀντῶν, ἀποδώσειν τῶ βασιλεῖ Σελεύκῳ. **ΠΟΛΙ**τήσονται ἢ μετὰ Σμυρναίων κατὰ τῆς τῆ πόλεως νόμους **Α**σιασῶν, τῶν αὐτῶν ἐχθρῶν καὶ φίλων ἠγέμενοι Σμυρναῖοι. **ΟΜ** ἔνται ἢ καὶ οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ Σμυρναῖοι καὶ Σμυρναῖοι τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ, ἐκάτεροι αὐτῶν, τῶν ὅρκων τῶν ἐν τῆ ὁμολογίᾳ ὑπογεγραμμένων. Συντελεσθέντων ἢ τῶν ὅρκων, τὰ μὲν ἐγκλήματα αὐτοῖς τὰ μαγνητικὰ κατὰ τὸμ πόλεμον ἦρθε πάντα, καὶ μὴ ἐξέσω μηδ' ἐπέσει ἐγκαλέσει περὶ τῶν κατὰ τὸμ πόλεμον μαγνητικῶν, εἴτε διὰ δίκης εἴτε

Pontifice Hegesia, Stephanophoro autem Pythodoro, mense Lenæone, cum Bona Fortuna; Hisce conditionibus amicitiam inierunt Smyrnæi & Magnesiæ incolæ, tum equites & pedites qui in vrbe sunt tum qui in castris, & habitatores ceteri. Civitate donarunt Smyrnæi Magnesiæ incolæ, tum qui in vrbe sunt equites & pedites, & qui in castris, tum qui vrbe habitant; ob quam rem, belli societatem & benevolentiam erga Regis Seleuci maiestatem studiosissime obseruabunt Magnetes Regi Seleuco idque perpetuò; & quæcunque acceperunt à Rege Seleuco, ea tuebuntur pro viribus suis & reddent Regi Seleuco. *Gubernabuntur* autem cum Smyrnæis iuxta leges ciuiles; à diffidio vacantes. Et eosdem amicos & inimicos cum Smyrnæis habebunt. Smyrnæis verò *iurabunt* Magnetibus, & Magnetibus Smyrnæi alterutrinque, iusiurandum in Fœdere subscriptum. Præstitis autem iuramentis, controuersis illis natæ tempore belli vniuersæ perimantur. Neque alterutris liceat controuersiam mouere de ijs quæ tempore belli facta sunt

τε καὶ ἄλλον προσώμῳ μηδένα. Εἰδὲ μὴ, Πᾶν **ΤΟ**
 ἐπι**ΕΡ**όμενον ἐγκλήμα ἀμωρον ἔστω. Δέδοται
 ἢ τοῖς ἐν Μαγνησίᾳ κατόικουσιν, τοῖς τε κατὰ
 πόλιν ἰσπαέουσιν καὶ περὶ τοῖς καὶ τοῖς ὑπαίθρων,
 πολιτείαν ἐν Σμύρῃ ἐφ' ἴση καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλ-
 λοις πολίταις. Ομοίως ἢ δέ**ΔΟΣΘΑΙ** τὴν
 πολιτείαν καὶ τοῖς ἄλλοις **ΤΟΙΣ** οἰκῶσιν ἐν
 Μαγνησίᾳ, ὅσοι ἂν ὦσιν ἐλεύθεροί τε καὶ
 Ἑλλῆνες. Ἀνεγκάτωσαν ἢ τὲς μὲν καταλο-
 χισμοῖς **Τῶν** ἐν Μαγνησίᾳ ἰσπαέων **Τὰ** καὶ
 περὶ τῶν τε κατὰ πόλιν καὶ τῶν ὑπαίθρων,
 οἱ ὄντες γραμματεῖς ἐπὶ ταγμάτων, ἐπὶ τῇ
 δῆμον. Τῶν ἢ ἄλλων δικητῶν τὴν γραφὴν
 οἱ ἀποδείχοντες ἑαυτοῖς ἐν Μαγνησίᾳ κα-
 τόικων ἄνδρες. Ὅταν ἢ πῶνται τὲς καταλο-
 χισμοῖς οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἄνδρες οἱ ἀπο-
 δείχοντες τὴν γραφὴν ἐπὶ ἄλλων δικητῶν, ὀρ-
 κισάτωσαν **Αἱ** τὲς οἱ ἐξετασαὶ ἐπὶ τῇ μητρῷ
 ἰερούς νεοκαύτοισι, **ΤΟΤΣ** **ΜΕΓ**
ΓΡΑΜΜΑ τοῖς ἡμῖν ἀπὸ τῆς βελπίσε
 ἀνεγνωσμένοι τὴν γραφὴν ἐπὶ ὄντων **Παρ**
 αὐτοῖς κατοίκων, ἰσπαέων καὶ **ΠΕΖΩΝ**
ΤΩΝ **ΤΕ** **ΚΑΤΑ** **ΠΟΛΙΝ** **ΚΑΙ**
ΤΩΓ **ΚΑΤ** ὑπαίθρα τασομένων, τὲς
 ἢ ἄνδρας τὲς **ΑΝ**αφέροντας τὴν γραφὴν
 ἐπὶ **ἌΛΛΩΝ** **ΟΙΚΗΤΩΝ** **ΟΜΟΙ-**
ΩΣ **ΑΝ** **ΕΝ** **ΗΝ** **Ο** **ΧΕΝ** **ΑΙ** **ΤΗΓ**
ΓΡΑΦΗΝ **ΤΩΝ** **ἌΛΛΩΝ** δικητῶν ἐν
 Μαγνησίᾳ καὶ ὄντων ἐλευθέρων καὶ Ἑλλήνων.
 Τὰς ἢ ἀνεγκ**ΘΕΙΣΑΣ** **ΓΡΑΦΑΣ** **ΟΙ**
 ἐξετασαὶ παραδόντασαι τῷ γραμμα**ΤΟΦΙ**

sunt, neque in forma iudicij neque
 ullo alio modo. Et si qua fortè e-
 merferit, plane irrita sit. Dari
 verò eis qui in Magnesia sunt in-
 colis, tam scilicet, qui in vrbe sunt,
 equitibus & peditibus quàm qui in
 castris versantur, ius ciuitatis in
 Smyrna equale nec diffimile reli-
 quorum ciuium iuri. Similitèr dari
 ius ciuitatis etiam reliquis qui
 Magnesia habitant, quotquot ni-
 mirum liberi sunt & Græci. Ex-
 hibento autem populo cohortes
 eorum qui in Magnesia sunt, tam
 equitum quam peditum, siue in vr-
 be siue in castris, ij qui sunt ag-
 ninum Scribæ. Reliquorum habita-
 torum descriptionem exhibento Vi-
 ri à Magnesiæ incolis designati.
 Cum verò repræsentant cohortes
 Scribæ, & Viri designati descripi-
 onem ceterorum incolarum, adiu-
 ranto eos Quæsitores super ar-
 dentibus Fani Magnæ Matris vi-
 ctimis, *Scribas nempe* se optima
 fide edidisse descriptionem eorum
 qui apud se fuerint incolarum,
 equitum scilicet & peditum tam qui
 in vrbe quàm qui in castris fuerint
 dispositi. Viros autem qui *cetero-
 rum* descriptionem retulerint adiu-
 ranto, *se similiter* edidisse *cete-
 rorum* descriptionem qui Magne-
 siam incolunt & sunt liberi & Græ-
 ci. Exhibitas autem descriptiones
 Quæsitores tradunto actorum Se-
 natus Populique custodi. Is pub-
 lico

λαμι ἢ Βυλῆς καὶ τῆ Δῆμυ. Οἱ ἢ θέσω εἰς **ΤΟ**
ΔΗΜΟΣΙΟΝ. Ἐπικληρωσάτωσαν ἢ οἱ **ΕΞΕΤΑΣ**
Ταί εἰς τὰς φυλάς τὰ ἀνεγεθέντα ὀνόματα
 πάντα καὶ ἀναγραφάσασαι εἰς τὰ κληρω-
 τήρια. Καὶ ἐσω μέσοια τοῖς ἀναγραφείσιν
 εἰς **ΤΑ ΚΛΗΡΩΤΗΡΙΑ** πάντων ὄγ καὶ τοῖς
 λοποῖς πολίταις μέτεσιν. Ἐρήδωται ἢ οἱ πολιτο-
 γραφθέντες, καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ, ἐπὶ ἧσὺ συ-
 ναλλαγμάτων καὶ ἐγκλημάτων τῶμ πρὸς
 Σμυρναίους, τοῖς νόμοις τοῖς Σμυρναίων. Δε-
 χέδωται ἢ καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ τὸ νόμισμα τὸ ἢ
 πολεῶς **ΕΝΝΟΜΟΝ**. Καὶ ἀργητα ἢ ὅν ἀν ἀποσεί-
 λη ὁ Δῆμυ κλειδούχᾳ τε τῶν κλειδῶν καὶ
 ἐσόμενον ἐπὶ τῆ φυλακῆς τῆ πόλεως καὶ διατη-
 ρήσοντα τὴν πόλιν πρὸ βασιλεῖ Σελεύκου Ἐπι-
 δέξονται οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ. Δότωσαν ἢ Σμυρ-
 ναίοι καὶ εἰς καθασκινώσιν τοῖς ἀποσκευάζο-
 μένοις ἧσὺ ἐμ Μαγνησίας, δικίας, κλίνων ὅσων
 ἀν πρὸ Δῆμυ δέξη, ἀφ' ἢ ἀγ' ἔχοντε ἢ ἰδιωτοῖα
 συναφραγίσθη εἰς ἐξάρμωον. Μισθόσθω ἢ ὁ
 ταμίης τῶμ ὀσίωμ πρὸσόδων τὰς δικίας με-
 τὰ ἧσὺ στρατηῶν. Καὶ τὸ ἀνύλωμα δίδωται
 ἀπὸ ἧσὺ τῆς πόλεως πρὸσόδων. Οἰόμεται δὲ
 τὸς μὲν ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους ἧσὺ τε *
 κατὰ πόλιν ἰσπέων καὶ πεζῶν καὶ τὸς ἐν
 τοῖς χωαίθεροις τασομένους καὶ τὸς ἄλλους
 τὸς καταχωριζομένους εἰς τὸ πολίτευμα, τὸν
 ἢ τὸν ὄριον. Οἰμύω διὰ Γῶ, Ἡλίου, Ἀρη,
 Αθλιῶν Ἀρεαν, καὶ τῆ Ταυροπόλου, καὶ τῆ **Ν**
 Μητρεῶς ἢ Σιφυλιῶν, καὶ Ἀπόλλω ἢ ἐμ
 Πάνδοις, καὶ τὸς ἄλλους Θεὸς πάντας καὶ
 πάσας, καὶ τῆ ἢ βασιλείως Σελεύκου τυχῶν.

lico archiuo reponito. Sorte vero
 cooptanto Quæstiores in tribus e-
 dita nomina, & describunt in for-
 tium tabulas. Quin participes sine
 ij, qui perscripti fuerint in *sortium*
tabulis, rerum omnium quarum par-
 ticipes sunt reliqui ciues. Utuntor
 autem, postquam ciuium numero
 adscripti fuerint, etiam in Magnesia,
 in *contractibus* & actionibus
 quæ ad Smyrnæos spectant, legi-
 bus Smyrnæorum. Admittantur e-
 tiam Magnesi, numisma ciuitatis
 vt *legitimum*. Excipiuntur item
 Præfectum quem miserit Populus,
 qui scilicet clauibus potietur &
 præsidio erit Ciuitati eamque tue-
 bitur Regi Seleuco. Præbentur
 Smyrnæi pro habitaculis, ijs qui è
 Magnesia emittuntur, ædes (quibus
 lectorum numeris sit pro arbitrato
 Populi) ab eo tempore quo foedus
 sigillatum fuerit, in tempus seme-
 stre. Conducito autem publici æra-
 rij Præfectus cum Ducibus ædes
 illas, datâ pensione ex vrbe pro-
 uentibus. Iuranto verò qui Mag-
 nesia sunt incolæ, tam equites &
 pedites in vrbe & castris dispositi
 quam ceteri in hanc administrati-
 onis formulam admissi, iuramentum
 huiusmodi. Iuro per Terram, Solem,
 Martem, Mineruam Martiam, Dia-
 nam, Matrem Sipylenem, Apollin-
 em in Pandis, & reliquos Deos
 Deasq; omnes & per Regis Seleuci
 Fortunam; stabo pactis conuentis

ἔμμενῶ ἐν ταῖς συνθήκαις αἰς συντίθειμα ὡς
 Σμυρναῖος εἰς ἅπαντα τῷ χρόνον. καὶ διατηρή-
 σω τὴν τε συμμαχίαν καὶ τὴν ἑνωσίαν τῷ βασι-
 λεὶ Σελεύκῳ καὶ τῇ Σμυρναίων πόλει. Καὶ ἂ
 παρελήφα ἄρα τὸ βασιλεὺς Σελεύκῳ διατηρή-
 σω κατὰ δύναμιν τὴν ἐμὴν, καὶ ἀποδώσω τῷ
 βασιλεὶ Σελεύκῳ. Καὶ εὐθὺς ἐδραθήσομαι τῶν
 κατὰ τὴν ὁμολογίαν, ἐὰν μεταθίσω ἐπὶ τὸ
 χεῖρον τὰ γραμμμένα ἐν αὐτῇ ἕτε πρόσω ἕτε
 μικραὴν ἐδράμα. Καὶ πολιτεύσομαι ἐθ' ὁμοίως
 ἀσασίαςως καὶ τὰς Σμυρναίων νόμους καὶ τὰ
 ψηφίσματα τῶν δῆμων. Καὶ συνδιατηρήσω τὴν τε
 αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν καὶ τὰ ἄλλα τὰ
 ὀφεισθέντα Σμυρναίοις ἐπὶ τοῦ βασιλεὺς
 Σελεύκῳ καὶ πάσης ὡρθομίας ἐμ' ἑαυτῷ
 κερῶ. Καὶ ἕτε αὐτὸς ἀδικήσω αὐτῶν ἐθένα
 ἕτε ἄλλῳ ἐπιβέλω ἐθερὶ καὶ δύναμιν τὴν
 ἐμὴν. Καὶ εἴαν πνα αἰδάνομαι ἐπιβελύ-
ΟΝΤΑ τῇ πόλει ἢ ποῖς χωρίοις τῆς πό-
 λεως ἢ τὴν δημοκρατίαν ἢ τὴν ἰσσο-
 μίαν καταλύοντα, μνήσω τῶν δῆμων τῶν
 Σμυρναίων καὶ βοηθήσω ἀγῶ **ΝΙΖΟΜΕΝ**
 μετὰ πάσης φιλοπρίας καὶ ἐκ ἐγκαταλείψω
 καὶ δύναμιν τὴν ἐμὴν. Εὐορκῆντι μὲν μοί,
 εὐ εἴη. Εὐφορκῆντι δ', ἐξόλεια καὶ αἰτῶ καὶ γέ-
ΝΕΙ τῶ ἐξ ἐμῶ. Ὁμόσω δ' καὶ Σμυρναῖος
 τοῖς ἀπὸ Μαγνησίας τὸν ὄρκον τὸν δέ. Ομ-
 νύω δὶδ' Ἰλῶ, Ἡλίον, Ἄρη, Ἀθλιῶν Ἀρείαν,
 καὶ τὴν Ταυροπόλον, καὶ τὴν μητέρα τὴν
 Σιπυλλῶν, καὶ Ἀφροδίτην τὴν Στρατονικήδε
 καὶ τὸς ἄλλους θεοὺς πάντας. καὶ πάσης ἐμ-
 ενῶ ἐν ταῖς συνθήκαις αἰς συντίθειμα ὡς
 τὸς **ΕΜ** Μαγνησίᾳ κατοίκους τὸς τὸ καὶ πόλιν

quæ iniui cum Smyrnæis in per-
 petuum, & obseruabo belli societa-
 tem & benevolentiam Regi Seleuco
 & Smyrnæorum Ciuitati. Et quæ
 accipi à Rege Seleuco tuebor pro
 viribus meis, & reddam Regi Seleu-
 co. Et nihil eorum quæ in Fœde-
 re sunt transgrediar, neque in pe-
 ius peruertam quæ in eo con-
 scripta sunt, neque immutatione
 neque vllò commento. Vitam ciui-
 lem institutam animo concordî, à
 diffidio vacans, iuxta Smyrnæorum
 leges & decreta Populi; & simul
 conseruabo Libertatem & Statū Po-
 pularem & cetera quæ indulta sunt
 Smyrnæis à Rege Seleuco, summa
 animi promptitudine, idque perpe-
 tuò. Neque ipse eorum quempiam
 iniuriâ lacessam, nec alteri cuiquam
 id facere permittam, pro viribus
 nempè meis. Et si quem insidias
 aut Ciuitati aut Ciuitatis castellis
 struentem animaduertero, aut Li-
 bertatem & Statum Popularem
 impugnantem, indicabo populo
 Smyrnæo, & opem certatim fer-
 ram, idq; summo studio, neq; cum
 deseram, quantum in me fuerit.
 Si sanctè hæc seruauero, benè mihi
 sit; si peierauero, exitium & mihimet
 ipsi & posteris meis. Smyrnæi verò
 iuranto ijs, qui è Magnesia aduene-
 rint, iuramentū huiusmodi. Iuro per
 Terrā, Solem, Martem, Mineruam
 Martiam, Dianam, Matrem Si-
 pylenem, Venerem Stratonicidem, &

ἰσπαῖς καὶ πεζὺς καὶ τὸς ἐν τοῖς ὑπαιθροῖς
 παρομένους καὶ τὸς ἄλλας τὰς καταχωριζομέ-
 νους εἰς τὸ **ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ** εἰς ἅπαντα τὸν χρό-
 νον, ἔδεν παρελαίων τὸν κατὰ τὴν ὁμο-
 λογίαν, ἔδεν μεταπέθει ἐπὶ τὸ χρεῖον τὰ
 γεγραμμένα ἐν αὐτῇ ἕτε τέχνῃ ἕτε **ΜΗ-**
ΧΑΝῆ ἑδελμία· καὶ ἐνοήσω καὶ βασιλεῖ Σελεύ-
 κῳ καὶ τοῖς ἐκ Μαγνησίας κατοικοῖς, τοῖς τε
 κατὰ πόλιν καὶ τοῖς ὑπαίθροισι καὶ τοῖς
 ἄλλοις τοῖς **ΟΙΚΟΥΣΙΝ ΕΜ** Μαγνησίας, ὅ-
 σοι εἰσὶν ἐλευθεροὶ τε καὶ Ἕλληνες καὶ
 ποιήσωμαι αὐτὸς πολίτας πάντας καὶ τὸς
 ἐργόνους αὐτῶν ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλλοις
 πολέταις. Καὶ εἰς φύλας αὐτὰς ἐπικλη-
 ρώσω καταχωρίω εἰς ἣν ἂν ἕκαστος λάχω-
 σιν· καὶ ἕτε αὐτὸς ἀδικήσω αὐτῶν ἐθένας,
 ἕτε ἄλλῳ ἐπιτρέψω ἔδινι κατὰ **ΔΥΝΑΜΙΝ** ἢ
 ἐμῶν καὶ εἰν πρὸ ἀισθάνωμαι ἐπιβυλεύον-
 τα αὐτοῖς ἢ ἐκγόνοισι αὐτῶν ἢ τοῖς ὑπαρ-
 χέουσιν αὐτῶν, κενύσω ὡς ἂν τάχιστα δύ-
 ναμαι καὶ βοιωθῶ **ΘΗΣ** μετὰ φιλοπρίας καὶ
 μέλειαν αὐτοῖς δόσω ἢ τε ἀρχέιον καὶ ἢ
 ἄλλων ἢ κρινῶν τῆς πόλεως ὧν καὶ οἱ
 ἄλλοι πολῖται μετέχουσιν. Εὐερκεῖ **ΝΤΙ** μὲν μοι
 εὐ εἴμι, ἐπιορκῶντι ἢ ἐξώλεκα καὶ αὐτῶν
 καὶ γίνεαι πρὸ ἐξ ἐμῶν. Ἀποδείξω **Α΄** πωσαν ἢ
 Συμμεταίτοι καὶ οἱ ἀπὸ Μαγνησίας ἄνδρας
ΕΚΑΤΕΡΩΘΕΝ ΟΣΟΥΣ ἂν ἐκάτε-
 ροὶ ὑπολαβάνωσιν ἱκανὸς εἶναι τὸς ὀρκιῶν-
 τας τὸ πλῆθος τῶντε ἐν Συμμετῇ καὶ τῶν

& reliquos Deos Deaque omnes;
 stabo pactis conuentis quæ iniui-
 mus cum Magnesiæ incolis, equi-
 tibus scilicet & peditibus tam in
 vrbe quàm in castris dispositis &
 cæteris in hanc administrationis
 formulam admiffis, in tempus per-
 petuum. Nihil transgrediar eorum
 quæ in Foedere sunt, neque in
 peius peruertam in illo con-
 scripta, neque arte, neque com-
 mento aliquo. Et beneuolus
 ero Seleuco Regi & Magnesiæ
 incolis, tam ijs qui in vrbe quàm
 qui in castris dispositi sunt, &
 ceteris, qui in Magnesiâ habi-
 tant, liberis scilicet & Græcis;
 & faciam, eos omnes, itemque
 qui ex ijs nati fuerint, ciues pari
 vndiquaque cum cæteris ciuibus
 iure. Et in tribus eos sorte distri-
 buam, atque in eam admittam quam
 vnusquisque sortitus fuerit. Eorum
 neminem iniuriâ laceffam, neque
 alteri cuiquam id facere permittam
 pro viribus meis. Et si quem ani-
 maduertero siue ipsis, siue eis qui
 ex ipsis nati fuerint, aut possessioni-
 bus eorum insidias struentem, in-
 dicabo quàm primùm potero &
 studiosè opem feram. Et participes
 eos faciam tum Magistratum tum
 rerum cæterarum in ciuitate pub-
 licarum quarum reliqui ciues parti-
 cipes sunt. Si hæc sanctè seruauero,
 bene mihi fit; si peierauero, exi-
 tium & mihi met ipsi & posteris

ἐν Μαγνησίᾳ. Οἱ ΔΕ ΠΡΟΝΟΕΙΤΟ-
 ΣΑΝ ΚΕΛΕΤΟΥΝτες τῇ ὀρθοτέρῳ ἡμέ-
 ρᾳ, ἐνδημεῖν τὰς ἐν τῇ πόλει ὡς τὰ ὄρη
 σύγχελεθρομένῃ τῷ κατὰ τὴν ὁμολογίαν. ΟΡ-
 κίζετοσαν ΔΕ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ ΤΟΝ
 ΑΝΘ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝ οἱ μὲν ἐν Μαγ-
 ησίᾳ ὑποδείχοντες Συμυρναίους διὰ δὲ ἐξ
 Σμύρνης τὰς ἐν Μαγνησίᾳ. Τὰ δὲ ἱερεῖα τὰ
 εἰς τὰ ΟΡΚΟΜΩΣΙΑ ἐν Σμύρνη **ΕΤΟΙ-**
ΜΑΣΕΤΩ Ο ΚΑΛ λινθὸν ἀφ' ὧν ἀν-
 ἀφροσπιτοὶ δὲ δῆμον. Ἐν δὲ Μαγνησίᾳ οἱ
 τιμίαι οἷς ἀντὶ τὸ πᾶσιθ' ἐτάξῃ. Αναγκαζάτω-
 σατ καὶ τὴν ὁμολογίαν ἐν **ΣΤΑΙΣ ΕΚΑΤΕ-**
ΡΟΙ ΤΑΣ ΔΕ ΑΝΑΤΙΘ ἔτωσαν Συμυρ-
 ναῖοι μὲν ἐν τῷ τῆς Αφροδίτης Στρατονικί-
 δθ' ἱερῷ καὶ ἐν Μαγνησίᾳ τῇ ὀρθῇ τῷ
 Μαιάνδρῳ ἐν τῷ τῆς Ἀρτεμίδος **ΤΗΣ**
ΔΕΤΚΟΦΡΤΗΣ ἱερῷ. Οἱ δὲ ἐν Μαγ-
 ησίᾳ κἀπικκοῖ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῷ τῆς βασιλῆος
 ὡς **ΔΙΟΝΤΕΣ** καὶ τὰς πᾶν βασιλῆος ἐι-
 κόνας καὶ ἐν Πάνδοις **Ν ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ**
ΤΟΙ Ἀπόλλωνθ' καὶ ἐν Γυρνεῶν ἐν τῷ ἱε-
 ρῷ τῆς Ἀπόλλωνθ'. Αναγκαζάτω δὲ καὶ ὁ γραμ-
 ματοφύλαξ τὴν βουλήν καὶ τὴν δῆμον τὰ ἀνήγα-
 ρα τῆς ὁμολογίας **ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜ** ὅσον.
 Συνσφραγισάσθωσαν δὲ τὰς ὁμολογίας τῆμ μὲν
 Συμυρναίοις δοδισομένῳ ἕως ἀντὶ ἀποδείξῃ τὸ
 κοινὸν ὅθ' ἐν Μαγνησίᾳ, τοῖς τὴν ἑαυτῶν
 δακτυλοῖς **ΚΑΙ ΤΩΙ** ἐπαρχοῦ κοινῷ τῷ
 δὲ εἰς Μαγνησίαν δοδισομένῳ σφραγισάσθω-
 σαν Συμυρναῖοι οἷτε στρατηγοὶ καὶ οἱ ἐξετασάει

meis. Designanto porro tum Smyr-
 nœi tum Magnetes alterutrinque
 quot idoneos fore alterutri existima-
 uerint ad plebem tum in Smyrna
 tum in Magnesia adiurandam. Hi
 verò pridè *edicto caveant*, ut in
 vrbe hæc maneat donec iuxta Fœ-
 dus iuramentum perficiatur. Adiu-
 ranto autem *iam descripto iuramen-*
to ij quos designauerint Magnetes,
 Smyrnæos. A Smyrnæis verò
 designati, Magnetios. Victimæ
 ad sacra iuramenti præstanda in
 Smyrna *preparat Callinus*, vin-
 de decreuerit populus. In Magne-
 sia autem, præfecti quibus id
 præceperit plebs. Perscribunto
 etiam Fœdus in *columnis viri-*
que. *Has verò consecranto* Symrnœi
 tum in Veneris Stratonigidis fano,
 tum Magnesiæ ad Mæandrum in
 fano *Diana Leucophryena*. Qui
 verò Magnesium incolunt, in foro
 ad aram *Bacchi*, & ad Regum sta-
 tuas, & in Pandis *in fano* Apollinis
 & in Grynæo in Apollinis fano.
 Describunto autem actorum Senatus
 Populiq; custos exemplaria Fœde-
 ris *in archium publicum*. Insuper
 sigillant Fœdera; id scilicet quod
 ad Smyrnæos dabitur, ij qui à
 Communi Magnesiæ designati fue-
 rint, tum suis sigillis tum eo quod
 Communi est. Id verò quod da-
 bitur in Magnesium, sigillant
 Smyrnœi & Duces & Quæsitores
 tum Ciuitatis sigillo tum fi-
 gillis

τῷ τῆς πόλεως διακυλίῳ καὶ τοῖς αὐτῶν.
Ταῦτα ἢ ἀμοφότεροι τοῖς πλίθεσιν συντετα-
λείδαι Τύχη τῇ Αἰαθῇ.

gillis suis. Atque hæc ab alterutra
plebe perimplentor cum Bona
Fortuna.

Smyrnæorum Decretum quod Fœdus subsequentum est.

Ἐδοξεν τῷ δήμῳ στρατηγῶν γνώμη. Ἐπειδὴ
σοροσὸν ὁ δῆμος ἔσθ' ἀπάντων τῶν τῷ
βασιλέως Σελεύκου συμφερόντων διετέλει καὶ
πρὸς πρὸν τὴν τὴν βασιλείαν αὐτῷ συναύξων καὶ
τὰ πράγματα διατηρῶν καθ' ὅσον ἡ δύναμις,
καὶ πολλὰ μὲν περιεῖδεν ἀπολλύμενα καὶ κα-
ταφθειρόμενα τῶν ὑπερῶντων πόλεις ἢ ὑπέ-
μεινε κινδύνους ἕνεκεν τῆς διατηρήσεως τῆν φιλίαν
τῆν πρὸς τὴν βασιλέα Σελεύκον, καὶ οὖν φι-
λοπύμωνος αὐτῷ συνδιατηρήσει καὶ συνέ-
χειν τὰ πράγματα καθ' ὅσον ἐνδεχόμενον εἶναι,
τὴν τὴν πρὸς τὰς ἐν Μαγνησίᾳ κατοίκους καὶ
τὰς ὑπαίθρους ἰσθαῖες καὶ τὰς πεζὺς στρατιώ-
τας καὶ τὰς ἄλλας τὰς οἰκίας ἐν Μαγνη-
σίᾳ, συντεθεῖται φιλίαν, ἵνα διαφυλάσσων
τὴν συμμαχίαν καὶ τὴν εὐνοίαν τῷ βασι-
λεὶ Σελεύκῳ νομίζων ἢ ἀναγκαῖον εἶναι τῇ
πόλει παραλάβειν καὶ τὸ χεῖρον Παλαιμαγ-
νησίαν καὶ ποιήσασθαι τὴν φυλακὴν δι' αὐτῆς,
ἵνα καὶ τότε παραληφθῆναι ἔσθ' ἢ πόλεως
ἀσφαλέστερον διαμῆναι πάντα τὰ συνεγνῶσθαι πρὸς
τὰ πράγματα τῷ βασιλεὶ Σελεύκῳ, διετήμψαντο
πρὸς τὰς οἰκίας ἐν τῷ χεῖρῳ καὶ παρε-
κλήσων αὐτὰς ἀρῆσαι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς
τὴν βασιλέα Σελεύκον καὶ παραδύναται τὰς

PLacuit Populo, Ducum consilio.
Postquàm Populus vniuersis Se-
leuci Regis commodis constantèr
prospexerit tùm imperium eius
olim promouendo tùm maiesta-
tem eius conseruando in quantum
potis erat, & possessionum suarum
multas circumspexerit deperditas &
vastatas, multa item sustinuerit peri-
cula ex eo quòd conseruauit amici-
tiam cum Rege Seleuco, quin nunc
etiam summo contendens studio
eius conseruare & tueri maiestatem,
in quantum possibile est, amici-
tiam iniuerit cum Magnesiæ incolis,
tùm qui in castris sunt equitibus
& peditibus militantibus tùm ce-
teris qui Magnesium habitant, vt
nempe belli societatem & beneuo-
lentiam Regi Seleuco obseruent;
perpendens verò necessarium esse
Ciuitati, recipere etiam castellum.
Palæmagnesium & præsidium in eo-
dem collocare, vt scilicet hoc etiam
recepto commodius firmarentur
omnes quæ vicinæ sunt res Regi
Seleuco, miserit ad castelli incolas
& inuitârît eos ad amplexandam
amicitiam cum Rege Seleuco, &
claves.

κλείδας τῶ ἀρχοντι τῶ ἀποσαλένῃ ἐπὶ τῷ
 δήμῳ καὶ παρὰ τὴν ἄστυ πρυτανικῶ τῶ συνδια-
 τηρήσασα μὲν αὐτῶν τὸ χροῖον τῶ βασιλεῖ
 Σελεύκῳ, ἐπαγγελόμενον, ταῦτα ποιησάντων
 αὐτῶν, ὑπέσχετο αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως
 πάντα τὰ φιλόφρονά καὶ καλῶς ἔχοντα. Οἱ
 δὲ οἰκῶντες ἐν τῶ χωρίῳ ἐλόμενοι τῶ φίλιαν
 τῶ ποταμῶ τὸν βασιλέα Σελεύκῳ μὲν πάσης
 σεβασμῶς σεβαστέξαντο ταξέμενα ὑπὸ τῷ
 δήμῳ, καὶ τὸς τῶ κλείδας παρέδωκεσι τῶ
 ἀρχοντι τῶ ἀποσαλένῳ ὑπὸ τῷ δήμῳ καὶ τῶ
 πρυτανικῶ τῶ παρὰ τῆς πόλεως παρετέξαντο
 εἰς τὸ χωρίον Ἀραβῆ πύχρῳ δέδοχθαι, πολίτας
 τῶ αὐτοῖς εἶναι καὶ ὑπάρχον αὐτοῖς τὰ αὐ-
 τὰ ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πολίτας ὑπάρχον καὶ
 τὸς τῶ κλήρους αὐτῶν τὸς δύο, ὄντες ὁ Θεῶ καὶ
 Σωτῆρ Ἀντίοχος ἐπεσχέρθη αὐτοῖς καὶ πε-
 ρὶ τοῦ Ἀλέξανδρου γαζαφρῶν, ἐπὶ αὐτοῖς ἀ-
 δεκατέλειαι καὶ ἕνα σεβαστέσθῃ ἢ ἕνα ἕνα
 ἔχουσι οἱ περισσότερον ὄντες ἐν Μαγνησίᾳ κάλι-
 οἱ τῆ πόλει τῆ ἡμέτερά, ὑπάρχον αὐτοῖς
 τὸς πρῶτος κλήρους δωρεάν, καὶ τῶ ἀτέλειαν
 αὐτοῖς μένειν τῶ ὅν ὑπάρχουσαν καὶ ὅσοι
 αὐτῶν ἀκλήρητοι, δωρεάν αὐτοῖς κλήρου
 ἰσοπικῶν δωρεάν, ἐπὶ παρακειμένων τῶ χω-
 ρίου. ὑπάρχον δὲ καὶ Τιμόνῃ καὶ τοῖς πεζοῖς
 τοῖς τεταγμένοις ὑπὸ Τιμόνα τοῖς ἀποτα-
 χθεῖσιν ἀπὸ τοῦ φάλαγγος ἐπὶ τῶ πρυτανικῶ
 ὅς χωρίῳ τῶ τῶ πολιτείαν καὶ τῶ αὐτῶ ἀπέ-
 λειαν καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπάρχον καὶ ἐπὶ αὐτοῖς ἐν

claves tradendas Præfecto à Po-
 pulo misso & excipiendum præsi-
 dium quod cum eis simul conser-
 uaret castellum Regi Seleuco, pol-
 licitus si hæc facerent, fore eis & à
 ciuitate, & à Rege Seleuco omni-
 modam beneuolentiam & fauo-
 rem; castelli autem incolæ amici-
 citiam erga Regem Seleucum sum-
 mâ animi alacritate amplexati af-
 fensum præbuerint ijs quæ à po-
 pulo præscripta sunt, & tùm cla-
 ues tradiderint Præfecto à populo
 misso tùm præsidium à ciuitate re-
 ceperint in castellum; cum Bona
 Fortuna censerî, Ciues eos fore,
 & ad eos eadem ipsa pertinere
 quæcunque etiam ad ceteros ciues
 pertinent; quin etiam prædia eor-
 um bina, tam illud scilicet quod
 Deus & Soter Antiochus eis con-
 cessit quàm illud de quo Alexan-
 der scripsit, fore eis decima-
 rum immunia; & si accesserit re-
 gio, quam occupant pristini Mag-
 nesîæ incolæ Ciuitati nostræ, fo-
 re eis prædia illa tria sine onere,
 & libertatem eis firmari eandem
 quam nunc obtinent. Quotquot
 verò eorum sunt quibus prædia
 nondum assignantur, traditum iri
 eis prædium equestre, sine onere,
 ex eis qui castello adiacent. Fore
 item Timoni & peditibus sub Ti-
 mone dispositis, qui nempe ab acie
 selecti sunt ad custodiam castel-
 li, idem ius ciuitatis & eandem im-

τῆς χάριτος. Ἐπίρχειν ἢ καὶ Ὀμάνη καὶ τοῖς
 Πέρσαις τοῖς ἐπὶ Ὀμάνη καὶ τοῖς ἀπὸ
 Σμύρνης ἀποσταλέσιν ἐπὶ τῷ Φυλακῷ τῆ
 χάριτος, Μενέκλει τε καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν παρο-
 μίνοις ἢ τῶν τε πολιτῶν **AN** καὶ τ' ἄλλα φιλό-
 δραπα ἂ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐν Μαγνησίᾳ.
 ἘΨήφισται **καὶ** αἰσχροῦται τὸ δῆμον ὅπως αὐ-
 τοῖς δίδωται ἐν βασιλικῇ **ταῖς** μέρηματα καὶ τὰ
 ὀφείλια τ' ἄλλα ὅσα ἐδώκε ἐν βασιλικῇ δίδο-
 δαι αὐτοῖς. Τὸ ἢ Ψήφισμα τὸ δὲ ἀνά **ΑΓ** ραφαι
 εἰς τὰς εἰλας τὰς ἀναλεθρομένους ἐν τοῖς ἰ-
 στροῖς ἐπὶ τῆ δῆμου καὶ **των** ἐν Μαγνησίᾳ.
 ἀναγέγραφθαι ἢ αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς δημοσίοις.

immunitatem quam alij obtinent;
 & permanfuros eos in castello. Fore
 item Omani, & Persis sub Omanc,
 & eis qui à Smyrna ablegati sunt
 in prælidium castelli, & Menecli
 & eis qui ei subijciuntur, idem
 ius ciuitatis atque eandem beneuo-
 lentiam quæ & ceteris Magneti-
 bus. Decretum etiam est, popu-
 lum præuisurum, vti eis præbean-
 tur, ex Fisco, demensa & an-
 nona atque alia quæcunque ex
 fisco præberi eis solita. Hoc verò
 Decretum, descriptum iri in co-
 lumnis quæ sacrabuntur in fanis
 tum à populo tum à Magnetibus.
 Quin & idem descriptum iri in
 archiuis publicis.

K

C. Ant.

III.

C. Ant. Septimij Publij Citharœdi
Victoria.

ΓΙΑΝΤΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΠΟΠΛΙΟΣ
 ΠΕΡΤΑΜΗΝΟΣ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
 ΚΑΙ ΕΦΕΣΙΟΣ ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ ΜΟΝΟΣ ΚΑΙ
 ΠΡΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠ ΑΙΩΝΟΣ ΝΙΚΗΣΑΣ
 ΤΟΥΣ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ
 ΣΜΥΡΝΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑ Η Ή¹⁷ ΑΔΡΙΑΝΙΑ
 ΡΩΜΗΝ Β ΠΟΤΙΟΔΟΥΣ Β. ΝΕΑΝΠΟ
 ΔΙΝ Γ ΑΚΤΙΑ Β. ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ ΑΣ
 ΠΙΔΑ ΝΕΜΙΑ Γ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΘΕΞΗΣ
 ΣΜΥΡΝΑΝ ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙΑΣ ΠΕΡΤΑ
 ΜΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΕΙΑ Γ ΤΡΑΙΑΝΕΙΑ
 ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΚΟΜΟΔΕΙΑ Β. ΠΥΘΙΑ
 ΤΑ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΕΦΕΣΟΝ ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ
 ΕΦΕΣΟΝ: ΕΦΕΣΗΝ. ΒΑΡΒΙΛΛΗΝ
 ΕΠΙΔΑΥΡΟΝ ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΑΘΗΝΑΣ
 ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ ΣΑΡΔΕΙΣ ΧΡΥΣΑΝΘΙ
 ΝΟΝ ΤΡΑΛΛΕΙΣ ΠΥΘΙΑ ΜΕΛΗ
 ΤΟΝ ΔΙΔΥΜΕΙΑ ΡΟΔΟΝΑΛΕΙΑ Β.
 ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ
 ΘΕΜΑΤΙΚΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑΝΤΙΑΙΟΥΣ
 ΠΑΝΤΑΣ ΟΣΟΥΣ ΗΓΩΝΙΣΑΤΟ
 ΥΠΟ ΦΩΝΑΣΚΟΝ Γ. ΑΙΔ. ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΝ
 ΕΦΕΣΙΟΝ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΚΑΙ
 ΠΕΡΤΑΜΗΝΟΝ ΚΙΘΑΡΩΔΩΝ ΙΕΡΟΝΕΙ
 ΚΗΝ ΚΑΙ ΜΕΛΟΠΟΙΟΝ ΕΝΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙ
 ΠΑΝΤΑ ΕΤΝΟΥΤΗ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΩΣ ΦΥΣΕΙ
 ΠΑΤΕΡΑ.

Idem, cum versione.

Γ. Αντ. Σεπτίμιος Πύπλιος
 Περγάμνιος καὶ Σμυρναῖος καὶ Ἀθηναῖος
 καὶ Ἐφεσίου κιδαρφίδος μόνος καὶ
 πρῶτος τῶν ἀπ' αἰῶνος νικήσας
 τὸς ἑστυγεγεμμένους ἀγῶνας.
 Σμύρναν Ολύμπια Ἡ 5 17 Ἀδριάνια
 Ρώμην Β, Ποπύλιον Β, Νεαπό-
 λιν Γ, Ἀκκα Β, τὴν ἐξ Ἄργεος ασ-
 πίδα, Νέμεα Γ, πάντας κεδεξίης.
 Σμύρναν κοινὸν Ἀσίας, Πέργα-
 μων Αυγύστια Γ, Τραϊάνεια,
 Ἀσκληπεία, Κοριόθρια Β, Πύθια
 τὰ ἐν Δελφοῖς, Ἐφεσον Ἀδριάνεια,
 Ἐφεσον: Ἐφεσῖα, Βαρβιλλία,
 Ἐπίδαυρον Ἀσκληπεία, Ἀθῆνας
 Ἀδριάνεια, Σάρδεις Χρυσάνθι-
 νον, Τράλλεις Πύθια, Μίλη-
 τον Διδύμεια, Ρόδον Ἀλεῖα Β,
 Λακεδαίμονα, Μαντινέαν
 θεμαπικὸς ἢ καὶ ταλαπείαις
 πάντας ὅσους ἠγωνίσαστο
 ὑπὸ φωνασκῶν Γ. Αντ. Ἀγαθήμερος
 Ἐφέσιον καὶ Σμυρναῖον καὶ
 Περγάμνον κιδαρφίδον, ἰερανεύ-
 κην καὶ μελοποιὸν ἐνδοξὸν περὶ
 πάντα εὐρὴν γινόμενον ὡς φύσει
 πατέρα.

C. Ant. Septimius Publius, Per-
 gamenus, Smyrnæus, Athenien-
 sis & Ephesius, Citharæodus, so-
 lus & primus qui post homines
 natos vicit subscripta certamina.
 Smyrnæ Olympia H 5 17 Adria-
 nalia Romæ Π, Puteolos Π, Nea-
 polim Γ, Actia Π, ex Argis cly-
 peum, Nemea Γ, omnia ordine
 continuo. Smyrnæ commune Asiæ,
 Pergami Augustalia Γ, Traianalia,
 Æsculapia, Commodalia Π, Py-
 thia in Delphis, Ephesi Adriana-
 lia, Ephesi: Ephesia, Barbillea, Epi-
 dauri Æsculapia, Athenis Adriana-
 lia, Sardis Chrysanthinum, Trallibus
 Pythia, Miletu Dydymeia, Rhodo
 Halia Π, Lacedæmonem, Manti-
 neam. Omnia proposita præmia
 sua habuere & fuere difficil-
 lima. Certavit sub moderatore
 C. Ælio Agathemero Ephesio,
 Smyrnæo & Pergameno, Citha-
 ræodo, Heironice, & modis facien-
 dis clarissimo, in omnibus bene-
 uolo; non aliter ac si naturalis pater
 fuisset.

IV.

Donariorum ad gymnasij, vt videtur, Smyr-
 nensis ornatum recensio; sed mutila.

..... ΙΑΣ
 ΔΕΤΟΔ..... ΠΕΣΤΟΕΣΤΟ 5

ΕΦΟΤ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΠΡΕΣΧΟΝΤΟ
 ΟΙ ΔΕ ΚΑ. ΒΑΣΣΟΣ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ
 ΝΕΜΕΣΕΩΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙ
 ΔΙΚΗΝ ΦΟΥΣΚΟΣ ΕΡΓΟΝ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
Μ Ζ. ΧΕΡΣΙΦΡΩΝ ΑΣΙΑΡΧΗΣ ΤΟΥΣ
 ΚΗΠΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙΚΩΝΑ
 ΔΟΥΚΙΟΣ ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙ
 ΝΕΙΚΩΝΑ **Μ** Ε ΔΟΥΚΙΟΣ ΒΕΣΤΕΙΝΟΣ
 ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ
 ΠΡΟΣ ΤΩ ΒΟΥΛΗΤΗΡΙΩ ΚΑΙ ΧΑΛ
 ΚΑΣ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
 ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΝΑΟΝ ΤΥΧΗΣ
 ΚΑΤΑΣΚΕΤΑΣΕΙΝ ΕΝ ΤΩ ΦΟΙΝΕΙΚΩ
 ΝΙ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΧΡΗΣΩ
 ΣΕΙΗ ΤΟΝ ΟΡΟΦΟΝ ΤΟΥ ΑΛΙΠΤΗΡΙΟΥ
 ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ. ΚΑΙ ΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΑ
 ΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΝΕΩ ΚΕΙΟΝΑ ΣΤΗΝ ΣΠΕΙ
 ΡΟΚΕΦΑΛΩ. ΝΤΜ ΦΙΔΙΑ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑ
 ΚΑ. ΑΡΤΕΜΙΔΑ. ΚΑ. ΠΩΛΛΑ
 ΚΛΑΥΔΙΑ ΝΕΙΚΗΤΟΥ ΘΕΤΔΙΑΝΟΣ
 ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ. **Β**. ΦΛ. ΑΣΚΛΕΠΙΑΚΗ
 ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑ
 ΜΑΓΝΑ ΚΑ. ΑΡΙΣΤΙΟΝ ΑΛΒΙΔΙΑ
 ΜΑΓΝΑ. **Μ** ΚΑ. ΗΛΕΙΑ **Μ** ΚΑ. ΧΑΡΙΣ
Μ ΚΑ. ΛΕΟΝΤΙΟΝ **Μ** ΚΑ. ΑΥΡΗΛΙΑ
 ΚΕΙΟΝΑΣ ΚΥΜΒΕΛΛΕΙΤΑΣ ΣΤΗΝ
 ΣΠΕΙΡΟΚΕΦΑΛΟΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙ
 ΚΩΝΑ **ΝΒ**. ΟΙ ΠΟΤΕ ΙΟΥΔΑΙΟΙ **Μ**
 ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΝΕΙΚΑΝΟΡΟΣ ΕΙΣ
 ΤΟΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝΑ **Χ** Ζ. Φ. ΜΟΥΡΜΟΣ
 ΚΑΙ ΚΙΛΙΑΝΟΣ **Μ** ΚΑΙ ΟΣΑ ΕΠΕΤ
 ΧΟΜΕΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
 ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΔΙ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΟΛΕΜΩ
 ΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΟΓΜΑ ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ
 ΚΑΘΟ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΙ ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ
 ΑΓΩΝΑ ΙΕΡΟΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΘΕΟΛΟΓΟΥΣ
 ΤΜΝΩΔΟΥΣ ΜΥΡΙΑΔΑΣ ΕΚΑΤΟΝ
 ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΚΕΙΟΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟ
 ΑΛΙΠΤΗΡΙΟΝ ΣΥΝΝΑΔΙΟΥΣ **Υ** Β
 ΝΟΥΜΕΔΙΚΟΥΣ Κ. ΠΟΡΦΥΡΕΙΤΑΣ **Ψ**
 ΚΑΤΕΣΚΕΤΑΣΘΗ ΔΕ ΚΑΙ Η ΗΛΙΟΥΚΑ
 ΜΕΙΝΟΣ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΤΠΟΣΕΣΤΟΥ
 ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ.

ΔΙΚΗΝΟΣ
supra τὸ ΝΙ-
 ΚΑΝΟΡΟΣ
inseritur in
marmore.

Idem, cum versione.

..... ιαις

δε το ες το η

εφ ε φρατηγυνη ε ισχεροτο
οι β. Κλ. Βαίαι ε αρωποδεις
Νεμεσιων φροσειν τω βασι-
λικω. Φυσα ε εργον ποιησιν

M. Ζ. Χερσίφρων Ασισάρχης τος
κίπωες εις τ φοινικώνα.

Λόκι ε Πουμπία ε εις τ φοι-
νικώνα **M** Ε. Λόκι ε Βεσών ε
τω βασιλικω φροσειν τω
εφ το βελήυριω και χαλ-
κας τος δύρας ποιησιν.

Σμαράγδ ε φρύτανις ναδν πύχας
κατισκευάσειν εν τω φοινικώ-
νι. Κλαυδία ε φρύτανις χρυσά-
νι ε εερον τω αλιπυρις
της γαρσίαις και οι εις τ χα-
ρισίριον νέω κίονα σω απει-
ροκεφάλω Νυμφιδία αρχιέρεια,
Κλ. Αρτιμύλλα, Κλ. Πάλλα,
Κλαυδία Νικήτις, Θευδία ε
Σπυρανηφω ε Β. Φλ. Ασκληπιακή,
Εισιδωρ ε σοφιστής, Αντωνία
Μάγνα, Κλ. Αρίστον, Αλβιδία

Μάγνα **M** Κλ. Ηλία **M** Κλ. Χάρις
M Κλ. Λαόνιον **M** Κλ. Αυρήλια
κίονας κυβελέιτας σω-
απειροκεφάλοις εις τ φοινει-
κώνα **NB.** Οι ποτε Ίεδαίοι **M**

Μηρόδωρ ε Νεικάνωρ ε Δίκλω ε εις
τ φοινικώνα **X** Ζ. Φ. Μόρμω
και Κιλία ε **M** και οσα επτύ-
χομεν παρά τω κυριε Καίσαρ ε
Αδριάνε δι' Αντωνίη Πολέμω-
ν ε, διυπερον δόγμα Σωκλήτε
καθ' ο δις νεώκοσι γογόαμιν,
αγύνα ιερών, ατίλειαν, θεολόγους

..... ιαις

Sub cuius praetura polliciti sunt; Cl.
Bassus certaminum praefes Nemesium
Dearum palatium tegere, Fuscus,
opus facere minarum VII. Cher-
siphron Asiarcha hortos ad pal-
metum, Lucius Pompeius in pal-
metum Minas V. Lucius Vesti-
nus eam Palatij partem tegere quae
curiae proximat & ostia aenea facere,
Smaragdus Prytanis, Fortunae fa-
num extruere in palmeto, Claudia-
nus Prytanis inaurare tectum loci
vngendis Senatoribus destinati. Et
alii in templi pulvinar seu locum
supplicandi Columnam cum capitulo
tortili. Nymphidia sacerdos summa,
Cl. Artemilla, Cl. Polla, Claudia Ni-
ceta, Theudianus Stephanephorus II.
Fl. Asclepia, Isidorus Sophista, An-
tonia Magna, Cl. Aristion, Albi-
dia Magna Minam I. Cl. Hedia
Minam I. Cl. Charis Minam I.
Cl. Leontion Minam I. Cl. Aure-
lia Columnas striatas, cum capitulis
tortilibus, in Palmetum, LII. Qui
nuper affuere Iudaei Minam I. Me-
trodorus Nicanoris F. Dicens in
Palmetum, Denariorum VII cis. F.
Murmus & Cilianus Minas II.
& quae accepimus a Domino
Caesare Adriano per Antonium Po-
lemonem, secundum nempe Senatus-
consultum, quo tempore bis oediu-
eramus, Certamen sacrum, Immuni-
tatem,

Marmora

ἑμυριάδες, μυριάδας ἑκατό
 πηλίκοντι, κίονας ἐς τὸ
 ἀλειπτήριον Συνναδίας Ὡ Β

Νυμιδικὸς Κ. Πορφύρεϊτας Ἡ
 Κατσκευάσθη ἢ καὶ ἡ ἡλικιά-
 μιν Ὡ ἐν τῷ γυμνασίῳ ὑπὸ Σέξτου

Ἀρχιερέως.

tatem, Theologos, Hymnorum can-
 tores, Myriadas centum quinquaginta, Columns in vngendi locum
 Synnadæas DCCCII. Numidicas
 XX. Porphyritas XC. Sed constru-
 ctum est etiam Solarium in Gym-
 nasio à Sexto Pontifice summo.

V.

.... ΕΞΣΙΟΣ
 ... ΛΑΚΚΟΣ
 ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
 ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ
 ΗΡΑΚΛΕΙ ΟΠΛΟ
 ΦΥΛΑΚΙ.
 ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ
 ΤΟΣ Γ. ΠΟΡΚΙΟΥ ΔΟ.
 ΜΙΤΙΟΥ ΚΛΕΟΔΗΜΟ..
 ΦΛΑΟΥΤΙΑΝΟΥ ΝΕΟΥ
 ΣΑΓΑΡΕΙΤΟΥ.
 ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ
 ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΣ Φ. ΑΟΥΤΙ
 ΔΙΟΣ ΝΙΓΕΡ ΜΗΝΟ
 ΦΑΝΤΟΣ ΤΕΙΜΑΙΟΣ
 ΜΑΡΚΟΣ ΤΑΜΙΑΣ ΚΑΙ
 ΟΙΣΥΝΑΡΧΑΝΤΕΣ ΑΥ
 ΤΟΚΑΤΑΤΗΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ
 ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΚΛ.
 ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ ΚΑΡΤΩΡΙΑ
 ΝΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ
 ΖΩΣΙΜΟΥ ΙΕΡΩΝΤΜΟΣ
 ΑΙΝΕΙΑΣ ΜΥΣΤΙΚΟΥ
 ΠΟ. ΑΙΔΙΟΣ ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ
 ΝΕ. Α. ΤΟΝΝΙΟΣ ΚΑΡ
 ΡΙΑΝΟΣ Μ. ΡΑ. ΡΟΥΦΟΣ
 ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ
 ΔΗΜΟΥ ΒΕΪΒΙΟΣ
 ΜΕΪΠΗΤΟΣ ΝΕ.
 ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ
 ΠΑΜΦΙΛΙΟΣ ΝΕ.
 ΕΠΙΤΟΥ ΙΕΡΟΥ
 ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ.

... ἑσσιῶ
 ... λακκῶ
 Στρατηγὸς
 ἐπὶ τῶν ὀπλῶν,
 Ἡρακλεῖ ὀπλο-
 φύλακι.
 Στεφανηφορῶν-
 τῶ Γ. Πορκίῳ Δο-
 μίῳ Κλεοδήμη
 Φλαουτῶν νέῳ
 Σαγαρείτῳ.
 Ἐπιτροπῶ τῆς
 στρατηγίας Φ. Αὐ-
 τῶ Νίγερ, Μηνό-
 φαντῶ Τεϊμαῖῶ,
 Μάρκῳ ταμίας καὶ
 οἱ συνάρχοντες αὐ-
 τῶ κτὶ πλὴν τῶ δήμου.
 χειροτονίαν, Κλ.
 Ρουφῶνῶ, Καρτωρία-
 νῶ, Ἐρμογενῆς
 Ζωσίμου, Ἱερώνυμῶ
 Αἰνείας Μυστικῶ,
 Πο. Αἰδῶ Μητροβῶ.
 Νε. Α. Τόννῶ Καρ-
 ριανῶ Μ. Ρα. Ρουφῶ
 Γραμματεὺς Βουλῆς.
 Δήμου, Βεΐβῶ.
 Μεΐπητῶ Νε.
 Οικονομῶ
 Πάμφιλῶ Νε.
 Ἐπὶ τῶ Ἱερῶ.
 Ευεργέται.

... effius
 ... laccus.
 Praefectus armorum,
 Herculi armo-
 rum custodi.
 Stephanophori magistra-
 tum gerente C. Porcio Do-
 mitio, Cleodemo
 Flauiano iuvene
 Sagarita.
 Curator praefecturae
 F. Auidius Niger,
 Menophantus Timæus,
 Marcus ærarii præ-
 fectus & Collegæ
 eius suffragiis populi electi,
 Cl. Ruffinus Cartoria-
 nus, Hermogenes
 Zofimi F. Hermogenes
 Æneas F. Mystici,
 Pu. Ælius Metrobius
 iuuenis, A. Tonnius Car-
 rianus, M. Ra. Rufus
 Scriba comitorum
 Populi, Bibius
 Mipetus iuuenis
 Dispensator,
 Pamphilus iuuenis,
 in Fanum
 Benefici.

VI.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑ.....ΜΙΩΝ ΟΙ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΔΗΛΩ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ ΧΑΤΕ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

.....
.....
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΔΗΜΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
ΕΝ ΤΩ ΕΠΙΣΗΜΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΛΛΙΑ
ΥΤΩΙ

ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

Idem.

Αθηνάων κα.....μίων οι
κατοικούντες εν Δήλω
και οι εμπόροι και ναύκληροι
Αλέξανδρον Πολυκλείτου
ἀρετῆς ἕνεκα και δικαιοσύνης

.....
.....
ἐπιμελητὴν Δήμου γενόμενον
ἐν τῷ ἐπὶ Ζωνῶν ἀρχόντῳ
ἐνιαυτῷ.

Απόλλωνι.

Id est.

Atheniensis & qui
Delum incolunt, &
mercatores & naucleri
Alexandrum Polycliti...
Virtutis & Iustitiae causa.

.....
.....
cum Procurator esset Populi,
anno Zenonis archontis.

Apollini.

VII.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΗΡΥΤΙΟΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
ΘΕΟΙΣ ΠΑ
ΤΡΙΟΙΣ.

VIII.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ
ΦΙΛΑΙΝΕΤΟΥ ΞΙΔΙ
ΟΣΙΡΙΔΙ ΑΝΙΟΥΒΙΑΙ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Id est.

Sacerdos Archidamus
Philaneti F. Ixidi,
Ofiridi, Anubidi,
Donarium.

IX.

.....
.....
.....ΣΙΑΝΩ ΤΜΝΩΔ.....
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΤΜΝ.....

.....
.....
ΕΚΠΡΟΓΟΝ.....
ΤΙΟΣ Γ. ΚΑ.....
ΠΟΜΠΗΙΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ
ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ
ΕΚΓΟΝΟΥ
Γ. ΚΑ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ
ΔΙΚΙΝΝΙΑΝΟΥ
ΙΕΡΕΩΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΛΥΤΑΡΧΟΥ
ΠΕΙΣΑΙΩΝ
ΤΟΙΣ ΓΗΝΗΣΙΟΙΣ
ΣΤΗΝ ΤΜΝΩΔΟΙΣ
ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΤΩΝ ΒΩΜΩΝ
ΚΩΝ

.....ΑΓΩ.....
.....

X̄.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ΔΙΟΜ.....ΒΑΗΣΙΟΣΘ.....
 ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ.....ΕΝΙΚΑ ΑΡΤΕ.....
 ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ ΕΡΜΟΦΑΝΤΟΣ.....ΝΑΝΤΙΟΧΟΥ.....
 ΕΠΙ ΔΗΜΙΟΥΤΡΟΥ ΚΟΙΡΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΣΙΟΥ ΕΡΜΟΝΤΑΡΓΗ...
 ΗΓΩΝΟΦΕΤΕΙ ΜΑΝΔΡΟΚΡΑΤΗΣ ΕΠΙΓΟΝΟΥ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙ.....
 ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙΣΙΝ.....ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ.....
 ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ ΚΡΑΤΩΝΟΣ.....ΑΝΔΡΑΓΑΘΟΥ.....
 ΞΗΝΟΔΟΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.....ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤ.....
 ΕΝΙΚΑ ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ.....ΑΤΛΗΤΗΣ Α.....
 ΑΥΛΗΤΗΣ ΣΑΤΥΡΟΣ.....ΑΝΔΡΑΣΙΝ.....
 ΑΝΔΡΑΣΙΝ.....ΕΡΜΙΑΣ ΔΗ.....
 ΙΠΠΟΔΑΜΑΣ ΠΑΝΤΩΝΑΚΤΙΔΟΥ.....ΜΑΡΣΙΑΣ.....
 ΔΗΜΑΓΟΡΑΣ ΑΤΤΑΡΚΟΥΣ.....ΕΝΙΚΑ ΕΡΜ.....
 ΕΝΙΚΑ ΙΠΠΙΔΑΜΑΣ.....ΑΤΛΗΤΗΣ.....

XĪ.

..... Ο Σ
 ΝΟΣ...ΑΓΝΟΣ.....
 ΠΩΝΥΜΟΥΣΕ
 ΜΕΛΙΤΗΣ ΑΡΧΙΕ
 ΟΥ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΩ...
 ΣΥΝΓΕΝΟΥΣ ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΩΝ ΥΠΑΤΙΚΩΝ ΑΡΧΙΕ
 ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΝΑΡΞΑΜ
 ΤΩΤΑΜΙΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Γ. Μ. ΜΗΝΟΔΟΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ
 ΓΟΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΙ. ΚΑ. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ Τ. ΦΑ. ΠΑΡΟΥ
 Τ. ΦΑ. ΜΗΤΡΟΒΙΑΝΟΣ. ΤΙ. ΚΑ. ΠΑΝΚΑΡΠΟΣ Μ. ΑΝΤ. ΚΑΠΠΑΔ
 Β ΤΟΥΦΙΛΗΜΑΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ ΔΗΜΟΥ. ΤΙ. ΚΑ. ..
 ΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΝΤ. ΙΠΑΤΙΟΣ ΗΡΑΚΛΕ
 ...ΝΟΦΑΝΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΒΑΣΣΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΕΠΙ
 ΦΙΛΑΝΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ ΕΣΤΙΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥΠ
 ΠΡΟΔΩΚΟΣΕΧ.....ΧΡΗΣΕΡΩΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΤΑΓΩΗΜ..
 ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ...ΕΙΚΙΑΣ...ΓΕΡ

XII.

Senatus Populique Delij Psephisma, quo Clinodemo Leboti F. Siphnio, publico scilicet Deliorum hospiti, & de eorum Templo optimè merenti, Honores decernuntur.

ΕΔΟΞΕΝ ΤΗ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙ ΤΩΙ ΔΗ
ΜΩΙ ΤΙΜΟΚΛΗΣ ΤΕΛΕΣΙΠΠΟΤ ΕΠΕ.
ΕΠΕΙΔΗ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΣ ΔΗΒΩΤΟΤΟΣΙ
ΦΝΙΟΣΑΝΗΡΑΓΑΘΟΣ ΩΝΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕ...
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ
ΚΑΙ ΧΡΕΙΑΣ ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΙ ΤΗ
ΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΪΔΙΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΝΧΑΝΟΥΣΙΝ
ΑΥΤΩΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΞΟΑΝΕΙΣΑΥ
ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΑΛΗΠΕΡΙ ΔΗ... ΟΥ ... ΔΕΔΟ
ΧΘΑΙ ΤΗ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙ ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕ
ΣΑΙ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΝ ΔΗΒΩΤΟΤΟΣΙΦΝΙΟΝ
ΕΠΙ ΤΗΙΑΙΡΕΣΙ ΗΙ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕΡ
ΙΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙ
ΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙΑΥΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥ...
... ΓΕΤΗΝ ΤΟΥ ΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑ..
ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΔΑΥ
ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΝΚΤ...
ΣΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ ΤΑ ΙΕΡΑ
ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ
ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ
ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥ ΤΕ Ι
ΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΑΙ ΔΕ ΤΟΔΕ
ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣΤΟ
ΒΟΥΛΕΤΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΪΕΡΟΠΟΙΟΥΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ ΑΠΟΔΔΟ
ΔΩΡΟΣ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

Idem, cum versioe.

Εδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ Τιμοκλείδης
Κλεσιππου ἑστῶν. Ἐπειδὴ Κλεινόδημος
Δηλιώτης ἄριστος.

Censuit Senatus Populique. Timoclidēs
Teleippi F. relationem fecit. Cum Cli-
nodemus

Σίφνι⊙ ἀνὴρ ἀγαθὸς ἂν διατέλει περὶ τὸ ἱε-
 ρὸν καὶ τὸν δῆμον τῶν Δηλίων καὶ χρείας
 παρέχεται καὶ κοινῇ τῇ πόλει καὶ ἰδίᾳ τοῖς
 ἐπιτηχάνουσι αὐτῷ τῶν πολιτῶν εἰς ὃ ἐν εἰς
 αὐτὸν παρακάλη περὶ δη..... Δέδοχθαι
 τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ ἐπιανέσται Κλεινόδημον
 Λιζῶτε Σίφνιον ἐπὶ τῇ αἰρέσει ἢ ἔχων διατέλει
 περὶ τὸ ἱερόν καὶ τὸν δῆμον τῶν Δηλίων, καὶ
 εἶναι αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐεργέτην τῶν τε ἱε-
 ρῶν καὶ Δηλίων καὶ αὐτὸν καὶ ἑγγόνες εἶναι
 δ' αὐτοῖς ἐν Δέλφω γῆς καὶ οὐκίας ἐνκτήσιον
 καὶ πρόσδορον πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆ-
 μιον πρότοις μετὰ τὰ ἱερά. Τάρχεον δὲ αὐ-
 τοῖς καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα δέδοται καὶ τοῖς
 ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τῶν τε ἱερῶν καὶ
 Δηλίων. Ἀνάγραψαι δὲ τὸ δὲ τὸ ψήφισμα
 ἐν τῷ μὲν βουλῶν εἰς τὸ βουλευτήριον τῶν δὲ
 ἱεροποιῶν εἰς τὸ ἱερόν, εἰς σήλω λιθίνῳ; Ἀπολλο-
 δοῶ⊙ Μαυτίδης ἐπιψήφισεν.

nodemus Lebota F. Siphnius, vir probus,
 Templo Populoque Deliaco fauere non
 desinat, & necessaria suppeditet & publi-
 cè ciuitati & priuatim ciuibus qui cum
 eo versari solent, in quantum auxilium
 eius imploratur; Placere Senatui Populo-
 que collaudare Clinodemum Lebota F.
 Siphnium ob institutum quo perseverat
 erga Templum & Populum Deliacum; &
 agnosci cum Hospitem publicum & be-
 neficiorum autorem & Templo & De-
 lijs; etiam ipsum & posteros eius. Fore
 item eis in Delo & prædij & domicilij
 possessionem & prouentum, inter Se-
 natum Populumque, primis post Sa-
 cra. Fore porro eis etiam cetera omnia
 quæ dari solent alijs Hospitibus publicis
 & beneficiorum autoribus Templi ni-
 mirum & populi Deliorum. Prescribi-
 to autem hoc Psephisma in Curia
 Senatus. Sacrificuli verò in Templo,
 columellâ nempe faxeâ. Apollodorus
 Mantitheï F. suffragia collegit.

XIII.

Ο ΔΗΜΟΣ ΟΔΗΛΙΩΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ
 ΛΑΟΔΙΚΗΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ
 ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΕΡΣΕΩΣ
 ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
 ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΤΝΟΙΑΣ
 ...Σ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ

Id est.

Populus Deliacus Reginam Laodicem Regis Seleuci F. vxorem verò
 Regis Persei, virtutis causa & pietatis circa Templum & benevolentia
 erga Populum Deliacum.

XIV.

Deliorum Psephisma mutilum, quo, ob merita, qualia in XII. supra habentur, Honores non dissimiles, cum loci prerogativa in Certaminibus, Mendicatio Dioclis F. Cyrenæo & posteris eius tribuuntur.

.....
 ΣΥΜ.
 ΛΟΙΟΙ ΠΑΡΑ
 ΔΙΤΩΝ ΑΝΑΓΓΕ
 ΚΑΙΟΣΤΕ ΤΑΓΜΕΝΟ
 ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ
 ΓΑΘΟΣ ΕΣΤΙ ΠΕΡΙΤΕΤΟΙΕΡΟΝΚ
 ΤΗΜ ΠΟΛΙΝ ΤΗΝ ΔΗΛΙΟΝ ΚΑΙ ΧΡ
 ΑΣ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΣΔΙ
 ΛΙΩΝ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΓΧΑΝΟΙΣΙΝ
 ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΩΙ
 ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΜΕΝΔΙΚΑΙΟΝ
 ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΚΤΡΗΝΑΙΟΝ ΑΡΕΤΗΣΕ
 ΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΒΒΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣΤΟΝ .
 ΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣΕΙΣΤΟΝ
 ΜΟΝΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ ΕΙΝΑΙΔΕΚ
 ΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΤΕΡΓΕ
 ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΑΥ
 ΚΑΙ ΕΚΤΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕΑΥ
 ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΚΑΙ
 ΑΝΚΑΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚ ΕΚΓΤΗ
 ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΜΒΟΥΛΗΝ
 ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ
 ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΕΝ ΤΟΙΣΑ
 ΓΩΣΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΚΑΙ ΕΚΤΟΝΟΙΣΚΑΙ
 ΤΑ ΑΛΛΑ ΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟ
 ΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΤΕΡΓΕΤΑΙΣ ΔΕΔΟΤΑΙ ΑΝ . . .
 ΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΜΜΕΜΒΟΥ
 ΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΤΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣΔΕ
 ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ .

XV.

Psephismatis Deliorum haud dissimilis fragmentum

..... ΤΟΥ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑ.....
 ΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ ΚΑΙ
 ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥ
 ΤΩΙ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ
 ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥ
 ΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥΤΕ ΙΕΡΟΤ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ
 ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ
 ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΤΑΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΤΑΕΥ
 ΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ
 ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΤΑΗΠΟΛΕΜΟΣ ΑΜΝΟΥ
 ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

XVI.

..... ΗΤΕΥΟΝΤΟΙ ΕΤΑ ΕΒΡΑΠΙΩΝ ΟΙ ΧΟ ΛΛΕΙΔΟΥ,
 ΚΟΛΜΗΤΕΥΟΝΤΟΙ ΚΑΛΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΕΤΕΙΡΙΕΩΝ Ε,
 ... ΦΡΟΝΤΙΣΤΗ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΕΠΕΝΔΟΝΤΟΙ ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΙ,
 ... ΙΠΕΦΗΒΟΙ ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΑ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝΕΛΕΤΕΛΙΝΙΝΕΙΚΗΣ,

*Herculis Figura locum heic in marmore habet,
 cum leonina veste, clava, arcu, pharetra.*

ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΙ ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΙ
 ΤΟΥ ΕΥΜΟΛΠΙΟΥ ΚΗΦΕΙΣΙΩΣ ΕΤΟΣ ΚΥ.

Id est.

Cosmi Magistratum gerente Sta. Serapionis Collidis F. & Cosmi Ma-
 gistratum gerente Casi, Apollonio Stiriense.... phrontistes Atheniensis
 Spca-

Spondontis F. Eleusinius Adolescentibus Herculem, obvictoriam in Eleusine.

Gymnasio tunc præerat Abascantus Eumolpi F. Cephesiensis, anno XXIII.

XVII.

Sacrarium in Artemisio erogationum recensionis Fragmentum.

Θ. E.

ΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΣ . ΤΩΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤ. ΕΠ. . . . ΧΟΝ. .
 ΠΟΛΕΩΣ . ΡΤΟΥΤΟΥΠΟΛΥ . ΣΤΡΑΤΟΥΟΝΤ ΠΕΡΕΝΙΑΤΤ
 ΑΡΓΥΡΙΟΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΠΑΡΑΙΕΡΟΠΟΙΩΝ . . . ΕΙΣΑΓΕΤ
 ΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΤΑΗΣΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣΤΟΥΤΗΣΠΟΛΕ
 ΠΟΥΩΝΣΚΤΛΑΚΟΣΤΟΥΛΕΟΝΤΕΑΙΟΥΔΡΑΧΜΑΣ ΜΙ'ΧΗΗΗ
 ΕΘΕΣΑΝΕΙΣΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝΤΑΜΙΑΙΑΝΤΙΓΟΝΟΣΤΕΛΕΣΑΡ
 . ΕΙΛΟΜΕΝΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΩΙΘΕΩΙΔΡΑΧΜΑΣ . ΜΧΧΗΗΗ
 ΕΦΑΛΗΤΟΥΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΣΥΝΤΩΙΤΩΝΑΤΑΗΤΩΝ
 ΔΟΜΕΝΜΗΝΟΣΓΑΛΙ . . ΙΩΝΟΣΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΤΑΗΣΙ ΓΡΑ . . .
 Μ . ΧΧΧΧ . ΤΟΥΤΟΕΔΑΙΝΕΙΣΟΜΕΝΤΗΠΟΛΕΚ . . . Α . . ΟΥ
 ΤΕΡΟΥΔΕΥΤΟΙΣΤΟΙΣΕΝ . . . ΑΛΛΙΑ . . . ΑΝΑΡΟΔΑΙΕΥΚΑ
 ΕΩΣΑΜΕΝΕΙΑΔΕΞΙΟΙΟΥΔΙΑΤΜΩΝΔΗΜΑΚΟΥΚΠΑΙΝΕ
 ΔΗΜΟΧΑΡΟΥΣΘΕΜΙΣΤΑΤΟΡΑΙΔΑΜΙΩΝΟΣ ΔΙΑΙΤΩΙΑ
 ΚΑΙΤΟΙΣΤΑΜΙΑΙΣΑΝΤΙΓΟΝΩΙΤΕΛΕΣΑΡΧΙΔΟΥΑΠΠΟΛΛΟ
 ΠΟΥΤΩΙΚΑΛΛΙΔΙΚΟΥΠΕΡΕΚΛΕΔΕΠΠΤΟΙΛΕΟΥΣΠΟΛΥ
 ΑΜΝΟΥΔΙΟΓΕΝΕΙΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΣ . ΜΧΧΧΧ* ΚΑ Α
 ΜΕΝΕ ΝΑΛ . . . ΕΞΕΙΛΟΜΕΝΕΙΣΤΑΕΡΓΑΜΗΝΟΣ . . Α
 ΣΗΣΒΟΤΑΗΣ . . . ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ ΚΑΙΑΛΛΟΕΞΕΙΛΟΜ
 ΤΩΝΔΡΑΧΜΑΣΧΧΧΧΗΗΗΗΓΓΔΔ . ΚΑΙΕΙΛΟΜΕΝΤΟΙΣΒΙΚΗΥ
 ΤΕΛΕΣΩΝΟΥΔΥΣΙΞΕΝΩΙΤΙΜΗΣΙΔΗΜΟΥΔΙΑΚΡΙΤΩΙΟΥΧ
 ΤΟΥΤΟΠΑΡΕΔΟΜΕΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣΕΥΚΑΡΙΑΙ
 ΘΕΝΟΥΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ ΚΑΙΤ . . . ΑΛΛ . ΑΡ
 ΚΑΛΛΙΧΑΝΟΥΚΡΗΡΩΝ . . ΜΝΩΝΙΥΡΡΩΝΗΗΔΔΔΠΗ ΠΑ
 ΡΑΤΟΥΡΑΜΝΩΝ . . ΑΙΝΤΟΥΧΩΡΟΥΗΗΗΗΓΓΔΙ . ΠΑΡΑΛ
 ΔΑΙΜΑΧΟΥΠΠΟΔΡΟΜΟΥ . ΗΗΔΔΙ ΠΑΡΑΜΕ ΝΥΜΩΤΩΙ
 ΑΛΛΟΝΑΥΤΩΙΜΕΡΟΣ . ΔΕΡΙΟΝΑΡΑΦΙΔΟΝΝΙΟΤΚΑΙ . . ΚΟΝ
 ΤΟΕΜΠΙΑΝΟΡΜΩΙ . ΓΓ . ΔΗΣ . . . ΝΗΣΚΑΙΑΛΚΙΜΑΧΟΥΔ
 ΝΟΣΗΗΓΓΗ ΠΑΡΑΛΑΜΠΩΝΟΣΤΟΥΟΜΟΥ . . . ΗΔΔΔΔΙΑΝ . . . ΜΟΥ . . .

ΔΣΙΓΗΗΗΗ... ΝΙΣΣΚΙΤΩΝΕΙΑΣΗΗΗ Γ ΠΕΟΚΡΙ...
 ΝΟΣΚΑΙΝΙΚΑΡΧΟΣΗΗΔΔΠΠΟΛΥΖΕΝΟΣΑΚΡΑΣΔΗΛ...
 ΧΙΩΝΗΗΗΔΓΗΗΕΣΤΝΩΝΤΜΟΣΙΕΡΟΜΒΡΟΤΟΥΤΠΕΡΚ...
 ΣΟΣΙΜΧΧΕΙΩΝΙΔΔΔΙ. ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣΥΠΕΡΑΡΙΣΤ...
 ΑΛΛ. ΔΙ... ΑΑΙ... Δ. Ε. ΑΝΝΕΠΙΣΘΕΝΗΣΤΗΣΑΡΚΕΔΔΛΠΓ...
 ΣΟΥΘΕΟΔΩΡΟΣΟ... ΑΤΤΟΥΠΕΡΟΣΙΓΚΑΙ ΑΤΤΟΝΟΜΟΣ. ΗΣ...
 ΟΔΕΙΔΗΣΤΩΝΑ... ΔΡΩΝΟΝΙΓΔΗΕΤΤΥΧΟΣΕΤΙΣΘΕΝΕΙΑ...
 ΝΟΣΙΓΔ Η ΠΑΡΑΤΩΝΤΟΤΑ. ΝΑΡ. ΣΔΔΔΔΠΗ. Ι. Ι. ... ΘΕΟΥΓ...
 ΘΕΟΥΓΛΑΟΥΤΟΕΠΙΒΑΛΩΝΑΤΤΟΙΣΤΗΣΕΙΓΤΗΣΕ...
 Τ Σ.....
 ΛΙ.. ΟΔΙΕΙΣ .. ΕΙΤΑ... ΤΩΝΤΑΣΓ... ΤΕΛΗΠΡΙΑΜΕΝΩΝΤΟΥ...
 ΔΔΠ... ΤΟΥΠΟΡ... ΤΟΤΤΟΤΕΣΜΤΙ... ΟΝΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣΔΔ. ΤΩΝ
 ΝΟΜΙΩΝΤΗΣΙΣΟΝΟΥ. ΔΑΚΑΤ... Μ... ΤΤΟΥΕΙΣ... ΜΙΣ...
 ΤΩΝΕΠ... ΩΝΤΩΝ... ΑΔΙΣΕΡ... ΕΚΤΑΓ... ΟΜ...
 ΠΙΚΑΛΩΝ... Δ... Η... ΙΚ... ΟΝ...
 ΑΥΤΟΔΕΑΛΛ... ΜΟΝ... ΚΙ... Γ... Σ... ΤΠΩ
 ΣΙΩ... ΤΩΝΕ... ΝΓΑΡΑΜ... ΕΟΝΤ...
 ΤΗΣ... Σ... ΗΡΕΙΩ... Τ... ΣΣ...
 ΚΗΘΙΣ... ΓΗ... Τ... Ω... ΘΩΝΑΝΕΟΡ...
 ΣΙ... ΟΣΠΗ... ΑΔΙΟΥΤΟΤΑΓΟ...
 ΣΟ... ΣΧΑΤ... ΑΙΡ...
 ΑΝΤΙΓΟΝΟΥΚΑΙΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ...
 .. ΤΩΝΕΠΗΣ... Ω... ΟΣΟΥ...
 ΣΤΗΣΙΘΕΩΝ
 ΤΟΤ ΤΕΣ.....
 ΣΤΡ.....

XVIII.

ΦΙΛΙΣΤΑΝ ΜΕΜΝΩΝΟΣ

Ο ΔΗΜΟΣ.

Super figuram muliebrem stolatam; ad cuius virumque latus, figura puerilis.

XIX.

..... ΟΤΜΟΣ ΗΡΑ
 ΚΛΕΙΔΙΑΝΟΣ
 ΕΤΩΝ ΙΗ ΗΡΩΣ
 ΤΑΤΕΙΝΕΠΟΙΗΣΕΝ.

Figura incisa; virilis nuda, sine equum ducens sine frena tenens; & arboris è cuius ramis prodit anguis.

XX.

Amilla Matrei F. monumentum sibi, Asclepiadi coniugi,
& posteris condit; præscriptis etiam Legibus Sepul-
chralibus. Sed quadratarij errores immanes sunt.

ΑΜΙΛΛΑ ΜΑΤΡΕΟΥ ΖΩΣΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣ
Ε ΕΑΤΗ ΚΑΙ ΤΩ ΣΤΗΝ ΒΙΩ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΤ
Ο ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΚΑΙ
ΕΓΓΟΝΟΙΣ ΑΤΤΩΝ ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑΣΙ. ΕΙ
ΣΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΜΟΥ ΜΗΔΕΝΑ ΕΤΕΡ
ΟΝ ΒΛΗΘΗΝΑΙΕ.....ΗΝΕΝΕΣΤΙΟΣΤΗΝ
ΒΙΟΣ ΜΟΥ ΠΛΗΝΕΜΟΥ. ΕΑΝΔΕ ΤΙΣ ΒΑ
ΛΗΔΟΤΩΤΗ ΖΜΥΡΝΑΙΩΝΤΕΡΟΤΕΙΑ
Α. ΤΑΤΙΟΝ ΔΕ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΕΑΝ ΒΟΥ
ΛΗΤΑΙ ΤΕΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΟΒΙΣΑΣΟΡ
ΟΝ ΕΑΤΗ ΒΛΗΘΕΤΑΙ ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΞΕΣΤ
ΑΙ ΑΥΤΗ ΑΛΛΕΝΘΕΙΝΑΙ ΟΥΔΕΝΑ ΟΥΤΕ ΚΛΗΡΟΝ
ΟΜΟΙΣ ΑΤΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΑΝΔΕΕΤ
ΕΡΟΝ ΤΙΣ ΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΑΤΤΗΣ ΟΜΟΙΩ
ΣΔΩΣΕΙ ΤΗ ΓΗΡΟΤΕΙΑ ✕ Α. ΕΠΙΤΡΕΠΩΔΕΤ
ΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΜΟΥ ΕΑΝ ΒΟΥΛΩΝΤΑΙ ΣΟΡΟΥ
Σ ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ ΔΙΑΤΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΙΣΕΝΗΝΕΧΕ
ΝΑΙ ΕΙΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ
ΕΞΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΥΜΝΕΣΟΤΕΡΩΝ ΔΩΡΕΑΝ ΗΡΓΑ
ΣΜΕΝΟΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΕΞΣΟΡΙΝ ΤΟΙΣ ΔΕΚΑΚΗΡΟ
ΝΟΜΟΙΣ ΜΟΥ ΟΥΚ ΕΠΑΚΛΟΥΘΗΣΕΙ ΤΟΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ

XXI.

Θ. Κ.
ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΓΑΥΚΩΝΙΚΑΙ
ΤΕΚΤΥΛΔΕΙΝΗΙ
ΓΝΗΣΙΟΙΣ ΚΑΙ
ΠΙΣΤΟΙΣ ΑΠΕΛΕ
Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΧΟ

XXII.

*In altero latere
saxi oblongi.*

ΟΔΗΜΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΓΕΡΟΝΤΙΑΝΝΘΕΟΔΩΡΟΥ

*In altero, Crucis
amplioris figura.*

In tertio.

✠ ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΟΥΦΙΝΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΥ ΓΡΑΦΕΥΣ ΔΩΡΗΣ ΑΜΗΤΟΚΗΠΙΟΥ
ΤΟΥΤΟ ΘΕΟΔΩΡΩ ΤΩ ΕΜΟΙΝ ΕΚΤΟΝ
✠ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩ ΤΩ ✠

XXIII.

ΤΟΥΤΟ ΤΟΥ ΗΡΩΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤΩ
ΑΠΟΚΕΙΜΕΝΗΣ ΣΟΡΟΥ ΠΡΟΚΟΝΗ
ΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
ΚΗΔΟΝΤΑΙ ΟΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΕΡΟΤΕΙΝ
ΚΑΤΑ ΓΕΝΟΣ... ΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ
... ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ Ο ΚΑΙ
... ΜΙΑΝΟΣ Ο ΗΡΩΟΝ ΚΑΤΕΣΚΕΤΑ
... ΟΙ ΠΡΟΠΑΠΤΟΙ ΑΥΤΩΝ ΚΑΣΤΡΙΚΙ
... ΟΣ ΚΑΙ ΡΑΡΙΑΝΟ... ΤΑΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙ
... ΡΗΣ ΕΞΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ
... ΕΙΟΝ ΧΡΕΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

XXIV.

ΔΙΟΥ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΥΔΙΟΥ ΤΙΜΟΚΛΗΟΥΣ
ΔΙΟΥ ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΥ ΚΑΠΕ
ΩΝ ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΟΣ Α
ΕΝ ΗΜΑΤΩΝ ΟΙΣΤΗ
ΕΝ ΑΝΔΡΟΣ ΔΙΟΝΤΣΙ
ΙΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΗΡΩ
ΦΟΡΟΣ ΝΗΩΤΕΡΟΣ

XXVI.

Τ. ΑΙΛΙΟΥ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ
ΚΑΙ ΑΙΛΙΑ ΦΙΛΗΤΗ
ΚΑΙ ΤΟΥΤΩΝ ΟΙ ΤΙΟΙ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΚΑΙ
ΚΡΟΝΙΟΥ
ΦΙΛΟΥΜΕΝΩ
ΕΤΩΝΙΕ
ΜΗΝΩΝ Γ
ΗΜΕΡ. ΚΖ
Μ. Χ.

XXV.

ΜΑΡΚΩΙ ΤΩ.....
ΕΣΠΕΡΩΙ ΕΠΕΜΕΛΗ
ΘΕΝ ΤΩΝ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ Κ.
ΔΙΟΥ ΠΡΕΙΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡ
ΚΟΥ... ΤΟΥ ΣΑΥΤ...
ΟΥ ΕΣΠΕΡΕ ΧΑΙΡΕ.

XXVII.

ΚΟΚΚΕΙΑ
ΚΡΗΣΤΗ
ΕΤΩΝ. ΙΕ. Μ. Β.
Η ΜΕ. ΚΓ.

XXVIII.

ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΙΗΤΗΡ ΑΓΑΘΗΜΗΡΟΣ ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΜΑΙ
ΠΑΝΤΟΙΗΣ ΔΕΔΑΩΣ ΚΡΑΙΝΩΝ ΑΚΕΣΜΑ ΝΟΣΟΥ
ΣΥΝΟΝ ΤΟΥΤΟ ΔΕ ΜΟΙ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ ΕΙΣΑ ΣΤΗΝΕΙΝΩ
ΜΝΗΜΑ ΜΕΤ' ΕΥΣΕΒΕΩΝ ΔΕ ΕΣΜΕΝ ΕΝ ΗΛΥΣΙΩΙ.

Idem;

Κλαύδιος ἰητῆρ Ἀγαθήμηρος ἐνθάδε κεῖμαι,
Παντοίης δεδαῶς κραίνων ἀκεσμα νόσου.
Συῶν τὸ πρὸς μοὶ καὶ Μυρτάλη εἰσα στήνεϊνῶ
Μνήμα. Μετ' εὐσεβῶν δὲ ἴσμεν ἐν Ἠλύσιῳ.

Tamē Claudij Agametheri quam Myrtala Coningis figura,
supra versiculos, adijcitur.

XXIX.

ΠΡΕΙΜΑΤΗΔΙΑ ΓΥΝΑΙ
 ΚΙΛΕΟΝΤΑΣΤΙΒΕΡΙΟΥ
 ΙΟΥΔΙΟΥ ΚΕΛΣΟΥ ΠΟΔΕ
 ΜΑΙΑΝΟΥ ΔΟΥΛΟΥ
 ΚΟΣΜΙΟΥ ΚΑΙΑΜΕΝ
 ΠΤΟΥΣΤΗΖΗΣΑΧ
 ΑΤΤΟΥΣΤΗ ΔΕΚΑ ΤΟ
 ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΚΤΩΝ
 ΙΔΙΩΝ ΕΠΟΙΗΣΕ
 ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΧΕΙ
 ΕΙΛΟΔΟΝ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΝ

*Hadenus Græca. Sequuntur ex Latinis, etiam
Arundellianis, selecta aliquot.*

I.

BONAE DEAE VENERI CNIDIAE
 DIVIVS ANNIANVS HV MENAËVS ET IN VICIA SPIRAEPII AEDIMIANA.

Habetur in Fronte sine porticus sine ostij, ut videtur, Fani.

II.

M. ANNI AVCTI, ET
 SEMPPONIAE SCVRRÆ
 IN FR. CVM. VSTRINO P. JIII.
 IN AGRO P. XXIII.
 M. ANNIVS M. ANNI FELICIS. F.
 SATVRNINVS. VIX. ANNXXIX PIVSET
 SANCTVS IS EREPTVS MATPINEC
 ILLAE POTVIT GRATIAM REFERRE.

III.

IV.

P. I... VPVLLIVS. P. E. C. L. APOLLONIVS
 ⊕ CARRIA. C. LANDROMACHA
 BETVTIA. Q. L. FAVSTA
 C. VICRANVS. SECVNDVS

 CEPCEIA. M. I. VRANIO.

V.

D. M.
 P. AELIO. AVG. LIB.
 ERASINO DVLCISSIMO
 ET PIENTISSIMO
 AEMILIA. HELENE CONIVNX
 ETP. P. AELII. AVG. LIB.
 MVSICVS ET HELENVS FILII
 FECERVNT ET SIBI ET SVIS LIBERTIS LIBER
 TABVSQVE POSTERISQVE EORVM
 ITA NE LICEATHVNC MVNIMENTVM VENDERE
 VEL DONARE. QVOD SI FACTVM FVERIT
 VTRISQVE ARK. PONTIFICVM
 HS XXX. M. N. POENAE NOMINE
 INFERET. H. M. D. M. A.

VI.

SILVANO SACRVM SODAL
 EIVS ET LARVM DONVM
 POSVIT TI CLAVDIVS AVG
 LIB FORTVNATVS A
 CVRA AMICORVM
 IDEMQVE DEDICAVIT
 ET EPVLVM DEDIT
 DE CVRIS N. IIII.
 K. AVGVSTIS C. M..N
 CIO FVNDANO ET
 C. VEITENNIO SE
 VERO. COS.

VII.

QVINTVM ANNUM DECIMVM
 NARCISSVS FLORE IVVENTAE
 HOC IACET ABREPTVS
 CONDITVS IN TVMVLO
 QVISQVIS ADES LECTOR
 FATVM MISERABILE CERNIS
 PARCAE NAM IMPVBEM QVEM
 RAPVERE MIHI
 MAEPET CARA SOROR
 QVAE FRATREM LVGET
 ADEPTVM
 MATER HABET NATVM
 HORVM LVX CANDIDA
 TORQVET
 HIC SEPTIMVM DECIMVM
 FRUMENTVM PVBLICVM
 ACCEPIT
 IXVM DECIMVM

VIII.

L. SESTIVS
 SOTERICVS SIBI
 ET SESTIAE PRISCAE
 COLLIBERTAE ET
 CONIVGI SVAE BENE
 MERENTI CVM QVA
 VIXIT ANNIS XXX.
 DE QVA NIHIL DOLVIT
 NISI MORTE
 ET. T. TITIO BASSO AMICO
 SVO HOMINI OPTIMO
 ET SINGVLARIS EXEMPLI
 ET LIBERTIS LIBERTABVSQVE
 SVIS POSTERISQVE EORVM
 IN FRONTE P. XII. IN AGROP. XII.

IX.

DISMANIBVS
 ANCHARIAE AMPELIDI
 FECERVNT
 M. ANTONIVS M.
 ANTONI M. F. FLORI
 LIBERTI APRILIS LIBERTVS
 POTHIVS CONIVGI
 SVAE CARISSIMAE
 MERENTI DESE ET
 M. ANTONIVS ANTONI
 POTHINI FILIVS CLAVD.
 IVSTVS MATRI SVAE
 PISSIMAE ADQVE
 INDVLGENTISSIMAE

X.

SEX. TITIENVS. D. L. EROS
 S. I.
 P. CLODIVS. P. L. TELAMO. SIBI ET
 P. CLODIO. P. L. CORINTHO. CONLIBER.
 ET. CHIAE. L.
 C. IVNIVS. AP. CL. SENO. SIBI ET
 EVARISTO. L. ET CORNELIAE. S. L. SECVNDAE
 C. FANNIVS. G. L. ALEXANDER SIBI ET
 CREVNSAE. ET INACHOL.

Auctariolum aliundé collectum.

Ex Inscriptionum, in Oriente repertarum, Exemplari ante octennium communicato.

I.

Id est.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ
 Μ ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ ΣΕΟΤΗΡΟΝ
 ΕΤΣΕΒΗ ΠΕΡΤΙΝΑΚΑ
 ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΑΡΑΒΙΑΝΟΝ
 ΑΔΙΑΒΙΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΙΚΟΝ
 ΜΕΓΙΣΤΟΝ * ΗΒΟΥΑΙ
 ΚΑΙ ΟΥΑΤΜΟΣ ΤΟΝ
 ΝΕΩΚΟΡΟΝ
 ΠΕΡΙΝΘΙΟΝ.

Cum Bona Fortuna;
 Imperatorem Cæsarem
 M. Septimum Seuerum
 Pium, Pertinacem,
 Augustum, Arabianum,
 Adiabenicum, Parthicum,
 Maximum, Senatus
 Populusque
 Ædituorum Perinthiorum.

* ἡ βουλὴ καὶ ὁ δήμος τῶν
 νεωκόρων Περιθίων.

II.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ ΘΕΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΡ
 ΘΙΚΟΥ ΤΙΟΝ ΘΕΟΥ ΝΕΡΟΥΑ ΤΙΟΝΟΝ ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΡΙΑ
 ΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ * ΔΙ ΜΑΡΧΗΚΙΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΟΙ.
 ΠΙΑΤΟΝΤΟ Γ.

Id est.

Cum Bona Fortuna;
 Imperatorem Cæsarem Diui Traiani Parthici filium, Diui Nervæ
 Nepotem, Traianum Hadrianum Augustum, Tribunitiæ po-
 testatis X. Col. III.

III.

Habetur etiam in eodem exemplari Inscriptio Christiana cuius elementa perperam connexa, inuersa, scandentia, mutila, nimiam vocabulorum pariunt obscuritatem. Quatenus tamen per typos licuit, distincta illa repræsentamus, unde de sensu hariolari difficile non est.

✠ EITICΘEΛHCHHTCPAΘHΔNAITHIMONHNATAYTATNVTKM . . TKTM
 ETOXIATTHEICMETOXIONCTAMONNHMEΓAΛHMIPAHET,VCYHCTHOIH
 ΔEIOVOITTOEXETωavTAC^{ap}.. TωNAT.. IHΘEOΘOPIPONKAIEMTAMA
 PTωAIOEMONAX^uCAITKATHΓOKONANTIAIKONENHMEPAKPTICE^oC✠.

✠MHNII..... ω V... H:ETC^oXOAG✠

Sensus, puto, est.

✠ Si quis erga Monasterium Sanctissimæ Dei Genitricis beneficus extiterit, eum Monasterij, spiritualium scilicet eiusdem bonorum, participem illa faciat. Qui damnum intulerit, sortiatur is cum Sanctorum patrum tum mei peccatoris Ioannis Monachi imprecationes; ut nempè & ipse sanctissimam Dei Genitricem aduersariam habeat in die Iudicij ✠

✠ Mense I..... o... die, ... anno (*ni fallor*) VIMDCCXXXIII✠

In Brigantum item agro, ante annos aliquot reperta tria, quæ sequuntur, debemus V. Cl. Guilielmi Camdeni & manuscriptorum collectaneis quibus Britanniam suam augere destinauerat.

IV.

FORTVNAE CONSERVATRICI

V.

DEAE NYMPHAE BRIG.

VI.

DEO. QVI. VIAS.
 ET SEMITAS COM
 MENTVS EST T. IR
 DAS. S. C. F. V. L. L. M.
 Q. VARIVS. VITA
 LIS ET ECOS ARAM
 SACRAM RESTI
 TVIT
 APRONIANO. ET BRA
 DVACOS.

*Repertum est apud Thornburgh ad Swale Fl. ri-
 pam, 17. Julij 1620. quod, schedula inserta, no-
 tavit Camdenus ad Britanniae suae paginam 595.*

VII.

DEO
 SILVANO
 L. TANICVS
 VERVS
 PRAEFVSL. L. M.

*Sus manu adiecit Camdenus, in margine pagi-
 nae*

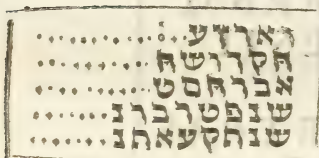
Q

nae

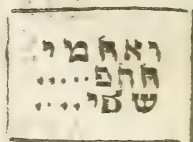
næ 699, hanc Silvano inscriptionem ad Cadir in agro Sterlinensi, qui Scotiae est, cum alijs, quas inde ediderat, visendam.

Ebraicarum Inscriptionum Fragmenta quæ dirutâ ante decennium, ad refectionem, portâ Londini boreali, Aldersgate dictâ, in veteris structuræ faxis singulatim reperta sunt.

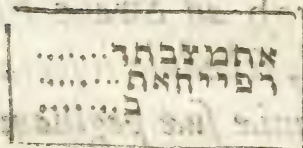
I.

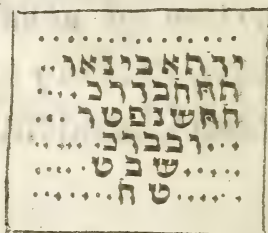
II.

III.

IV.

Auctarioli Finis.

Ad Marmora Arundelliana,

et, quæ supra repræsentantur,
cetera,

IOANNES SELDENVS.

Ad veteres Græcorum Epochas,

I. *Apparatus Chronologicus.*

II. *Notæ Historicae.*

III. *Canon Chronicus.*

T satis intelligantur clariora vetustissimæ, quam Marmoribus debemus, Epocharum descriptionis vestigia & vsui facilius accommodentur, Tria imprimis necessariò prælibanda duximus; *Apparatum Chronologicum, Notas Historicas, & Chronicum Canonem.* Ad primum rectè instituendum, Tria item aperienda sunt & argumentis, pro viribus, firmanda. Annorum nempe quibus Tempora putantur, ratio; Annus in quem Termini, ad quos intervalla deducuntur, siue ceteriora calculi parapegmata incidunt; & demùm Altyanaëtis archontis Parij (ita enim mutilum illud in fronte nomen supplere liceat) & Diogneti Athenarum archontis *ἰσωνίμω* initia; quibus porrò accedat de archontum ceterorum; quorum annis singulis Epochæ notantur complures, quantum sanè fieri potest, initijs & finibus indicium. Horum enim quodpiam quo

minùs scimus eo, in Epocharum & intervallis & parapegmatis, vt magis exactiamus necesse est. Atheniensibus, ad quorum tempora omnia planè heic exigenda sunt, quemadmodum & plerisque alijs gentibus, in vsu fuisse annos tum Naturales, seu hierophanticos, tum Ciuiles, seu populares, tam certum est vt de ea re dubitari nequeat. Naturales dico, quos Tropicos esse seu Astronomicos, id est, circulari Solis *ἡμετέριω* motu terminatos credebatur. Atque redeuntis æui constans, communis, & æquabilis mensura hi erant; systemata nimirum dierum *CCCLXV* & plerunque quadrantis, qualia sunt ipsi Iuliani quibus hodiè vtitur; aut eis proximitia. Horum, ante alios, insignis est testis autor vetustissimus Geminus. Ciuiles anni erant Lunares, qui scilicet Festis celebrandis, Magistratibus ineundis, creditis, vsuris, stipendijs, pensionibus soluendis & id genus alijs, statis temporibus, perficiendis aptati, inæquales

quidem

quidem fuere, adè vt Communes Naturalibus, diebus aliquot, essent minores; Embolimæ, pro embolismi varietate, pluribus maiores. Vtrique tamen ita dispositi erant, vt, per solennes integrorum, suis locis, mensum embolismos & dierum, ad patrium ritum, prosthaphæreses, post certam annorum Naturalium absolutam periodum, ab eodem naturali initio denud Ciuiles redintegrarentur & vtriusque syderis rationum eiusmodi fieret pariatio quæ in orbem deinceps similiter rediret. Lunarium horum annorum, puto, quantitas primò dierum erat CCCLX, quot scilicet menses pleni XII conficiunt. De hisce capio Herodotum in Clio, seu Solonis ibi de infelicitate humana ad Cræsum orationem. Neque verò Lunares appello, perinde ac si veris Lunæ motibus is numerus dierum respondisset. Sed, rudi hæcenus Mathematices in Græcia æuo, menstrui Lunæ motus quàm annui Solis imperitiores non minore quàm XXX dierum spatio Lunam circulum suum peragrare falsò autumabant &, ad eum calculum, neomenias, exactiori artificio carentes, & cetera tam sacra quam ciuilia celebrabant. Postea, exploratâ, quæ vero proprior erat, mensis atque anni Lunaris quantitate, diebus CCCLIV, cum horis & scrupulis appendicibus Ciuilis annus terminabatur, post certas etiam (vti vetustior) periodos, anno Solari seu Naturali per embolismos & prosthaphæreses conciliatus. Atque, ad huius generis formulas, annis eorum peractis, primò in Trieteridibus naturalibus, dein Tetraeteridibus, postmodum Octaeteridibus Cleostratæ & Harpalæ, inde in Metonica Enneadæaeteride seu cyclo decemnouennali & demùm in Ca-

lippica Hebdomæcontæxeteride seu cyclo annorum LXXVI, (neque enim infra autoris nostri marmorei æuum descendimus) vtriusque syderis circulares motus & tempora ab ijs mensurata, pro vario cyclorum artificum ingenio, æquabantur. Et de hisce Centorinus satis, ad rem nostram, de Die Natali capite XVIII. Sed verò non solum adinuicem erant inæquales ciuiles anni seu Lunares, verum etiam ipsa inæqualitas per frequentem periodorum nouationem & & multiplices artificum errores adè incerta erat & tumultuaria, vt, superioribus maximè seculis, Festa sua, variatione inde reuertentia, ne ipsi quidem Dij (vt Iepidè, apud Aristophanem in Nubibus, conqueritur Luna) cognoscerent; Sed, cum sacrarum epularum lautitiis, siue ad verum Lunæ motum siue ad elapsi vltimò anni rationem, expectabant, *τῆς ἐποτῆς*, ob dierum siue anticipationem siue comperendinationem, *ἢ πύχοντι καὶ τῷ δὴναις ἑυθὲρῆς* tam festo die quam epulis frustrati redirent ieiuni, eoque nomine Lunæ ipsi grauitèr minarentur. Quin postea quàm propius ad veras Lunæ rationes accesserant nouæ periodi, ita vt non tam dissimiles locos neomeniæ, panegyres, & festa quotannis redeuntia sortirentur; eiusmodi nihilominus mansit Communium & Embolimæorum inæqualitas atque ea alternationis disparitas, vt ne sic quidem communis mensuræ omninò præstare potuissent officium siue accuratissimâ simul embolismi cuiuslibet, præter id genus cetera quæ inæqualitatem pariebant, cognitione, quâ operosius vix quidquam erat in calculo, aut in turba periodorum incertius. Quamobrem, tamen si Anni vocabulo, vbi veteribus

Græcis de stipendiorum, verbi gratiâ, solutionis tempore, quod ad ciuilibus anni rationem accipiendum erat, verba fiunt, Lunaris denotatur (cuius rei expressissimum est apud Aristotelem in Oeconomicorum secundo, vbi Cleomenis fraudem memorat, exemplum) attamen, interuallis per annos generatim designandis, alium quàm Naturalem seu Solarem annum, æquabilem scilicet, stabilem, communem & notissimam mensuram, Scriptorem apud eos quempiam, adeoque inter eos Autorem nostrum, adhibuisse credibile puto non est. Maximè autoris nostri seculo; quod in periodum Calippicam primam, vt mox demonstrabitur, incidit, cui, vti & proximè saltem superiori, non modo ad æquandam Lunarium anomaliam sed etiam ad annos simplicitè designandos, Solares in vsu fuisse manifestum est. Inde annus absolutè Platonis in Timæo dictus, Solaris est. *Luna motu Mensis*, inquit, *conficitur*; *ἐνιαυτός δὲ ὁσπίται ἡλιῶ πὴν ἐαυτῷ περιλάθει κύκλον annus vero postquam Sol summè absoluerit circulum* quod nec de alio anno solari quàm quo nunc vtimur intelligit, ad eundem, scriptor vetustus Chalcidius. Neque de alio sane anno loqui Aristotelem, summorum aliquot virorum pace, existimo, vbi, temporum spatia explicando, dies duntaxat CCCLX, numero rotundo, annuæ tempestatì tribuere videatur. Libro VI, de Historia animalium capite XX, *Κῆες* inquit, *ἢ μὲν Λακωνικῆ (κύων) ἔτηρον μῆσθός ἐνιαυτός τῆσθ ἔστιν ἡμέραι ἐξήκοντα καὶ ἄρα μὲν ἢ δυσὶν ἢ τρισὶ πενήκοντα ἡμέρας, καὶ ἐλάττω μὲν*, Gestat vterum canis Læonica, sextam anni partem, que sexagenis ex diebus constat; quanquam vno alterone, aut tertio die plures; paucio-

res vero vno, vt rectè vertit Iulius Scaliger & Theodorum Gazam, qui aut vno vel altero die plus minusue habet, in corruptum notat incidisse exemplar. Et paulò pòst etiam Aristoteles, *ἐνιαυτός κύων τῶν κυῶν τὸ πέμπτον μῆσθός ἐστιν ἡμέραι ἐξήκοντα καὶ ἄρα μὲν*, Nonnulla canes vterum ferunt quintam anni partem, id est, dies LXXII. Annus hic Solaris intelligitur. Neque enim, aut Aristotelis auro aut eo quod eum præcessit, Lunaris tot dierum systema esse credebatur; quod ex periodorum Cleostratæ, Harpaleæ, Metonicæ, etiam Calippicæ (nam post eiusce etiam initia Aristoteles circa sexennium vixit) ratione satis deprehenditur. Scio locum illum, ad æquabilem Græcorum annum, vti appellatur; Minorem, trahi ab incomparabili viro Iosepho Scaligero. Atquæ nec de ipso anno, ita ei dicto, mihi quidem persuadet. Ingeniosissimum agnosco inuentum. Sed qua ratione veterum testimonijs ita subnitatur, vt fides ei sit habenda, nondum ex eruditissimis eius lucubrationibus; quarum nec indiligens fui, mihi compertum est. Sed verò neque Aristotelem ex tot solum diebus annum Solarem constitisse quis, sine summa in magnum philosophiæ parentem iniuria, autumat. Nam tum in Metonica enneadecacteride tum in hebdomēontaætaeteride Calippi (quibus vtrisque labentibus floruit Aristoteles) annum Solarem dierum fuisse CCCLXV, præter horas appendices, ab eo ignorari planè nequibat. Sed rotundè ad morem loquutus est vulgi, quod, vtcunq; receptà, ob æquationem & temporum per secula dinumerationem, accuratiori anni Solaris quantitate, atque eâ quæ a vero propiùs aberat; exprimentis tamen anni partibus, quibus agricultura, vte-

ri gestationis & id genus aliorum tempestates mensurabat, eiusmodi dierum numerum qui maxime multiplices haberet ex diebus integris conflatas partes, unde scilicet diuisioni esset commodissimus, uti fieri amat, retinebat quinque, qui appendices erant, diebus eo quod multiplicem diuisionem impedirent, non minus quam horis & momentis, neglectis. Nam etsi quinta pars anni Solaris, siue Metonici siue Calippici, dies habuit LXXIII, atque ita totidem dies pro quinta anni parte vulgò usurpari potuit; attamen, si ad eum modum porrò supputassent, nullam aliam ex diebus integris constantem habuissent; sed in diuisione, seu partium pro vario usu, indicatione, ad momenta non ad dies satis incommodè necessario numerassent. Sed notissima plerunque fuit numeri CCCLX, ut etiamnum est in calculo Astronomico, commeditas. Aliàs autem integer annus, ut communis erat interuallorum mensura, solis integra reuolutio Aristotelis aestimabatur. Et tratatium satis est numeros rotundos, momentis quæ calculum turbarent prætermisissis, ubi pernecessaria non sunt, adhiberi. Id ipsum ferè quod heic Aristotelem fecisse censemus, fecit olim Gregorius Magnus, cum dies XXXVI anni Iuliani pars decima ei habiti sunt; uti videre est Homilia eius XVI. ad Euangelia & Dist. 5. de consecratione c. 16. Neque aliud Iuriconsulti Romani qui, in eodem anno, mensuram tempus simpliciter dictum nec termino dici quoti, à quo, signatum, triginta tantum diebus, atque hisce multiplicatis menses plures metiri solent, quod habetur C. de iure deliberandi l. 22. § 1 & 2. Idem docet Alexander Con-

filio 114, Alciatus ad l. 98. Cum bissextus D. de verborum significatione, alij. Haud aliter, opinor, intelligendum est illud Cleobuli, de duodecem anni filijs quorum singulis triginta filia, ænigma Græcum quod in disputationibus de anno Græcorum afferri solet; nisi forsitan ad superiora secula, quibus annum Lunarem reuera (diebus CCCLX confici creditum est, spectet. Nec quid aliud innuere videtur togatorum ille doctissimus Varro ubi, apud Nonium, tot scribit statuas æneas Demetrio Phalereo Athenis dicatas, *on gna scilicet illud*

Quot lucas habet annus absolutus.

Signanter dicit *annus absolutus*. Non pro eo quod est anni Solaris motus tempus absolutè finitum, sed pro absoluto illo & rotundo dierum numero, qui, diebus illis multiplicem diuisionem minime ferentibus liber & absolutus, annum mensurare vulgò solebat. Inde est quod statuarum numerus erat CCCLX, uti à Plinio libro XXXIV, capite VI, docemur. Sed quod addit Plinius *nondum anno hunc numerum dierum excedente* ab hoc ipso Varronis loco perperam intellecto emanasse suspicor & temerè viro alioquin scientissimo excidisse. Neque enim huiusmodi anni siue Lunaris, siue Solaris vestigium, puto, circa Demetrii Phalerei seculum in Græcorum monumentis omnino occurrat. Erat autem Demetrius auctori nostro & primæ periodo Calippicæ labenti coauius. Ita tandem annorum simplex dinumeratio, tum alibi apud Aristotelem tum apud vetustiores Græcos, qui extant, de solaribus, seu Iulianis, saltem qui Iulianis proxima, intelligenda est. Eiusmodi habendus etiam

Decennij calculus apud Homerum in Iliados secundo; quod nempe belli Troiani mensura. Inde Themistius ad Physicorum quarti, extremum, πῶς, inquit, χρόνῳ τὸ Ἴλιον ἐδάω; δέκα ἔτησιν. τὸ δὲ ἐστὶν ποσὸς περιφορᾶς τῆς ἡλίου, *Quanto tempore Ilium captum est? Decem annis, id est, decem solis revolutionibus.* Annis eiusmodi signantur apud Herodotum & Thucydidem (quorum uterque Nostro antiquior est) Induciæ, Fœdera, & quæ sunt id genus aliæ temporum durationes. Atque inde est quod Thucydides ubi annos Peloponnesiaci belli numerat, non per archontum series aut nomina, quod idem est acsi dixisset, non per annos Lunares (quibus singulis archontes singuli imperabant) sed per æstates & hyemes, quæ annos planè solares significant, se putare profitetur; & decennium eiusdem belli integrum, & huiusmodi nempe annis constat, ἀποδεκαετηρῶν vocabulo denotat, quod ὀλοκλήρων seu solidorum & Naturaliter reuertentium annorum spatio rectè interpretatur scholiastes. Vide eum libro quinto. Hinc vetustissimis Græcorum, annum simpliciter dictum nomine à Sole, quem ἡλιον vocabant, sumpto, indicari credebatur. Id ἡλικίας est, Homero usurpatum Odvff. ξ. Macrobius Saturnalium I. cap XVII, *Annum vetustissimi Græcorum ἡλικίας ἀπὸ τῆς ἡλίου, id est, Sole βενθόμενον καὶ μετερέμνον. Ἄλιον autem Solem vocari Lycopolitana Thebaidos ciuitas testimonio est, quæ pari religione Apollinem itemque Lupum, hoc est, Ἄλιον colit, in utroque Solem venerans.* Nec quisquam alios quàm solares in Eratosthenis, Nostro coætanci, canonibus chronicis intellexit. Idem usurpabantur in Chaldaeorum veterum &

Egyptiorum temporis calculo. Et tandem vniuersè id verum fuisse videtur etiam ab initio seculi, quod scribit Cicero in Somnio Scipionis (idque antequam in ciuilem vsum Romanis receptus est annus Solaris; aliter quam ad Lunares æquandos) *homines populariter, seu vulgari temporum dinumeratione, Annum tantummodo Solis reditu metiri.* Quin Nostri & coætaneos, in Græcia & vbicunque periodus Calippica ciuiles annos æquabat, Scriptores ita reditu Solis tempora mensos esse verisimilimum est, vt etiam diem integrum ex quatuor quadrantibus confectum cuilibet quadriennio non minus nec aliter adijcerent quàm Romani, post Iulianam anni nouationem, & Christianæ etiam Europæ gentes. Sic ratio certissima temporum constare potuit, & reuertentium annorum initia satis retineri, quæ, quadrantibus illis neglectis, per totum annum post periodum annorum MCCCCLX, prorsum vagari necesse erat; vt in veteri Egyptiorum rationibus. Calculus autem huiusmodi quadrantum in Calippica periodo nemini non obuius erat. Nam anni eiusdem solares, ipsissimi erant Iuliani. Et de Annorum, quibus vsus est Noster, ratione, hæctenus. Plura de eâ multò dici poterant. Sed doctioribus hæc multa nimis videantur; quæ tamen, ne harum rerum rudiores varijs apud veteres annorum formis turbati, in limine hæsitarent, præmonere duximus. Quod verò ad Terminorum ad quos, seu citiorum parapegmatum, Annum attinet; cum intervalla omnia vsque ad Astynactem Parium & Diognetum Atheniensem archontas (quos ἐπαυόμενος seu annuos fuisse dubitandum non est) deducantur,

cantur, par sanè est vt ante eorum initia quodlibet intervallum penitus absolutum esse existimemus, atque sic putata ab Autore tempora fuisse, vt in annum Solarem qui proximè archontum horum initia antecedeat, vniuersi termini citiores incidant; habità nempe, vt necessarium est, ratione varietatis mensium, dierum, & anni tempestatum ad quas sigillatim spectabant termini à quibus, siue vltiores. Scio nihilominus γὸ εὐς seu εἰος, vti nostro scribitur, id est, vsque, tam inclusionem quam exclusionem sapius signare. Et si inclusio heic eo intelligatur, Annus Terminorum erit ipse archontum, quos diximus, annus; non autem qui præcedit, nisi exclusionem denotari sentiamus, vti & ego quidem sentio, & in huiusmodi rationibus res ipsa fermè exigit. Atque ita sanè verisimilimum est Autorem nostrum ipso archontum anno Chronologiam suam scripsisse. Quotus igitur annus ille archontum initia præcedens, seu Annus Terminorum citiorum fuerit in Periodo Iuliana, quæ tum communis tum optima annorum mensura est, perpendamus. Vt is ritè eruatur, Epochæ Autoris nostri, de quibus omninò consensus est apud Scriptores alios fide dignissimos, obseruandæ; atque ex eis per annorum adiectionem annus, quem quarimus, prodibit. Cum autem, iuxta tria illa, de quibus Varro apud Censorinum, temporum discrimina, Obscurum nempe seu, vt vocat ille ἀσλον, Mythicum siue Fabulosum, & Historicum; in primo nullas, in secundo &

tertio complures habeat Noster Epochas; ex verò, quæ ad secundum spectant, non minùs sunt plerunquè incertæ quàm quæ ad primum, adeò vt de illis etiam inter veteres passim disconueniat; è tertio duntaxat sumendæ sunt quæ hîc vsui esse possunt. Secundum autem, quod Olympiadum Iphitearum initia antevertit, apud nostrum durat vsque ad Epocham de Colonia Syracusas deducta ab Archia, regnante Athenis Æschylo. Quæ hanc præcedunt, intervalli sunt Mythici. Hæc autem & quæ sequuntur, Historici. In Historico tamen intervallo, ad eliciendum annum Terminorum, non sine dilectu adhibendæ sunt Epochæ. Etenim in hoc etiam sunt nonnullæ huic rei nimis incertæ; quippe controuersæ. Controuersam autem Epocham heic in partes trahere, est ipsam, quam venamur, rem æquè controueruiosam imprudenter relinquare. Superest igitur vt certissimas seligamus. Ex sunt de quibus non solum vnanimis inter Scriptores editos sed etiam inter hosce & Nostrum reperitur consensus, quales sunt anni aliquot archontum qui proximo ante Nostrum seculo Imperia tenuère, adeoque etiam ei ante alias notissimi. Huius generis sunt omnium archontum anni qui, marmore numeris notati, Socratis mortem & Lachetem archontem sequuntur; Aristocratis scilicet, Pythæ, Alsteij, Phraclidis, Nausigenis, & Agathoclis, quos singulis ad hunc modum Epochis adjectos exhibet Marmor.

	Anni	Archonte.
Ex quo	CXXXV	Aristocrate
Ex quo mortuus est Philoxenus	CXVI	Pythæa.

Ex quo Astydamas vicit
 A pugna Leuſtrica
 A morte Dionyſij Siculi
 A morte Artoxerxis

<i>Anni</i>	<i>Archonte.</i>
<u>CIX</u>	Aſteio.
<u>CVII</u>	Phraſiclido.
<u>CIV</u>	Nauſigenē.
<u>XCIII</u>	Agathocle.

Rerum aliarum in hiſce Epochis, præter ipſos archontas, nihil ad id quod im- præſentiarum agimus, ſpectat. Anni autem horum archontum in Faſtis Atticis,

nemine contradicente, Olympiadum & proinde periodi Iulianæ annis quos ſub- ſijcimus, ſignantur.

	<i>Olympiadis</i>	<i>Anno;</i>	<i>Periodi Iulianæ.</i>
Ariſtocratis	<u>XC</u> V	2	4315
Pythææ	<u>C</u>	1	4334
Aſteij	<u>CI</u>	4	4341
Phraſiclidis	<u>CII</u>	2	4343
Nauſigenis	<u>CIII</u>	1	4346
Agathoclis	<u>CV</u>	4	4357

Ineundus igitur ita eſt calculus. Singulis archontum annis, in Periodo Iulianâ, adijce ſingula marmorei autoris intervalla. Conſtititur annorum numerus qui Terminorum annum indicat. Ariſtocratis annus eſt in Periodo 4315. Autoris intervallum 135, cui annis 4315 adjectis, ſunt 4450 in Periodo. Itaque annus 4450, qui Olympiadi 129 reſpondet, eſt annus ceterioris Termini Intervalli quod Ariſtocrate ſignatur. Eadem dinumeratione in ceteris, quæ ſequuntur, adhibita, idem prodit annus. Sed monendum interea, anni in Periodo cuiusmodi hæc rationem habendam vt non aliud initium & finem fortiaur quàm initia binorum in fronte marmoris archontum, quæ iam demùm eruenda ſunt, patiantur. Neque enim Periodi huius anni minus ab alio quouis, in Chronologicis explicationibus, die exordium pro re nata ſumere poſſunt quàm à Calendis Ianuarijs; vt nemini non liquet cui varius eius uſus incog-

nitus non eſt. Cum igitur, labente Pe- riodo Calippica prima, ſub qua Noſter ſcripſit, anni Attici civilis ſeu Lunaris aut magiſtratum, ſive τῆς ἀρχοντίας, caput ſub æſtium ſolſtitium ſigeretur, nemo non videt finem & initia anni terminorum circa eandem cecidiſſe tempeſtatem. Vnde fit, vt, ſub æſtium ſolſtitium anni 4450 Periodi Iulianæ à Calendis Ianuarijs, vt vulgò, putati, initium habuerit Terminorum annus; circa idem, quod ſecutum eſt, ſolſtitium, anni nempe Periodi Iulianæ 4451, finitus; pridè ſcilicet neomeniæ Hecatombræonis menſis (in qua magiſtratus iniri ſoliti) ſeu vltimo anni præcedentis. Atque ita à ſolſtitio æſtium ad ſolſtitium, ad Atticorum temporum rationem, non à Calendis Ianuarijs, vt plerique hodie ad Chriſtianorum, annos Periodi marmori mox aptatos dinumeramus. Reſtat igitur vt binorum, quos diximus, archontum initiorum diem, caput nimirum anni Lunaris ſeu τῆς ἀρχοντίας

ταυρίας, id est, neomeniam Hecatombæ-
 onis, anni Periodi Iulianæ 4451, in
 diebus item Iulianis disquiramus. Eâ
 repertâ, ipsa etiam anni solaris Termi-
 norum inde retrò putandi initia æquè
 erunt manifesta. Periodus Calippica,
 seu hebdomēontaexacteris, quæ anno-
 rum LXXVI cyclus est ad cuius ratios
 Lunares magistratum quotannis initia
 aliter atque aliter se habuere, incepit
 sub æstiuum solstitium anni Periodi Iulia-
 næ 4384. quod satis ex Ptolemæo non
 vno in loco, liquet. Id item pluribus
 & expressius, post virum summum Io-
 sephum Scaligerum, ostendit pridem vir
 sanè etiam summus Dionysius Petavius
 in secundo de Doctrina Temporum, lib.
 II, cap. XVIII cuius ideo libentius hoc
 nomine obiter memini, vt Exemplarium
 Ptolemæi editorum apud eum ibi casti-
 gationem saltem vnicam, quæ ad perio-
 di huius exordium spectat, ex Manuscrip-
 to Ptolemæi Codice, firmarem. Memor-
 rat Ptolemæus sub extremum libri IV
 Almagesti, tres ab Hipparcho defectio-
 nes Lunares obseruatas. *τρίτων δὲ, inquit,
 τὴν πρώτην κατὰ Κάλιππον περίουδον, primam
 αὐτὴν commissam anno LIII periodi Secundæ
 Calippicæ.* Mendosum heic numerum est
 se quouis pignore contendere vult Pe-
 tauius, & $\overline{\nu\delta}$ pro $\overline{\nu\epsilon}$ substituendum. Id-
 que rectissime. Quod non modò Geor-
 gij Trapezuntij versio, vbi $\overline{\text{LIV}}$, habetur,
 suadet, verum etiam tum Calculus A-
 stronomicus, quo in $\overline{\text{XXVI}}$ gradu Pis-
 cium eclipsis illa anno $\overline{\text{LIV}}$ periodi reperit-
 ur, tum periodi ipsius alibi apud Pto-
 lemæum computus demonstrat. Et Cod-
 ex, quem dixi, qui ante annos $\overline{\text{CC}}$
 aut circiter pulcherrimè exaratus *κεμύ-
 λιον* est bibliothecæ instructissimæ Reue-
 rendissimi Archiepiscopi Cantuariensis,

eo in loco, $\overline{\nu\delta}$ habet. Annum item $\overline{\text{LIV}}$
 heic notari in Latino Codice Ms, ex Ara-
 bico verso, qui seruatur in bibliotheca
 Collegij Omnium Animarum Oxonijs,
 pridem monuit, idque amicissimè, vir
 doctissimus Ioannes Banbrigijs, Astro-
 nomix ibidem professor dignissimus.
 Ceteros autem annorum eiusdem Ptole-
 mæi capitis non aliter exhibet Codex
 Cantuariensis, ac exemplaria typis
 vulgata. Sed verò, primo ita pri-
 mæ periodi Calippicæ anno indica-
 to, annum Iulianæ periodi 4451,
 anno Calippicæ primæ 68 respon-
 dere palàm est. Neomenia autem He-
 catombæonis mensis anni, periodi Ca-
 lippicæ primæ, 68, seu initium magistra-
 tum in anno eo Lunari, tam ad Peta-
 uianas quàm ad Scaligerianas rationes,
 cadit in $\overline{\text{VIII}}$ Iulij. Eo igitur die inibant
 Magistratus Astyanax noster Parius &
 Diognerus Atheniensis archontes. Itaque
 Septimo Iulij, seu, quod in hoc anno
 idem est, pridie neomeniæ Hecatombæ-
 nis finitus est annus noster Terminorum,
 qui cum Solaris, vt antè disputatum
 est, fuerit, ab $\overline{\text{VIII}}$ die Iulij retrò
 putatus, ab eodem die in anno praece-
 dente, seu 4550 Iulianæ periodi & 67
 periodi eiusdem Calippicæ sumpsit ex-
 ordium. Atque ita inter $\overline{\text{VII}}$ Iulij anni
 alterius & alterius $\overline{\text{VIII}}$, omnes interual-
 lorum termini citiores collocandi. His-
 ce nixi fundamentis Canonem constru-
 ximus Chronicum annis tum periodi
 Iulianæ tum eis qui vulgarem D. N.
 Iesu Christi Epocham anteuertunt fig-
 natum, quo, sine operiosiori aliquo cal-
 culo, Epochæ cuiuslibet Autoris Nostri
 annus indicetur. Reges item Athenarum
 adiecit, & archontas annuos seu
ἐπισημίους quemadmodum in Marmore ha-
 bentur. Sed & horum tandem initia & fines
 quan-

quantum scilicet à doctissimis temporum interpretibus edocemur, qua ratione eliciantur heic subiungimus. Ad hanc rem, Tempora quæ in Canone, quem infra exhibemus, primam annuorum archontum institutionem sequuntur, Trifariam diuidimus. In interuallum quod ab anno Periodi 4030 vsque ad 4178 inclusis terminis protenditur; Id quod hunc annum & 4294 iuteriacet; & demùm Quod inde ad extremum succedit. Interualli Primi, fateor me nulla ratione ita Attica tempora hæctenus assecutum esse, vt qualesnam periodi annorum ad æquandos vtriusque luminaris motus in vsu fuerint, satis cognouerim. In obscuro sunt & incerto posita quæ de eare Scriptores reliquere. Atqui ex Tetractericibus hebdomedontaeteridem confecit Vir magnus Iosephus Scaliger quam vt vetustissimam Atticorum temporum & certissimam mensuram, periodi Atticæ vocabulo, tam in libris de Emendatione quam in Canonibus edidit. Sed ingenium scientissimæ Herois & immensam eruditionem multò magis semper admiratus sum quam doctrinæ illius periodi assentiri potui. Etiam ipsa quibus nititur ipse testimonia (& res est eiusmodi quæ non tam artificis ingenio quam vetustatis testimonio ponderanda est) lectoris benignioris, si bene perpendantur, etiam cohibent assensum, saltem non parunt; quin aduersarijs tela fiunt, quibus sententia eius, sidentèr nimis tradita, non mediocritèr eneruatur. Consule, si placet, quæ contrà disputarunt & popularis noster Thomas Lydiatus & Dionysius Petauius. Ceterùm quoniam impensè autori periodus illa placuit & alijs forsàn non paucis ob incomparabilis viri autoritarem nondum

displicet, tabellam adiungimus quæ laterculum neomeniarum periodi Atticæ apud Scaligerum in I de Emendatione paginâ 42 & primo Canonum paginâ 59 cuiquam ingredi liceat & facillimè Neomeniam seu caput anni cuiusque archontis atque finem in primo Canonis nostri Interuallo reperire. Neomenia autem ea est heic Gamelionis mensis. Nam, seculis vetustioribus, Gamelion anni ciuilis caput habetur cui locus est sub hibernum Solstitium. Dato nimirùm, in hoc Canonis interuallo, periodi Iulianæ anno, abijce numerum qui in tabella proximè minor est. Nam 3976 primus est primæ periodi Atticæ seu Scaligerianæ hic labentis. Qui residuus habetur, in laterculo Scaligeriano Neomeniam Gamelionis seu archontis initium indicat. Proximus demùm in eodem laterculo, dempto triduo, finem ostendit. Nam, etsi pridie neomeniæ Gamelionis proximè sequentis annus lunaris finiebatur, atamen, ad Scaligeri rationes, duo annum clausurunt, ad finem Posideonis vltimi mensis, adiectitij dies qui *ἄραροι* dicti, eò quod per illud biduum Athenæ Magistratibus creabant. Imperijs enim, vt vult ille abibant vltimo die seu *ἡ ἡμέρα* Posideonis, adeoque triduo ante neomeniam. Biduo autem iuteriacente, comitia creandis Magistratibus habita. Verbi gratia Agon Pythicus, in Canone nostro, Coronarius denuò fit anno periodi Iulianæ 4132, archonte Damassâ Secundo. Numerus in tabella proximè minor est 4127; quo abiecto, residuus est 5. Huic respondit in Laterculo Scaligeriano dies XXXI Ianuarij pro neomenia Gamelionis, quæ

Anni Periodi Iulianæ.
3975
4051
4127

Magistratum inijt Damafias. Neomenia Gamelionis anni insequentis est Ianuarij XIX, vnde triduo dempto, dies eiusdem Ianuarij XVI anni Damafiaz exitum indicat. Interuallo autem Canonis nostro Secundo, omnia ad hanc diftinctionem, ad eò incerta sunt ob Ostaeteridium Cleoftrateaz & Harpaleaz vsus ignorationem, vt futile nimis effer contendere in eo initia & fines archontum certis diebus signare. Sed sub huius interualli extremum saltem, si non antea, caput anni τῆς πρυτανείας seu Magistratum à Gamelione seu cardine hiberno translatum est, quod necessariò monendum, ad Hecatombæonem seu æstiuum cardinem quod non solum ex Antiphontis coæui oratione XVI seu πρὶ τῆς ἡρεντῆς, sed etiam, vt alia mittamus, ex Thucydide liquet. De Rege Sacrorum (qui in Magistratibus annuis) locutus Antiphon τῆς δ' ἀρχῆς, inquit, αὐτὸ λοιπὸν δύο μῶνες ἦσαν Θαρρηλῶν καὶ Σκίρροφωριῶν, Imperij eius duo menses supererant, Thargelion & Scirophorion; quibus verbis manifestò inuit insequentis mensis, qui Hecatombæon est, neomeniam caput anni Magistratibus creandis aptati fuisse. Thucydides autem de ipso anno, à cuius initio enneadecaeteridem suam (quæ nondum in vsu recepta erat) auspicabatur Meton, verba faciens libro II. Πυθοδώρῃ, αἰτ, ἐπὶ δύο μῶνας ἀρχοῖτο Ἀθῆναιος, μετὰ τὴν ἐν Ποσειδέᾳ μάχην, μὴν ἐκείνην, καὶ ἅμα ἦν ἀρχομένην, Θεταίων ἀνδρες ὀλίγω πλείους στρατοῦσαν ἐπέλθον ἐς Πλάταιαν τῆς Βοιωτίας, Cum Pythodoro duo præterea menses fungendi Magistratus superessent, sexto scilicet mense a pugna in Poseidea commissa, & ver iam incepisset, Thebanorum quidam paulo plu-

res trecentis ingressi sunt Plataeam Bæotia. Et versioni huic adstipulatur planè Scholiastes vetus. Mensis igitur, de quo loquitur, Munichion erat iam labens; is scilicet qui vernorum primus erat; adeoque duo illi qui Pythodoro, primi enneadecaeteridis Metonicæ anni archonti ἐπιτύμω, supererant, vt Thargelion & Scirophorion fuerint necesse est, & proinde vt Hecatombæonem caput anni πρυτανείας teneret, vti postea, perpetuò tenuit. Tertium demùm Interuallum Periodus illa Metonica seu enneadecaeteris occupat, ad cuius neomenias Hecatombæonis, quæ ad Nostri spectant archontas, eruendas, similem priori tabellam adiungimus, vsu non oramino dissimili. Numero residuo ingredi Latereculum siue Scaligerianum siue Petauianum Enneadecaeteridis Metonicæ. Neomenia quam quæris in diebus Iulianis, statim occurrit; sed diuersimodè pro diuersis, quas amplexantur illi putandi rationibus. Scaligerianum habetur in II de Emendatione pag. 77 & Canonum I pag. 64. Petauianum lib. II de Doctrina Temporum cap. XIII. Discrepantiæ autem cardo in hoc veritatur quod alter neomenias Hecatombæonis solstitium æstiuum nunquam vult anteuertisse, alter tam anteuertisse quam secutas esse. Nam de periodi hoc initio & Embolismorum numero controuersia non est. De horum verò locis, non exigua. Sed de ea re non est hic disputandi locus. Vide quæ in Canone notamus ad annum periodi 4305. In archontis autem cuiuslibet exitu seu anni fine heic erundo, pro triduo quod in periodo Attica,

Anni Periodi Iulianæ.
4281
4300
4319
4338
4357

a proximi anni neomenia, demitur, dies quinque heic subtrahere oportet. Nam *αἱ ἀναρχαὶ ἡμέραι*, sub Metonica Enneadecaeteride quatuor erant, de quibus disertè Vlpianus Rhetor ad Demosthenis orationem contra Androtionem.

Absolute denum Apparatu nostro ad Epochas Chronologico; loco non ita importuno, obiter adijcere liceat de Mensium Atticorum ordine & textu corollarium non omninò contemnendum quod ad calcem Ptolemæi Magnæ Constructionis, quam diximus, manu exarata reperitur. De mensibus ijs atque singulis eorum locis diu est quod desudauerunt viri doctissimi, Theodorus Gaza, Gregorius Giraldus, Hadrianus Iunius, Ioannes Lalanantius, alij. Sed frustra

nimis perique. Feliciori multò pridem operâ Iosephus Scaliger, & nuperrimè Dionysius Petavius tam ad S. Epiphanium quam in Doctrina Temporum. Sed nec in eorum contextu Scaligero aduerfatur Petavius, præterquam quod Mamææterionem Boedromioni proximâsse vult, nec Pyanepfionem interuenisse, vt Scaliger, sed esse secutum. Ad calcem autem Ptolemæi, quo vtimur, eadem ipsissimâ contextus formâ qua Scaliger eos disposuit, occurrunt, à vetusto aliquo, nec imperito, quod dubitari nequit, Mathematico, cum Romanorum, Macedonum, Persarum, Arabum & Ægyptiorum mensibus, in Chronologorum vsum, ad hanc faciem, non alio quam scriptus est codex ipse caractere, adiecti;

ΑΘΗΝΩΝ.	ΡΩΜΑΙΩΝ.	ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΑΡΑΒΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.
Ποσειδεών.	Σεπτέμβριος.	Ξανθιός.	Φαρφαρσίη.	Μεχαράμ.	Θώθ.
Γαμπλιών.	Οκτωβριος.	Αρτεμισιός.	Αρδεμπτας.	Σαράρ.	Φαωθί.
Ανθεστηριών.	Νοέμβριος.	Δαίσιος.	Χορτά.	Ράμπια αβαλ.	Αθύρ.
Ελασηβολιών.	Δεκέμβριος.	Πάνεμος.	Τερμά.	Ράμπια άχειρ.	Χοιάπ.
Μεσίχιών.	Ιαννάριος.	Λώος.	Μερτά.	Ντζαματέλε.	Τυβί.
Θαργηλιών.	Φεβρουάριος.	Γορπιαίος.	Σαρεβάρ.	Ντζαμαπλαχειρ.	Μεχειρ.
Σκίρφοφοριών.	Μάρτιος.	Υπερβερεταίος.	Μόχρη.	Ραντζάπ.	Φαμενάθ.
Εκτομβριών.	Απρίλλιος.	Διός.	Απάν.	Σαμωάν.	Φαριμωθί.
Μεταγειθιών.	Μαΐος.	Απυλλαίος.	Αδέρ.	Ραμωδάν.	Παχών.
Βοηδρομιών.	Ιούνιος.	Αδυναίος.	Νταί.	Σανάλ.	Παυνί.
Πυανεσιών.	Ιούλιος.	Περισιος.	Μπαχμάν.	Δελαντόν.	Επιρί.
Μαιμακθιριών.	Αύγουστος.	Δύσιος.	Αυφαντόρ.	Δελχεντζέι.	Μεσπί.
			ωἱ αἱ κλοπμαίε εἰ ἡμέραι.		Επαγόμειος.

non vt gentis alterius mensium loci, in anno naturali, mensium alterius locis ubique responderent (quid enim Sep-

tembri Romanorum cum Attico Possidone, qui primus mensis est hibernus?) sed vt tum mensium cuiusque gentis

textus, tum diuersa veterum annorum ciuiliu initia, mensibus primis signata, exhiberentur. Fidelitèr descripsi etiam ea in quibus à librario planè peccatum est. Illud enim ω $\alpha\iota$ $\kappa\lambda\delta\alpha\iota\mu\alpha\iota\epsilon$ ϵ $\eta\mu\epsilon\rho\alpha\iota$ in Persarum laterculo legi debet $\kappa\omega\iota$ $\alpha\iota$ $\kappa\lambda\delta\alpha\iota\mu\alpha\iota\epsilon$ ϵ $\eta\mu\epsilon\rho\alpha\iota$ *surtim quinque dies*, seu $\mu\upsilon\sigma\tau\epsilon\rho\alpha\theta\alpha$ *Musterakath*, vti eodem sensu vocant Persæ. Eos inde $\mu\alpha\sigma\iota\alpha\rho\chi\alpha$ appellat Isaacus Monachus in Canone Persico, apud Christmannum. De hisce & Persicorum mensium nominibus, quæ heic, vti etiam in tabulis Alfonso, Alfragano, & Isaaco iam dicto deprauatè nimis leguntur, vide Iosephum Scaligerum de Emendatione lib. III, capite de anno vago Iezdegird, pagina 200; & Canonum lib. III ad caput XI, & ibi Georgium Chrysoccem. Adde Petauij de Doctrina Temporum libri III caput IX & sequentia. Arabicos item menses, quorum aliqui in portentosa vocabula (vt fieri sæpius amat cum quid ex orientalibus linguis Europæis characteribus exprimitur) degenerarunt, habes apud Scaligerum de Emendatione libro II pagina 107. $\rho\alpha\mu\sigma\iota\alpha\delta$ $\alpha\sigma\alpha\lambda$ in Arabum laterculo & $\rho\alpha\mu\sigma\iota\alpha\delta$ $\alpha\chi\epsilon\rho$ Arabicè sunt רביע אלחור *Rabin alamol* & רביע אלחור *Rabin alacher*, id est, *Rabin prior* & *Rabin posterior*. Eadem vocabula priorem & posteriorem notant in binis sequentibus quorum vterque גומדי *Gumedy*, dictus. Id hic Græcis characteribus sonat Νηζαμῶ aut Νηζαμαῖ . Consule Scaligerum in Canonibus pag. 235. Sed de Mæmaæsterionis loco præter Scaligerum de Emendatione lib. I, pag. 31 vide porrò Petauij disputationes libro I cap. X & libro IV cap. VIII & ad S. Epiphaniij Hæresim II. pagina 135. Adiectam Gaurici additiones, quæ ad

calcem Almagesti, à Georgio Trapezuntio versi, habentur. Laterculus autem, qui præ oculis etiam est, mensium Macedonum (in quo pro Περίηθ , Περίηθ legendum) non finit vt castigationem Editorum Venerabilis Bedæ nostri exemplarium de Temporum ratione prætermittamus. In eius quem diximus libelli capite XII, Græcorum menses ita recensentur. *Vocatur autem apud eos ipse December* Ελαφηβολιών , *Ianuarius* Νυχών , *Februarius* Θαργυλιών , *Martius* Δίσηθ , *Aprilis* Ζαννιός , *Maius* Αγραισιθ , *Iunius* Δισιθ , *Julius* Πάρευμθ , *Augustus* Αῶθ , *September* Γορδιαθ (pro Γορμαῖθ) *October* Τεσπερταῖθ , *November* Διθ . Portentosa plane est enumeratio. Quid Elaphebolioni cum Distro, Xantico, & Macedonum ceteris? Quid Thargelioni? Hi enim Attici menses, inter illos Macedonum, locum nunquam habuere. Νυχών verò omninò verbum nihili est. Forlan Munichionis reliquiæ. Sed & ita hinc non minùs ablegandum quàm Attici menses ceteri. Et nimis oscitantèr Iohannes Nouiomagus, qui seriem mensium Græcorum ex deprauatissimo hoc loco excerptam Bedæ auctori tribuit. Ceterum, Græcorum vocabulo, Macedonas tantum seu Syromacedonas æternum illud Britannicæ decus heic innuit, nec alios quam Macedonum menses reuera nominauit. Ita scilicet scripsit ipse; *Vocatur autem apud eos ipse December* Ασιμαῖθ , *Ianuarius* Αδιμαῖθ , *Februarius* Περίηθ , *Martius* Δίσηθ , *Aprilis* Ζαννιός , &c. Id discimus ex vetustissimo Bedæ exemplari Ms. in instructissima Nobilissimi viii Roberti Cottoni bibliotheca, vbi ad hunc modum locus ille exaratur; Græcis, vt fit, nominibus aliquan-

quantulum corruptis. Vocatur autem apud eos ipse December Apilcos, Ianuarius Exdynios, Februarius Perithios, Martius Distrios, Aprilis Xanthicos, Maius Artemiscos, Iunius Deseos, Iulius Pancmos, Augustus Loos, September Gorpicos, October Hyperberetæos, November Dios. Ita notissimo & perpetuo mensium Macedonnm̄ textu vsus est doctissimus Beda. Elaphbolioni,

Thargelioni, Nychioni seu Munichioni, nempe Atticis, nullus ibi locus erat, antequam, siue ab exscriptoribus imperitis siue à negligentibus Editoribus, perperam, neque summa sine iniuria, præberetur. Quin satis obuium sanè fuisse etiam, ex ipsius Ephemeride, sua mensibus heic tribus nomina restituisse. Nam in ea Græcorum duodecem menses vocabulis item Macedonicis adnotantur.

Ad

Veteres Græcorum Epochas,

NOTAE HISTORICAE.

Linearum in hisce numerus ad exemplar Epocharum superius elementis maiusculis descriptum spectat.

Vim plerisque huius *αἰώνος* primæ lineæ elementis, etiam Autoris nomen disparuisse credo.

Autorum nomina, in orationis textus initio locos, seculis vetustioribus, habuisse nemo nescit qui Herodotum aut Thucydidem fatuauit. Atque vt eorum codices Membranei aut Chartacei, ita nostri qui à primâ persona sermonem auspicatur, Marmoreus erat. Nam vt temporis iniuriam propulsando, posteritati tutius consuleretur, cippis faxeis, *στῆλαις* seu *κίρβεις*, velut libris seu tabulis publicis, tam res veterum gestas & tempo-

rum rationes quam Leges, Pacta, Decorum & Mortuorum titulos, vota, incidi solenne erat. Euhemerus, Siculus *res gestas Iouis & ceterorum, qui Diij putabantur, collegit historiamque contexuit ex Titulis & Inscriptionibus sacris, qua in antiquissimis templis habebantur, vt diserte meminit Lactantius de Falsa religione, cap. XI.* Etiam Columnæ auræ in fano Iouis Triphylj positæ, qua perscripta erant eiusdem Numinis gesta, eidem historico, quem postea interpretatus est Ennius, vsus erat maximus. In Sicyone item *ἀναγραφὴ* erat seu Descriptio eiusmodi sacrata, vnde Heraclides in librum suum de Muscis, Iunonis Argiur

guæ antistitum, Poetarum etiam, & Musicorum celebriorum nomina traduxit. Testis est Plutarchus libro de Musica, cui huiusmodi Scriptores ἀναρχαροὺς generatim siue descriptionum aut recensionum Autores non semel dicuntur. Columellæ item quibus Cretenses sacra descripserant Corybantum, à Porphyrio in secundo περὶ ἀποχῆς ἐπιφύχων memorantur. Quin obuium est quod de columnis illis Sethi nepotum, lateritia altera, altera saxea, quibus tyderalis scientiæ inuenta sua mandarunt, habet Flavius Iosephus. Et de præcis Danis, Saxo Grammaticus libro de sua Danicâ; *Maiorum acta patrij sermonis carminibus vulgata, lingua sua literis, saxis ac rupibus insculpenda curabant.* Paulò item post; *voluminum loco vastas moles amplectebantur, codicum usum a cautibus mutuantes.* Et Lacuna hæc ita forsân partim supplenda; ἀνέγραφα τὸς ἀνωθεν χρόνους ἀρχαίων &c. Superiora tempora descripsi auspiciatus &c.

Lin. 2. pag. 6. ἐν Πάρῳ.....νάκλῳ] ἐν Πάρῳ μὲν Ἀστυνάκτῳ, In Paro, Astynacte. Vix fieri potuit, vt aliud fuerit nominis initium. Parus igitur ex Cycladibus maxima & olim florentissima insula, vtcunq̄ imperio Attico, vt vicinarum pleræque, subiecta, suos habuit archontes annuos quemadmodum ipsæ Athenæ quæ summum administrationis ciuilis exemplar fuit populis circumiacentibus. Ita Delij, ita alij. Videtis Gruteri Inscriptiones, pag. 400. 8. 405. 1. & 1021. 7. Autorem autem hinc Parium fuisse æquum est vt coniectemus. Ἀναρχαρίῳ suam, siue opus Chronologicum, popularis archontis nomine signauit, vt ita & patriæ honorem haberet & popularium captui rem facilius accom-

modaret, omnia ad calculi terminum domi fixum & notissimum deducendo. Atticum verò insuper adiecit, idque meritissimò, non solum quòd Reipublicæ Athenensis maiestatem (quam ramen eo æuo variè affligebant Macedonum reges) Parij proculdubio obseruabant, sed etiam, quia Epocharum, vnde interrualla putarat, characteres communes & perpetui erant siue Reges, siue Archontes Atheniensium. Quod genus characterum apud Parios, quorum Reipublica minorum erat gentium, haud omninò est verisimile extitisse.

Lin. 6. pag. 6. Ἄρειος πέγος] De Areopago, seu rupe Martia, ante alios, consulendi Iosephus Scaliger ad numerum Eusebianum DĪ, & Ioannes Meursius in libro singulari qui *Areopagus* dictus. Paulò ante legendum planè, Ἀθήνῳ ἐξήρετο Ἄρει &c.

Lin. 7. pag. 6. τὰ Σωτήρια ἔθυσεν] Sacra, Soteria dicta, à Deucalione qui aquarum vim fugerat, Ioui Phyxio, siue qui fugientibus opem ferre solet, fiebant. Sic Apollodorus περὶ θεῶν lib. I. Et Iouis Φυξίε meminit etiam Apollonius Argonauticorum II & IV cuius ad hanc rem Scholiastes item visendus.

Lin. 8. pag. 6.κτύων Δευκαλίανος] De Amphictyonæ & Pylæico conuentu & legibus Amphictyonicis ab eo institutis, videtis Strabonem lib. VIII. & IX. Dionysium Halicarnassensem lib. IV. vbi de Tullio rege, & Pausaniam in Phocicis, præter Amphictyonum decreta, quæ apud Demosthenem in oratione de Corona, obuia sunt. Adde Inscriptiones apud Gruterum pag. 129. 15. & 1021. 7. quæ, ni fallor, eadem ipsæ sunt; item Michaellem Apostolium in Proverbiorum Centuria III 4. Sacra autem, quorum heic

hic mentio, in fano Cereris, seculis posterioribus, peragi solebant. Strabo lib. IX de Thermopylis locutus; ἐστὶ δὲ καὶ λιμὴν, inquit, μέγας ἀπὸ τοῦ καὶ Διμήνης ἑστὸν ἐν ᾧ κατὰ πάσαις Πυλαίας θυσίαι ἐτέλουν δι' Ἀμφικτύονας, Est etiam portus ibidem magnus & Cereris fanam ubi singulis Pylaicis conventibus Amphictyones sacrificabant. αὐτῶν τῆς περὶ ἑ. & paulo post καὶ ὠνάμασεν Ἀμφικτύονας, nemo in mutilis huius periochæ vocabulis agnoscere non potest.

Lin. 10. pag. 7 ἀπὸ τοῦ ἑθιῶντος] legendum, Phiotidis, Thessaliæ regionis, rex erat Deucalion & post eum filius eius Hellen. Ita Thucydides lib. I, Conon apud Photium, Cod. CLXXXVI sectione 27, alij.

Lin. 11. pag. 7. καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθηναίων] Dubium non est de certamine Panathenæico verba fieri. Et videtur sanè aut de prima eius institutione, aut de sancito aut consilio sub Amphictyone habito de eo instituendo ac postmodum celebrando. Sed origo eius plerumque Erichthonio regi tribuitur, de qua re mox plura. Ceterum, ante Erichthonium, Ἀθλίαια Athenæa, non Panathenæa certamen illud dictum esse scribit Ister, vetustus rerum Atticarum autor apud Harpocrationem in Παναθλίαια. Ipsum igitur certamen, utcumque nuncupatum, Erichthonio, etiam Istri sententiâ, vetustius.

Lin. 12. pag. 7. τῶν Καδμείων] Cadmia primò oppidum seu vrbs erat. Postea Thebis, iuxta quas condita est, auctis, arx seu ἀκρόπολις Thebarum dicta est, ut Capitolium arx Romana.

Lin. 13. pag. 7. νίκης ἐλασίλευσαν] Viderint hic peripicaciores, annon hæc ad Tyri & Sidonis regnum, nunc-

ro Eusebiano DLX notatum, spectent. Φοινίκης ἐλασίλευσαν est in Phœnicia regnarunt, cuius vrbes Tyrus & Sidon. At, qui regnarunt, Eusebio sunt ibi Cadmus & Phœnix ex Ægypto profecti. Cadmus verò Agenoris F. qui idem est & Phœnicis frater, Bacchi scilicet auus, apud nostrum triennio antequam hi, quicumque fuerint, regnare cœperunt, Thebis Baoticis regnavit. Sed mira videtur, apud Eusebium, temporum quæ ad Cadmum spectant luxatio. Vide ad dictum numerum Iosephum Scalligerum. Vide item Eusebium numero DLXXXVII & DCXI, & in Græcis pag. 26.

Lin. 14. pag. 7. Ἀρῆ γαυῖς ἐξ Ἀργῶν εἰς τῶν, &c.

Lin. 15. pag. 7. καὶ ὠνομάσθη πηνηκόντορα] De Damo & filijbus quinquaginta, passim veteres. Sed de Pentecontori nomine, nui longa qua ex Ægypto profugere indito, raro. Ita dictam scribit disertè Apollodorus Bibliothecæ lib. II idque à filiarum numero, uti etiam Eustatius ad Iliados a. Sed nominis origo ea mira est. A remorum potius numero seu versu aut ordine vnico qui ex quinquaginta constabat, impositum est, uti & Argonau. Ita etiam πεντακόντορα, & similiter naues alia longa dictæ. Hanc primam fuisse nauem longam scribunt nonnulli. Hyginus Fabula CCLXXVII. Minerva prima nauem biproram Danao adificauit in qua Ægyptum fratrem profugit. Tandem etiam Fabula CLXXVIII. Et Plinius lib. VII. cap. LVI. Nauem primam in Græciam ex Ægypto Danaus aduexit. Ante, ratibus navigabatur, inuentis in Mari rubro inter insulas a rege Erythra. Consule item Nonni σαρραζῶν ad

ad Gregorij Nazianzeni inuectiuam primam numero ̅ξ̅. Erythras autem rex non alius quam Edomus Iacobi patriarcha frater viris doctis, nec immeritò, habetur. Ad, si placet Iosephum Scaligerum ad Festi Ægyptinos, & Nicolai Fulleri Miscellanea sacra lib. IV. cap. XX. Postea ad plures remorum ordines deuentum est, de quibus visendi quidem Lazarus Baifius & Gregorius Gyraldus in ijs quæ de re nauali edidere, sed in primis ante alios, magnus Scaliger ad numerum Eusebiarum MCCCXXX & Willebrodus Snellius in prefatione ad suam Histiodromicen.

Lin. 16. pag. 7. καὶ Ἐλική καὶ Ἀρχαδική] Quæ præcedunt, reliquias esse putò aliorum fororum aliquot nominum. Sed verò in dissentientibus apud veteres harum nomenclaturis Archedicen nullibi reperio. Hæ sorte videntur lectæ ad peragendum sacrificium, de quo proximè.

Lin. 17. pag. 7. ἐθυσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐμ Παραδάϊ ἐν Λίνδῳ] Quid τὸ Παρα. δὲ heic denotet, nisi regio fuerit Lindi vrbis, Paragas, aut huiusmodi quid dicta, fateor me prorsus nescire. Ex elementorum, quæ supersunt in Marmore, vestigijs elicuerit forsàn quis ΠΑΡΑΡΑΔΙ aut ΠΑΡΑΓΑΔΙ. Sacrificabant autem virgines Mineruæ Deæ, cui fanum in litore ab eis extractum scribit Strabo lib. XIV. Et Lindia Minerua, quæ proculdubio eadem est, memoratur Apollodoro lib. II. Diodoro Siculo bibliothecæ V. & Suidæ & Apstolio in Πόντων γενεαῖς.

Lin. 18. pag. 7. Ἐριχθόνιος Πανθηναίων τῆς ἐρώτης γενεαῖς] Quicquid id fuerit quod de Agone Panathenæico superius sub Amphidryone, idque huius periochæ rebus decennio vetustius,

traditum erat; hinc videtur liquere sub Erichthonio primò Agonem celebratum fuisse. Etiam primò eum hunc instituisse, scribunt Hellanicus, & Androcion, Scriptores Attici, apud Harpocratonem. Ἡ γὰρ τῶν ἑορτῶν ὁ Ἐριχθόνιος ὁ Ἡραίου quæ verba vtrique tribuuntur. Ita etiam Apollodorus lib. III, Hyginus in Poetico Astronomico, in Heniocho; & Commentarius vetus ad Arati Phœnomena quæ Germanici Cæsaris dicuntur. De sacro hoc certamine, quod duplex erat, si veterum testimonia velis, consulendus Iosephus Scaliger in Eusebianis animaduersionibus ad numeros DCCLXX. XIX & MCCCCLIV; in primo de Emendatione Temporum, capite de periodo Delphorum Pythica; addendis eidem operi pag. 739. & in Canonum lib. III pag. 224. & 225. Item Ioannes Meursius in Fortunæ Atticæ cap. III, & in libro de Panathenæis singulari, cum eis quæ concessit Petrus Castellanus in Ἑρπολογία. Adde Eustathium ad Iliad ε. in illud Homeri Κῆρσι Ἀθλῶν περιπλοκίμων ἐνιαυτῶν, quod de Panathenæica pentacteride intelligit; præter Cœlium Rhodiginum lib. II, cap. XXVII, & Michaelem Apostolium Centuria XV. 80.

Ibid. ἄρμα ἕξωξε] Hyginus Poetici Astronomici lib. II. *Alij, inquit, anguina crura habuisse Erichthonium dixerunt eumque primo tempore adolescentie ludos Mineruæ Panathenæa fecisse, & ipsum quadrigis cucurrisse, pro quibus factis inter sidera dicitur collocatus.* Quadrigis igitur in ipsis Panathenæis certauit & victor euasit primus. Virgilius Georg. III.

Primus Erichthonius currus & quadrigas ausus

*Iungere equos rapidisque rotis insi-
stere victor.*

Dum victorem ait fuisse, celebratos ab eo ludos indicat. Et frigidè nimis ibi Ceruus, cui *victor* apud doctissimum poetam *sui propositi effector*, tantum habetur. Eum tria equarum millia, quantum plerisque pulli erant, nutriuisse etiam meminit Ioannes Tzetzes Chiliade III. cap. LXIII. Quadrigarum etiam inuentionem, Erichthonio tribuebant, plerunque Græci, saltem in Græcia. Eusebius numero DXLIII, *Erichthonius primus quadrigam iunxit in Græcia. Erat quippe apud alias nationes.* Sed numero CCCCXLVII, *Trochilus primus fertur iunxisse quadrigam.* Trochilus ille Callithææ filius erat, primæ Iunonis Argiuxæ sacerdotis; vt Theon in Commentarijs ad Aratum. Callithyia Spirantis Filia ea dicitur Africano apud Eusebium, Chronicorum parte priore pag. 25. At quin Trochili nomen pro Argiuo Orsilocho apud Hyginum, in Heniocho, substituendum sit, dubitare non possum. Alibi enim quisnam, Orsilocho dictus, quadrigarum inuentor reperitur? Et de ea re, atque deprauato apud alios Trochili nomine, optimè Paulus Leopardus in Emendationum lib. T. cap. XV. Tantum abest vt magno Scaghero assentiam vbi Corippi lacunam, in Eusebianis, hoc nomine supplet. Corippus lib. I.

..... *referam primum iunxisse quadrigas*

Et currus armasse nouos, Pelopemque secundum

In Soceri venisse necem

Orsilocho referam legi vult ille; cor-

rupto nomine, ab Hygino desumpto. Thomas Dempsterus fidentèr ibi Cecropidem, pro Erichthonio, inserit. Sensus placet; sed vocabulum insertum non omnino. Erichthonium iunxisse primò quadrigas à Corippo ibi inui, non est cur non planè fateamur. Ea enim vulgò obtinuit opinio; vt scilicet Pelopem secundò, instituto etiam certamine. At verò Cecropidis nomine Erichthonium satis obscurè designasset, neque aliter quam qui nudè Romulidis, singularem aliquem Romanorum Imperatorem. Quid dubitemus *Heniochum referam primas* &c. legere? Ita res ipsa suadet, & notissimum Erichthonij nomen; notissimum scilicet præcis Astronomis, saltem quotquot eorum eum primum iunxisse quadrigas cum plerisque sensere. Neque idè est Heniochus, magis appellatum quam proprium, quod *Aurigam* interpretetur. Ita migravit heic in proprium, vt olim etiam Heniochi, à Telchio & Amphito Castoris & Pollucis *luis* seu aurigis, ad designandam gentem illam in Sarmatia; de qua Plinius l. b. VI. cap. V. Etiam à Auriga, vt proprium eius nomen, vsurpatur, vt apud Arabas *إنيون* seu *أنيون* seu *retinens habenas*, quod id ipsum cum Heniocho sonat; cum interim figuram huic nomini, vt proprio, interdum pingant Arabes mulum clitellatum erectum quod ex Scaligeri notis in Manilium discimus. Sed verò & Ophiuchus, Saggiarius, Arctophylax, Engonasin, Aquarius, non tam appellatiua sunt quam propria in celo nomina Esculapij, Centauri, Arcadis, Herculis, Ganymedis aut aliorum quos ibi finxit vetustas. Atque ita Heniochus Erichthonij; Corippi lacunæ restituendus.

Ibid. EZE'ZE] Non licuit per operarum formas, omnes archetyporum figuras ubique repræsentare; quod tamen plerunque in vniuersis, sed in prioribus binis exactè, fecimus, exceptis tantummodò Π & Ζ. de quibus & alijs aliquot eiusmodi rebus minutulis heic simul visum est monere. Τὸ Π tum in Chronologico hoc Marmore, tum in Smyrnæorum Decretis & Fœdere, perpetuò, crus quod ad dextram vergit, habet dimidiatum ad hunc modum Π. In recentioribus Inscriptionibus quas dedimus, vtrunque crus æquè semper extenditur; & Ζῆτα etiam non aliter quam vſitatis Typographorum formis exaratur. In vetustioribus autem hisce binis Ζῆτα hac semper figura ≡ occurrit, quæ ἦτα ὑπνον siue *eta supinum* dicitur Alypio. Hanc autem ≡ formam pro Ζ usurpatam nondum animaduertimus. Imò suspicamur virum doctum qui id ex multis antiquitatum vestigijs à se obseruatum ait, affini figura deceptum esse. Vide Ortelij Thesaurum Geographicum in *Cyzicus* & in *Santavrius*. Et vereor sanè ne τὸ Τ in ΚΤΤΙ ΚΗΝΩΝ (proculdubio pro Κοζικίων) apud Adolphum Oeconem in Antonini Philosophi numismatis inde natum fuerit, quòd vetus τὸ Ζῆτα seu ≡ figura cum qui, descripsit, fecerit. De literarum Græcarum formis vetustioribus, non est cur plura heic adijciamus. De eis vide eruditissimam V. Cl. Claudij Salmasij diatribam ad Consecrationem Templi in agro Herodis Attici, vbi etiam magni Scaligeri errores de Ionicarum formis, quas ad Eusebium memorat, meritissimè castigat. Τὸ Κ autem in Γ, & τὸ Ν in Μ, cum nempe, finales essent, non aliter fere, quàm in compositione transiisse (quod à

pronuntiationis more fluxisse nemo dubitet) bina illa Marinora legentibus palàm est. Adiectum porrò τὸ ν plerunque tertijs personis singularibus temporum aliquot & datiuis casibus pluralibus, tametsi vocalis non sequatur, legenti obseruandum est. Neque de eo ita sentiendum acsi aut ab Attico idiotismo aut quadratarij errore manasset. Certè vetus mos Græcè scribendi, vt videtur, id plerunque exigebat. Seruatur in bibliotheca instructissima nobilissimè viri Roberti Cottoni mutilum Geneleos exemplar ante annos M, ni fallor, literis quadratis exaratum, in quo illa scribendi formula obtinet; vt cap. VIII. ἐξ ἀπίστευτον τῶν περισσεῶν ὅτι τὸς κούρε, καὶ ἀνέστρεψεν πρὸς αὐτὸν ἢ περισσεῶ καὶ εἶχον φύλλον &c. Passim in eodem codice eadem scribendi ratio.

Lin. 19. pag. 7. Θεῶν μητρὸς ἱέρῃν ὡς κούρελοις] De Deorum matris, Rheæ scilicet seu Berecinthiæ sacris nunc primò celebrari cæptis, verba sunt. Phrygiæ mons Cybela, Cybeli, & Cybelus dictus, etiam ipsi Deæ Cybeles nomen dedit. Strabo, Stephanus, alij.

Ibid. καὶ Τάγνις ὁ οὐρῆ] Alexander, autor de rebus Phrygijs vetustus, apud Plutarchum libro de Musica testatur item Τάγνι πρώτος ἀυλῆσαι, Hyagnin Phrygem primò tibi cecinisse. Et Apuleius fusiùs & elegantèr, Floridorum Ἰ. Hyagnis, inquit, fuit, vt fando accepimus, Marsya tibicinis pater & magister, rudibus adhuc Musica seculis, solus ante alios catus canere; nondum quidem tam flexanimo sono, nec tam pluriformi modo, nec tam multiformi tibia. Quippe adhuc ars ista repertu nouo commodè oriebatur. Nec quidquam omnium est quod possit in primordio

ordio suo perfici; sed in omnibus ferme est ante spei rudimentum quam rei experimentum. Prorsus igitur ante Hyagnim nihil aliud plerique callebant quam Virgilianus opilio seu bubsequa,

Stridenti miserum stipula disperdere carmen.

Quod si quis videbatur paulo largius in arte promouisse, ei quoque tamen mos fuit una tibia, velut una tuba, personare. Primus Hyagnis in canendo manus discapedinavit. Primus duas tibias uno spiritu animavit. Primus laeis & dextris foraminibus, acuto tinnitu, graui bombo, concentum musicum miscuit. Huiusmodi cantum Phrygium biforem nuncupauit Virgilius. Æneidos IX.

————ite per alta

Dindyma, ubi assuetis biforem dat tibia cantum.

Ad quem locum, Seruius; *Bisonum, impariorem*. Et seruauit eis tibiaram suarum, id est, Phrygiarum naturam. *Tibia*, porro, inquit, aut *Serrana* dicuntur (Sarrana; à Sarra quæ Tyrus est) quæ sunt paræ & æquales habent caernas; aut *Phrygia*, quæ & impares sunt & inæquales habent caernas. Ergo biforem, dissonum, dissimilemque. Non sunt pari modulatione composita. Et, apud eundem, Varro de tibijs maxime quarum inuentor Hyagnis, id est, Phrygijs; *Tibia Phrygia dextra unum foramen habet, sinistra duo; quorum unum acutum sonum habet, alterum grauem*. Inde est quod tibijs interdum paribus dextris & sinistris, etiam & Sarranis, ludos actos habemus apud Terentium; interdum imparibus primum, & postea

duabus dextris, vt in titulo Heautontimoroumenou. Vide item Iulium Pollucem lib. IV. & obserua Midæ Agrigentini tibicinis victoriam in Olympiadis OA anni tertij ἀναρχαῖς Scaligeriana, & schemata apud Gruterum in Inscriptio-num corpore, paginis 27. & 28. Atqui de tibiaram inuentione, vide plura apud Plutarchum de Musica, Strabonem lib. X, Pausaniam in Corinthiacis, Aristotelem Politicorum VII. cap. VI. Pindarum Pythionicarum XII, & ibi Scholiasten, Martianum Capellam lib. IX, Eustathium ad Iliados σ. Eusebium in Chronico Græcè pag. 32. Hyginum, Palæphatum, Ouidium. Adi item Iulium Scaligerum Poetices lib. I, cap. XX. Sunt verò qui ab hominum ferme initio tibiaram inuentionem petunt. Etenim quæ apud sanctum autorem in Geneseos cap. IV. comitate 21, de Iubale habentur, ea de tibijs intelligunt. Ibi כנור ועוגב ei tribuuntur, quod אנדעגב נור פאלפירון interpretantur Hellenistæ. alij *citharam & organa*. Sed paraphrasis Chaldæa vtraque pro עוגב substituit אבובא *Abuba* quæ pro tibia etiam sumitur. Et *Ambubaia-rum collegia* apud Horatium explicans Acro, *Ambubaia*, inquit, dicuntur mulieres tibicines lingua Syrorum. Etenim lingua eorum tibia siue *Symphonia Ambubaia* dicitur. De loco autem illo sacræ historia, consule Marinum Merseium ad Genesim quaest. LXI. Ceterum Hyagnidi filij erant Marsyas & Olympus, musici celeberrimi. Sed corrigendus, puto, obiter Hyginus Fabula CLXV, ubi *Marsyas Oeagri filius* legitur. *Hyagnis filius* restituendum videtur. Neque enim Marsiæ, sed Orphei pater erat Oeagrus. De Hyagne, vide porro

Timothei & Philoxeni Nomos edothi, saltant quotannis in Theatris ad tibicinum cantum, qui Bacchanalibus inferuunt. Quod autem specimina Nomorum cantiuunculis expressa erant, inde varia illa, siue à primis cantiuuncularum verbis, siue à metri aut rhythmici ratione, siue ab alia eiusmodi causa, nomina Nomis, hac notione, indicta puto habemus apud Plutarchum & Pollucem lib. IV. quos vide. Neq; aliter Plutarchum intelligendum sentio ubi νόμους πάλαι ἐξ ἐπιῶν σωμάτων, *Nomos antiquitus ex carminibus heroicis compositos* ait, & Timothei exemplum affert, quàm si dixerat Heroicis carminibus maximè expressa fuisse prima nomorum specimina; quorum libros XVIII composuit Timotheus ille; ut testis est Stephanus πρὸς πολλῶν, in Μίλητον. Ita etiam capienda, quæ de Terpandro atque alijs habet Proclus in Chrestomathia. Et ab eiusmodi nomorum varietate tibicinum αἴνρα νομοαἰολοῖ dicitur Telesti Selinuntio apud Athenæum libro iam citato. Neque forsitan aliter intelligendum est illud ὀνόμασεν κεφαλῶν πολλῶν νόμων apud Pindarum Pythiorum XII, quàm de multiplicibus tibiæ cantui præscriptis legibus. Vide tamen Scholiastem ibidem & Polycephalum νόμον apud Plutarchum. Scribit etiam Plutarchus Timotheum, Nomis carminibus heroicis aptatis, dictionem nihilominus dithyrambicen seu λέξιον διδυραμεικλῶν cantasse, ne citius quam par erat videretur veterem musicam innouasse. Quod perpendant qui veterem Musicam callent, & simul morem illum Græcorum, notulas seu figuras, alias ad dictionem, alias ad pulsus denotandum, adscribendi recolant. Nam in cantionum suarum diagrammatis dupli-

ces habebant figuras seu notas musicas; alias, quæ inferiores, ad instrumentorum pthongos seu pulsus, alias, quæ superiores, ad Dictionem spectantes. vtrisque memorat & exhibet Boetius de Musica lib. IV. cap. III. Et de eis (quod in eorum gratiam qui fugientia veterum artium vestigia reuocare student, obiter liceat adnotare) Alypius in Isagoges præfatione, Σημεῖα, inquit, τὰ μὲν ἀνω τῆς λέξεως, τὰ δὲ κατω τῆς κρήνης, *Figura superiores dictionem indicant, inferiores pulsus.* Finità autem præfatione, sequitur in codice meo Ms. Λυδία τρεῖς σημεῖα καὶ τὸ διάπνον γένος, *Lydij modi figura in genere Musices diatonico.* Dein verò, hæc figuræ, minio notatæ, & ad hunc modum dispositæ,

Octodecim scilicet hæc figurarum paria Lydij modi, in genere diatonico, pthongos ita signabant ut inter canendum, superior Dictionem, inferior cuiusque paris, Pulsus denotaret. Primum nempe par, quod ζῆτα ἐλλειπίς καὶ τὰν πλάζιον vocabant, προσλαμβανόμενον; atque illud Dictionem, hoc Pulsus. Secundum quod, Γ ἀνεστραμμένον καὶ Γ ὀρθόν dixere, similiter τὴν ἑσάτην ἑσατῶν. Atque ita deinceps in pthongorum Systemate. Eadem ratione id genus aliæ figuræ ceterorum modorum & generum, Enharmonici nimirum & Chromatici, pthongos itidem signabant. Quod tamen me satis intelligere profiteri non ausus sum. Autorum verba (dun-

duntaxat & figuras de hac re adijcio, vt melioris nimirum iudicij acumen expectent. Mentem autem heic de Dictione & Pulsu adsequi haecenus (neque fateri pudet) nequiu. Sed verò ita passim intelligendus Alypius, vt figura quæ ei primò nominatur, pro superiore habeatur; tamen non solum in codice meo, quæ Christophori Longolij erat, ante annos $\overline{\text{C}}$ aut circiter manu exaratus, sed etiam in Mss. tam Gaudentij Itagoges Musica quam Alypij exemplaribus, tum bibliothecæ Mertonensis tum Bodleianæ Oxonijs, altera cuiuslibet paris figura alteram in poriectum plerunque sequatur, & proprius ille male negligatur omnino situs quo diuersa vtriusque officia notari debuissent. Nam, in codicibus illis, miniata delineatio figurarum descriptioni illi, quæ sola in vulgatis habetur, accessit. De figuris etiam hisce Gaudentius sub Itagoges finem; ἐχέουσαντο inquit, δι παλαιῶν ὀνόμασι ποῖς τῶν σημασιῶν τῶν ὀκτακσίδικα φθόγγων, καὶ σχήμασι τοῖς καλεῖται Σημείοις, ὧν (lege περὶ ὧν) οὗν ῥήτιον. Ἡ τῶν μουσικῶν σημείων ἐκθεσις γέρονε ἰδὲ ἐπὶ σημειῶσι τῶν φθόγγων, ὅπως μὲν τὰ ὀνόματα καθ' ἕκασον σχηματοῖτο, καὶ ἐπὶ ὃ σημείω δὴ αὐτὸ περὶ ἐπιγράσκων καὶ ἀποσημαῖνται φθόγγων. Et postea, ἐθεσται ὃ διπλὰ καθ' ἕκασον εἶχον τὰ σημεία ὧν τὸ μὲν ἀνω τῶν λέξι ἀποσημαῖνει, τὸ δὲ κάτω τῶν κρῆσι. Id ipsum dicit quod Alypius. Et ad eandem rem Aristides Quintilianus, περὶ Μουσικῆς lib. I. τοῖς ἰδὲ κάτω τὰ κάτω καὶ τὰ ἐν ταῖς ὠδαῖς μουσικῆς ἢ ἡλικῶν κρῆματα, τοῖς δὲ ἀνω τῶν ὠδῶν χαρακτηρίζουεν. Codex Aristidis Quintilianii manuscriptus habetur tam in bibliotheca Magdalensensi Oxonijs quam Bodleiana. Sed Magdalensensis est vetustior. Scripsit de Musica tres libros ad

τημιωτάτης ἐταίρης Eusebium & Florentium, & compluria habet de figuris Musicis, earum ratione, vsu, situ, quæ neque apud Alypium nec Gaudentium reperiuntur. Quæ autem ex Manuscriptis hisce Oxonicisibus huc transfulimus, cum quamplurimis alijs notatu dignissimis, quibus nempe locus hic non est, ea omnino debemus insigni humanitati V. Cl. & eruditissimi Petri Turneri sodalis Mertonensis qui nobis ea communicare amicissimè dignatus est. Fusiùs hæc explicant qui Musicam callent, & cum Bacchij τὸ γέροντ, Autoris Græci vetusti, Itagoge comparant. Bacchius habetur integer apud Marinum Merfenium in Genesim pagina 1887. Eundem etiam Marinum de hac re consulant paginis 1883. 1666. & 1707. Atque hisce quæ obiter indicauimus rite intellectis, cognosci demum, opinor, satis poterit quale fuerit δὴ σχῆμα illud seu σχῆμα ἐπίπεδον τῶν τῶν μαλακωμένων περιεχον δυναμῆς seu figura plana vires eorum qua canuntur continens apud veteres Græcos, vti appellatur Cleonidi in Harmonica quæ Euclidis vulgò tribuitur. Diagrammatum verò seu σημείων huiusmodi (*Tablature* hodie vocamus) primum faciunt nonnulli autorem Straticum citharcedum, de qua re consule virum summum Isaacum Casaubonum in Animaduersionum in Athenæum lib. VIII. cap. XII. Alius omnino & multò simplicioris generis sunt notulae recentiores Græcorum quas habet Merfenius in Genesim caput IV. quas. LVI. pagina 1527. Vide porro eundem quas. LVII. artic. 17. pag. 1694. & quas V. Cl. Iano Rutgerio ostendit Græculus ille de quo lepidissimum habet vir ille doctissimus politissimusque narrationem. Sed ad Nomos redi-

redimus, de quibus vide etiam Cœlium Rhodiginum lib. IX. cap. III. & Scalligerum Poëtices lib. I. cap. XIX. Et in prima hac notione vsurpari opinor νόμον à Maximo Tyrio Dissertatione VII. vbi ἡδὲ γὰρ, inquit, ἐν μουσικῇ μελῶν εἰς νόμον ἡδὲ εἰς ῥυθμόν. Id genus alia sunt. Altera δὲ Νόμου notio est quando pro ipso genere cantici tam ex vocabulorum scilicet metris aut rhythmis quàm modulis musicis legitimis in honorem Deorum maximè composito sumitur. Hanc à prima defluxisse palam est. Cantica nempe quædam secundum nomos formata etiam ipsa Nomi tandem dicta, vt, in Ecclesijs tam Orientali quam Occidentali, cantus sacri Horæ qui horis canonicis canuntur. Sed ad ea cantica quæ in Deorum honorem componebantur Nomorum vocabulum etiam restrictum est, non aliter ferè quam Versus, Antiphona, Introitus, Psalmus, Hymnus, & id genus cetera, quæ ex origine sua latissimè patent, ad sacras in Christianismo cantiones. Etiam in choris præcipuè canebantur Nomi, sed sine antistrophis. Nec omnia in choris cantica Nomi dicti. Aristoteles Problemate XIX sect. XV. δια τὴν οἰ μὲν νόμοι ἐκ ἐν ἀντιστροφῶν ἐποιοῦντο. αἱ δὲ ἄλλαι ᾠδαὶ αἱ χορικαῖ; Vnde factum est quod nomi sine antistrophis peragebantur, alie autem quæ ad choro spectant cantilena non item? Vide quæ sequuntur. Et de Nomis hoc sensu consule si placet, præter Plutarchum, Suidam in Timotheo, in Ὀρδίων & in Ἀρμάτειον, & Suetonium in Nerone cap. XX. Proclus autem in Chrestomathia, diuiso in tria genera carmine melico, quorum primum ait ad Deos spectare, secundum ad Homines, tertium εἰς τὰς θεοποιήσας θεοποιήσας seu ad ea quæ obiter eueniunt, ad Deos spectare ait Hymnum, Profodium, Pæ-

nem, Dithyrambum, Nomon, Adonia, Iobacchum & Hyporchemata. Atqui in singulari omnium explicatione Nomon Apolloni proprium facit. Ἐχει δὲ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ αὐτῆ, quin & ab Apolline nomen sumpsit. Νόμου γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐπικλήθη, nam & Apollo Nominus nuncupabatur. Νόμου enim dictum non memini, Νόμον sæpius, vti & Νόμου melopœiæ speciem quæ item νηπειδῆς vocabatur. Martianus Capella lib. IX. Neotoides quæ & νομικὸς consuevit vocari, quæ plures sonas ex ultimis recipit. Nomen vtrunque forte à nomi, quam tractamus, notione deductum. Nomos autem Apolloni proprios fuisse, nullus omninò credo. Nomus ἔρθη Πάλλαδι sacer erat, vti etiam ἀρμάτειον vt aliqui apud Hesychium; licet etiam hic de Hectore curru seu ἄρματι tracto nonnullis accipiatur. Vide Suidam. Et nosster heic planè Proclo aduersatur. Quin ᾠδὴς τὰς θεῶν νόμοι apud Græcos in vsu memorantur Plutarcho. Et Polluci lib. IV Nomi tam Ioui & Palladi quam Apollini tribuuntur. Sed verò de vocabuli ratione, Aristoteles Problemate XIX sect. XXVIII. δια τὴν νόμοι καλῶνται εἰς ἀδυσιν; ἢ ὅτι ᾠδὴν ἐπιτάσσει χάματα ἥδον τὰς νόμους ὅπως μὴ ἐπιλάθωνται. ὡς περ Ἀγαθύροδοι ἐπὶ ἐνώθασιν; καὶ τῶν ὑτέρων ἐπὶ ᾠδῶν τὰς ᾠδῆς, τὸ αὐτὸ ἐκάλεσαν ὑπερ τὰς ᾠδῆς. Vnde euenit quod Nomos, quos canunt, ita nominantur? anne inde fit, quod, prinsquam literas callebant, Leges cantabant, ne scilicet earum obliuiscerentur, id quod etiamnum Agathyrsis in vsu est? atque adeo recentiorum cantilenarum primarias eo vocabant nomine, quo ipsas primas. Certè memorant alij Græcis in vsu antiquitas fuisse Leges & Decreta ad lyram recitare. Harmonia apud

apud Martianum Capellam lib IX. *Quid pacis*, inquit, *munia*? nonne nostris *cantibus celebrata*? *Græcorum quippe urbium multe ad Lyram Leges Decretaque publica recitabant*. Et de ea re vide quod infra habemus de Terpandro. Nihil fecius, summi philosophi pace, persuasum non possum non habere, primariam vocabuli causam eandem fuisse quam ex Plutarcho supra adtulimus, nec à canendis legibus omninò emanasse. Duplici hac Nomini notione non animaduertit, plurima de veterum & musica & poesi loca malè capi necesse est. Sed desijt plerunque Prima; postquam musicis legibus, etiam autoritate publica olim subnixis, soluti, pro artificum ingenio ad alios atque alios Chordarum & pthongorum tum numeros tum intensiones, vt hodiernus mos est, transire solebant. Et Secundæ vsus frequens erat; vnde & Marmoreo nostro auctori heic *ἄλλοι νόμοι*. Sed dum *ἄλλος* dicit, mutilam illam perochæ partem, quæ præcessit, de Nomo etiam intelligendam innuit. Harmoniam illam Phrygiam, quam Hyagnidi tribuit, non Modum duntaxat fuisse Phrygium, non Nomos prima notione modo Phrygio præscriptos sentio, sed cantilenarum ipsarum modulibus instratarum genus seu melica carmina quæ Deum Matri propria etiam *νόμοι φρύγιοι* dicebantur. De eis locutus est, puto, Telestes Seliuntius, vbi Phrygium huius numinis nomum à Pelopis comitibus in Græciam primam traductum scribit & hymnum Lydium deserte simul memorat:

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλήων ἐν ἀνλοῖς
 Σωπαδὶ Πέλοπος ματρός ὄρεϊας
 φρύγιον ἀείψαι νόμον
 Τοὶ δ' ἔξυφθονοῖς πικπιδῶν φλαμοῖς

Κρένον Αὐδῖον ὕμνον.
 Leguntur apud Athenæum in XIV. Nam vt hymnus Lydius planè Cantilena heic, ita nomus Phrygius. Sic Νόμος Perficus, eodem libro, Diogeni Tragico memoratur. Ita etiam rectè interpretatus est B. Hieronymus Eusebium (modò verbo *Citharicorum* venia detur) vbi Mesomedem Cretensem sub Antonino Pio, *Citharicorum carminum musicum poetam* vocat, quem Eusebius, numero ΕΡΞ, *πικρῶν ὕμων καθαρωδικῶν* appellat; vti ad I. Capitolinum doctissimè animaduertit etiam V. C. Claudius Salmasius contra magnam virum qui non modo, notis ad Eusebium, aliter omninò hallucinatus scripsit, verùm etiam inde, memoriæ lapsu, in prolegomenis, D. Hieronymum, quid *νόμοι* essent *λυρικοὶ* ne minimum quidem odoratum esse temerè satis asserit. Sed error fuit etiam plurium, *νόμος* pro modis tantum accepisse. Tam autem modorum quam sacrorum carminum ad citharam aptatorum poeta erat Mesomedes, vt & fuerant quamplurimi alij, tamen si sapius etiam in scena operas suas poetis locarent tibicines & modos faciebant, vt videre est apud Terentium. Certè tam Modos quam Carmina, seu dictionem, siue metricam, siue rhythmicam componere eiusdem erat, seculis vetustissimis; vnde cantores & *αἰσδοί*, poetæ passim dicti. Et traiectio est iocularis literarum apud Hesychium vbi habent vulgati codices *Βαρδοὶ αἰσδοὶ παρὰ Γαλάτας*. Quod vir doctissimus & de Græcis præsertim literis maximè meritus, ytraque Glossarij editione accipit ac si *Bardi vias*, quæ *ἰσοί* sunt, Gallic significasset Deierare ausim scripsisse Hesychium *Βαρδοὶ αἰσδοὶ παρὰ Γαλάτας*,
Bardi

Bardi poeta, seu cantores sunt Gallis, vti etiam Britannis, quod ex Athenæo, Marcellino, alijs scimus. Et Festus disertè, *Bardus Gallicè cantor appellatur qui virorum fortium laudes canit.* De Bardi porro voce videbis Turnebi *Aduersaria*, lib. XXIII, cap. XV.

Ibid. *Nōmus Μυθός, Διονύξ, Πῆρ*] Præter Nomos, Deum matri proprios, etiam alios ei, Baccho, Pani, Satyris, communes cecinit primum Hyaguis Phryx. Et modus *Phrygius*, ante alios, *religiosus* signantèr dicitur Apuleio, *Floridorum* primo. De communibus horum sacris, vnde orta & Nomorum seu cantilenarum communio, consule imprimis Strabonem libro X, vbi de Curetibus agit, & Euripidis Bacchas. In Nōmis hisce & qui fuere cæteris dijs dicati, mira erat & ridicula theogoniarum, amorum, peregrinationum, fraudum, portentorum seges, & sexcenta tam puerilia quam fabulosa. Neque aliter fieri potuit. Atque inde rectè capiendus est locus Philosophorum principis hætenus à viris alioquin doctissimis aliò per tot secula, idque subinde pueriliter nimis, detorsus. In *Metaphysicorum* II, cap. III. de potentissima consuetudinis vi locutus, *ἡλίαν ἢ ἰσῶν*, inquit, *ἔχει τὸ σύνθετον, ὡς νόμος ἀνάσσει, ἐν οἷς τὰ μὲν ἄλλα καὶ πῶς ἀνάσσει μᾶλλον ἰσχυροὶ τῶ μὲν ἄλλων περὶ αὐτῶν, διὰ τὸ ἔθῃ.* *Qualis sit consuetudinis, vis etiam ipsi Nōmi demonstrant in quibus fabulosa & puerilia, eo quod eis assueti sumus, plus valent quam vera eorum cognitio.* Etiam ratio eadem in loci interpretatione fortè obtinebit. Commentarijs enim assueuimus plerunque, qui de Legibus siue Ciuilibus, siue Gentium, Philosophum loqui dicitant, quo nihil fabulosius, aut puerilius. Vb-

inam amabò habentur, siue apud veteres Græcos, siue alibi, eiusmodi leges? Legum, Imperijs in quibus vim fortiuntur, aliquando nonnullæ ineptæ reperiuntur; Enantiophanèa in eis cumulus non deest; rabularum forensium sæpè distorquentur vafritie; alia eis insunt & in plerarunq; gentium Legibus semper inerant quæ emendatione, explicatione, obrogatione, abrogatione indigent. Sed quàm fabulosa & puerilia nihil omnino minus. Etiam perquam puerile est, quod hæbet heic Alexander Aphrodisiensis de fabulâ dentium satorum vnde homines prognati; ac si inde pro patria pugnandum fore lex exegisset. Et prudentius Petrus Fonseca in explanatione capituli, postquam vulgatam de Legibus Ciuilibus opinionem tradiderat, *fortasse* adijcit, *tamen nomine τῶν νόμων, intelligit Aristoteles veteres quasdam cantilenas, & ad Problemata lectorem relegat.*

Lin. 22. pag. 6. *ΔΩΝΙΑΝ*] aut ita legendum aut ...*ΔΩΛΙΑΝ* puto, scilicet, aut Apolloniam innui aut Cydoniam quæ eadem Cretæ vrbs erat. Sed Apollonia dicta, Minoe Creta regnante. Vide Stephanum in *Κυδωνία* quod nomen postea natum.

Lin. 26. pag. 8. *Κέρως τὴ ἀργύρω*] De Cerere, Triptolemo, Proserpina, in mutilis hisce periochis egisse autorem liquet. Monemus nos tantum, vtunque Mysteriorum seu Eleusiniarum initia hoc loco collocanda fuerint (de qua re videbis Eusebium numero DCXIX) tamen vestigia tam huius quam proximæ periochæ, quæ supersunt Græca, siue de Musæo, siue Eumolpo, siue de vtrisque, quibus mysteria à nonnullis tributa sunt, breuiusculam narrationem præ se ferre.

Vide Suidam in *Μουσῶ* & in *Ἐ' ὑμολοῶ*. De Musæis, consule I. Meursium Atticarum lectionum lib. II. cap. XIX. & de Eleusinijs libri eiusdem singularis cap. II.

Lin. 29. pag. 7. *Κάδαρυ* ἁπῶτον] Illustratio vrbis, quæ in Thargelijs seu VI. die Thargelionis quorannis celebrari solita est, forsitan intelligenda. Urbem scilicet, immolatis duobus viris, pro viris altero, altero pro sexu sequiori, februabant. Vide Harpocratio-nem in *φαρμακῶ*, Helladium apud Photium cod. CCLXXXIX. pag. 1590. Ioan-nem Tzetzem Chiliad. V. cap. XXIII. & Chil. VIII. cap. CCXXXIX. Michael-em Apostolium Centuria XVI. 3. & Suidam in *σειλημα*. Adde Meursij Atti-carum lectionum lib. IV. cap. XXII. & Græciæ feriatae lib. IV. in Tharge-lijs. Festum eiusmodi mense Februario Romanis erat. Vide Pompeium in Febru-ario. Et Februa victimis humanis peracta ex veteribus copiose narrat præstantissimus Vir Hugo Grotius in defensione Fidei Catholicæ. Victimam autem huma-nam seu ἀνθρωποθυσίας plerumque fustulit Adrianus Imperator quod memorat Porphyrius lib. II. *σεὶ ἁποχῆς ἐμψόχων*.

Ibid. *Ἐν Ἐ' ἁδῶν ὁ γυμνικός*] De agone non capere nequis, seu certamine Eleu-sinio. Mystera, Eleusinia alia erant; ne-que de his agitur. Hallucinati verò sunt etiam doctissimi viri qui certamen Panathenaicum idem cum Eleusinio fu-isse putarunt. De illo satis ante dictum est. De utroque Aristides in *Παναθηναϊκῶ*. *Ἐνδοξόταται πάντων*, inquit, *οἱ κατὰ πῶν Ἑλλὰδα ἀγῶνες. καὶ μὲν τέτων προσέβηται ὁ δὲ Παναθηναίων* * ἢ βύβη, ὁ δὲ Ἐ' ἁδῶν. *Celeberrima æstimantur Græciæ certamina. Horum autem vetustissimum est Panathenaicum, ant. si manis,*

Eleusinium. Nam de tempore Eleusinijs instituti, ne Aristidi quidem ea in oratione constituisse sentio; sententiam saltem eum dissimulasse; vnde nata est illa de utriusque vetustate vacillatio, quam male interpretari viri alioquin præstan-tissimi vtrunquæ certamen confudere. Sed & ipse Aristides in *Ἐλδωνία, ἀγῶνα*, oratoriè saltem dixit, *γυμνικὸν γένος ἁπῶ-τον Ἐλδῶνι τῆς Ἀθηκῆς καὶ τὸ ἄδλον ἔδ' ἔσ' καρπῆ ἔσ' φανέντῶ, περιρμένων δὲ ἀνδρῶ-των, ὅσον εἰς ἰσῶν ἐκ τῆς ἡμῶν τροφῆς ἐπίδοσα.* *Primum gymnicum certamen Eleusine peractum esse, cum quidem ex frugibus natis constaret præmium; peri-culum facientibus hominibus, quantum ipsis ex alimento mansucto roboris accessisset.* Sed & apertè distinguuntur apud optimum Pindari Scholiastem ad Olympiorum *ἔδῶ VII.* De Rhodio pugile; *ἤπι*, inquit, *τὰ Παναθηναία γυμνικῶς, ἢ τὰ Ἠεθάλεια, ἢ τὰ Ολύμπια, ἢ τὰ Ἐλδωνία, ἢ τὰ Παναλλυαία.* Et disertè in Chrestomathia Helladius, *ὅτι ἁρῶτα μὲν τὰ Παναθηναία συνέτη, ἔπειτα τὰ Ἐλδωνία ἐπὶ Πελεῖα πειθικῶν προσέβηται ἄδλα Θέηλαος, Primo Panathenæa instituebantur, de- inde Pelie mortuo Eleusinia certamina instituerunt Thessali.* Cetera facit re-centiora. Vide Photium pag. 1590. Adi si placet Petri Fabri Agonistici lib. III. cap. XXIX.

Lin. 31. pag. 8. *Λυκαία*] De Lycæis Arcadum, seu Lupercalibus, vti etiam nonnullis vocantur, vide Eusebium numero DCCLXVI, atque ibi Scaligerum, præter I. Meursium Græciæ Feriatae lib. V. Quæ veteres de hisce sacris habent, ab illis simul exhibentur.

Lin. 32. pag. 8. *Ἠερακλῆς*] Herculis labores aliquot sub Ægeo rege collocantur apud Eusebium numero DCCLXVIII. Sed quid

quid nosse heic voluerit, coniectarint perspicaciores.

Lin. 33. pag. 8. *Ἀθλώσι... τῶν καρπῶν*] *στέρωσι τῶν καρπῶν* lego. Ex quo *sterilitas frugum contigit*. De ea Plutarchus in Theseo, vti etiam de oraculo à populo Atheniensis consulto, Minos, & quæ ni fallor, hanc perocham integram occupabant, ceteris.

Lin. 35. pag. 8. *Ἀθλῶν τὰς δώδεκα πόλεις*] De hac re confule item Plutarchum in Theseo, Pausaniam in Atticis, Eusebium numero *DCCLXXIX*, atque ibi Scaligerum.

Ibid. *καὶ τὴν Δημοκρατίαν*] Adeo vt popularis libertatis osoribus seu *δημόκρασις* solenne inde fuerit, Theseum, veluti omnium primum autorem malorum ciuitati, incusare; quod notat Theophrastus capite *περὶ ἀλιγρχίας*. Videtis Isocratem in Panathenaiaca & Sigonium de Republica Atheniensium lib. I. cap. V.

Lin. 36. pag. 8. *τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα*] De Isthmij Melicertæ sacris, à Glauco institutis, isque nocturnis, quæ mysteria potius quàm certamina erant, in certamen Isthmium à Theseo mutatis, vide Apollodorum lib. III. Higynum Fabula *CCLXXIII*, Pausaniam sub Atticorum finem & Corinthiacorum initium præter Plutarchum; vbi etiam Sinin, seu Sinnin (de quo heic noster) occisum manesque eius hac instauratione placatos habemus.

Lin. 37. pag. 9. *καὶ τὸν ἀγῶνα*] Nisi heic de certamine Olympico instaurato verba fecerit, nec ariolari omninò possum quòdnam certamen innuerint orationis reliquæ, nequè in Marmore quidquam de Olympico certamine memorari videretur. Certè Agor Olympicus Eusebio ab Hercule instituitur, Theseo Rege. An de

instaurato Agone ab Atreo locus capiendus? Vide de Olympici agonis vetustioribus instaurationibus Scaligeram in Canonum lib. III. pag. 283.

Pag. eadem lin. 38. lacuna plane ita supplenda. *Ἄθ' ἔ' οἱ Ἐμίλιος εἰς Τροίαν ἐσπέρησεν* quod idem est quod vertimus.

Lin. 39. pag. 9. *Δυτὴρ ἔτος*] Quadrarij incurià omissum est proculdubid heic *ἐπίσης καὶ*, ita vt annus Menesthei vigesimus secundus ab autore signatus fuerit. Nam si anno eius *XIII*. expeditionem fecere, quid hoc est, anno *II* Troiam cepisse? Res palàm est. Numerorum autem notæ, tum de expeditione tum de Troia capta subobscuræ sunt in Marmore. Nec tamen alias quam quas representamus credit quisquam qui optima perspicillorum fide, etiam iusta elementorum alibi in Marmore quantitate nixus, eas demud elicerit.

Ibid. *μυῦς Θ.....*] Alius quam Thargelion mensis esse nequit. Neque enim alius mensis, siue à Θ, siue ab aliqua figura huic simili incipit. Attici item scriptores Thargelione mense Troiam captam plerumque tradunt, de qua re postea in Canone Chronico.

Lin. 41. pag. 9. *Ἰρίσθε θυγατρί*] Nata est Ægisthò & Clytemnestræ filia, Helena dicta, quam cum vtroque parente trucidauit Orestes. De ea, Ptolemæus Hephæstion apud Photium Cod. *CXC*.

Lin. 42. pag. 9. *Ὀρέσις ἐνίανον*] Capitale in Arcopago iudicium in causa Orestis qui Ægisthum adulterum, & Clytemnestram matrem interfecerat, habes apud Æschylum in Eumenidibus. Et vide Scholiastem ibi. Etiam Eusebio τὰ περὶ Ὀρέσιον sub Demophonte Rege collocantur. In Marmore apertè legitur *εἰς Ἀρείου πάγῳ* pro *ἀρείῳ*.

Lin. 42. pag. 9. Κύπρον Τεύκρον] De Teucro Telamonis F. & posteritate eius in Cypro insula, consule Pausaniam in Corinthiacorum primo & Strabonem lib. XIV. Legendum puto Ἀφ' ἑπιπέδου Σαλαμίνα ἐν Κύπρον Τεύκρον ἔκτισεν. Ex quo Salaminem in Cypro condidit Teucer. De ea re videtis item. Seruium ad illud Æneidos I.

genitor tum Belus optimam
 Vastabat Cyprum

& Isacium Tzetzem ad Lycophronem, pag. 80. A Troiæ excidio reuersus hoc fecit. Fusiùs rem memorat Stephanus Lusignanùs Cyprius in Cypri Chorographiâ Italicè scripta.

Lin. 42. pag. 9. Ἀφ' ἑπιπέδου Νηλεὺς] Νηλεὺς. Quæ ad migrationem hanc Ionicam, è Græcia tertiam, Neleo Duce factam, & ad vrbes, quæ heic nominantur, siue conditas, siue instauratas spectant, Vide apud Pausaniam sub initium Achaicorum, Strabonem lib. XIV. maxime verò Ælianum Variar. Hist. lib. VIII. cap. V.

Lin. 44. pag. 9. βασιλεύοντι Ἀθηνῶν Μενεστῆος] At tunc rex erat Athenarum siue Medon, Codri filius, Nelei frater; siue Acastus Nelei nepos. An ergo binominis horum alter & Menestheus etiam dictus? Nisi ita fuerit, pro Medonre aut Acasto malè Menestheum substituisse videtur quadratarius. Neque enim aliud est, apud scriptores, Menestheus præter superiorem illum, quo regnante, Troia capta est, ad quem hoc spectare, alio scilicet seculo gestum, non potest. Etiam annus eius adiectus est; *πρηνεκαίδεκάτη ἔτις.*

Ibid. Ἀφ' ἑπιπέδου] Dubitari nequit quin Ἀφ' ἑπιπέδου ὁ ποιητὴς ἔφησεν; Ex quo Hesiodus poeta floruit, sic legendum.

Lin. 45. pag. 9. Ἀφ' ἑπιπέδου] Φείδων. Æginetas insulæ sterilitate laborantes in mari negotiari coactos ait Ephorus, vnde ad commercia nummos argenteos eis primò, à Phidone Argiuorum Rege, cusos scribit apud Strabonem lib. VIII. Idem est cui ponderum & mensurarum, apud Græcos, inuentio tribuitur. Vide Scaligerum ad Eusebium MCCXVII.

Lin. 47. pag. 9. Ἀρχίας Ευαγήτη] Αρχία, qui etiam ex Heraclidis fuit, patrem alibi occurrere incomperatum habeo. Sed de colonia ab eo è Corintho deducta, Syracusis conditis aut ampliatis, & Temeno (vnde Temenidæ) satis habetur apud Thucydidem in sexto, Martianum Heracleotem, Pausaniam in Eliacorum primo, Strabonem lib. VI, & VIII. Videtis Scaligerum ad Eusebium numerum MCLXXXIII.

Lin. 48. pag. 10. Ἀφ' ἑπιπέδου ἐνιαυτὸν, &c.] Spatium lacunæ & elementorum reliquiarum hanc aut huiusmodi lectionem suadent. Ἀφ' ἑπιπέδου ἐνιαυτὸν ἠρῆθη ὁ ἀρχων quod in versione substituiimus. Res ipsa etiam hunc sensum plane firmat. Ita autem de Archonte ἐπιπέδου tantum loquutus, ceteros, qui collegium annuum cum eo constituebant, satis indicauit.

Lin. 49. pag. 10. ὁ Δερδένιος] Terpandrum Antistaxum & Lesbium, vt heic, dictum scimus; etiam Arnæum & Cumarum Suidæ. Sed vnde Derdenius, aut quid sibi velit, planè nescimus.

Ibid. τῶν νόμων.] De Nomis antea diximus. In vtraque vocabuli notione, Nomorum Lyricorum autor fuit Terpander, etiam, vt volunt aliqui, primus, quem alij tamen Philammonem fuisse malunt. Sed hanc rem diiudicandam puto ex varia Lyra Chordarum accessione. Noua enim qualibet accessio no-

uos peperit Nomos seu leges musicas. Tetrachordem aiunt Orphei, cuius Mercurius dicitur inuentor, primò auxit Chorebus, secundò Hyagnis, tertio Terpander, septimà adiectà. Ita Boetius de Musica lib. I. cap. XX. vbi Nichomachum affert autorem, lyram quatuor duntaxat chordis, etiam Orphei arate, constitisse. Certe Nichomachus Gerasenus diferte Orphei lyram ait fuisse septichordem, atque, ipso à Mænadibus discerpto, in mare iactam. Eiectam autem ad Antiffam Lesbi inuulæ urbem. Repertam ad Terpandrium (qui Antiffæus) allatam esse. Illum verò secum in Ægyptum portasse vt antistitibus sacris ostenderet, eiusq; inuento: em se primarium seu *αρχαῖον* venditasse. Vide Nichomachum in Harmonicæ Enchiridij lib. II. cap. I. Et Nicephorus Gregoras ad Synesij insonnia septem etiam chordas Orphei lyræ tribuit, ita alij. Neque sane temporum rationi satis conueniunt quæ habet ibi Boetius. Nam Hyagnis etiam Orpheo vetustior; si nostro & Eusebio fides. Higynus item Mercurium primò, septichordem formasse lyram memorat. De Terpandro porrò, Nomis eius, Lyra septichordi atq; alijs in musica ab eo nouatis, vide Plutarchum de Musica, Cleonidis quæ Enclidi tribuitur Harmonicam, Athenæum lib. XIV. Strabonem lib. XIII, Suidam, Anonymum cum Censorino plerunq; editum cap. XIX. & veterem hypothesin Pythiorum apud Pindari Scholiasten. Et de lyræ forma, & Chordis, earumque variatione, consule insuper in primis viros summos Scaligerum patrem Poeticæ lib. I. cap. XLVIII. Filium ad Manilium pag. 422. & Hugonem Grotium ad Arateorum Phænomenon imagines pag. 54. Et *ανταγωνιστικὴ* historica cum Eusebio edità, Simonidem Lyri-

cum, nepotem scilicet, *ἢ ἄρα τὸν τρίτον φθόγγον* traditur adiuuuisse. vide ibi Olympiade N°. Ceterum Clemens Alexandrinus Stromat. α. de Terpandro; *Μέλῳ πατρῷῳ*, inquit, *πρῶτον τοῖς ποιήμασι, ἔπειτα τῶν Λακεδαιμονίων νόμους ἑμαρπάτισε Τέρπανδρῶ ὁ Ἀργαῖος*, quod Heruetus vertit; *Modos Poematibus primus adiecit & Lacedæmoniorum leges numerosis versibus scripsit.* De Pocinaticibus vide quæ supra ex Plutarcho adnotauimus, vbi de Nomis. Sed *νόμος* heic Leges denotare mihi persuasum omninò non est. Ciuiles scilicet; quæ tamen apud veteres Græcos, seculis eorum vetustioribus, ni fallat Capella, canebantur; de qua re etiam nos supra aliquid adduximus. Exprobrat eo in loco Græcis doctissimus ille pater prima artium, quæ tunc in vsu, inuenta recentiora fuisse, & Ebraicâ antiquitate multo posteriora. Quamplurima enunierat. Inter ea etiam hoc obiecit; quo tempore nihil minùs in vsu fuisse meritò existimari quis quàm alicubi omninò Ciuiles Leges in Græciâ, nedum Lacedæmone, siue cantari, siue versibus scribi numerosis. Neque enim eiusce rei exemplum alibi reperire potuit Aristoteles *ἡρώδης* præterquam apud Agathycos. Vt videre est in Problematum decimo nono. Intempestiuè igitur nimis neque ad rem, de Legibus Ciuilibus, hæc scripserat Clemens. Sed verò de Nomis, id est cantilenis sacris tunc temporis Lacedæmonè vsitatis, apposuissimè. Notissimum erat, Græcorum Feltis Nomos huiusmodi cani, quod scimus ex Plutarchi libro de Musica, vbi Olympo autori tribuuntur *νόμοι ἀρχαῖοι καὶ οἱ τῶν χερσῶν* (quæ eius verba sunt) *οἱ ἑλλήνες ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν, νόμοι ἁρμονικῆς, quibus nunc etiam vnu-*

tur Græci in Festis Deorum. Sed nec ἐμλοσοῖσιν est Clementi, numerosis versibus scribere. Sed Modotis, seu notis Musicis temperare, aut phæbongos aptare, id est, ταῖς φῆβας etiam μὴν περιπιδύει; adeo ut id, quod hic dixit, non aliud fuerit quam Terpandrum tum poematis primum modos adiecit, seu carmina fecisse melica, tum musicæ sacræ, cuius, in Nomis seu cantilenis sacris tunc usus erat Lacedæmonæ, autorem fuisse. Ita Timosthenes Ptolemæi Philadelphæ classis præfæctus Nomon Pythicum, cuius usus solennis in certamine Pythico, & partes eius quinque ἐμλοσοῖσιν, apud Strabonem lib. IX. De opinionis in hac re Patris veritate, non disceptantibus. Sed aliam fuisse eius mentem credere nequeo. Lacedæmonios autem signantèr nominavit, quia nulla Græcorum civitatum æquè ac illi Musicam, siue bello, siue pace, curabant. Testes sunt Athenæus lib. XIV. Capella lib. IX, Agellius lib. I. cap. XI. Ioannes Tzetzes Chiliad. lib. I. cap. XVI. Sextus Empiricus aduersus Mathematicos lib. IV. alij.

Ibid. ... ἀπο... καὶ τῶν ἐμπεσοῦν ἐμὲ δι-
 κλιν μετίστην] vertimus tibys cecidit (nam
 ἡυλλοσε exaratum fuisse non est cur dubi-
 tentius) ... ἀδβιονὴν coram me
 depulit. De Terpandro hoc dici nemo
 fanus putet. Quid enim cum Terpan-
 dro auctori nostro qui quadingentis
 aut circitèr postea annis vixit? Libentèr
 ἐπίχα heic. Nec tamen quod coniectura
 suggerit, iniudebo. Cum venia id
 forsan placebit, sine qua placet nihil.
 Auctor heic legitimæ Musicæ, cum
 Imperio forsan, in Republicâ suâ præ-
 fuit, & prehensionem seu in ius voca-
 tionem, seu utramquæ habuit eorum
 qui, contra quam leges aut mores re-

cepti præscripsissent, Musicam inno-
 uassent, atque, inter narrandum Terpan-
 dri nouationem, alium sibi coævum
 (ita videri possit) obitèr & pa-
 renthesi memorabat, qui, Terpandri
 exemplo fretus, etiam in receptos il-
 los harmoniæ mores commiserat & in
 ius demùm vocatus absolutus est. Iudicium in re huiusmodi latum habes apud Boetium lib. I. de Musica in Laconico illo Ephorum Decreto in Timotheum Milesium, quod in eulgatis libris miserè corruptum habetur. Reperitur etiam tum apud Paulum Leopardum Emendationum lib. VIII. cap. XIV, tum in Gregorij Gyraldi Historiæ Poetarum Dialogo IX. Sed emendatius apud Iosephum Scaligerum in Manilianis pag. 426. Actio in Timotheum instituta est, præcipuè quod chordarum lyræ numerum vsque ad undecem auxisset, atque ita iuuenum animos corrupisset, τῶν πολυφωνίαν ἐισάγων. Sed Artemon apud Athenæum lib. XIV. scribit eum, dum in iudicio stabat, atque aderat minister, qui, ex Decreto, superfluas chordas præcideret Iyamque ad septem reduceret, Ἀπολλωνισκον seu minutulum Apollinem indicasse, ὅπως τῶν αὐτῶν ἀντιπῶν ἰσοχόρον λύραν ἔχοντα ἐξ ἀφείδῃναι, Cuius lyre tōt erant chordæ hand diuerso situ dispositæ, atque inde absolutum fuisse. Iudicium de Timotheo annos 6. aut circitèr auctoris nostri Ἀναξαρχῶν ἀντεuertit. Sed etiam eius aucto hoc est, post initia Imperij Græci, seu Seleucidarum, insignes, pro artificum ingenijs, in Musicam receptam irrepsisse mutationes passam est ex ijs imprimis quæ apud Plutarchum habet Aristoxenus de Telestia Thebano sibi coæuo, & de Aristonico Argæo Menechæmus, & Lyfandio Sicyonio Philochorus apud Athenæum

naum lib. XIV. Alia eiusmodi sunt. Et eiusmodi quempiam reum coram ipso antore, iudicis partes sustinente, absolutum præcedens fortè lacuna heic occurrat.

Lin. 50. pag. 10. Αρ' ἔ A..... Λύδο] Vix fieri potest vt id, quod exaratum fuit, aliud fuerit ab Αρ' ἔ Αλυδῆς Λύδων Ἐσθίουσι. Ex quo Alyattes Lydia regnavit. Vide Canonem nostrum Chronicum.

Lin. 51. pag. 10. Μιτυλήνης ἰς Σικελίαν] Phaon Lesbios, quem miserè deperibat Sappho poetria Lyrica, in Siciliam velificauerat, quem demùm (vt noster heic innuit) Sappho secuta est, & tædium, quod ob absentem amasium passa est, & patriam fugiens. Ouidius in amatoria Sapphus Epistola ad Phaonem.

*Nunc tibi Sicelides veniunt nona
præda puella,*

*Quid mihi cum Lesbo? Sicelis esse
volo.*

Sed amoris postea ac sprete iniuriæ formæ impatiens, in Acarnaniam se contulit, vbi Leucadis saltum, certissimum amoris remedium, idque prima subiit, si fides Menandro apud Strabonem libro X. De eo saltu vide, ante alios, Ptolemæum Hephæstionem apud Phocium. Mitylenæa igitur Sappho, & celeberrima poetria fuit, atque à Phaone amata, & ea ipsa cuius figura numismatis inscribebant Mitylenæi, vt testatur Pollux libro IX. Sed Erethiam Sappho, non Mitylenæam nec Poetriam illam, Phaonem arsisse volunt alij. Vide Nymphin apud Athenæum lib. XIII. Suidam, & Apostolium in ἑδών. Amorem hunc Sapphus natum perhibet Magorum vanitas, quod herba

mascula Centumcapita dicta Phaoni contigisset. Inde enim viros amabiles fieri. Sic Plinius lib. XXII. cap. VIII. Vide Suidam in Σαπφῶ.

Lin. 53. pag. 10. Κύρραν] De expeditione qua Eurylochus Crisæos & Cirræos, seu Cyrrhæos (nam utroque modo Cyrria scribitur) eos, qui oraculum consultabant, insidijs in via infestantes proffigabat, heic verba facta fuisse certissimum est. Inde enim instauratus Pythicus agon & *χρηματιστῆς* factus est; præmijs scilicet ex optimis confecti belli spolijs depromptis. Nec cur *χρηματιστῆς* hic agon dictus fuerit, satis alibi docetur. Vide Argumenta Scholij Pindari Pythiorum præfixa, Petrum Fabrum in Agonistico lib. II. cap. XXIV, Iulium Scaligerum Poetices lib. I. cap. XXIII. Et Helladio in Chrestomathia, Certamina Pythia posita sunt *ἔν τῷ πλω Κίρραν πόντον*, post Cirrææ cladem. Videfis item Rhodiginum Antiq. lectionum lib. XIV. cap. XIX.

Lin. 54. pag. 10. ἀγῶν] Αρ' ἔ ὁ στεφανῆς ἀγῶν, &c. Ex quo idem Certamen Coronarium iterum factum est. Præmia scilicet Victorum denuò Coronæ erant. Antiquitùs enim etiam coronarium fuerat. Videfis Strabonem, lib. IX. in Phocide, Argumenta Scholij Pythijs Pindari præfixa, Pausaniam in Eliacorum II, & in Phocicis. De Archontibus verò Simone & Damasia secundo, plura mox in Canone Chronico.

Lin. 55. pag. 10. Συσαρῖαν] Sufarionis poetæ Senarij aliquot, de Fœmina, citantur Stobæo Sermone LXVII. Idem sunt quos, dissimulato Stobæi nomine, habet Gyraldus de Poetis Dialogo VI, qui nil aliud de Sufarione sibi repertum

esse ait. Clemens vero Alexandrinus Stromat. α. *Επειδουσι*, inquit, *κωμωδίας Σουσαρίας ὁ Ικαρίος*, *Comœdia inuentor erat Susarion Icarientis*. Nonnè Sannyrion idem fuit? Haud rarum est, ut nomina quæ rarè occurrunt, deprauatissime à librarijs describantur. Sannyrionis autem Atheniensis Comici nomen apud Athenarum aliquoties legitur. Habet etiam Suidas. Et veteris Comœdiæ autor primus aut inter primos fuisse dicitur. Vide Iulium Scaligerum Poeticæ lib. I. cap. VII. Nec contra facit quod Icarientis alter, alter Atheniensis dictus fuerit. Id genus denominationes diuersæ satis sunt frequentes.

Lin. 58. pag. 10. *Εδίδαξεν Ἀλκίστην* Ἀλκίστην. Alcestis igitur erat Tragœdia quam primam docuit Thespis. Cognominem habet Euripides. Sed in recensendis Thespidis Tragœdijs nemo scriptorum, puto, Alcestin memorat. Primum etiam Tragœdiæ autorem hunc facit Clemens Stromat. α. & Plutarchus in Solone. Et Horatio de Arte, primus est Thespis

Carmine qui Tragico vilem certant ob hircum.

quod hic etiam planè ex verborum reliquijs innuitur. De eo vide plura apud eruditissimum Isaacum Casaubonum de Satyrica poesi lib. I. cap. V, Gyraldum, Scaligerum patrem.

Lin. 61. pag. 11. *Ἀφ' ἑ χοροῖς πρώτων*] Sublatâ, è veteri Comœdia, Chorum licentiâ, agi cœperunt seorsim, ut primò fermè agebantur. Nam vetus Atheniensium musa nihil aliud erat præter *χοροὺς παίδων καὶ ἀνδρῶν*, *choros puerorum & virorum* quod docet Maximus Tyrius dissertatione XXI. Vnde etiam Tragœdia & Comœdia tandem propagata. Trichoriam Lacedæmonijs instituerat

Tyrtæus ad tres ætates, Puerorum scilicet chororum, Virorum, & Senum. Vide Pollucem lib. IV. De chori item vetustate, vide Eusebium numero DCCXXV, vbi de Philamnone, & Philostratum in vita Apollonij lib. VI. cap. VI, vbi de Æschylō. Virorum autem non solum agebatur chorus, sed demùm in certamen euasit, quod vicit primus choragus hic seu chori coryphæus (ita dictus, qui choro præerat & eum docuit seu edidit) cuius nomen penè in Marmore obliteratum aliunde restitui, puto, nequit. *Hypodicus* si legam, fauent satis & elementorum quæ supersunt vestigia & lacunæ spatiolum. Chalcidensem fuisse palam est. Nam *καλλιδὸς* tantum non integrum in Marmore habetur. Quisquis demùm heic fuerit, & Poetam & Musicam fuisse insignem dubitandum non est. Viderint igitur perspicaciores an *Hippicus* carminum scriptor numero Eusebiano MCCCCLXXVII. (qui æquè ignotus est) aut *Hippasius*, nomen apud Capellam æquè controuersum lib. IX, aut *Pondos & Hyperides*, in libello cum Censorino plerunque edito, aut medelam heic subministrant, aut hinc accipiant.

Lin. 66. pag. 11. *Ἀφ' ἑ Ζήρην τῶν χοροῦ*] Vide Herodotum in Polyhymnia & eiusce, de hac re, explicationem eruditam apud Dionysium Petauium ad Themistij orationem X.

Lin. 70. pag. 12. *Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπιδος*] Bini Simonides clariore apud Scriptores habentur. Auus & ex filia nepos. Auus Leoprepis filius vocatur Suida; atque ei memorandi artis inuentio tribuitur, de qua item Cicero de Oratore Secundo. At ex nostro liquet Leoprepem aui generum fuisse & nepotis patrem. De auo antea dixerat. Heic de

de nepote. Cæus vterque fuit; vterque Poeta. Neque igitur avo sed nepoti inuentio illa debetur. De Simonide hoc, vide Ioannem Tzetzem Chiliade I. cap. XXIV, vbi victorias reportasse ait quinquaginta sex. Consule etiam Valerium Maximum lib. VIII. cap. VII.

Lin. 72. pag. 12. Αφ' ἧ ἐν Ἀγῶς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσε] De saxo illo quod è cælo in Ægos flumen cecidisse dicitur, vide Plinium lib. II. cap. LVIII. Eiusdem casus & prædictionis Anaxagoræ meminit Laertius in eius vita. Et apud eundem Silenus historicus ἐπὶ ἀρχοντῶ scribit *ἡμῶν λίθον ἐξ ἡρανῶ πέσεν*, Archonte *Dymilo lapidem è cælo decidisse*. Sed huius nominis archon alibi non reperitur. Vnde Iosephus Scaliger librarios in Laertij exemplaribus lacunam, quæ archontis nominis locus fuerat, ita præterijisse existimat, vt ex *ἡμῶν λίθον*, quod lapidem instar duarum molarum ei significant & autoris verba erant archontem sequentia, archontis nomen perperam crearent. Legi igitur voluit ille ἐπὶ ἀρχοντῶ *Λυσταῖς ἡμῶν*, &c. Vide eum ad Eusebianum numerum MDLI. Certè & ipsum Anaxagoram dixisse solem fuisse *μῶλον διάπυρον*, seu *molarum lapidem ignitum* legimus apud Iosephum contra Appionem; vbi tamen *μῶδρον διάπυρον*, vt apud Laertium habetur, id est, *massam candentem* reponi vult Isaacus Casaubonus. Sed demùm si archontis nomen fuerit apud Laertium, ita vt vult Scaliger, prætermissum, nostro heic autore, intersere *Θεαγνίδης*. Philostratus autem ait Anaxagoram præ dixisse *ὡς λίθος πρὸς Ἀγῶς ποταμῷ τῷ ἡρανῶ ἐκδοθήσονται* *Lapides*, pluraliter, *in Ægos flumen è cælo casuros*; De vita Apollonij lib. I. cap. II.

Lin. 83. pag. 13. Κατικῆν ἢ τόπῳ] Quid-

nam id fuerit quod heic autor interseruerat, satis perspectum non habeo. Sed, si bene ariolor, Cometæ flammis Cæulum micans seu ardens notarat. Κατικῆν ἢ τόπῳ καὶ ὄψεσθαι, aut eiusmodi quid. *Tunc arsit cælum*. Certè sub archonte, Aristotelis exemplaribus, Aristæo dicto, ingens in Achaia visus est cometa, in hyeme circa occasum æquinoctialium cuius radij etiam tertiam partem cœli illuminarunt. Vide eum Meteorologicorum lib. I. cap. VI. *Εἰ δὲ μέγας κομήτης & δὲ μέγας ἀσὴρ* dicitur. τὸ ἢ, inquit, φέρῃ ἀπέτεινε μέχρι τῆς τρίτης μέρους τοῦ οὐρανοῦ, *Lumen eius se extendebat usque in tertiam cœli partem*, id est, circa occasum ἐφωτίζετο τὸ τρίτον μέρος τὸ ἰσχυρῶν, *tertiam Hemispherij partem illum inabat*, quæ verba sunt Olympiodori ad eundem locum. Loquitur de eo Aristoteles ac si suo auro aperuisset. Natus est Aristoteles Olympiade XCIX. teste Laertio, atque ita XII. annum ætatis agebat, Olympiadis CI quarto, seu archonte Alceio, de cuius nomine in Marmore non dubitandum. Nam etsi qui tum elementum non satis manifestum sit, haud aliudj tamen fuisse quàm quod *Ἀστὴς* fornet ex vestigijs palam est. Neque lacuna spatium quam τῷ ἰσχυρῶν amplius est. At verò neque dum vixit Aristoteles, Aristæus archon reperitur, nec in perpetua illa serie archontum CE aut circiter, quæ Aristotelis excessum proximè antequertit, nec alibi occurrit aut nomen archontis eiusmodi, aut aliud quod tam Aristæo proximat quàm Alceius, vti vocatur etiam in Fastis archon huius anni. Sub Alcisthene autem archonte qui proximum occupat annum, id ipsum quod Aristæi anno apud Aristotelem tribuitur, collocare videtur Olympiadum

ἀναχαρῶν Scaligeriana. Λαμπῆς, inquit, ἔφθη κατὰ τὸν ἕρπον ἐπὶ πολλὰς τυχὰς τοσαύτω ἔχουσα λαμπρότητα ἢ δύναμι τὴ φῶς τῆ, ἄσε ἐπὶ τῆς γῆς οὐκ ἐπὶ τῆς ἀστραπῆς τῆ σελῆς, Fax celo visa est plures noctes cuius tantus erat luminis fulgor, vis tanta, ut etiam vix minores fecerit in terra, quam luna, umbras. Sed vitium. solenne est, in annos proximos Epochas ex locis proprijs defilire; & non semel in ea ἀναχαρῶν commissum.

[Lin. 84. pag. 13. γίνετο Θεβαίων] Ἀφ' ἧ ἢ μάχης ἐν Δεύκροισι ἐγένετο Θεβαίων, &c. Ex quo Leuētrica pugna commissā est, Thebanorum, &c. Aut vocabulis hīc aut hoc certè sensu supplendam esse la-

cuna partem certissimum est. Adī Chronicum canonem ad annum Periodi Iulianæ 4343.

[Lin. 89. pag. 14. κείνων βασιλείης] Ἀφ' ἧ Φιλιπποῦ, ὁ Ἀμύντι τῶν Μακεδόνων βασιλείης, καὶ Ἀρτοξέρξης ἐτελεύτησεν. Ὁ Χρῆ ὁ υἱὸς βασιλείης τῶν Περσῶν ἐτη... Ex quo Philippus Amynta F. Macedonia regnare cepit, & Artaxerxe mortuo, successit in Imperio Persico Ochus filius, anni... Ita scripsisse autorem veri est satis simile. Coniecturæ adstipulantur & spatia eorum quæ periēre, & reliquæ, præter res ipsas, de quibus vide Chronologos. Alia quæ Marmoris Historias explicent, locum habent in notis Chronico Canonī interfertis commodiorem.

Canon Chronicus

Veterum Græcorum Epochas, ab Anonymo in Marmore descriptas, annis tum Periodi Iulianæ, tum qui vulgarem D. N. Iesu Christi Epocham anteuertunt, singulatim indicans. Adiectæ sunt etiam suis locis Olympiadum anni. Abiectis scilicet ex 4450. (quod, qua ratione fit, ostenditur suprâ in Apparatu Chronologico) singulis, quæ in Marmore habentur, interuallis, relinquuntur singuli anni qui in Periodo Iuliana vnamquamque Epocham designant.

Anno
Periodi Ante
Iulianæ Christi.
3132 1582

Cærops primus, Athenarum Rex, regnare cœpit. Ab eo, Tellus circumiacens, quæ Actica dicta erat, nominata est Cæropia.

Rege Athenarum. Cærope primo.

Epocha hæc recentior est Eusebio, annis XXVI. Nec maior firmè consensus est inter eum & nostrum.

Anno	Periodi Juliane	Ante Christi.	strum ante annuorum Archontum initia, seu Periodi Iulianæ annum <u>MMMMXXX.</u>	Rege Athe- nienſum.
			Deucalion regnat in Lycoria iuxta Parnassum.	Eodem.
	3140	1574		
	3182	1532	Actionem instituit in Martem Neptunus, de Halirothij cæde; vnde Arcopagus seu rupes Martia nuncupabatur iudicij locus. Tam Neptuni actionis formulam quàm Martis exceptionis finxit Libanius Sophista, declamatione <u>XXII</u> & <u>XXIII.</u>	Cranao.
	3185	1529	Deucalionis Diluuium, Fuga, Sacrificium pro salute Ioui Phyxio. Conuenit Varro apud D. Augustinum de Ciuitate Dei lib. <u>XVIII.</u> cap. <u>X.</u> vti etiam Græca Eusebij pag. 27. Etſi in Chronico ab Hieronymo verso & in Canone pag. 74. sub Cecrope ab eodem collocetur. Adſtipulatur noſtro etiam Cedrenus cuius tamen Græca malè diſtineta, non meliùs verſa legimus. Diluuium contigit in Theſſalia ἐπὶ Δευκαλίων⊕, inquit, βασιλεύον⊕ Αθῶναι Δευτέρη Κρανάει αὐτόχθον⊕, ſub Deucalione, regnante Athenis Rege ſecundo Cranao indigena. Sed perperam typis editur ἐπὶ Δευκαλίων⊕ βασιλεύον⊕ τ⊕ Αθῶναι, Δευτέρη Κρανάει αὐτόχθον⊕, quod à Xylandro peius redditur, Deucalione Athenis regnante, ſecundo à Cranao indigena. Quin cum noſtro conſentiunt Tatianus aduerſus gentes, & Clemens Alexandrinus Stromat. a. quorum vterque ſub Crotopo Argiuorum Rege, Athenienſium Cranao coæuo, Diluuium hoc ponunt. Sed Oroſius lib. <u>I.</u> cap. <u>IX.</u> ſub Amphictyone.	Eodem.
	3192	1522		
	3193	1521	Amphictyones, & Pylæicus conuentus inſtituuntur.	Amphicty- on.
			Græci primò Hellenes nuncupati, ab Hellene Phthiotidis Rege. Agon item Panathenaicus inſtitutus; aut de eo inſtituendo ſiue Sanctum, ſiue Conſilium. De Hellenum nomine conſulendus, præter eos qui obuij ſunt, Dicæarchus in <i>ſιρ ἐλλάδ⊕.</i>	Eodem.
	3195	1519	Cadmia condita a Cadmo Agenoris filio.	Eodem.
	3198	1516 nicia regnant. Vide notas pag. 73.	

Periodi Iuliane	Ante Christū.	Anno		
			Danaus cum filiabus quinquaginta ex Ægypto, nauis, Pentecontoro dicta, in Græciam transuectus. Earum, in Rhodo insula, sacrificia.	Rege Atheniensium.
3203	1511		Primis Panathenæis celebratis, Erichthonius primus currum iunxit. Mysteria Deorum matris in Cybelis cœpere. Hyagnis Phryx Tibias inuenit; Harmoniam Phrygiam eis primus cecinit; aliorum Nomorum Matris Deorum, Bacchi, Panis, autor est.	Erichthonio.
3208	1506			
.....		Minos Cretâ regnat. Ferrum in Ida monte ab Idæis Dactylis Celimide & ceteris reperitur.	Pandione primo.
			De Idæis hisce & Ferro reperto, videtis Strabonem lib. X. & Scholiastem ad Apollonij Argonauticon lib. I. (vnde pleraque compilauit Natalis Comes in Mythologiæ suæ lib. IX. cap. VII) Scaligerum tum ad numerum Eusebianum DXCIX. tum in Canonum lib. III. pag. 341, item Clementem Stromat. a. & Scaligerianam <i>σωαγωγὴν</i> historiarum pag. 400. & 401.	
3305	1409		Ceres Fruges plantat. Triptolemus item, in Eleusine.	Erichtheo.
3315	1599		Mysteria Eleusinia (vt videtur) cœpere.	Eodem.
.....		Lustratioinis Festum institutum.	Pandione secundo.
.....		Certamen in Eleusine gymnicum institutum.	Eodem.
.....		Lycæa, seu Lupercalia, in Arcadia instituta.	Eodem.
3419	1295		Frugum apud Athenienses sterilitas. Oraculo de ea re consulto, indictum a Minoe adolescentum, impuberum, & virginum tributum subiere.	Ægeo.
			Minos hic secundus erat, qui scilicet primus <i>ἑδαιλανοκράτης</i> , seu Maris imperium obtinuit. Videtis Scaligerum ad numerum Eusebianum DCCLXV.	
3455	1259		Theseus sparsos Atheniensium pagos in vnam urbem collegit, statum popularem instituit, Isthmiorum certamen instaurauit, vt Sinis manes placaret.	Theseo.

Anno	Periodi Iuliane Christi.		Rege Ath- nienſium. Eodem.
3458	1256	Nam ex Græcis elementis numeralibus planè liquet numerum heic proximum fuiſſe $\overline{\text{I}^{\text{I}}\text{H}^{\text{H}}\text{H}^{\text{H}}\text{H}^{\text{H}}\text{I}^{\text{I}}\text{A}^{\text{A}}\text{A}^{\text{A}}\text{A}^{\text{A}}\text{I}^{\text{I}}$, id eſt, $\overline{\text{DCCCLXXII}}$. Res ipſa diſparuit.	Eodem.
3463	1251	Certamen, vti non immerito videatur, Olympicum ſub Atreo, Hercule certante, inſtauratum. Sed vide Eusebium numero $\overline{\text{DCCCLXXIV}}$. & Scaligerum in Canonibus lib. III. 283. Adi item Paterculum lib. I. & Clementem Strom. a.	Menestheo
3496	1218	Græcorum in Troianos expeditio.	Eodem, anno 22. vide notas Hiſtoricas.
3505	1209	Ilij excidium, $\Theta\alpha\rho\gamma\eta\lambda\iota\acute{\omicron}\nu\Theta\ \acute{\epsilon}\xi\delta\omicron\mu\eta\ \Phi\theta\iota\nu\omicron\tau\Theta$, ſeu $\overline{\text{XXIV}}$ die Thargelionis. Is dies ad Scaligerianæ periodi Atticæ rationes, eſt $\overline{\text{XXIII}}$. Iunij Iuliani. De menſe conuenit noſtro cum plerisque veterum. Nam Thargelione captum Ilium plures ſcripſere. Plerunque etiam $\delta\gamma\delta\eta\ \Phi\theta\iota\nu\omicron\tau\Theta$ ſeu $\overline{\text{XXIII}}$; alij etiam Scirrophorionis, menſis ſequentis, eodem die. Vide Clementem Stromat. a. & Dionyſium Halicarnaffenſem. lib. I. Certè, ea anni tempeſtate, ſcilicet ſub æſtatis initium, captum eſſe etiam indicat Virgilius Æneidos III. <i>—————</i> <i>vix prima inceperat æſtas</i> <i>Et pater Anchifeſ dare fatiſ vela inbebat.</i> Vt autem die ſeptimo & die octauo idem dies innui poſſet palàm eſt; diuerſa ſcilicet initij ratione habita. De anno quo capta eſt Troia alia fuit plerunque Atticorum ſcriptorum ſententia. Vltimo Menesthei tribuunt, qui ſcilicet ſub Menestheo collocant; alijs ſub Demophonte Rege, captam tradentibus. At noſter proculdubio vigefimum ſecundum Menesthei, penultimum ſcilicet eius annum, heic adiecerat, vtcunque quadratarij incuria $\tau\delta\ \acute{\epsilon}\iota\kappa\acute{\epsilon}\sigma\upsilon$ pretermittatur, vt ſuprà monuimus. Et ad annum vſque $\overline{\text{XXIII}}$. regnaſſe cum plerunque volunt; eſi in Græcis Eusebij non ſemel $\acute{\epsilon}\tau\Theta$ $\lambda\gamma$ ei aſſignetur & diſertè legamus $\tau\acute{\epsilon}\tau\epsilon\ \pi\acute{\omicron}\ \lambda\gamma\ \acute{\epsilon}\pi\iota\ \tau\delta\ \text{I}^{\text{I}}\lambda\iota\omicron\nu\ \acute{\eta}\lambda\omega$. huius anno $\overline{\text{XXXIII}}$ Troia capta eſt. Sed vide item ad-denda Græcis eius pag. 215. vbi $\lambda\gamma$. I. guntur. Plerunque etiam $\overline{\text{CCCCVII}}$. anni ab excidio hoc ad Olympiadem primam Iphiteam numerantur. Vide Er-toſthenis Canones, Eusebium numero $\overline{\text{DCCCLXXXV}}$. & ibi Saligerum quem etiam	consule

Anno
Periodi Ante
Iulianæ Christi

consule in T de Emendatione pag. 43. & V. pag. 355. & III. Canonum pag. 283. & Dionysium Petauium de Doctrina Temporum lib. IX. cap. XXVII. & sequentibus. Constantinus autem Manasses bellum Troianum, annis CL. aut circiter recentius facit. Nam, vnde edoctus nescio, Priamum à Dauide Iudæorum Rege copias frustra poposcisse auxiliares scribit,

Rege Aethiopiensi.

Εκ πάντων ἔγ, inquit, ἀπορθεῖς ὁ Δαρδαϊδῆς γέρον
Εἰς τὸν Δακίδ τῶν ἀνακτῶ τῆς Ἰουδαίας πρυμῆ
Ἀλλ' ὁ Δακίδ ἔδιδουσι, &c.

Et præter Chronologorum, qui perpetuas temporum series ducunt, turbam, videtis item Herueti Collectanea in Clementem Alexandrinum pag. 797. Sed demonstratiuam esse hanc epocham asserit Scaliger, vtpote quæ suo tempestatis caractere nititur; adeoque, rationibus subductis, collocat ille in anno periodi Iulianæ MMMDXXXI. qui, anno à nostro notato, annis etiam XXVI recentior est. Vno anno vetustius numero Scaligeriano coniectat fuisse hoc excidium Petauius. vtriusque rationes perpendant & porrò viderint heic doctores. Quin Nouennium tantum integrum interuenit post expeditionem Græcorum ad vrbein excisam. Et Tempore verno expeditiones fieri solebant, de qua re vide plura postea Notis ad Smyæorum Fœdus. Absoluto demum post expeditionem nouennio, sub æstatis initijs, id est proximo seu decimo anno capta est vrbs.

Et Danaum decimo vere redisse rates

ait Propertius lib. IV. quod & Chalchantis passerum portenti interpretamento apud Homerum Iliade secunda est consonum.

3508 1206

Iudicium in Areopago de Oreste.

Nam liquet tam ex numeralium elementorum vestigijs quam ex ijs quæ præcedunt & sequuntur, numerum heic fuisse ΙΠΗΗΗΗ ΔΔΔΙΙ seu DCCCCXLII.

Demophonte.

3512 1202

Cypro Teucer sedes posuit; Salamine nempè condita.

Eodem.

3637 1077

Ionica migratio, Neleo duce.

Tribuuntur hæc plerunque anno octauo Acasti Regis Atheniensium,

Menestheo de quo vide notas supra pag. 68.

Anno

Periodi Ante
Iulianæ Christi.

Rege Abc-
miserum.

cheniensium, seu periodi Iulianæ MMMDCCLXXIII. Vide Eusebium numero DCCCCLXXV. Et annorum CXL interuallum plerunque habetur inter Troianum excidium & hanc migrationem, uti disertè etiam numerat Eratosthenes in canonicis. Vide Clementem Stromat. α, Scaligerum ad dictum Eusebij locum, & Petauium de Doctrina Temporum, lib. IX. cap. XXX. Atqui, licet prior pars numeri apud nostrum disparuerit, tamen ΔIII, seu XIII. eum terminat. Sed nullus est numerus qui ternario terminatus & ex DCCCCLXV (quo scilicet epocha Troiæ captæ Nostro notatur) deductus relinquit CXL. Si scripsit noster ΠΡΗΗΗΔIII id est, DCCCXIII interuallum illud ei erit tantum annorum CXXXII. Neque alius est numerus ita terminatus unde aut interuallo quod diximus numerus propior elici potest, aut quo propius ad aliorum rationes accedat noster. Ceterum & ita non solum in anno regis (quocumque is fuerit nomine dictus) annis aliquot ab alijs discrepat, sed etiam prochronismo annorum XXXVI in epochæ constitutione. Nam si detur numerum quem diximus eum heic adnotasse, responderet, in periodo, annus MMMDCXXXVII.

*

3770 944

Hesiodus floruit.

Suadet lacuna quæ vestigia reliqua numeri, qui ad Hesiodi spectat, sequitur, cum integrum fuisse ΠΡΗΙΔΔΔ seu DCLXXX unde annus, quem adiecimus, exit. Si aliter fuit terminatus, pauculorum utcumque annorum discrimen esse duutaxat palàm est. Annum autem notatum fuisse puto non alium quam quo primùm Hesiodus poemata publicè recitauit aut in certamen poeticum descendit; quod ipsum sentiendum est de anno Homero proximè assignato.

3807 907

Homerus floruit.

Ita XXXVII annis Hesiodus artis suæ specimina publicè edidit ante Homerum. De horum atate, quæstio est & vetustissima & celeberrima. Et vter natu antiquior. Sed L. Accius poeta & Ephorus historicus, ut noster, Hesiodum priorem faciunt. Vide Agellium lib. III. cap. XI. Varias autem de Homeri æuo sententias vide apud Clementem Stromat. α, & Eusebium numero DCCCCVII. & in Chronico Græco pag. 31. 33. 34. & 275. Ad id porò si placet Scaligerum ad dictum numerum, Petauium de Doctrina Temporum lib. IX. cap. XXX. Paterculum lib. I. &, ad

Diogenes.

Anno

Periodi
Julianæ. Ante
Christi.

eum, Lipsium, Philostrati Ἡρώδης in Euphorbo, & præter ea quæ congeffit Gregorius Gyraldus dialogo II, Apollodorum atque alios apud Ioannem Tzetzem Chiliad. XII. cap. CCCXCIX. Recentiores, qui perpetuas annorum series obiter contexunt, præmittimus.

Rege Athenienſium.

3819 895

Olympiad.

Phidon Argiuorum Rex nummum argenteum percuffit in Ægina infula.

Vide Eusebium numero MCCXVII. & Scaligerum ibidem.

.....

*

3957

5 757
4

Archias Euagiti F. coloniam è Corintho in Siciliam deduxit. Syracusæ conditæ.

Æſchylo.

Conditas Syracusas numero MCCCLXXXIV ſcribit Eufebius, id eſt ano Clidici Athenarum Regis primo. Epochæ numerus annorum in marmore euanuit. Sed annus regis manet, nimirum XXI Æſchyli regis, qui primum Clidici annis XXIV anteuertit & anno IV. Olympiadis V reſpondet ſeu periodi MMMCCCCCLVII. Videſis Scaligerum ad Eusebium numerum & Hubertum Goltzium in Sicilia pag. 21. qui Eusebium heic ſequuntur. Sed inſtauranda forſan hinc eſt chronologia tam de Naxo condita quam de Syracuſis, ſi Thucydidi item fides habenda, cui, proximo poſt Naxum conditam anno, colonia ab Archia deducta eſt. Vide cum ſub initio libri VI. Quinto item, inquit ille, poſt habitatas Syracuſas anno, Chalcidenses è Naxo profecti Catanam condidere, & ſub idem tempus Lamis, coloniâ Megaris deductâ, Trotilum condidit; aliâ item enumerat quæ pariter ab hoc Archiæ epocha ira pendunt vt, eâ ignoratâ, ſimul etiam illa vt ignorentur neceſſe eſt. Hæc omnia à Chronologis inſtaurentur, noſtro autore, qui CL. duntaxat annis aut circiter poſt Thucydidem ſcripſit.

Archonte Athenienſium.
.....

4030 24 6842

Primi annui Athenarum archontes.

Conſentit heic noſter ad amuſſim cum Eusebio. Et ſignat id vterque quod impugnat Scaliger ad numerum Eusebii & MCCXXVI & MCCCLXXXII. Sed & vide Eusebii Græca pag. 215. vbi item Olympiade XXIV. primus archon annuus præſicitur; qui idem eſt annus. Atqui ex Pausania loco in Meſſenicis de Hipponemidis archontis decennalis anno quarto, adſtruire

hic

	Anno			
Periodi Julianæ	Olympiad.	Ante Christi		Archonte Athenarum
			hic vult Scaliger metrachonismum integri quadriennij commissum esse Eusebio, quem arguit ac si in confesso esset, decennales illos Archontas quatuor singulis decennijs integris præfuisse; id quod etiam admittit Eusebius. Sed discedendum à receptiori de hac Epochâ sententia non sentio. Ea scilicet proculdubio notior multò erat quam singulorum Archontum qui præcesserunt, anni, qui etiam pro imperiorum prorogatione, morte præueniente, aut Decreto summovente, plures aut pauciores esse potuissent, nec satis scriptoribus cogniti; ipsa interim annuorum Epochâ, utpote Olympiadibus aut alio quouis caractere certissimo signatâ, notissimâ. Sed & vide porrò Eusebij Græca pag. 39. lin. 42. & Συραζωλυλὴ historicam Scaligerianam, vbi triennio recentius quam nostro collocatur Creon, primus ἐπικρατοῦ ἀρχων, scilicet anno Olympiadis <u>X XIV</u> , tertio vti etiam Carolo Sigonio in Fastis Atticis. Adij insuper Meursium de Archontibus lib. I. cap. VII, & Petauium lib. XIII. pag. 548.	
4032	24 3	682	Lyfiâ.
4369	33 4	645	<p style="text-align: center;">Terpander, Poeta & Musicus, Nomorum Autor insignis habetur.</p> <p>Annus est Olympiadis <u>XXXIII</u> quartus. Eiusdem secundo Terpander insignis habetur Eusebio. Huic etiam æuo cum tribuit Hellenicus de anno dissentiens, apud Athenæum lib. XIV. vbi in Carneis primum eum vicisse ait. Carneorum autem Festum institutum est <u>XXVI</u>. Olympiade, teste ibidem Sosimo. Sed Hieronymo, eodem in loco, Plutarcho etiam libro de Musica, & Nichomacho Geraseno lib. II. cap. I. multò vetustior est, & Olympiadibus Iphiteis prior. Vnde etiam collocatur à Iosepho Blaueano in Mathematicorum Chronologia, anno <u>DCCC</u>, ante Christi Epocham. De Terpandro vide item Ioanem Tzetzem Chil. I. cap. XVI. & Eusebium in Chronico Græco pag. 40.</p>	Dropilo
4109	43 4	605	<p style="text-align: center;">Alyattes, ni fallor, Lydorum Rex, in Dynastia Mermnadarum.</p>	Aristocle.

Anno Periodi Iuliane	Olympiad	Ante Christū.	Prochronismus est apud Chronologos aliquot, qui accuratiùs rem æstimant, nouennij. Eusebio, septennij. Ex vestigijs quæ in Marmore nondum oblitterata sunt, cum systemate eiusdem æui comparatis, alium heic præter hunc Alyattem innui persuasum non habeo. Numeri, qui Epocham designaret, partem priorem disparauisse verum est. Sed reliquæ illæ ΔΔΔΔΙ, si coniecturæ fides, ΗΗΗΔΔΔΔΙ indicant. Maior esse annorum numerus nequit, quod tum ex instituto auctoris ordine tum ex veteri Græcorum numerandi ratione sci- mus. Si minor fuerit, vt decennio minor sit necesse est, adeoque vt eo longiùs à recepta Chronologia discrep- et. Vide Eusebium num. MCCCCV & Canonum Scaligerianorum lib. II. & III. atque eiusdem sequaces.	Archonæ Athenarum
.....	Sappho poetria, Lesbia, solum vertens, in Siciliam fugit.	Critia primo.
4123	47 2	591	Cirrâ direptâ, agon Pythicus instauratus est, præmijs ex ipsis spolijs propositis; nempe <i>ἑξήματις</i> factus est.	Simonc.
4132	49 3	582	Agon Pythicus denuò <i>εξαμήτις</i> seu coronarius fit.	Damasiâ secundo.
			Sic firmat noster sententiam receptam de anno quo heic agon coronarius factus est; tertio scilicet Olympiadis XLIX, vti disertè Pausanias etiam in Phocicis. Sed dum hoc firmat, conuellit interim, quæ de Pythia- de præcedente habent scriptores. Vide <i>Συναγωγὴν</i> hi- storicam cum Eusebij Chronico editam in Olympiadis MH anno tertio. Quin verò Agonem pentaetericum ante hanc instauracionem fuisse, pro confesso habent, hoc est, post quartum quemlibet annum agi, vti Olympicum, solitum, adeoque præcedentem instauracionem quâ <i>ἑξήματις</i> , Cyrthæis excisis, factus est, tertio Olympiadis XLVIII tribuunt; vti etiam, apud Pausaniam in Pho- cicis, habetur. Et videtis Scaligerum operis magni li- bri I. capite de Periodo Delphorum Pythia & ad numerum Eusebiamm MCCCCXXXV. Adde Petauium de Doctrina Temporum lib. I. cap. XXXIII. & Erasmus Schmidium in prolegomenis ad Pindari Pythionicas.	

Anno

Periodi
Iulianæ

Olympiad.

Ante
Christi.

Archonte
Athenarum

Atqui instauratio illa, quæ Cyrrhæ excidium secuta est, nostro cadit in annum II. Olympiadis XLVII, Iulianæ nempe, vt vides, Periodi MMMMCXXII. Ita nouennium intercessit, non tantum quadriennium. Et certe legimus agonem hunc olim fuisse nouennalem. Argumenti tertij Pythiorum Pindari antor, *ἔταστο δ' ἰν-
quit, ὁ ἀγὼν κάρυχός μιν δὴ δὲ ἐνεαμπίδῳ*, Celebrabatur antiquitus certamen Pythium quolibet nouennio. Et Censorinus de die Natali capite XVIII. Delphis quoque ludi, qui vocantur Pythia, post octauum olim consuebantur. Ceterum *σωαζωγῆς* quam diximus autor (qui ipse Scaliger est) ab instaurata, anno Olympiadis XLVIII tertio, Pythiade, ipsas dinumerari Pythiadas scribit, neque aliter dinumerat. Res non omninò leuis est momenti. Et porrò viderint eruditi. Quod autem ad Archontas attinet, gratissima à nostro lux est. Et Simon & Damafias secundus, in Archontum Fastis, suis locis, vnde apud viros doctissimos hactenus exularunt, restituendi. Vide loca superius in notis ad hunc agonem indicata. Damafias verò apud Diodotum, qui Olympiade XXXV. præfuit, primus erat; hic, sub quo instauratus agon, secundus; quod primò ex hoc Marmore cognitum facem præbet insignem viro doctissimo lib. I. de Archontibus cap. XI, quem vnicum Damafias nomen sefellit.

.....
.....
Susarion Icarientis, Comœdiæ, vt videtur, inuentor.
Vide Notas Historicas.

4153 54
4 561

Pisistratus tyrannidem Athenis occupat.

4156 55
3 558

Simonides poeta auus natus.
Vide numerum periodi inferius 4245.

4158 56
1 556

Croesi Asiæ Regis initia.
Reliquæ enim illæ ΔΔΔΔII palàm ostendunt, *Populo.*
modò perpetua scriptoris ordinis ratio obseruetur, numerum integrum fuisse HHIIΔΔΔΔII, seu CCXCII vnde annus hic prodit.

Periodi Iuliane.	0	Ante Christi.
*		
4168	58	46
	3	
*		
4178	61	536
	1	
4189	63	525
	4	
4197	65	517
	4	

Cyrus Sardes capit. Hipponax poeta Iambi-
cus eiusce temporibus floret.

Si nostro heic cum Eusebio conuenit, tunc scripsit
 noster ΗΗΙΔΔΔΔΙΙ, seu CCLXXXII, vnde fit Periodi
 MMMCCLXXVII. Nam Eusebio hæc Epocha est Olym-
 piadis LVIII, annus tertius. Sed neque hisce acquiescas.
 Consule quæ adnotat Scaliger ad numeros Eusebianos
 MCCCCLXXII. & MCCCCLXXI. & Olympiadum ἀναξα-
 ρου, in NH. Sed de Hipponacte complurium annorum
 heic apud Eusebium prochronismus est. Is Olympiade
 XXII collocat Hipponactem, seu periodi Iulianæ MM-
 MMXXVI. At Plinius certum esse ait Hipponactem fu-
 isse Olympiade LXIII, quæ seculo quod à nostro indi-
 catur satis responder, Vide item Scaligerianam illam
 Κυριαζωλυῶ historicam Olympiade E.

Archonte
Athena-
vum.

Thespis poeta, Alcestidem tragœdiam docens,
primus vilem certauit ob hircum.

• nro.
primo.

Olympiade LXI docuisse seu Tragœdiam primò edi-
 disse Thespin, autor est Suidas. Nostri numerus in
 Lacunam desinit. At si Suidæ fides, spatium Lacunæ non
 refragante potiùs annuente, habenda sit, ita suppleendus
 est ΗΗΙΔΔΔΔΙΙΙ CCLXXXIII. Inde prodeunt numeri quos
 adnotauimus. Certe minorem fuisse quam CCXCI li-
 quet ex Cræsi epocha; & cum nostro exacte ita con-
 uenit ἀναξαροῦ Olympiadum. Sed de hircu pro præmio
 dato & tragœdia inde dictâ, prochronismus est apud
 Eusebium annorum sane LV. Vide Numerum eius
 MCCCXXVI.

Æschilus poeta natus.
Vide infra, numerum 4223 & 4257.

Darij Hystaspis F. Persarum Regis initium.

Quæ reliqua sunt numeri, autorem scripsisse ΗΗΙΔΔΔΔΙΙΙ
 CCLIII, satis demonstrant. Sed metachronismus est qua-
 driennij, & manifestissimus error, nisi alia nostro fuerit
 annoium eius ratio quam hæctenus didicimus. Nam
 binas habemus apud Ptolomæum in quarto Magnæ
 Constructionis, eclipses lunares quarum alteri annus
 Darij XX & dies vigesimus octauus Epiphi, Nouembris
 scilicet

Anno

Periodi
Iuliane

Olympiad.

Ante
Christū.

scilicet XIX, alteri annus XXXI & dies tertius Tybi seu Aprilis XXV tribuitur. Nec aliter eius anni in Ms. quem diximus codice Reuerendissimi Archiepiscopi Cantuariensis notantur quam in vulgatis, nisi quod numerus XXXI, *τὸ ἀπὸ τοῦ καὶ τεσσαρῶν ἀπὸ τῶν ἑξήκοντα*, non numeralibus literis, exprimitur. Et consensus hic est tam exemplarium Græcorum quam versionum siue ex Græcis, siue ex Arabicis, ut ab eximio Mathematices Oxonij professore Ioanne Banbrigio, peramice motum est. Eclipsium harum altera in annum Nabonassar CCXLVI incidit, altera in CCLVII, id est in annum periodi Iulianæ MMMMCCXII altera, altera in MMMMCCXXXIII. Ergo annus Darij primus congruit periodi anno MMMMCCXCIII qui quadriennio solido nostri calculum antevertit. Vide sis Iosephum Scaligerum lib. V. de Emendatione, pag. 379. & Dionysium Petauium de Doctrina Temporum lib. X. cap. XVIII.

Archonte
Athenarum

4202

67
1

512

Cædes & fuga Pisistratarum, & eorum Tyrannidis finis; patriæ liberatoribus, Harmodio & Aristogitone.

Propè abest noster a sententia quam V. CL. Ioannes Meursius de Pisistratarum initio stabilire nititur libro de Fortuna Attica cap. X; Sed tamen abest. Vide eius rationes tum ibi, tum in Pisistrato eius cap. V. Adde Dionysij Petauij Paralipomena ad libros de Doctrina Temporum pagina 856.

4205

67
4

509

Chorum Virilium certamen primum, quo Hypodicus (aut alius nomine non ab simili dictus) Chalcidensis vicit.

Lysagor3.

Ut numerus qui in lacunam desinit aut ΗΗΔΔΔΔΠ CCXLV fuerit aut ab hisce non multum discreparit, necesse est. Inde producantur quos adnotauimus.

4217

70
4

497

Sophocles Poeta Sophillo patre natus.

Vide inferius numerum 4244.

4219

7
2

495

De Hippiâ Pisistratida nescio quid habuit heic autor.

Pythocri-
to.

Fuga eius in Sigeum non aliud videtur quam tyrannidis Pisistratarum finis quem supra indicauit.

Anno

Histaspis F. Regis Persarum excessus. Xerxis initia.

Archonte Athenarum

Periodi
Iuliane

Olympiad.

Ante
Christi.

Quæ restant ex notis numeralibus sunt ΔΠ aut ΔΠΙ. Nam utrum ex vestigijs eliciendum sit, non satis liquet. Scripsisse puto autorem ΗΗΑΔΠ. Inde natus est in Periodo Iuliana, annus ΜΜΜΜCСCXXV. In Darij excessu heic prochronismus est, ut in initijs metachronismus, si ad aliorum rationes exigas. Si alium fingamus numerum integrum ita finientem, longiùs à recepta Epocha vagabimur. Vide Iosephum Scaligerum de Emend. Temp. lib. 5. pag. 382. Ad Simonidem hunc spectat illud apud Eusebium num. MDXXX. Sed & vide eum numero MCCCLIV. & Græcè pag. 40. & infra, annum Periodi 4245.

4228

73

486

3

Æschylus annos natus XL, tragoediâ primùm vicit. Euripides poeta nascitur. Stesichorus poeta Græcia.....

Philocrate

De Æschylii victorijs, vide Scholiastem eius in Persas, Suidam, vitam eius, Gregorium Giraldum Dialog. VI. & quæ supra citauimus anno Periodi 4223. Instauratio Olympiadum aliquot, quæ ei tributæ, à nostro forsan accipienda. Sed trinis firmè Olympiadibus integris, ante nostri Epocham Æschylum agnitum fuisse notat Eusebius; quod ipsum etiam notat Olympiade plusquam integrâ recentius.

Euripidis autem natales, apud nostrum, sexennio anteuertunt annum à Diogene Laertio in vita Socratis assignatum qui est Olympiadis LXX primus seu Periodi ΜΜΜΜCСCXXIV, qui annus dicitur vulgò Xerxis transitus in Græciam, ut alter regni eius initiorum. Etiam Suidas & Thomas Magister, Olympiadum item *αναγραφη* Scaligeriana Laertij sunt sequaces. Vide porrò Giraldum Dialog. VI, & I. Meursium de Archontibus lib. II. cap. VIII. Sed Eusebio clarus habetur anno tertio Olympiadis LXXVII. Certè ad Laertij rationes ita admodum puer clarus erat. Ad nostri verò, annum agens sextumdecimum.

Stesichoros autem habet noster binos. De altero seu

Anno

Periodi
Juliane

Olympiad.

Ante
Christū

iuniore, inferiùs proximè post annum Periodi 4342.
 Natum autem scribit Stefichorum Suidas ἐν τῆς α λ
 Ολυμπιάδῃ, Olympiade XXXVII. Et ad summam tene-
 ðtatem eum peruenisse, annum scilicet LXXXV, ex Lu-
 ciani Macrobijs docemur. At si natus fuerit Olympiade
 XXXVII; ad nostri rationes, iam ad annum CXLVI
 peruenerat, ætatem eò æuo rarissimam. Atqui & mor-
 tem obiisse ait Suidas Olympiade LVI, seu annis LXX
 ante annum quo noster eum collocat. Eusebio autem
 clarus habetur Olympiade XLII, mortuus LV. Steficho-
 rus verò, poeta etiam insignis, de quo mortuo
 Phalaris tyrannus scribit tum ad filias suas tum ad
 Himeræos Epistolas XXXI, LIV, & CIII, obiit saltem
 ante Olympiadis XXXVIII annum secundum quo
 nempe ipsa Phalaridis tyrannis iuxta Eusebium finita.
 Vide etiam Phalaridis Epistolas alias. Anne igitur tres
 Stefichori? Adi etiam, si placet, Giraldum Dialog. VI.
 & Ioannem Tzetzem Chiliad. I. cap. XXV. Sed Suidæ
 etiam conuenit cum οὐαγοῦν historiarum Scaligeriana,
 quam videtis Olympiadibus AZ & NS. Geloni autem
 Sicilia tyranno cœvum fuisse Stefichorum habet Co-
 non, nostro astipulatus, apud Photium Cod. CLXXXVI,
 sect. 42. vide infra, annum periodi 4235.

Archante
Athena-
ium.

4233 74 481
4

Helleponto nauigia iungit Xerxes. Pug-
 na ad Thermopylas, & prælium ad Salam-
 inem nauale. Xerxis scilicet in Græciam tran-
 situs.

Calliade.

Hæc vulgò anno tribuuntur proximo. Alij aliter.
 Sed de ea re vide quæ Scaliger disputat lib. V. de E-
 mendatione pag. 383. & in tertio Canonum pag. 231.
 vbi etiam de die, ingeniosissimè, vt solet. Sed ex-
 actè cum nostro conueniunt Petauij rationes quas
 vide de doctrina Temporum lib. X, cap. XXIV.
 Adde eius caput XXII. libri primi & notas ad The-
 mistij orationem XII. Archon heic erat Calliades vti
 etiam ex Marmoris vestigijs liquet. Ita etiam nomi-
 natur Laertio in vita Socratis, Dionysio Halicarnassen-
 si lib. IX. Diodoro lib. XI. & Thomæ Magistro in
 vita

Anno	Periodi Euliane	Olympiad.	Ante Christū.	vita Euripidis. Sed eidem Laertio in Anaxagora Cal- lias vocatur, vti & Eusebio & D. Hieronymo ad Da- nielem cap. XI. & Olympiadum ἀναξαγορῆ.	Archonte Athenarum
4234	75 I	480		<p>Pugna ad Platæas. Insignis nempe illa, liber- tatis Græciæ fortissimè recuperatæ, Epochæ. Ignem item euomuit Ætna mons.</p> <p>Neque enim Marmore alius hic potuit esse numerus integer quam $\overline{\text{HHIII}}$ qui annum hunc indicat. Tran- situs Xerxis præcedente hanc pugnam anno suffragijs plerumque omnium collocatur. Itaque Pausaniæ cum nostro de vtroque fortè conuenit. Is enim in Eliaco- rum $\overline{\text{II}}$ pugnam hanc Olympiadi $\overline{\text{LXXV}}$ tribuit qui hic ipse annus est; ergo, vt videtur, Xerxis transitum præcedenti. Sed apud Eusebium metachronismus est quadrienni; pugna hac Olympiade $\overline{\text{LXXVI}}$ positâ.</p> <p>De Ætnæ flammis consule Philippum Cluuerium in Sicilia antiqua lib. I. cap. VIII. Sed nunc primùm montem ignem euomuisse, innuit, ni fallor, noster.</p>	Xantippe:
4235	75 2	479		<p>Gelo Dinomenis F. tyrannidem in Sicilia in- uadit.</p> <p>Sed mirum heic inter nostrum & Scriptores alios, quos inter neque consensus est, discrimen. Vide Eu- sebium numero $\overline{\text{MDXXX}}$, &, ad eundem, Scaligerum. Adde Pindari Scholiasten ad Pythionicarum $\overline{\text{I.}}$ & $\overline{\text{III.}}$ & Scaligerum ad numerum porrò Eusebianum $\overline{\text{MDXLII.}}$ item Olympiadis $\overline{\text{OB}}$ anni secundi ἀναξαγορῆ.</p>	Timosthe- ne.
4236	79 3	478		<p>Simonides nepos, Leoprepis filius, Cœus, is qui memorandi artem inuenit, ludis Athenis vicit. Pisistratarum percussoribus, libertatis scilicet patriæ vindicibus, Harmodio & Aristo- gitoni statuatæ sunt.</p> <p>In lacunam definit numerus. Sed ex eo quod Ar- chontis nominis reliquum est ... $\overline{\text{μάντϛ}}$, manifestum est fatis $\overline{\text{Αδελμάντϛ}}$, exaratum fuisse. Is proximum post Ti- mosthenem annum occupat in Fastis Atticis. Numerus igitur erat $\overline{\text{HHΔIII}}$, $\overline{\text{CCXIV}}$, qui nostros facit; aut proximè minor. De Simonide hoc, nihil, ni fallor, oc- currit in Eusebii Chronicis. Videtis supra ad an- num</p>	Adimante,

Anno Periodi Juliane	Olympiad.	Ante Christū.	num periodi 4225. & inferius ad 4245. vbi de Simo- nide auo. Nepotem autem legimus, & τῆ σαμαθῶν historica à Iosepho Scaligero edita, floruisse Olympi- ade <u>LVI</u> , anno scilicet <u>LXXX</u> aut circitèr ante nostri Epocham. Hiero Syracusis tyrannidem occupat, Geloni fratri succedens. Huic coæuus fuit Epicharmus poeta. Ergo annos duntaxat <u>VII</u> non <u>XVII</u> . regnauit Gelo; quod tamen in Eusebij Græcis &, pro rationum funda- mento, Scaligero habetur, Annus hic est Olympias <u>LXXVII</u> . Prochronismus est, in Hieronis initijs, triennij apud Eusebium; spatij item amplioris, si perocha, quæ de Hierone præcedit, fides apud eundem magis habenda. Vide eum numero <u>MDXXXVIII</u> & <u>MDXLII</u> . Pindari Scholiastes ad Pythiorum <u>III</u> , καδίστατο, inquit, ὁ Ἰέρων Βασιλεὺς καὶ τῶν Ἐδουκωσῶν ἐπέτω Ὀλυμπιάδα, τῆς ἐικοστῆς ὀχθῆς Πυθιάδῃ τῆ ἀρχαιτέρῃ Ὀλυμπιάδῃ συγχρόνῃ ἔσσης. Regnare cepit Hiero Rex Olympiade <u>LXXVI</u> , qua Py- thiadi <u>XXVIII</u> respondet. Id est anno Olympiadis <u>LXXVI</u> tertio qui ipsa est Pythias <u>XXVIII</u> , ab eo tem- pore quo agon Pythicus coronarius factus est dinume- rata; de qua re vide antè numerum Periodi <u>4132</u> . Tertij autem Olympiadum anni Pythiades sunt. Sed Pindari Scholiastis calculus, biennio tantum anteuertens, Nostri rationibus proximat. Vide supra citata ad numerum <u>4235</u> . præter ἀναγκαθῶν Olympiadum, in ΠΕ. Vestigia autem quæ in Marimone restant, Charetem sa- tis indicant Archontem qui hunc annum in Fastis At- ticis tenet. Scripsit planè noster <u>Χάρητῃ</u> . Socrates philosophus nascitur. Sophocles tra- gicus Sophilli filius tragœdiaâ primò vicit, an- nos natus <u>XXVIII</u> . De Socrate vide infra annum Periodi <u>4313</u> . At natus igitur est Sophocles Periodi anno <u>MMMMCCXVII</u> . seu Olympiadis <u>LXX</u> , quarto, vt supra notauimus. Metachronismus, de natalibus, nouennij est apud Sui- dam qui natum eum esse ait καὶ τῶν ὀγ Ὀλυμπιάδῃ seu Olympiade <u>LXXIII</u> . Quadriennij, apud vitæ eius au- torem	Archonte Athena- um. Charete. Apsephio- ne.
4242	77 I	172		
4244	77 3	470		

Anno

Periodi
Juliane

Olympiad.

Ante
Christū.

torem qui LXXI Olympiadis secundo & Philippo Archonti tribuunt. Ita etiam Olympiadum ἀναγραφὴς anonymus, quem vide item anno tertio LXXIII Olympiadis. Vide Meursium de Archontibus lib. II. cap. III. & Gregorium Giraldum. Sed hoc ipso anno id ipsum de victoria eius forte innuerat Eusebius. Nam sub eodem in Latinis; *Sophocles & Euripides*, inquit, *clari habentur*. In Græco vero Canone, anno præcedente eum quem designat noster, Σοφοκλῆς, ait, τραγῳδοποιὸς ἄριστος ἑμὲ δειξάτω, *Sophocles Tragicus poeta primum ingenij sui opera publicavit*, id est, in certamen poeticum descendit, quod tamen in Latinis Eusebij ipsa Olympiade ponitur. Vide eum numero MDXLV, & in priore parte Chronicorum Græcè pag. 44, D. Hieronymum ad Danielem cap. XI. & Scaligerum ad dictum numerum. De Archonte huius anni, vide inferius ad Periodi 4313.

Archonte
Athenarum

4245

77

4

469

Saxum cecidit in Ægos flumen. Simonides poeta mortuus est nonagenarius.

Theagenida.

De Archontis nomine non est cur dubitemus. Plane indicat quod est nominis in Marmore reliquum. Vide autem notas historicas. De Saxi casu (de cælo nempe decidisse ferebant) quadrennij est apud Eusebium Metachronismus. Prochronismus Plinio biennij. Vide eum lib. II. cap. LVIII. Sed non omninò heic doctissimo viro assentire queo, qui, ex Lysandri vita apud Plutarchum, putat eliciendum, Anaxagoram quidem casum, uti est apud Laertium, prædixisse, sed sexaginta aut circitèr post annis saxum cecidisse; eò scilicet quòd Lysandri in Athenienses victoriam, quæ tot annis postea parta est ad Ægos flumen, casum hunc portendisse tunc coniectabant nonnulli, aut eius σημεῖον, quod ait Plutarchus, fuisse; ac si casus, qui tot annis anteuertat, victoriæ signum fuisse minimè eamind coniectassent harioli. At verò ex astrorum positu, scimus, fata, quæ post multò plures annos eueniant, mitti, à futili Astrologorum gente quotidie, idque ritu veteri, prædici solere. Quod nemo nescit qui eorum ἀρίστας, ἀναρῆτας, Directiones, uti vocant, & Revolutiones tam in singularium hominum quam in urbium gentiumque

Anno

Periodi
Iuliane

Olympiad.

Ante
ChristūArchonte
athena-
tium.

thematis atque alias eiusdem farinae nugas exploravit. Etiam celeberrimum est in historia Britannica saxum, quod, non semel translatum, certissimum futuri, post complaria secula in loco quem occupauerit, regni indicium & omen habitum est; idque divulgatissimo carmine. Nihil igitur verat quin Saxum quod sub Anaxagora cecidit, victoriae quæ tot annis postea parta est, siue signum siue portentum apud coniectores, qui tam libentissimè rerum eiusmodi ansas quam vanissimè arripiunt, assimaretur. Sed porro de casu vide ibidem Plutarchum. Adi, si placet, I. Meursium de Archontibus lib. II. cap. XIV. Romæ certè lapidibus pluisse sapius, & portentum sacris nouendialibus ritu veteri lustrari solitum legimus apud Iulium Obsequentem de Prodigijs. Et eiusmodi quid de lapidibus, æuis recentioribus non vno in loco memoratur.

De Simonide auctorem locutum esse puto. Adi notas historicas pag. 90. Simonidis nomen non semel luxatum legitur apud Eusebium. Vide supra, annum periodi 4225. Sed & vide eum numero MCCCCLVII, qui Olympias est LV. id est Periodi Iulianæ MMMMCLIV. *Simonides*, inquit, *clarus habetur*; & in Græcis *Σιμωνίδης ἐγγραφέτης*. Certè circa eum ipsum annum, si nunc nonagenarius erat, natales eius collocandi. Nonne igitur pro *ἐγγραφεύς* illuc irrepsit *ἐγγραφέτης* quod tum Eusebium in annalibus quos exscripsit, tum D. Hieronymum fefellerit? Suadet sane temporis ratio. Ad eundem Simonidem etiam spectat illud, puto, quod habet Eusebius numero MCCCLXXX. Sed quod occurrit de hoc nomine apud eum MCCCLIV, pertinere ad auum ibi nequit, nedum ad nepotem. Et certè submouendum. Vide Gregorium Giraldum. Adde quod habetur in *ἀναγχαῖ* Olympiadum EB. & apud Synefium Epistolâ XLIX, ad Theotimum.

Alexander Macedonum Rex vitam finit. Succedit filius eius Perdicas.

Euthippo.

De Archonte, quem tamen Euhippum vocant, consensus aliquis est apud alios scriptores. De anno vix vllus apud veteres. Vide Eusebium, Diodorum, Scaligeri Canonum librum III. pag. 335. & Dionysium Petauium in Paralip-

4251

79
2

463

Anno	Periodi Juliana	Olympicis	Ante Christū		Archonte Athenarum
		0		pomenis ad Doctrinam Temporum pag. 849. Mar- moris autem vestigia reliqua tam patris quam filij no- mina satis indicant.	
4257		80	457	Æschilus poeta ; annum agens LXIX , mori- tur in Sicilia.	Calliā primo.
		4		De eo vide supra ad annos Periodi 4189, 4223, & 4328. Apud Suidam ætas eius annis vnde- cem minor est. In vita eius, sexennio. Adi item, præ- ter Isaacum Casaubonum de Satyrica Poesi lib. I. cap. V, & Gregorium Gyraldum, Ioannem Meursium de Archontibus lib. II. cap. XIX.	
circa 4260		81	454	Timotheus Milesius nascitur.	
		3		Vide inferius inter annos Periodi 4348. & 4352.	
*		84	442	Euripides poeta, ætatis annorum XLIII , tra- gœdiā primò vicit. Coævi ei erant Socrates & Anaxagoras .	Diphilo:
4270		1		Vide supra ad annum Periodi 4228. Hoc ipso anno Eusebius ; <i>Eusebius o traxodomois synagisero</i> , <i>Euripi- des tragediarum scriptor clarus habetur</i> , vt habet D. Hieronymus . Victoria hæc innuitur. Numeri in Marmore literæ posteriores euannere. Sed par satis est, vt credamus, ex ijs quæ de natalibus Euripidis supra habentur, scriptum fuisse ΗΙΓΔΔΔ siue CLXXX . Id fir- mat etiam lacunæ spatium. Sed & vide D. Hierony- mum ad Danilem cap. XI. At Diphilus biennio post Archon est in Fastis.	
4275		85	440	Philoxenus poeta dithyrambicus nascitur.	
		2		Vide inferius ad annum Periodi 4334.	
*		90	420	Perdiccas Macedonum Rex moritur. Succedit ei Archelaus .	Astyphilo:
4294		1		Obliterantur pleræque numerales literæ quæ Ar- chelai initium signabant. Sed ex Archontis nomine forsan deprehendendi. Is est Astyphilus , alijs item A- ristophilus dictus. Sed, cum nostro, Astyphilum cum no- minat Athenæus lib. V. Archon erat ille anno Olym- piadis XC primo qui est Periodi Iulianæ MMMMCCXCIV .	

Anno Periodi Juliane	U l t i m p l a t i	Ante Christū.	vide Diodorum, & Meursium de Archontibus lib. III. cap. VIII. Ita scripsit noster <u>HCIII</u> seu <u>CLVI</u> , si ad Archontum Fastos vulgatos eum exigas. Quos inter & eum interdum tamen discrimen est. Ergo regnavit Perdiccas annos <u>LXIII</u> , qui sunt <u>XV</u> plures quam ei tribuit Eusebius. Sed de Perdiccæ excessu & Archelai initijs immanis est apud veteres discrepantia, quorum nemini tamen adsentit noster. Certè Nicomedes Acanthius qui annos <u>XLI</u> Perdiccam regnasse scripsit propius à nostro abest. Theopompus autem regnasse eum tradidit annos <u>XXXV</u> , Anaximines <u>XL</u> , Hieronymus, vetus rerum Græcarum Scriptor, <u>XXVIII</u> , (quem secutus est Eusebius) & ut aliquis demum reperiatur consensus, Marfyas & Philochorus <u>XXIII</u> . Horum sententias exhibet Athenæus lib. V, Singularem item habet Diodorus sibi Perdiccæ excessus annum.	Archonte Arbena- rum.
4303	92 2	411	<p>Dionysius Syracusis tyrannidem occupat.</p> <p>Metachronismus est triennij apud Eusebium. Vide eum num. <u>MDCIX</u>, Diodorum, alios. Sed tamen ipsum annum, cui eius initia tyrannidis plerunque tribuuntur, obtinet Euctemon (quem habet noster) Archon in Fastis vulgatis, in quibus Theopompus est nostri anno Archon, intercedentibus Glaucippo & Diocle ante Euctemonem. Vide Epocham heic proximam.</p>	Euctemo- ne.
4305	92 4	409	<p>Euripides poeta moritur, Septuagenarius.</p> <p>Vide supra ad annum periodi 4228. & 4270. At Eusebio anno qui proxime insequitur, eodem scilicet quo ille Dionysij Siculi initia statuit, moritur Euripides. Vide sis ad eum, Scaligerum, ad numerum <u>MDCIX</u>. Archon autem anni, quo vivere desijt Euripides, Callias est alij; qui Antigene scilicet excepit & triennio tardius quam nostri rationes patiuntur magistratum iniuit, uti & Antigene biennio; si scriptoribus vulgatis credimus. Vide Diodorum & Meursij Archontas lib. III. cap. XII. Et huic anno Diocles assignatur. Quin Euctemon & Antigene archontes sunt in fastis continui, cum tamen inter Dionysij initia, archonte Euctemone, & Euripidis mortem, Antigene archonte, intercedat heic biennium intregum. Sed id rectè satis fieri</p>	Antigene.

Anno

Periodi
Julianæ

Olympicæ

Ante
Christū

Archonte
Athenarum

forſan potuit, ſeruatâ interim exactiſſimè ſucceſſione illa continua, ſi annorum embolimæorum rationem habeamus, eorumque in enneadecaeteride Metonica ad Scalige. i calculum. Etenim ſub hiſce archontibus agebatur enneadecaeteris ſecunda, cuius in annum quintum, iuxta noſtrum, cadit annus Antigenis, qui Scali- gero atque eius ſequacibus eſt embolimæus. Et ratio- nibus iſta ſubductis, Euctemonis initia ſive Hecatom- bæonis eius neomenia incidit in XII Iulij, Antigenis in eiufdem menſis redeuatis II, cuius tamen annus, utpote embolimæus, Euctemonis ſuperabat diebus ſaltem XV & ad XVI diem Iulij proximi anni protendebatur. Ita Euctemonis & Antigenis bini anni ciuiles præter duos integros annos ſolares communes, dies IV occupabant. Cum quibus etiam quatuor alij dies *ἀραγχοι* cenſendi, de quibus ſupra. Itaque quod ſub initijs euenit Eu- ctemonis, biennio ante collocandum fuerit quam id quod ſub Antigenis finem. Atque ita tempeſtas anni, ſermè ipſi dies, in vtraque epocha hinc (ſi fides calculo) indi- cari poſſint. Cæterùm, leui elementorum figuræ muta- tione vulgatis heic rationibus conſentiet ſerè noſter in vtroque archonte. Scilicet ſi in hac Epochâ legeri- mus, quod mihi non permittit marmor, ΗΑΔΔΔΙΙ, in illa verò ΗΑΔΔΔΙΙΙΙ. Sed ratio tunc intercambiſionis Sca- ligerianæ non procedit. Nam anni quibus collocantur hi archontes in factis ſunt ei vtrique communes. Sex- tus nempe & ſeptimus enneadecaeteridis. Sed de Me- tonico hoc cycho, vide porrò Dionyſium Petauium cui calculus alius eſt, alia embolimæorum diſpoſitio. Et nec Euctemonis neque Antigenis (ut noſtro collo- cantur) annus ei embolimæus eſt. Diſcrepant enim ſæ- pius Scaliger & Petauius in primæ anni Attici neome- niæ loco. Hic eam perpetuò fuiſſe quæ Solſtitio proxi- mabat aſſerit, ille eam quæ ſolſtitium proxime inſeque- batur. Atque in ea re cardo certe eſt controuerſiæ quam de calculo Artico inſtituit in Scaligerum Petau- ius. Vide Petauium lib. II. de Doctrina Temp. cap. XI, XII & XIII.

93
4307 2 407

Sophocles annorum ætatis XCI moritur. Cy- rus minor in Aſiam aſcendit.

C. II^a
primo

Quamuis diſparuerit epochæ numerus, & primum
Gg ciam

Anno
Periodi
Iuliane

Olympiada

Ante
Christi

etiã. ætatis Sophoclis elementum, tamen ex eo quod huius reliquum est, & eis quæ superius de Sophocle occurrunt, annus quem annotavimus non obscure elicitur, vide supra ad annum 4244. Epochã igitur in marmore heic erat ΗΔΔΔΔΙΙΙ seu CXLIII. At tam Euripidis quam Sophoclis mortem statuunt eodem anno, alij plerique. Vide Meursium de Archontibus, lib. III. cap. XII. Gregorium Giraldum Dialog. VI, & Olympiadum ἀναγραφῶν anno tertio nonagesimæ tertiæ. Cyri ascensum ex vestigijs illis ἀνέβ..... quod ἀνέβαιεν fortè indicat, adiecimus. Sed ἐπέτεξ. Hunc sexennio post ascendisse tam Eusebius quam Diodorus scribit, archonte Exæneto. Vide inferius ad annum periodi 4317. Sed nec ita, biennio intercedente inter hanc & eam quæ precedit epocham, Antigoni proxime succedit Callias quod tamen volunt fasti omnes. Neque heic ab intercalatione medicina est, iuxta nostri rationes; si cas rectè capimus. Atqui ita hi in fastis collocantur, ut septimum alter, alter octavum enneadæceteridis annum, i. e. est embolimæum, occupet. Et Antigoni sic annus à X Iulij ad XXVIII Iunij, Calliæ autem inde ad XVII Iulij redeuntis anni Scaligeriani extenditur. Certè sic biennium inter eorum præturis signatas Epochas locum habuerit. Adiectione autem τῶν πεντηετηῶν inruit Calliam, ut videtur, etiã nunc archoatem fuisse qui τ̄ antea anno, quo mortuus est Æschylus, archon item erat etiã tunc ὁ ἄρχων dictus. Alius enim eiusdem nominis erat eodem ævo subinde archon annuus.

Archonte
Archona-
tum.

4311 94

2

403

Telestes poeta Athenis vicit.

Mitone.

Selinuntium poetam dithyrambicum intelligit. Athenæo citatur hic sapius. Nec dubitari potest de nomine tametsi primum disparuerit in marmore elementum. Quædriennio autem post, illustris habetur apud Diodorum, lib. XIV. Ithycle scilicet archonte. Et cum ἐπισημασθέντις διασημασμένοις Timotheo Milesio, Philoxeno & Polyëido connumeratur. Vide infra ad annum periodi 4334. Telestis vitam scripsit Aristoxenus Musicus, vti memorat Apollonius in ἰσοπλά σαυμασία μ.

4313 94

4

401

Socrates Philosophus, senex septuagenarius, moritur.

Lachete.

Euse-

Anno

Periodi
Juliana

Olympiada

Ante
Christū.

Archonte
Athenarum

Eusebio Olympiadis $\overline{\text{xcv}}$ anno $\overline{\text{ii}}$ moritur Socrates. Metachronismus est biennij, aut circiter. Sed & Eusebius in Græcis nonagenarium tempore mortis fuisse ait. $\mu\acute{\omega}\nu \tau\acute{o} \kappa\acute{\alpha}\nu\epsilon\iota\omicron\nu \alpha\mu\acute{\iota}\delta\alpha\sigma\epsilon \zeta\eta\sigma\alpha\varsigma \epsilon\mu\theta$, *Hausta cicuta mortuus est nonagenarius.* Depravata fortè est illa figura numeralis ex $\overline{\text{O}}$ quod Septuaginta notat. *Quin* nates Socratis Eusebio, ipso anno tertio Olympiadis $\overline{\text{LXXVII}}$ tribuuntur. Ita mortuus est, postquam vicerat annos $\overline{\text{LXV}}$. In utroque igitur loco erratum est. Sed ad amussim fermè consentiunt noster & Apollodorus apud Laertium qui Olympiadis $\overline{\text{LXXVII}}$ anno quarto sub Aphepsione, aut Apsepsione, uti nostro vocatur, archonte natum scribit. Et tam de anno natalium expressè Olympiadum $\alpha\nu\alpha\gamma\epsilon\alpha\theta\eta$ quam de mortis, astipulatur. Vide supra annum periodi 4244. Neque omninò vllà Laertij loco, in vita Socratis, de hac re medelà opus est quam tamen attulit vir doctissimus tam Aphepsionis & Phædonis nominibus eundem, apud Scriptores, annum designantibus, quàm iteratis fortè Aphepsionis præturis, in fallor ipse, deceptus; nec tamen sine exemplo. videtis $\text{A}\nu\alpha\gamma\epsilon\alpha\theta\eta$ Olympiadem, Olympiad. $\overline{\text{O}\Delta}$ anno tertio & I. Meusum de Archontibus lib. $\overline{\text{ii}}$ cap. $\overline{\text{vii}}$ & $\overline{\text{xii}}$. Nam per totum annum $\tau\eta\varsigma \omega\pi\upsilon\tau\eta\varsigma$, quo Socratem natum aiunt, aut Aphepsion magistratum gessit, Phædon etiam, nescio quare, vocatus, aut suffectus est ei mortuo Phædon qui quod reliquum erat anni incepti implevit. Videtis fastos Atticos & Suidam. Etiam de morte adeoque de ætatis annis cum nostro satis convenit Laertio, quem consulas in vita Xenophontis ubi item dicit quod in Socratis. Laertius autem Xenophontem cum Cyro ascendisse ait proximo ante Socratis obitum anno. Certè de ijs qui $\mu\epsilon\tau\ \tau\acute{o} \kappa\acute{\alpha}\nu\epsilon\iota\omicron\nu \alpha\mu\acute{\iota}\delta\alpha\sigma\epsilon\upsilon$ scripsisse etiam heic nostrum, vix est ut omninò dubitemus. Vestigia illa..... $\kappa\acute{\alpha}\nu\epsilon\iota\omicron\nu \alpha\mu\acute{\iota}\delta\alpha\sigma\epsilon\upsilon$ satis suadent. Etiam sub hoc ipso tempore collocatur apud optimos Scriptores ipsa Cyri $\alpha\mu\acute{\iota}\delta\alpha\sigma\epsilon\upsilon$. Vide Scalligerum de Emendatione lib. $\overline{\text{v}}$ pag. 389. & supra, annum periodi 4307.

4315

95

2 399

Aristocrate.

.....
Atqui in Fastis, archontes continui sunt Laches & Aristocrates; integro nihilominus heic inter epochas

bi-

Periodi Juliane	Olympiad.	Ante Christū		Archonte Athena- rum.
			biennio putato. Neque opem fert heic Scaligeriana intecalatio, sine anni <i>epuratiōis</i> ratio. Secunda enim enneadecaeteridis Metonica annos habent hi, uti in fastis locantur, XIV & XV, quorum vterque ad Scaligeri calculum communis est. Anne igitur inter hosce alias locum obtinuit? Atqui ad nostri rationes, Lacheti annus est embolimæus, decimustertius nimirum en- neadecaeterici Cycli secundi, unde saltem res hæc salua fieri possit. Calculo autem Petauiano etiam an- nus Cycli huius XIV est embolimæus.	
.....	Dithyrambo Athenis vicit.	Pythea.
4334	I	380	Philoxenus poeta dithyrambicus, Sexagena- rius moritur. Videsis supra, ad annum periodi 4311.	
*				
4337	4	377	Anaxandrides comicus primò, <i>ut videtur</i> , vicit. Annus epochæ disparuit; sed manet archon qui Calleas est seu Callias, ut Diodoro atque alijs dicitur; quem Chabrian malè nominat Sigonius. Post Aristocratem archontem, nostro cum fastis vulgatis, de annis, exactè conuenit. Ita numerus heic erat ΗΑΙΙΙ seu CXIII, unde is quem adiecimus prodit. Optimè consentit Suidas in <i>Anaxandridis</i> . Et Anno proximo <i>εναγιστρο</i> , in Olympiadum <i>εναγιστρο</i> , archonte Cha- riandro.	Calleas.
4341	4	373	Astydamas, ludis edendis, vicit Athenis. In- gens arsit Cometes. At Fabulæ Astydamas, poeta utpote tragicus, com- missione certabat annis antea XXVI, aut circiter, ar- chonte Aristocrate. Ita tum Diodoro, lib. XIV. tum Olympiadum <i>εναγιστρο</i> legitur. De Cometa, vide No- tas Historicas.	Asticio.
4343	2	371	Pugna Leuſtrica Lacedæmoniorum & The- banorum, in qua grauissima illorum clades. Ita hæc Lacedæmoniorum cladem collocat disertè Pausanias in Arcadicis; ita alij. Anno inſequenti po- tiùs tribuit magnus Scaliger. Vide cum de Emenda-	Phraſ- clide.

Archonte Athenarum

Anno

Periodi Juliane

Olympiad.

Ante Christū.

tionē lib. v. pag. 391. Saltem Phrasiclīde in fine anni magistratum gerente, putat praelium commissum. Nam Plutarchus (quem de hac pugna vide in Pelopida & Epaminonda) contigisse ait Hippodromij mensis *πρώτη ἡμέρα*. Et Hippodromium cum Hecatombæone confert. Sed ea res satis est, si dies spectemus, incerta; de tempestate interim anni, non item. Phrasiclīdis annus, ad Scaligeri rationes Metonicas, embolimus, quintus nempe enneadecaeteridis quartæ Metonicæ, incepit II. die Iulij; finiuit eiusdem mensis XV. in anno sequente. Et cum sub id tempus, æstium scilicet Solstitium, quod Plutarchi de Hecatombæone mentio innuit, praelium commissum fuerit, atque noster annos solares ab VIII. Iulij retrò putarit (de qua re, in Apparatu diximus) secundum hæc rationes tam in finem Phrasiclīdis quam in initium conijci posset. Sed annus hic communis est Petauo, & incipit III die Iulij, Iunij XXII (aut si τῶν ἀρχῶν ἡμέρας ratio habeatur) XVIII. finitus. Vide autem proximam Epocham, qua forte ad finem eius prætura necessariò trahendum indicatur.

4344 102 370
3

Stesichorus Himeræus secundus vicit Athenis. Magalepolis in Arcadia condita est.

De Stesichoris vide supra ad annum 428. Epochæ numerus heic cum ipsius Marmoris fragmentis aliquot amplis uti & alia plura dispartuere. At si Pausania fides, ipsum qui adiectus erat numerum reuocare forsan non est difficile. Certè si nostro cum Pausania hic quemadmodum in priori Epochâ, conveniebat, res erit manifesta. Ille in Arcadicis, *Συρακίδων*, inquit, ἡ Μεγάλη πόλις ἐναυτῶ τὴ τῶ ἀπὸ καὶ μιστὴ εὐχρηστῶ ὕστερον, ἡ τὸ πάλαισμα Λακωνικόν ἐγένετο τὸ ἐν Λένκτροις, Φρασικλίδου μὲν Ἀθλήσων ἀρχόντος δεύτερου ἢ ἐπι τῆς ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος καὶ δευτέρου. Condita est Megalepolis eodem anno quo & mensibus paucis postquam eadem accepere *Leuētris Lacedæmonij*, Phrasiclīde Archonte Athenarum, secundo scilicet anno Olympiadis CII. Vide Epocham proximè superiorem. De initio Phrasiclīdis anni loqui eum non opinor nisi à nostro planè discedat. Nam si menses illi paucilli ab initijs eius

Anno

Periodi
Iulianæ

Olympiad.

Ante
Christū

putandi, tunc hæ duæ Epochæ in vnam concurrere debuissent non diuidi. Nec eisdem annorum numeros alibi omnino iterat noster præterquam semel idque sub tempus mythicum. Sed quæ ad eundem spectant numerum, sub eodem simul collocare solet. Ceterum annum hic ad Iuliani formulam intelligi opinor à Pausania quæ, eo scribente, passim in vsu; neque aliter quam si dixisset eodem anno Iuliano, à calendis scilicet Ianuarijs putato, quo prælium contigit Leuætricum Archonte nempe Phraesiclide, seu Olympiadis CII secundo, & paucis, post ipsum prælium, mensibus, conditam esse Megalepolin; id est, in annis Olympiadicis, anno post Phraesiclidem, proximo, seu Olympiadis tertio. Si ita intelligatur tunc ad finem Phraesiclidis non ad initia eius spectat ipsum prælium in nostri Epochæ; si nempe rectè Plutarchus sub Solistitium æstiuum id collocarit. Sic numerus in Marmore erat III, CVI. Sed tam Megalepolis conditum quam Pugnam Leuætricam sub Phraesiclidis anno ponit Scaliger in Olympiadum ἀναγραφῆ. Vide Petauium de Doctrina Temporum lib. X. cap. XXXI.

Arc honte
Atbe na-
rum.434⁶ ¹⁰³
I 368

Dionysius Siciliae tyrannus moritur. Dionysius filius succedit.

Nausigene

De anno hoc, cum alijs nostro conuenit. Exactè ita Eusebius; qui Olympiade CIII collocat Dionysij iunioris initia. Sed si rectè rationes nostri tenemus, plures aliquot anni Dionysio patri, quàm vulgo assignantur, tribuendi. Certissimum est tam in Græcis quam Latinis Eusebij octodecim duntaxat notari, quod ex ipso Eusebio, cui Dionysius tyrannidem inuasit sub Olympiade XCIII, satis arguitur. Triginta octo habet Helladius in Chrestomathia. Id rationibus, ex Dionysij initijs apud Eusebium sumtis proximat & à Chronologis magnis recipitur. Sed nostro sunt XLIII. Vide supra ad annum Periodi 4303. & Scaligerum ad Eusebianum numerum MDCXLIX Quæ in in lacuna huius Epochæ supersunt vestigia Alexandri nomen satis indicant. Sed nisi Alexandri Amyntæ F. Macedonum Regis mors & Ptolemæi Aloritæ successoris initia fuerint notata, ne ariolari possum quid sibi

velint.

Anno

Periodi
Juliane Olympiad.
Ante
Christi

velint. Spatium fragmenti quod euanuit non dissentit. Sed prochronismus est apud Eusebium quinquennij; apud quem Macedonum Regum etiam satis turbata sunt tempora. Sed vide Scaligeri Canonum lib. III. pag. 335.

Archonte
Athenarum

4348 IO3 366
3

Phocenses Delphis.....
Nausigenem excepit Polyzelus Archon, quem Cephisodorus, factorum consensu. Sed quid de Phocensibus & Delphis annotatum fuerit, ne conjectari quidem possum. Græca habent φακεις τὸ ἐν Δέλφοις Certè octennio post, Archonte Agathocle, οἱ φακεις καταλαβάνουσι τὸ ἐν Δέλφοις ἱερὸν diripiunt Templum Delphicum quod docent & Pausanias in Phocicis, & Olympiadis CY anni quarti ἀναγραφή. Sed Cephisodori annus in factis ei quem adijcimus respondet.

Cephisodoro.

.....
Timoheus, nonagenarius moritur.

Timotheum Milefium intellige. De eo vide pcephisma apud Boetium lib. I. de Musica, & quæ obiter de eo diximus vbi de Nomis supra egimus.

.....
Philippi Macedonis Amyntæ F. Alexandri

M. patris, initium. Obitus Artaxerxis Mnemonis Persarum Regis. Initia Ochi Artaxerxis filij.

Vide Scaligerum ad numerum Eusebium MDCLII de Mnemone. Vide eum item lib. V. de Emendatione pag. 388. & in Canonum tertio. Adi item Petauium de Doctrina Temporum lib. X, cap. XXIIX. Atqui Ochi initia & quæ cetera hic annotantur (si rectè in notis Historicis coniectauimus) cis annum Periodi 4348. loca habuisse hinc liquet.

4357 IO5 4 357

..... vicit.

Agathocle.

4359 IO6 2 355

.....

Callistrato.

4.....

.....

.....

Ad Smyrnæorum Decreta & Fœdus
ab eis & Magnetibus
percussum,

Seu ad Arundellianorum Marmorum II.

Am de Smyrnæorum & Magnetum Fœdere ad Seleuci Callinici (qui Antiochus etiam dictus est, Eusebio teste; & Poggon, uti habet Polybius libro II.) Asiæ propriè ita dictæ & Syriæ Regis maiestatem tutiùs conservandam inito, quàm de prævio atque illo quod subsequitur Decreto, altum est apud scriptores silentium. Res item sub eo gestæ icinè nimis & perfuntoriè traduntur. Ceterùm occasionem vnde consilium, quo tum in paciscendum in decernendo vsi sunt, ortum est, haud difficile forsitan fuerit elicere. Nam binæ Regis in Seleucidem (Syriæ regionem maritimam) expeditiones in Decreto prævio memorantur. Etenim *ὑπερβαλέην εἰς τὴν Σελευκίδα*, bis in eodem Decreto vsurpato *Expeditionem facere in Seleucidem* fidentèr vertimus, licet fateamur interim *τὸ ὑπερβαλέην* ea notione, pro *ἔμβαλέην* scilicet, vix reperiri. Sed reperiri tamen non dubito. Diodorus Siculus non diuerso sensu *ὑπερβαλέην εἰς τὴν Αἰθιοπία* dixit. *ἀπὸ τῶν ἀρχαίων* (inquit libro I.) *ἔχθρων ἔχε Πτολεμαίω*

τῷ φιλαδέλφῳ προσαρχουδίστῳ, *ἐκ ἑσως, πρὸς τῶν Ἑλλήνων ὑπερβαλέην εἰς Αἰθιοπία*, ἀλλ' ἐδὲ μίξει τῶν ὄρων τῆς Αἰγύπτου ἀποστρέψασαν ἕως ἀξίνα πάντα καὶ τὰ σελὶ τὰς τέσσας τέττις καὶ πνυτλῶς ἰσικίνδυνα. Τῷ ᾧ προσημείνω βασιλέως μὲθ' ἑλλητικῆς δυναμείως εἰς Αἰθιοπία ἀπὸ τοῦ στρατεύσαντος, ἰσικίνδυνον τὰ, καὶ τὴν χόρην πάντων ἀκριβέστερον ἀπὸ τῶν ἄλλων. Eadem hinc notione *ὑπερβαλέην* vltus est *quæ σὺσσωβαλέην & στρατεύειν* quæ non aliud significare voluit. Neque enim de priuatorum peregrinationibus locutum esse, sed de Imperatorum expeditionibus (vtcunque sealiter habet viri docti latina interpretatio) mihi persuasissimum est. Quia res ipsa (pericula scilicet Smyrnæorum vrbi agrisque circumiacentibus imminetia, quæ in Decreto memorantur) non modò versionis huiusmodi fauet, sed nec aliam admitti debere suadet, quàm eiusmodi in qua eductas à Rege copias intelligamus. Expeditionum verdò harum Secunda occasionem Decretis Fœderique præbuit. Atque ea, puto, erat qua bellum Ptolemæo Euergeti Ægypti Regi non magis feliciter intulit Seleucus quam ciuitatibus, quæ

quæ defecerant, primò intulerat. Vtranque ex Iuſtino ſeu Trogi Epitomes libro XXVII. potiffimùm diſcimus. A parricidio auſpicia regnicœperat Seleucus, Berenice nouercâ ſuâ, Ptolemæi Philadelphi filiâ & Euergetis Sorore, & paruulo fratri ex ea ſuſcepto, trucidatis. Daphne ſe clauſerat illa vt eadem, quâ dolo circumuenta paulo poſt erepta eſt, vitaret. Ibi obſidione cingebatur. In ſororis auxilium aduolans Euergetes ad Babylonem uſque (quod ſcribit Appianus) aſcendit; cui etiam Aſiæ ciuitates quamplures, & perpetrati ſcleris odio ductæ & crudelitatis exemplo territæ, ſe tradunt. Aduerſus has, Euergete domesticâ ſeditione reuocato, Seleucus ingentem claſſem comparat. Sed repente *veluti dijs iſtis* (quæ verba ſunt Iuſtini) *parricidium vindicantibus, orta tempeſtate claſſem naufragio arittit. Nec quicquam illi ex tanto apparatu præter nudum corpus & ſpiritum, & paucos naufragij comites reſiduos fecit. Miſera quidem res ſed optanda Seleuco fuit. Siquidem ciuitates, quæ odio eius ad Ptolemæum tranſierant, veluti dijs arbitris ſatiſfactum fuiſſet, repentina animorum mutatione in naufragij miſericordiam verſe Imperio ſe eius reſtituunt.* Atque hæc prima, ni fallor, eſt Expeditionis cuius heic mentio. Secunda ſequitur in eiufdem verbis. *Letus igitur malis ſuis & damnis ditior redditus, veluti par viribus, bellum Ptolemæo infert; ſed quaſi ad ludibrium tantùm fortuna natus eſſet, nec propter aliud opes regni recepiſſet quàm vt amitteret, victus prælio non muldò quàm poſt naufragium comitator trepidus Antiochiam conſugit.* Neque

verò coniecturæ fidem adedò minuit quod nulla Iuſtino Seleucidis heic mentio ſit. Etenim claſſe uſum eſſe Seleucum tam in Secunda quam Prima Expeditione neceſſum eſt vt credamus. Nec fieri potuit vt aliter Ptolemæum laceſſeret, niſi per Iudæam aut Arabiam, immenſis itineribus, in Ægyptum permeaſſet, quod nemo ſanus autumet. Soluiſſe autem claſſem in vtraque, ex portuoſo Seleucidis litore, quod regni clauis erat, ſuadet opportunitas loci qui tum in ciuitates quæ defecerant tum in Ægyptium copias commodiſſimè emittebat. Nec antequam ſe reſtituerant Ciuitates, aliunde emittere tutò potuiſſe Seleucum veriſimiliſſimū eſt. Id igitur quod in Decreto primo eſt *ἡ ἀποβάντων ἐς τὴν Σελευκίδα* intelligimus, pro eo quod eſt *copijs militaribus tam ad nauale quam terreſtre bellum inſtructis in Seleucidis littora tranſire.* quod ita bis ſub initijs regni ſui Seleucum feciſſe exiſtimandum eſt. In ciuitatibus autem Aſiæ quæ fidæ ei ſemper remanſerant, Smyrna fuit; vrbs utpote, quæ etiam, Romanis poſteâ ſummâ rerum potitis, conſtantiffima fuit, eoque nomine ante alias omnes liberæ Aſiæ ciuitates clariffima (quod memoratur in excerptis Polybij legationibus XXV & XXXVI) & *διατρον ἢ ἐμάδος*, Aſiæ *κόρυς* & *ἑρδύμα*, Ioniz *στράνθ*, & *γῆς ἀγαμα* Ariſtidi, & *καλλιῆν τῶν Ἰωνιῶν πόλειων* Luciano in Imaginibus dicta. In ijs verò ciuitatibus quæ maietatem Regis comitèr conſeruare deſierant, & cum Smyrnæis, vicinis nempe, bellum geſſerant, Magnesia erat; quod ex ipſis Decretis & Fœdere ſatis manifeſtò ediſcitur. Poſt ſecundam igitur Selenci expeditionem clademq; Secutam, Smyrnæorum

orum (qui à Seleucide quamvis longè diffici, Regijs tamen malis niminùm implicati erant) Ducēs, quibus nimirùm belli pacisque ius à populo permissum est, cum Magnetibus legatione egerunt, vt eorum amicitia, tum ciuium libertati tum maiestati Regiæ prouidè consuleretur. Assentit Populus Magnesijs, missis etiam legatis ad Smyrncensem populum qui totius rei fundus factus est. Sed ciuilitèr & prudentèr quicquid de alterutra Expeditione vltra dici potuit, tam in Decretis quam in Fœdere, omissum est, ne expressiori, siue inuidiosæ regij apparatus causæ, siue infelicis exitus, memoriâ, aut defectionem Ciuitatibus aut parricidium Regi obliquè exprobrari videretur. Populus autem vterque àquè liber erat ante Fœdus initum, vti etiam populus Palæmagnesijs in Decreto, quod Fœdus sequitur, memoratus. Eo scilicet modo liberos fuisse sentio quo populi, qui, cum sui Iuris sint, superioris nihilominus maiestatem comitèr conseruare tenentur ad mentem Proculi L. 7. D. de Captiuis & Postliminio. Neque alitèr τὰ πράγματα τῆ ἐπιτοῦ διατρέειν & ἀνταλλάττει τῶν πραγμάτων heic intelligo quam τὴ ἀρχὴ καὶ δωρεάν παρέειν, quo loquendi genere vtitur Polybius alijque Græci pro eo quod est Imperium & Maiestatem conseruare, aut comitèr conseruare. De Phraseo illius vi, Politici & Iuriconsulti obiter. Ipsa verò Fœderis, quod ex eorum genere est quæ inæqualia sunt, formulâ plurimùm minuitur Magnetum libertas. Et quod specie Fœdus est, reuerà eis precaria erat seruitus.

Pag. 22. στρατηγῶν γνόμην.] Etiam Psephisma Atheniensium de Legatis ad Phi-

lippum Regem mittendis qui de Pactis seruandis cum eo agerent, archonte Heropytho, apud Demosthenem oratione de Corona, τὸ βελῆς καὶ στρατηγῶν γνόμην factum est; vti illud quod ibi sequitur πολέμαρχο γνόμην, Polemarchi seu Magistratus qui bello præerat consilio. Erant autem στρατηγοί, seu Ducēs, quos & Prætores rectè dicas, atque etiam Polemarchi (huius nominis vnicus erat apud Athenienses, Magistratus ordinarius; illius; decem) in Græcis plerunque rebus publicis, viri summâ fide & prudentiâ, quibus ciuitatis Præsidium Custodiaque, atque rei militaris administratio tam pacis quam belli temporibus, veluti fermè dictatoribus, mandabatur. Disertè de huiusmodi magistratibus locutus Aristoteles, Politicorum VI capite VIII, πόλις ἢ inquit, στρατηγὸς καὶ πολέμαρχος τὸς τοίετους, id Genus Magistratus vocant Polemarchos & Strategos. De Strategis item, apud Athenienses atque eorum in legationibus ordinandis (quæ res ad Marmor nostrum spectat) munere, consulas Psephisma in Legatos aliquot, in quibus Antiphon Rhetor erat; quod habetur apud Plutarchum in Antiphontis vita. Sed vide Sigonium de Republica Atheniensium lib. IV. cap. V.

Pag. 22. Θεὸν Ἀντιόχου καὶ θεῶν Στρατονικῶν ἰδρυδαὶ παρ' ἡμῶν.] Antiochum Antiochi Soteris filium, Callinici patrem, Theon, seu Deum dictum passim apud veteres legimus. Cognomen primò sortitus est (sic Appianus in Syriacis) apud Milesios eò quod Timarchi tyrannide eos liberasset. Sed Stratonicè alibi Deam nuncupatam minimè comperio. Sed nec huius, aut illius apotheoseos vestigium vllum; quæ tamen per ἰδρυδαὶ heic innui

nui videtur. Illud autem consecrari vertimus & intelligimus pro eo quod est fanis, delubris, seu καθιδρύμασι aut statuis, ritu sacro positis, in Deorum album referri. Non dissimili forte ritu, ab eo quo Nicator relatus est ab Antiocho Sotere filio (de qua re Appianus) aut à Smyrnæis Homerus poeta, de cuius apotheosi Strabo lib. XII. & Cicero Oratione pro Archia. Idem honos habitus est ab Atheniensibus Lemni incolis, Seleuco Nicatori & Antiocho Soteri, proauo scilicet & auo Seleuci nostri, quod scribit Phylarchus apud Athenæum libro VI. De Stratonica autem hac, quæ Seleuci Nicatoris patris indulgentissimi vxor Antiocho Soteri filio, Callinici auo, qui eam efflictum deperibat, concessa est, & de Erasistrati archiætrorum principis, in amore illo tum indagando tum promouendo sagacitate, visendi sunt Plutarchus in Demetrio, Lucianus de Dea Syria, Eusebius in Chronico Græcè edito, Appianus, Suidas in Seleuco, Valerius Maximus lib. V. cap. VII. Erasistrati etiam artificium istud tangit Galenus in *περὶ τῶ ἀριστοτέλει*.

Pag. 23. Τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη. Ἐθνη, seu Gentes, pro singularium Prouinciarum incolis, seu Prouincialibus eodem iure vtentibus, heic sumitur; non pro integris populorum nationibus. Neque enim solummodo Regibus & Principibus qui vicinis populis præerant, sed etiam vrbibus & singulis prouincijs hanc gratiam suam de Asyli iure erga Smyrnæos, meritò indicari voluit Seleucus. Omnium enim illorum interfuisse eam scire nemo non videt. Eodem ipsissimo sensu τὸ ἔθνη sapius habetur apud Marcianum Heracleotem iunio-

rem illum (non τῆς ἀριστοτέλους autorem) in Periplo; quem libentius heic laudo ided quod & vrbes clariores, & τὰ ἔθνη, seu Gentes, hac notione sumtas, quæ Insulæ maiores Britannicæ seculis habuerint vetustioribus, accuratius enumerat cum fluuijs, promontorijs & insulis, idque quod sciam, solus; sed à rerum Nostratium Consecratoribus nimium neglectus. De Hibernia ἔχει, inquit, ἔθνη 15. πόλεις ἐπισήμους 16 ἀρχοτήρια ἐπίσημα πέντε, νήσους ἐπίσημους 12, habet Gentes seu Prouincias XVI, vrbes insignes XV Promontoria insignia V, Insulas insignes VI. Et de Albione, quam nunc magnam Britanniam appellant, ἔχει ἃ ἐν αὐτῇ, αἰτ, ἔθνη 17. πόλεις ἐπίσημους 18. ποταμούς ἐπίσημους 16 ἀρχοτήρια ἐπίσημα 17. χειρόνησον ἐπίσημον ἓνα, κελύπυς ἐπίσημους 1 λιμένας ἐπίσημους 7. Continet in se Gentes, seu Prouincias XXXIII, vrbes insignes LIX, fluuios insignes XL, Promontoria insignia IV, peninsulam insignem vnam (suis insignes V, Portus insignes III. Ptolemæo recentior est hic Marcianus. Nam eum citat, Sed verò cum hisce numeris compara Ptolemæi Chorographiam Britanniarum.

Ἐπεὶ δὲ Στρατονικὴ ⊗ Ἀφροδίτης.] Aphrodite seu Venus Stratonicis, præterquam Tacito, veterum nemini memoratur. Dictum autem à Stratonice puto, non aliter atque Æneis ab Æneâ appellata est Venus cui extruxerunt Troiani Italiam petentes fana bina. Propè Leucadem alterum; alterum apud Aëtium; quod memorat Dionysius Halicarnassensis lib. I. Nam rarissima sunt exempla quæ Deos Deasue à personis alijs quàm maioribus suis denominatos exhibent, licet quæ à locis,

sunt passim obuia. Et satis obuij sunt etiam noui Dij, ex adulatione spurcissima nati, qui prisca cognomines, vt Pythonice Venus, Themaso Hercules, Iulia Iuno & quæ sunt eiusmodi. Videtis Casauboni Animaduers. in Athenæum lib. VII. cap. XIV. Huius autem generis si hæc nostra fuisset, Stratonice Venus, non Stratonice, quæ tantum denominatum est, dicta fuisset. Neque aliam opinor fuisse hanc Venerem quàm ipsissimam Deam Syriam, Assyriam seu Hieropolitanam, quam à Stratonice longè ante alia numina cultam satis ostendit Lucianus vbi illam per iusomnium, dum adhuc Nicatori cohabitaret, monitam, Hierapolim se contulisse narrat, templum Deæ instaurâsse & per triennium operi assidue, cum Combabo itineris comite, incubuisse. Smyrnæi autem, vt siue Stratonice ipsam siue maritos, siue filium, siue nepotem, siue hosce omnes simul demerentur, templo etiam eidem Deæ sacro, à Stratonice eam non immeritò denominabant; obtento forsàn interea (quod in rebus huiusmodi fieri solitum) oraculi imperio vti etiam Romæ trecentis aut circiter annis postea ostendebant, quod ex Tacito mox ostenditur. Neque omnino obstat quod apud Lucianum non Aphrodite sed Ἡρῆ & Ἡρῆ Ἀσσυρία seu Assyria Iuno numen Hieropolitanum indigetetur. Nam, vt prætermittam notissimam illam Numinum apud Gentium Theologos confusionem, qua eis quæ vnus saltem sexus sunt, vnitas etiam diuinitatis plerunquæ tribuitur; Hierapolitana Dea non minùs Aphrodite quam Iuno nominanda erat, imò potius sanè Aphrodite, quod etiam benè norunt Smyrnæi indigitamentum eius ad

amissim proculdubiò ab hierophantis antea edocti quàm nomen sacratum evulgarent. Vt enim Iunonis Græcorum speciem præ se maximè ferebat, aliarumque quamplurimum Dearum quidpiam habebat; cæsto etiam seu adumbrandi amoris illecebras tunicâ (nam tunica cæsto erat, non cingulum; quod optimè docet Nicolaus Rigaltius in Notis ad Onofandrum) induta sedebat. Indumentum autem illud proprium erat (quod ait etiam ipse Lucianus) duntaxat Vranæ quæ ipsissima Aphrodite seu Venus est. Κεσθον, inquit, ἔχει τὸ μίτω τὴν Οὐρανίην κομίζουσι. Atque disertè Plutarchus Hieropolitanam, tam Aphroditem quam Iunonem, seu Ἡρῆν dictam scribit in vita Crassi. Quin Ptolemæus Deam Orientalibus quibuscunque nominibus vocitatum, Aphroditem fuisse ait in secundo Tetra Bibli. Hoc autem nomen atque eiusmodi alia Græcorum vocabula Assyrijs planè peregrina erant. Ijs verò Vraniam hanc Μύληθα, seu Μύλητα dictam esse testes sunt Herodotus in Clio & Hesychius. Μύληθα autem Γενέτιζαν, seu Genetricem denotat Syris, vt Ἀλίθα pro eodem numine Arabibus etiam, apud Herodotum loco citato, vsurpatum. Ita omnia in Venerem conueniunt. Sed de Orientalium Venere, nos plura, in secundo Syntagmate de Dijs Syris.

Pag. 23. Ἀσσυρον εἶναι.] Ius igitur Assyli, quo fruebatur Veneris Stratonicidis sanum, magis Callinici Regis beneficium erat quam ex oraculo Apollinis natum. Hoc tamen solummodò vt iuris sui argumento vsi sunt Romæ, sub Tiberio Imperatore, Smyrnæorum Legati in certamine illo de Græcarum vrbium Asylis. Nam vbi, ex Decreto

Senatus, ciuitatum quæ in eo certamine & iura sua & Legatos miserant, alia Regum qui, ante vim Romanam, valuerant, sancita, ad Asyla sua firmanda, ediderunt, alia autem, quod scribit Tacitus Annalium tertio, obscuris duntaxat ob vetustatem initijs nitabantur; in his Smyrnæos ponit, utpote qui oraculum *Apollinis cuius Imperio Stratonicidi Veneri Templum dicauerant* (quæ eius verba sunt) prætexuere. Obscura scilicet numinis iussa magis quam expressissima hominum sancita, periclitanti causæ patrocinari satis imprudentè existimabant. Sed cautiùs postea egit Polemon Sophista iuris peritissimus. Nam renascente, *ὡς τῶν ἐν τῇ Σμύρνη γαῶν καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς δικταῶν* seu *de fanis Smyræorum* (quorum is Syndicus erat) *fanorumque iribus controversiâ*; orationi illius posthumæ in iudicio solum lectæ tanta argumentorum vis inerat, ut secundum Smyrnæos decerneret Imperator Antoninus, ut scribit in Polemonis vita Philostratus. Vix dubitare possum quin Asyli huius iura in iudicium tuuc reuocata fuerint & regia sancita (quorum in hoc Decreto mentio est) præ futili superstitione sub Tiberio neglecta, in legitimas probationes à sophista ritè adhiberentur.

Pag. 23. *καὶ τῆμ πόλις ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἀσύλων* Ita non solum Fanum sed & Vrbs tota & Deæ sanctitatis particeps & confugij locus erat. E Fano scilicet nemo in ius erat vocandus, nedum rapiendus; ex Vrbe, nemo qui vicinis damnus iniuriæ intulerat, in dedicationem repetendus. Sic *ἀσύλος* ius in utroque intelligo. Tempa autem aliquot Asyla, Lucos item, Aras, Statuas, apud

veteres non rarè habemus. Sed urbem totam asyli iure potitam esse, alibi quam apud Iudæos (quibus in hac re casus erat tantum singularis, fortuiti scilicet homicidij) rarissimum est in scriptis veterum. Sed in Titi numismatis habetur ΠΑΡΑΙΤΩΝΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΤ; & in Domitiani ΑΔΜΕΔΕΡΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΤ. Thapsacenorum Ciuitati idem tribuitur in Traiani; Gabalitarum in Elagabali nummis. Et alia sunt eiusmodi. Nonnullis verò ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΤ reperitur. Ita dicitur Cæsarea in Septimij Getæ nummis. Ita alia aliquot. Etiam Senatus Smyrnensis in Augusti aliquot *ἱερὰ σύγκλητο καὶ ἐλεύθερα* vocatur. Sed de Persicæ Hierocæstariensium Dianæ Templo & duobus milibus passuum tributa inuiolabilis perfugij sanctitate, vide Tacitum annalium tertio. Quin incolæ totius insulæ quæ sparsis circa Britanniam & olim desertis proximabat, *ἱερὰς πάντας καὶ ἀσύλους* à Britannis habitos ait; Demetrius perlustratū sub Hadriano Imperatore missus, apud Plutarchum libro de Defectu oraculorum. Et, uti Proclus locum Plutarchi intelligit in primo libro ad Platonis Timæum, insula ipsa cum fuerit sacra, erat *διὰ τὸ ἀσύλο ἀνεμίση ὡς τῶν κρατίστων* ideo etiam à principibus, ut *asylum habitum*. Samothracia item insula, *Sacra erat* & *augusti tota atque inuiolati Soli*, quod legimus apud Liuium Decad. V. lib. V. Unde erat, quod Perseus vltimus Macedoniæ Rex, à Paulo Æmilio victus, inuiolatus extitit, uti etiam Plutarchus memorat in Æmilio. Ceterum licentia, quæ in prætexendo per vrbes Græcæ (in quibus

Smyrna) Asyli iure nimium crebuerat, sub Tiberio Senatusconsultis coercita est, & modus præscriptus. *Facta*, inquit Tacitus, *Senatus consulta, quis multo cum honore, modus tamen præscribatur; inssique ipsis in templis sacere aras sacrandam ad memoriam, non specie religionis in ambitionem delaberentur.* Modus personarum qualitati, locorum spatio, temporis fortè datus. Ita Asylosum iura per has Ciuitates tantum innouata erant, minimè autem omnia quæ vsquam erant abolita, quod satis inconsideratè (vt rectè notat Lipsius) Suetonio elapsum est in Tiberio cap. XXXVII. Et frustra nimis facit Petrus Gambacurta qui Taciti verba Suetonio non aduersari contendit. Videtis eum de Immunitate Ecclesiarum lib. I. cap. XVII. Gentium autem *Fana*, seu templa, nonnulla tantum asylo fuisse; vnde Lilius libro XXXV. sanum lucumque Apollinis Delij ea dicit fuisse religione & eo iure sanctum, quo sunt templa quæ asylo Græci vocant. Videtis Strabonem de Neptuni Asylo in Calabria lib. VIII. Templum item Mecanum, in Alcorano, Asylum est; quod legitur Azoara I. Sed Christianorum in vniuersum omnia, post aduultum fere Christianismum, templa confugis salutem præstabant. Et maiestatis crimen erat eos abducere, etiam verbentibus, tonsurâ, & deportatione luentum. Vide Titulos de His qui ad Ecclesias confugiunt in vtroque Codice, & de Crimine sacrilegij in Iustiniano; sanctionem item Theodosij & Valentiani Concilio Ephesino subiunctam. Consule etiam Petri Ærodiij Rerum Iudicatarum lib. I. tit. IX. Atqui præter iuris tum Ciuilis tum Sacri vtriusque

Imperij commentarios & varios singularium Gentium mores quibus & firmatum sapius est & mutatum Asylosum in Ecclesijs ius, consulenda est Constitutio nupera Gregorij XIV. Pontificis Romani qua modus etiam huic iuri præscriptus est. Reperitur apud Laertium Cherubinum in Bullarj tomo II. pag. 694. Quin ea editis Prosperi Farinacij & Petri Gambacurtæ interpretamentis illustratur. Vide item Petri Sarpi de Iura Asylosum librum singularem. Nec verò omninò ingratum forsân fuerit si de singulari Asylo iure, quo etiam in vniuersis suis ædibus gaudebat olim tam Templariorum, dum sterere, sodalitiu, quam Hospitaliariorum, decisionem Anglicanam, eamque non contemnendam, ex vetusto rerum Hospitaliariorum Codice Ms. heic obiter adiecero. Maximè cum in Commentarijs iuris nostri vix reperiat id genus decisionum vestigium aliquod; sed decisio eiusmodi integra omninò nullibi. Anno Henrici quarti Angliæ Regis decimo, qui vulgaris est Christi 1446, mense Julio, sedentibus pro tribunali Wintoniæ Guilielmo *Hankesford* & Guilielmo *Skrene*, iudicibus nempe ad reos, iuxta patrium ritum, custodiâ liberandos diplomate principali constitutis, accusatus est furti Iohannes *Goze*, qui se minimè iudicio sistendum esse excipit, sed planè eximendum eò scilicet quod à domo quadam vi abreptus fuisset, quæ Hospitaliariorum vtpote possessio, iure Asylo potiebatur vti & eorundem cetera; Siue quod ipse (vt ipsissimâ iuris nostri formulâ, vtcunque barbarâ, vtar) *pro feloniam prædictam fugit ad quandam domum Prioris & fratrum Hospitalis*

S. Iohannis Ierusalem in Anglia in *Barghton* vocatam *Spittlehouse* quæ quidem domus privilegiata existit, sicut cetera domus eiusdem privilegiata existant, petendo in eadem domo privilegium hospitalis prædicti. Et dicit quod ipse ab eadem domo per Constabularios ville prædictæ & alios amulos suos manu forti contra voluntatem suam extractus fuit, & petit quod ipse ad domum prædictam restituatur. Adest etiam Hospitaliariorum Procurator qui domum eam fuisse asserit olim Templariorum, & Privilegia Templarijs ab Innocentio ..., Hospitalarijs ab Urbano III, indulta exhibet, ne quis in illos, qui ad domos eorundem fratrum pro salute sua confugiunt vel in res eorum infra ambitum domorum ipsarum, manus iniiciat violentas. Ijs, qui contra fecerint, anathemate feriendos, appellatione omni cessante. Quin privilegio eodem perpetuo à tempore primæ concessionis, tum Templarios tum Hospitalarios (ad quos etiam, extincto sub Clemente V, Pontifice Romano, Templariorum sodalities, pleraque eorum bona, principum consensu, applicata sunt) ita usus esse, ut si quis criminis cuiuscunque, Felonia dicti, reus ad eorum domum quamcunque confugeret non minus iniunctam ibi pacem sortiretur, quam si ad sanctam Ecclesiam confugisset. Clementis Bulla de applicandis Templariorum bonis habetur in Laertij Cherubini Bullario, tomo I, pag. 149. Ut autem de veritate, ad ritum partium, constaret, evocant è vicinia indices duodecim viros, qui, iuramentis præstitis, de privilegij usu pronuntiarent. Hi dicunt super

mus vocata *Spittlehouse*, nuper fuit in possessione Prædictorum religiosorum virorum fratrum Militia Templi & modo in possessione prædictorum nunc Prioris & Fratrum prædicti Hospitalis S. Iohannis Ierusalem in Anglia existit. Et quod prædictus Iohannes Coze fugit usque eandem vocatam *Spittlehouse* pro Felonia prædicta & petijt ibidem privilegium prædicti Hospitalis S. Iohannis Ierusalem in Anglia & in eadem domo extitit quousque ab eadem domo contra voluntatem suam, per quosdam amulos suos manu forti extractus fuit prout idem Iohannes Coze superius allegavit. Et ulterius dicunt super Sacramentum suum quod tam prædicti nunc Prior & Fratres Hospitalis prædicti necnon omnes prædecessores sui Priores & Fratres Hospitalis illius temporibus suis huiusmodi privilegium à tempore concessionis eiusdem habuerunt & semper hucusque continuerunt, videlicet quod quilibet homo sine femina ad aliquam domum tam prædictorum fratrum Militia Templi tempore suo quam prædictorum nunc Prioris & fratrum Hospitalis prædicti ac prædecessorum suorum Priorum & Fratrum Hospitalis illius temporibus suis pro aliqua Felonia, pro salute sua fugiens habuit in eadem domo ad quam sic fugit & in qualibet domo domorum prædictarum haberet huiusmodi privilegium & libertatem, prout in Sacrosancta Ecclesia tunc temporis pro eodem delicto existeret; prout *Willielmus de Wakefield* (is Hospitaliariorum Procurator fuit) pro prædictis Priore & Fratribus Hospitalis prædicti superius allegavit. Et ulterius dicunt quod licet aliquis pro salute sua

ad aliquam domum domorum predictarum pro aliqua feloniam in forma predicta fugiens ab eadem domo extractus fuisset, ipse semper occasione privilegii predicti ad huiusmodi domum a toto tempore predicto restitutus fuit. De restitutione dubitant Iudices, unde causa ampliata est etiam in æstivam anni proximi sessionem. Quia, postquam interea à procuratoribus regis privilegium impugnatum est, & alterutrinque disceptatum, & res, à ceteris etiam qui iudicijs præerant, maturè est perpensa, secundum reum, Asyli nomine, fertur Sententia. Neque hæc sane indigna quæ, formulâ forensi, interferatur. *Auditus & plenius intellectus tam Recordo predicto quam diversis & non modicis legis peritorum rationibus pro Domino Rege in hac parte factis ac habito prius inde auisamento tam Iustitiariorum Domini Regis in utroque Banco, quam servientium Domini Regis ad legem, necnon aliorum peritorum de eiusdem Domini Regis consilio per Praefatos Willielmum Hankedord, & Willielmum Skrene, pro iure Domini Regis in hac parte salvando ad hoc requisitorum, videtur Iustitiariis hic quod predictus nunc Prior & Fratres Hospitalis predicti huiusmodi privilegium, prout ex parte sua in forma predicta allegatum extitit, habere debeant. Ideo consideratum est quod predictus Iohannes Goze, ad predictam domum predicti Prioris Sancti Iohannis Ierusalem in Anglia vocatam Spittlehouse in Burghen, ad quam idem Iohannes Goze pro feloniam predicta fugit petendo ibidem privilegium Hospitalis predicti & extra quam idem, Iohannes Goze postmodum per Consta-*

bularios Villa predicta & alios annulos suos manu forti contra voluntatem suam in forma predicta extractus fuit, restituatur. Et Restituitur per Vicecomitem Comitatus predicti. Acusationis, Exceptionis, Ampliationis, & Sententiæ formulam integram olim exscriptimus ex vetusto, quem diximus, Codice qui locupletissimus est rerum ad Hospitalarios spectantium Thesaurus. Sed sub Henrico, Angliæ Rege, VIII, legibus in ordinum Comitijs latis antiquata sunt huiusmodi Asylorum iura; & plane apud nos evanuerunt.

Pag. 24. *Αγαθὴ τύχη ἰδοχθου*] benè ominandi causâ *ἀγαθὴ τύχη* & sermocinationibus Græcorum adhiberi & inscriptionibus præfigi solitum esse notissimum est. Haud aliâ notione quam quod *bonum felix faustumque sit, fors fuit & quæ sunt eiusmodi Romanis in usu erant. In utroque Decreto heic reperitur & ad extremum Fœderis. Sed non ita multa sunt exempla huiusmodi, in Decretis aut Fœderibus, usus. Vide Annuas Atheniensium & Lacedæmoniorum inducias apud Thucydidem lib. IV. Ex τύχη ἀγαθὴ τῆ τῶν Ἀθωναίων* pactæ sunt. Laconum item Decretum, non dissimili auspicio fit, de Epictetæ Græci filiz legato, apud Ianum Gruterum in Inscriptionibus pag. 217. Etiam pro eo quod est Romanis quod *felix faustumque sit* expressè substituunt Græci *Αγαθὴ τύχη* vti habetur apud Appianum lib. IV. de bello Ciuili. Id *καλὸς ἔστω* est Hellenisticis Maccubæorum primo cap. VIII. 23. Et Donatus ad Terentij Hecyram fors fuit usurpari ait, pro bona fortuna sit unde etiam nos, cum bona fortuna, verbum verbo reddentes heic vertimus.

Pro eodem præfigebant etiam edictis Romani *Bonum factum*, quod videre est (vt testimonia id genus cetera, quæ satis obuia sunt, prætermittam) in reciproco illo mathematicorum edicto de Vitellij nece apud Suetonium cap. XIV. Vbi tamen non solum edictorum formulam eos irrisisse puto, sed etiam siue artis suæ, cuius item amantior erat imperator, vocabulis ritè seruatis ipsis (si Græcè scribebant, quod est satis simile veri) siue intellectis & indicatis (si Latine) homonymiâ acrius eum sugillasse. *Bonum factum* (ita latine, ad formulam edicti, noctu ludebant mathematici, postquam eiusmodi formulâ interdium eos Italia intra Kalendas Octobris excedere iusserat) *ne Vitellius Germanicus intra Kalendas Octobris usquam esset*, quod græcè sonasset *Αγαθὴ πύχη*. Βίτημι ⊕ ὁ Γερμανικὸς ἐπίς τῶν καλῶν τῶν τῶν Ὀκτωβρίων ἀπαλλαγῆς) τῶν βί. Homonymia duplex fuisse videtur; tum in eo quod tam sensu indicatio quam optatio intelligi posset τὸ Αγαθὴ πύχη, tum quia *Fortuna bona* seu *Αγαθὴ πύχη*, aut *bonum factum* idem inuens, tam ex artis ritu quam ex edicti formula, petenda erat. Etenim Fortunam, quæ in tota ratione mortalium sola vtranque, vt ait ille, paginam facere existimabatur, siue *Αγαθὴ* & bonam siue *καλὴ*, *φάλη* aut malam nominabant mathematici, prout syderum in thematis genethliacis positura & τῶν κλήρων τῆς πύχης seu sortis *Fortune* habitudo prædictionis argumenta subministrabant. Neque id solum in hominum sed & urbium & imperiorum thematis obtinebat. Aut igitur infelicem exitum, *ἀγαθὴς πύχης bona fortune* seu *Boni facti* (quod idem est) nomine Imperatori cu-

ius ex themate malam fortunam seu exitium compererant, ironiâ innuebant; aut consulto simul urbis seu Imperij Romani themate (vti artis illius præceptis oportet) Bonam ex tyranni nece Fortunam imperio, solennibus edicti vocabulis, quæ, eodem sono fere, non dissimili sensu, Astrologiæ propria erant, vsi edicebant. Non sum nescius interim τὰ ἐπικτῆτα seu res externas plerunque à magistris, Sorti Fortune tributas esse. Sed, cum multiplex fuerit eiusdem Sortis significatio; in vitæ etiam datoribus seu aphetis, teste ipso Ptolemæo, primarium obtinet locum. Vnde prout siue à locis siue à stellis anæreticis seu interficientibus læditur, mortis genus ostendere putatur. Vide, si placet Hermetem in Carpo, Aphorismo LXXVIII. Et Vettius Valens Antiochenus, Astrologus vetustus, necdum typis editus, Sortem Fortune, quam *Κυρίαν τῶν σωματιῶν* appellat, Lunam, Sortem verò Dæmonis seu Genij Solem (qui eidem Vettio *νῆς καὶ δαίμων κοσμητικὸς ἐσθέρων*) denotare ait. Huic igitur τὰ σωματικὰ siue res agendas seu athla (vti vocat Manilius) tribuit; illi τὰ σωματικὰ siue quæ ad corpus spectant; nimirum Sanitatem, Morbos, Pulchritudinem, Necem & quæ sunt id generis alia. Ita scilicet τῶν Ἀστρολογίων siue Floridorum libro IV. Vbi *περὶ διαρρέσεως χρόνων ἐμπεράτων καὶ ἀπεράτων* agit iuxta stellarum errantium periodos & ἀρῆσεις seu in tempora missiones, quas vulgus hodiè astrologorum *prorogationes* vocat. Adijcit insuper ibidem caput *περὶ χρόνων διαρρέσεως ἐπὶ κλήρω τῆς πύχης καὶ δαίμων*, siue de rebus Sortibus Fortune & Genij assignatis. *Ἐπὶ γὰρ ἔγ*, inquit, *σωματικὸς χρόνος ζήτησθαι, οἷον κλημακτικῶς καὶ ἀδενείας ἢ ἀμαγμοῦς*

μαγµαὺς πλάσεις, οὖν, πάθῃ καὶ ὅσα ποτὶ
 ἂν ἦκει τῶ σώματι περὶ ῥώσεως, τέρψεως, ἡ-
 ἀθυρίας, κληροῦνης, ἐπαρεσβίσεως, ἀπὸ τῆ κλήρου
 τῆς πύχης δευτεβάλλου (ζωδιακῶς. Καὶ ἔαν
 καταλήξῃ ὁ χρόνος, λογιζόμεθα τὸ ζῶδιον
 καὶ τὸ ἐπὶ τὸν ἀστέρων, ἢ μαρτυροῦντας, πῶς
 χαμαῖ (ζῶς) ἄρῃς τὸν καθολικὸν οἰκοδοµοῦντα
 τῶν ἀρετικῶν χρόνων, καὶ πῶς ἐστὶν ἐπιση-
 ῦναι οἱ χρόνοι καὶ ἢ κλήρον εἶσιν ἢ ἔκκε-
 ῦναι. Ideoq; Ἀγαθὴν πύχην & Ἀγαθὸν δαι-
 µονα velut Deos contubernales habe-
 mus apud veteres. Vide Arifididis orati-
 onem sacram primam. Et Poema sic
 inchoavit Diagoras ille atheos, sed an-
 tequam Deos esse negasset, Κατὰ δαίµο-
 να καὶ πύχην πάντα τελεῖ. *A Damonis*
seu Genio & Fortuna sunt omnia;
 quod memorat Sextus Empiricus ad-
 uersus Mathematicos lib. VII. Et Za-
 ρουδά Ζαφράδι seu Zoroastri, id est Ma-
 gorum scholis, *Fortuna* dicta est adco-
 que τῶν πάντων ἀρχηγός, vti habet The-
 odoros Mopiuetiæ libro περὶ τῆς ἐν
 Περσίῃ μαγικῆς apud Photium codice
 LXXXI. Obiēt autem alia quæ apud
 Vettium nostrum habet Necepsō, qui
 Ægypti Rex ante annos Mmccc. scrip-
 sit, de Sorte Fortunæ subiungimus. Ne-
 que gratiam nos inde non inuituros pu-
 tamus non solum cum ijs qui diuina-
 tricem illam artem frustra nimis vendi-
 tant, sed etiam cum illis qui sobriè
 philosophantes & reuerentèr p̄sca in-
 dagando artium qualiumcunque siue
 deperditarum siue fugientium vestigia
 fatagunt. Vettius, Floridorum primo,
 ad Felicitatem seu Infelicitatem nati
 dignoscendam, locum eius esse ait ἀνα-
 χαρίτων καὶ δυναστικόν. Et, vt sententiam
 firmet, Necepsōnis Regis librum XIII
 citat. Ita, inquit, καὶ ὁ βασιλεὺς διαρχο-
 ῦναι ἔρ τῆ. II βίβλω μυσικῶς ἐδήλωσεν ἀ-

γων, ἐπισηµάνων δειξάντων τοῖς ἡµετέροις ἡµοίοντες
 (lege ἡµοίοντες) Ζαφῶς ἀειδµοῖν ἀπὸ Θ δὴ
 Σελυῶν· πάλιν ἢ ἀφορῶν (depravatum
 esse puto ex ἀφ' ἀεσοῦντος, qui abbreviati-
 te figura ex literis duabus primis &
 π interdum adiecta, conscribi solitus
 est; nisi ἀφ' ὁρῶν pro eodem illum vsu-
 pāsse malles) ἰσότητα τῶσιν καὶ ἢ ἀπο-
 λυτὰ τόπον ζωροῦν ἐπιθῶ τέτταρον ἀστέρων
 καὶ πῶς ἢ πῶς ἐπὶ τῶσιν ἀρῶσιν· τάτι □
 ἢ Δ πωτάτασιν ὡς κατησῆρῃ. Ἐκ γὰρ ἢ
 ἢ ἢ τῶσιν συγγνώσως ἀφῶδιλον κρίνειν ἢ
 ἡµοίονταν τὰ περὶ γράµµατα. Atque eodem
 inodo, ait, Petosiris locum explicat in
 Definitionibus siue ἐν τοῖς ὅροις. Ομοίως
 ἢ καὶ, inquit, ὁ Πετῶσιπεις ἐν τοῖς ὅροις ἐδή-
 λωσεν ἢ τόπον. Extremo item libro tam
 ex Petosiride quam ex Necepsone ea-
 dem iterat. Et libro III. caput habet de
 Sorte Fortunæ, eiusque in Natorum vi-
 τæ spatium imperio & legibus. Res ip-
 sa satis futilis est iugatoria. Sed
 quoniam ex eodem Necepsōnis libro
 etiam desumuntur quæ de ea tradit,
 ideoq; vetustiora sunt quam quæ alibi
 omninò legimus de Fortunæ Sortis a-
 pud Astrologos interpretatione & satis
 à vulgi Scriptorum sententijs diuer-
 sa, etiam totum caput adijcere vi-
 sum est, quod nec bonarum literarum
 studiosis iniucundum fore credimus, cer-
 te Astrologiæ magistellis pergratum.
 Lemma huiusmodi est. Περὶ κλήρου πύ-
 χης εἰς ἢ περὶ ζωῆς τόπον μεδ' ἑποδίζµα-
 τῶ, ἐν ἢ καὶ τὰ ἐλάχιστα ἐπὶ ἢ ἀστέρων. Εὐεσεν
 ἢ, (inquit Vettius ille Valens) καὶ ταύ-
 τῶν πῶν ἀρεσῶν περὶ χρόνων ζωῆς, ἐσθ' ἢ
 ἢ ἀρχαίον ἀναπνευγµῶν πικρίων. Αὐ-
 τῶς ἢ διὰ πύχης ἀναζητήσεως δεικνύειν καὶ ὁ ὁ-
 µαι μάλλον τοῖς πλείοσι ἀρέσκειν. Ἐν γὰρ τῆ
 II βίβλω ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ περὶ τῶν καὶ
 τῶς ἢ ζωῶν διατάξεις, κλήρου πύχης
 ἐπὶ τῶν

tis, comexos. Ita Sors Fortunæ rota plerunque denotatur. Quæ tamen omnia inartificialitèr à Librarijs solent formari. Tantum abest vt in hisce figuris, mysterij quidpiam latere sentiamus cum ijs qui nescio quos abditos naturæ sensus inde expiscari se frustra (ne quid grauius dicam) credidere. Solenne erat Græcis etiam vocabula alia sæpius occurrentia eiusmodi figuris abbreviare, vti in descriptis etiam videre est; vbi ☿ *δαίμων* est, (cuius Partem habent seu Sortem cum alijs pluribus, præter Fortunæ, Astrologi) ☿ & ☿ *ἀρόσκοπος*, ☿ *ἐλάμνα*, Etiam ☉ quod solem vulgo indicat, Circulus est apud Vettium sæpius. Id genus habet compluria. At demùm perpendant hæc & committant Ptolemæi caput *περὶ τῆς κλήρης τῆς τύχης* in Tetrabiboli tertio, Astrologorum filij. Ita intelligent etiam quis ὁ *συγγραφεὺς* fuerit quem ibi memorat Ptolemæus, Necepsō planè est *συγγραφεὺς* ille, ita propter excellentiam dictus, vti ὁ *βασιλεὺς ἐναρχόμενος* & ὁ *βασιλεὺς* & ὁ *πалаίος*, & interdum ὁ *συγγραφεὺς* etiam à Vettio nominatur. Citat item Vettius Timæum, Abramum, Hermippum, Orionem, Critodemum, Astrologos, quorum plerique apud Firmicum item reperiuntur. Ideò autem Necepsō *ἐναρχόμενος* dictus est, ni fallor, quia primus fuisse creditus est, qui astrologiæ præcepta scriptis tradiderit. Quin is simul & Petosiris eadem causâ simplici τῶν *πалаίων* nomine nonnunquam appellantur. Videtis exegesium veterem quæ Proclo tribuitur in caput quod diximus Ptolemæi. Scio ἀγαθὴν τύχην diuersam Astrologos obtinere notionem. Nam domum schematis cœlestis quintam ita antiquitùs vocabant vt

in Sexti Empirici quarto, Iulij Firmici lib. II. cap. XIX, alibi item, legimus. Sed cum ea notione nihil huic loco est. Atqui Hefychius; *Ἀγαθὴ τύχη ἢ Νέμοσις καὶ ἢ Θέμις.*

Pag. 24. *Ἐπιτήνιοι τῆς Ἑλλάδος*] Antistites nimirum qui τὰ *ἐπιμήνια*, id est, *sacra Menstrua* siue pro tota vrbe siue pro Senatu peragi solita faciebant. Idque nouilunijs. De sacris eiusmodi apud Græcos fusiùs, ex autoritate veterum, Ioannes Meursius in Græciæ Feriatæ lib. V. in *Νεμῶναια*. Ibi etiam de Epimeniorum nomine & functione in sacris illis. Doctissimi viri notis adijcio, ad ea, mense nimirum redeunte semper celebrata, epulas menstruales, Plauto ita vocatas, spectare. Ergasilus parafitus in Capteiujs.

Dico vnum ridiculum dictum, de dictis melioribus

Quibus solebam menstruales epulas ante adipiscier;

Nemo ridet.

Quin & *ἐπιμήνιος* sacrificulos eiusmodi aut sacrorum antistites generatim interdum denotare, vti & *ἐπιμήνια sacras epulas* quæ menstruæ non erant, sed annuæ, & *ἐπιμήνευεν* ita *sacrificare*. Id liquet tum ex testamento Epictetæ Græci filiz, in Marmorea tabula Veneretij, tum ex Lacedæmoniorum psephismate quo firmatur testamentum. Sacræ enim epulæ seu *ἐπιμήνια* planè ibi quotannis tantum celebrantur, idque diebus XIX, XX & XXI Delphinij mensis. Et temerè egit interpretes qui *ἐπιμήνιος* *ἐπιμήνευον* Si quis mense suo sacris non ministrauerit ibi vertit, & *ἐπιμήνιος* *ἐπιμήνευον* *menstruatim* sacro deseruientes & *ἐπιμήνια* *menses solennes*. Debit sanè, si quis functioni suæ sacra defuerit, epula-

rum antistites sacri, sacra epula, quod ex ipsis testimento & Decreto manifestum sit. Ea vise apud Ianum Gruterum. Ex frequentia scilicet sacrorum in nouilunijs celebratorum, vocabula quæ ratione statim temporis primò indita sunt, uullà habità postmodum temporis ratione, ad similia seu quæcunque periodica sacra, periodis dissimilibus celebrata, translata sunt. Inde est etiam quod Hesychio *Ἱεροπαιδοί* (vt scilicet sacerdotium id denotat, seu vt Brauronijs sacrificabant quolibet quinquennio antistites ita dicti, siue Eleusinijs minoribus, aut id genus alijs redeuntibus, sacris, apud Pollucem in octauo; non vt *καρογισμένον ἢ Ἱεροσώων*, uocabulum est apud Philosophum Politicorum sexto) redduntur *ἐπιμύσιαι*; quod sacros antistites simpliciter, vt diximus, significabat. Tantundem habet Phauorinus. Ita *Ἱερομύσιαι* generatim tandem dies festi dicti; vti ex Demosthenis contra Timocratem ab Harpocrate & Suida obseruatur. Et Hellenistis pati forsitan ratione *Ἑρῆ* quod nouilunium est, & *Νεομύσιαι* sapius vertitur, item *ἑορτὴ* seu *Festum* eis redditur III Regum cap. XII. comm. 33. Idque festum à nouilunio remotissimum; quinto decimo scilicet die Marwhescan mensis celebrandum. Scio *Ἑρῆ* pro mense ibi ab alijs sumi. Sed res ipsa quæ narratur Seniorum interpretationi maxime fauet.

Pag. 24. *Ἐπὶ ἑρισμῶν ἐπὶ τὸ στυγαγεῖον.* Ipsa *ἐπιμύσιαι*, seu sacra epula per *ἑρισμῶν* innuuntur. Tempestas enim aduentus legatorum è Magnesia eiusmodi erat, vt instante nouilunio opportunè exciperentur. *ἑρισμῶν* pro sacris eiusmodi epulis vsurpatur apud Plutarchum à Demetrio. Decreuerant miserè adu-

lantes Athenienses, Demetrium quotiescunque appelleret Athenas, *τοῖς Διμήνεσσι ἢ Διονύσις ἑρισμῶν δεχέσθαι*. Cereis & Liberi patris *λατρίϊς* seu epulis sacris excipere. Eodem nempe ritu honorem Regi, vt Numini, exhibere, quo Deorum, quos diximus, sacra celebrabant. De ea re consulas porro Casaubonum Animaduersionum in Athenarum libro VI. cap. XV. Legati autem heic ad ipsorum deorum epulas tantum honoris causa invitandi; idque in Prytaneum, quod, vti cæteris Græciæ urbibus, ita Smyrnæ proculdubid, erat locus in quo tum victus publicus Hieronicis alijsque de republica optimè merentibus dabatur, tum Vesta perpetuò sacrata, & publicæ epulæ pollucibiliter celebratæ sunt. Doctissimè item de Prytaneis Casaubonus dicti voluminis lib. XV. cap. XIX.

Pag. 25. *Ἐπὶ Ἱερῶν Ἡγήσιου* Eminentioribus apud utrunque populum dignitatibus, ijsque annuis, ni fallor, Fœderis annus notatur, quemadmodum Ephorum simul & Archontum *ἐπιμύσιων* nomina annos signare solebant in Lacedæmoniorum & Atheniensium fœderibus quod ex Thucydide & Demosthene satis cognoscitur. Sed dignitas hæc sacra est vtraque. Et Pontificem summum par est vt credamus fuisse Hegesiam. Quin, de anno Sacerdotijs varijs signari solito, vide Arrianum ad Epictetum lib. I. cap. XIX Flauium Iosephum *Ἀρχαιολογίας* lib. XIV. cap. XVI. I. Maccabæorum cap. XIII. comm. 42. & cap. XV. comm. 4. Ianum Drusum ad locum penultimum; Ioannem Meursium in Archontibus lib. III. cap. VI. de sacerdotibus Iunonis apud Argiuos, & in Græciæ Feriatæ

lib. III festo Ἡρα. Et habet Dogma Melitensium, incisum Romæ, hunc titulum *ἔπι Γεωργίου, τῷ Ικατῷ Ικέτι, ἀρχόντων ἢ Ἡραὶς ἢ Κήπιος* ⊕, quod videtis apud Gruterum in Inscriptionibus pag. 400. aliud item eiusmodi Agrigentinum ibidem pag. 401. Adde Platonis de Legibus lib. XII, Plutarchum in vita Demetrii, Decreta aliquot apud Demosthenem de Corona, Castorem apud Eusebium in Chronicorum priore, de Sicyoniorum Carnijs & in Canone numero DCCCLXXXIX, in addendis etiam pag. 213. Consule porro, Mensium dicti de Archontibus operis lib. III. cap. XVI & XVII. Et durarunt eiusmodi alijque varij distinctionis annuæ characteres vsque ad Iustinianum Imperatorem; adeoque ut Ciuitatibus aliquot in more etiam tunc temporis positum esset, sine vlla alius notæ adiectione, annos instrumentis publicis & contractibus, suo duntaxat ritu, designare. Neque aliud innuit ille Nouella XLVII vbi *ἀναθήσειν ἐπὶ τοῖς πᾶσι πόλεων χρόνους* seu *observationem in ciuitatum temporibus* maximè Orientalibus habitam memorat. Eadem verò Nouella primò sancitum est, ut non solum in Vrbe, sed etiam in omnibus Proincijs & Ciuitatibus, actis singulis & instrumentis, actuarij, tabelliones, exceptores & qui sunt id genus ceteri, præponerent Imperatoris annum, Consulem, Indictionem, Mensum & Diem, & demùm, pro ciuitatum arbitrio, τὸ ἢ πῶς παῖσι τῶσπις ἐτ⊕, annum, scilicet, qui quocunque modo ciuitati proprius erat. Edita est hæc Nouella anno Iustiniani IX. Salutis nempe reparatæ DXXXVII. Dicebatur præterea dignitas apud Smyrnicos primaria, eaque, qua annos significabant, Stephanephorus, uti

altera illa heic memorata, quæ Magnesium est. Sed illius vsus Smyrnæ, puto, nondum inoleuerat, seculis utpote aliquot post Seleuci tempora receptus; de qua re statim plura.

⊕ Pag. 25. *Στεφανηφόρος ἢ Πυδοδώρα.*] Stephanephorus heic seu *Coronam gestans*, tum ex supremis erat, puto, Magnesium iudicibus annuis, tum Solis & Apollinis sacerdos isque primarius (nam plures etiam erant eiusmodi ibi sacerdotes) cuius nomen Fastis ad annum designandum adeoque Fœderi huic, pro more, adiciebatur, uti Archon primarius seu *ἰσθμυμ⊕*. Id sane elicere fas esse videtur ex Platonis lib. XII. de legibus vbi de iudicium Supremorum & Correctorum electione verba faciens exemplum affert de Magnetibus. Vtrum de ijs qui in Thessalia & vicinis Thessaliæ Regionibus, au de nostris, non satis liquet. Cum verò ex veteribus doceamur, hosce illorum fuisse, idque diù ante Platonein, coloniam, non est cur dubitemus non ita diuersa fuisse vtrorumque instituta maximè in sacris cæterisque quæ solenniora erant. Neque op. nor sanè, Platonein dum Magnetas in ciuili illo de Magistratibus præcepto generali, meminuit, ipsos, qui eis tunc fuere in vsu, mores, non simul innuisse. Quotannis voluit in communi Solis & Apollinis templo, Ciuium conuentu habito, post Solstitium æstiuum, triumuiros, qui supremi forent iudices simul & vtriusque Nummis sacerdotes, ex optimis ciuibus, suffragijs, hisque paritate turbatis, sorte eligi & *δαμῶ* seu fronde viridi coronari; tum pronuntiarum; *Ὅπ Μαγνήτων ἢ χεῖ δὲν πάλιν πυχῶσα σπιρῆς πολεὶς ἀπορίνασα αὐτῆς Ἡλιῶ ἀνδρας τῆς ἀρίστου* τῶσπις

ἡρεῖς, ἀκροθίσιον Ἀπιδάωνι καὶ τῷ παλαυδῷ
 ἔθρον ἀνατίθεισι κοινὸν καὶ Ἡλίῳ. *Quod Mag-*
netum ciuitas, instaurata sibi diuini-
tus salute, designatos suos soli triumui-
ros optimos ut primitias ritu veteri,
Apollini & Soli communes consecrat.
 Ita nempe annum auspicabantur fortè
 Magnetes. Triumuiris autem hisce mi-
 norum, scribit, Magistratum, corre-
 ctorum scilicet seu ἐσθυῶν, censuram
 competere, atque ab his ad illos reis
 prouocare licere. Quin exutà post an-
 num dignitate, singulari, dum vixerint,
 honore haberi, hos solos ciuium Coro-
 nam lauream gestare, ac omnes Apollini
 & Solis Sacerdotes perpetuò manere.
 Ἀρχιερέα δὲ, inquit, ἕνα κατ' ἐνιαυτὸν, καὶ
 πρῶτον χριζέντα τῶν γυμνάσιων ἐκίνα πρὸ
 ἐνιαυτοῦ τῶν ἱερέων καὶ ἕρομα ἀναγράφειν
 τότε κατ' ἐνιαυτὸν ὅπως ἀν γίγνηται μέτρον
 ἀριθμῆ πρὸ χροῦ ἐως ἀν ἡ πόλις οἰκῆται,
Summum verò sacerdotem unum esse
renuntiat anno, atque eum qui primus
renuntiatu est ex his qui illius anni
fuerint sacerdotes. Huius autem nomen
perscribi ad tempora designanda dum
ciuitas habitatur. Si hæc ad Magnetes
 omnia spectant, Stephanephororum eis
 genus duplex erat. Alij, tam Magistra-
 tum censuræ quam Deorum facis, an-
 nis suis electi, præerant; alij exutà, post
 elapsum annum, dignitate, profana seu
 administratione ciuili, perpetuò tamen
 manebant sacerdotes honorarij. Saltem
 sacrorum cura ab his amplius haud e-
 rat exigenda, sed vitimò electis dele-
 gata. At Stephanophori non minùs hi
 quam illi dicti. Vniuersis enim ijsque
 solis Coronam eamque lauream gestare
 fas erat. Primi autem generis tres dun-
 taxat erant, quorum, is qui primus
 renuntiatu est, Pontifex erat maximus

& ἐπὶ οὐμῶν τῷ ἐνιαυτῷ seu anni signator;
 vnde illius nomen, quod fortitius est
 heic Pythodorus, cum Smyrnæorum
 Pontifice Hegesia Fœderi præfigitur.
 In hanc dignitatem euectus est Themis-
 tocles cum sedes haberet Magnesiæ,
 quam vt panem, sicut alias Orientis vr-
 bes vt vinum, obsoniâ, vestes, & stra-
 gula ei sigillatim subministrarent, do-
 no à Xerxe acceperat. Ita Posis vetu-
 stissimus rerum Magneticarum Scriptor
 apud Athenæum libro XII. Πόσις ἐν
 τεῖτα, ait ille, Μαθητικῶν καὶ Θεμιστοκλέα
 φησὶν ἐν Μαθησίᾳ καὶ Στεφανέφορον ἀρχὴν ἀ-
 νδράγοντα εἶσαι Ἀδωῶν καὶ τῷ ἑορτῶν Πανα-
 δωῶν ὀνομάσαι. Neque verò est cur
 porrò de vocabuli ratione solliciti si-
 mus. Tam notum est Coronas velut
 dignitatis maximè propria insignia ge-
 stasse sacros antistites, quàm sacra e-
 os fecisse. Atque inde vocabulum, vt
 fit, natum. Tarsi idem dignitatis no-
 men Herculis Sacerdotem denotabat,
 quod scribit Athenæus libro V, vbi
 Lysiam philosophum Epicureum Ste-
 phanephorum ibi creatum ostendit &
 στεφανον διαφῆς χρυσοῦς ἐσευμένον, *Coronam*
lauream, que aurea etiam erat, gestasse.
 Metrodorum item Hermogenis F. à
 mystarum conuentu Stephanephorum
 seu Sacerdotem Matris Deum renuntia-
 tum habes in veteri inscriptione apud
 Gruterum pag. 309. 1. & pag. 1097.
 5. Vide si placet, Carolum Paschaliū
 de Coronis lib. IV. cap. XIV. atque
 adde magni Casauboni animaduersiones
 in quintum Athenæi cap. XII. & eius-
 dem notas ad Suetonij Octauium cap.
 XVIII. Cæterum non omnes Coronæ
 Sacerdotum provincialium aureæ erant,
 quod tamen ex Tertulliani de Idololo-
 latria cap. XVIII. ab eo ibi elici videri

cur: Fuere duntaxat nonnullæ; neque aliter intelligendus Tertullianus. Nam aliæ laureæ in provincijs non minus quam Romæ erant, aliæ ex alijs frondibus, pro ritu vario. Etiam ipsi Atheniensium archontes myrto coronabantur, licet inde non denominati. Testatur Pollux in octavo; & videtis V. C. Ioannem Meursium Atticarum lectionum lib. VI. cap. VI. Postmodum autem & Smyræorum Pontifex maximus, cuius nomine annum signabant, Stephanephorus, seculis aliquot nimirum transactis, dici cœpit ad aliarum civitatum, quibus vox illa in usu, exemplum. Id comperimus sub temporibus Antonini Philosophi. Tunc enim Heraclides sophista (quod scribit Philostratus) Στεφανοφορον ἀρχὴν παρ' αὐτοῦ ἦξεν, ἀφ' ἧς τοῖς ἐνιαυτοῖς ἦδεν Σμυρναῖοι τὰ ὄνόματα, Coronatam dignitatem, seu eam que Stephanephoris est, apud eos obtinuit a qua annis suis Smyrnaei nomina imponunt. Et ad Smyrnam spectant, puto, & inde, ni fallor, translatae sunt illæ, quas supra dedimus, inscriptiones quæ Fœdere recentioris, in quibus habetur dignitatis huius mentio. Vide IV, V, & IX Arundellianarum quæ Græcæ sunt. A tam frequenti nominis apud Orientales usu, Stephanephororum & eorum qui, coronam gestantes, alijs tamen nominibus noti erant, sodalitio, & administrationis tum vicissitudinibus tum iure partario, dignitas hæc ἀξίωμα τὸ ἀπὸ μίθους στεφανοφορον seu τιματοφορον dignitas cui coronam gestandi ius erat partiarium interdum dicebatur; quo scilicet distingueretur à fastigio verè regio seu monarchico. Ita intelligo Ptolemaeum libro IV. Tetrabibli capite II.

ἢ τῶν ἀξίωματιν; seu de fortuna dignitatum quam à luminarium & comitantium seu stipantium, διορροεῦντων nempe planetarum, positu sumit. Si in masculinis signis, inquit, & in angulis luminaria fuerint planetis quinque stipata, Reges nascuntur. Si Planetae ipsi stipantes angulos occupent, orbis decernunt imperium. Si, ceteris ita se habentibus, Sol fuerit in masculino, Luna in foeminiño signo, atque horum alterum duntaxat angulum habeat ἡμιόβες μόνον ἔσονται ἡ δυνάμεις αὐτοῦ, Principes erunt solummodo non supremi, vita tamen necisque potestatem habentes. Ἐὰν δὲ ἀπὸς τούτοις, ait. μὴ δὲ οἱ διορροεῦντες ἀστέρες ἐπιπέσει ὧσιν ἢ ὑπερῆσαντο τοῖς κέντροις, μεγάλοι μόνον ἔσονται καὶ ἐν ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους τιματοφοροῖς ἢ ἐπιπέσει ἢ στρατοπυλαρχοῖς καὶ ἐν τοῖς ἡμιόβικοις. Vbi Ms. codex in bibliotheca Collegij Corporis Christi Oxonijs habet μεγαλωμένοι ἔσονται καὶ ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους τιματοφοροῖς ἢ ἐπιπέσει, ἢ στρατοπυλαρχοῖς ἢ ἱερατικοῖς καὶ ἐν τοῖς ἡμιόβικοις. Si ceteris ita se habentibus, stipantes planetae angulos non occupent neque eis testimonium praebeant, magni erunt & dignitate, cui Coronam gestandi ius est partiarium, seu vicarii, seu castrorum praefecti, seu sacerdotali; minime autem principali dignitate, conspiciunt. Ita locus ille reddendus, quem depravarunt nimium Latini interpretēs Gogua, Camerarius, horumque sequaces dum Natalium splendore conspicuos aut in dignitatibus generis illustres pro ἀξίωματι τοῖς ἀπὸ μίθους στεφανοφοροῖς plerumque ignorantèr substituunt, Alij habentes magnum posse super aliquam villam. Sed veri sensus vestigia maximè habentur in versione

illa Ægidij Tebaldini ex Hispanico sermone in Latino-barbarum ante secula aliquot edita, vbi legimus, *Erit natus magni nominis tantum; & eius valitudo velut illius, qui vni parti dominabitur, apparebit.* Hispanica autem versio Alfonsi Castella Regis iussu ex Arabica sumta est, versione quam nondum vidimus. Sed partiarium dignitatis ius Arabem agnouisse ibi palam est quod aut dissimularunt aut ignorarunt interpretes ceteri omnes. Neque doctius sane eorum, qui Commentarios ad locum consarcinarunt, quispiam. De Asia quàm ipse Stephanephori dignitate minime capiendum est illud in Hephæstionis Thebani atque aliorum aliquot Astrologorum priscorum excerptis. Quibus ascendit (aiunt) tertius Libræ Decanus, eorum nonnulli *πρωτοφρονήσου* (ita in Codice typis edito) *ἢ ἀρξέσει πολέων.* Planè legendum *πρωτοφρονήσου*.

Pag. 25. *Μὴδὲς Ἀλευαίων*.] Vt sacra pleraque ita etiam Temporum nomina, solennes rationes, atque alia compluria Athenis in Ioniam, in tertia Coloniarum è Græcia migratione (de qua consulendus Pausanias in Achaicorum initio) transfretarunt. Cuiusnam igitur tempestate mensis hic, Smyrnæis & Magnetibus, puto & Ionibus ceteris, communis, responderit, è moribus Atticis illuc traductis, cum Ionicis aliàs destituti sumus, eruendum est. Mensum Atticorum lateculos habemus apud recentiores, varios. In ijs Lenæonis nomen non habemus, extra quam vbi à Grammaticis aliquot, accuratiores temporum rationes negligentibus, infarcitur. Et rarè satis apud veteres omninò habetur. Apud Hesiodum occurrit. Versus, notissimus est. *Μῦνα*

ἢ Ἀλευαίων καὶ ἡμετὰ βέδρα αἰνῆς, τὸν ἀλευαίων &c. Bœotius erat poeta, ideoque mensem Bœotium ita dictum, sunt qui non absurdè colligunt. Sed Bœotijs mensem ita aliquem vocatum negat eruditissimus Hesychius. Ianuarius pro eodem Hesiodi interpretibus plerunque substituitur, & nunc Gamelioni Attico nunc Posideoni tribuitur. Vide Ioannem Tzetzem ad Hesiodum, & Theodorum Gazam de mensibus Atticis, qui *κέων* cum, puto, appellat de hac re agens. Quin Etymologici auctori mensium principium dicitur Lenæon & Chosiaco Ægyptiorum conuenire. Sed Chosiacus in fixo Ægyptiorum anno interuallum quod à XXVII. Nouembris ad XXVI. Decembris interijcitur, occupat. Hibernum interim fuisse, apud Hesiodum, nemo dubitare potest. Ionibus autem mensem Lenæonem fuisse etiam tradunt & Proclus ad Hesiodum & Tzetzes in Trincaueli editione; qui porrò inter menses Atticos eum tam benè forsan numerat quàm malè collocat. Ego verò, doctiorum pace, Lenæona (si aut Athenienses spectemus, aut eos qui ab Atheniensibus mores suos accepere) ipsissimum fuisse Anthesterionem siue secundum mensem Atticis hybernum, opinor. Etenim menses Atticos à solenniioribus suis sacris plerunque denominatos esse manifestum est. Vt à Thargeliji Thargelion dictus, Pyanepsion à Pyanepsijs, Anthesterion ab Anthesterijs. Non dissimili se è ratione priscis Danis *Christmonath* Decembrem, & Saxonibus *Fosternonath* Aprilem denotabat, vti etiam à Febris, Februarius Latinis dictus. Certissimum autem est Atheniensibus Dionysia seu Liberalia triplia

quare prætermittuntur, alijs eo in loco substitutis; & non *Ἰὺς ἰῶσι*, sed *παρ' Ἑλλήσιν Ἀθηναίων καλεῖται* in ea legitur. At verò Pithægia XII. die Anthesterionis peragi solita, teste Plutarcho Symposiaco III. quæst. VII. Sed & Hesychius, opinor, Anthesterionem ipsum Lenæonem appellat, vbi de Liberali us in *Διονύσια* agit. *Διονύσια*, αἱ, ἐορτὴ Ἀθηνῶν ἢ Διονύσιον ἕνεκεν. τὰ μὲν, καὶ ἀγρὸς μνηστῆρος Ποσειδεῶντος τὰ δὲ κλαῖα μνηστῆρος Ἀθηναίωντος. τὰ δὲ ἐν ἄσπιδι Ἐλευθεριῶντος. Triplicia proculdub. ὀ Liberalia Atheniensium docere heic voluit vir scientissimus. At Ruralia & quæ Vibana dicta, seu trieterica, suis mensibus re-ctè tributa videmus. Illud verò τὰ δὲ κλαῖα verba nihili sunt. Emendarunt alij legentes τὰ δὲ πάλαι Ἀθηναίωντος. Sed ita duplicia tantum erunt ibi Liberalia, & ea quæ Maiora, annua, & maximè solennia, contra morem Hesychianum, prorsus omissa. Quin nec ita heic satis congrua tradiderat ipse ijs quæ, verbo Ἀθηναίων, dixerat. Alij τὰ δὲ Ἀθηναῖα ibi legunt. Sed in ijs etiam sunt qui summâ interim incogitantia Lenæa & Liberalia Ruralia etiam ipsi confundunt. Sed lectio hæc est appositissima, quam etiam firmatam habeo perspicacissimo iudicio Amplissimi & Amicissimi viri Danielis Heinsij. Ita castigandum illum Hesychij locum me amanter literis suis docuit Sydus illud orbis literati splendidissimum. Atque æquum certè est, ut aut eam lectionem amplexeremur aut τὰ δὲ ἀρχαῖα (pro κλαῖα) Ἀθηναίωντος substituamus. Vtroque modo Anthesteria seu Dionysia in Limnis, Lenæone, id est, suo mense, ritè collocabimus. Etenim Dionysia hæc τὰ ἀρχαῖα Thucydidi, ideoque ἀρχαῖα seu vetusta, propter ex-

cellentiam & vetustatem dicta sunt. Sic triplicia Dionysia suis sigillatim mensibus pulchrè ab Hesychio ordinata. Et non solum Mensis nomen sed & nominis ratio ad Ionas nostros Athenis migravit. Ijs enim Lenæa etiam, Liberalia illa Maiora & vetusta, eodem Anthesterionis, XII. nempe die, quo Athenis, quotannis peragebantur. Locuples est huius rei testis Thucydides libro II. Ab australi arcis parte compluria scribit delubra Athenis fuisse sita; Iouis, inquit, Olympij & Apollinis Pythij & Telluris siue Cereris καὶ τὰ ἐν λίμναις Διονύσιον ἢ τὰ ἀρχαῖότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μνηστῆρῶν, ὡς περ καὶ οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν ἰῶσιν ἐπὶ καὶ νῦν νομίζουσιν, & Bacchi in Limnis cui vetustiora Liberalia sunt XII. die mensis Anthesterionis, quemadmodum nunc quoque Iones iuxta morem celebrant. Ibi Scholiastes ἀρχαῖότερα, inquit, ἔστω δῖον ὅτι καὶ νεώτερα ἄλλα. Vetustatis nimirum nomine, à ceteris Liberalibus hæc signantèr distincta. Atque hæc ipsa sunt Liberalia quæ ἔρτος ἄρα πρῶτη Διονύσια celebrari solita etiam in Smyrna nostra, disertè memorat Aristides tum in *Σμυραϊκῆ πολιτικῆ* tum in *περιστροφικῆ*. Ea scilicet quibus Tritemis sacræ pompa fieri solebat, de qua & ipse Aristides & Philostratus in vita Polemonis Sophistæ vbi etiam expressè Anthesterioni mensi apud Smyrnæos Liberalia illa tribuuntur. *πέμπεται*, inquit Philostratus, *τῷ μνηστῆρῶν μετ' ἑσπέρῃ τῆς εἰς ἀγρῶν ἡμερῆς Διονύσιον ἕνεκεν. δῖον ἡλεστηρίου ἐν δῖον* *Pompa fertur mense Anthesterione, sublimis Tritemis in foraminibus, quam dirigit Liberi patris sacerdos ut gubernator.* Attamen malè illi qui τὰ

Διονύσια simpliciter dicta semper Anthesteria seu ἀγχιόστρα significare volunt. Dionysia simpliciter dicta Ruralia etiam nonnunquam denotant, & interdum Urbana; cum scilicet aut expressè à Lenæis discriminantur aut aliter ex ipsa, de qua mentio fit, re factis dignoscuntur. Thrasyllus apud Laertium in vita Platonis, Tragœdi, inquit, τῆρας ὀρμασθῆν ἠγωνίζοντο. Διονυσίαι, Ἀναίαις, Παναθηναίαις. χύτροις *quatuor dramatis* (seu tetralogia) *certabant in Dionysijs, Lenæis, Panathenæis & Chytris.* Dionysia capienda heic esse pro alijs à Lenæis manifestum est. Panathenæa mensem Hecatombazonem occupabant, quod liquet ex psephismate Timocratis in Demosthenis, aduersus eum, oratione. Chytrorum Festum Lenæorum postride celebratum. Similis vocabulorum, ni fallor, ratio est apud Pollucem lib. VIII. vbi Archontem Dionysia ordinare ait, Regem verò Sactorum Lenæis præesse. Sic Eupolis in Urbibus (Comœdiæ nomen est) tributa Athenas à socijs ἐπὶ τὰ Διονύσια portari ex sancito solita ait apud Aristophanis Scholiastem in Acharnenses. Sed Anthesteria seu Lenæa ab Eupolide intellecta fuisse, sentire nequeo. Nam sub agonem Lenæum tributa socij non afferebant; quod disertè docet Aristophanes, utcumque Scholiastes eum ibi de Ruralibus agere perperam censeat. Et quod de Comici Babylonijs & Cleone traditur, ad Ruralia referendum est, non ad aliud Dionysiorum genus. Nam ad Urbana, quæ trieterica erant, nequit, quoniam tributa annuatim persoluebantur, ut ex Æschini oratione ἐπὶ Ἐραστράτου scimus. Dionysia autem Galeno intellecta libro

de Antidotis primo, vbi de ijs qui τὰ Διονύσια βακχούριος εἰσάγει διασπῶν τὰς ἐχίδνας παυαίνας μὲν τὸ ἦρθ' ἔπεσ' ἠργόμενος δίπυς, agit, ipsa Urbana, ni fallor, seu Trieterica erant. Mensẽ enim Elaphebolionem indicare videtur qui Ver clausit. De eisdem Dionysijs intelligendus forsitan locus ille Aristotelis Metaphysicorum V, cap. XXIV, vbi de varijs modis dicendi, aliquid ex aliquo fieri verba faciens, vnum assert de eo quod aliud sequitur, & proinde ex eo fieri, dicitur. Διον, inquit, ἐξ Ἰσημῆρας ἐγένετο ὁ πῶς, ὅτι μὲ Ἰσημῆρας ἐγένετο καὶ ἐν Διονύσιον Θαργῆλια ὅτι μὲ τὰ Διονύσια, ut ex *Aquinoctio fit navigatio quia post æquinoctium fit, & ex Dionysijs Thargelia, quia post Dionysia.* Certè Dionysia illa Elaphebolionis seu Trieterica proximè suis annis præcedebant, interiecto Mense Munichione, Thargelia. Id est, alia non interueniebant Dionysia. Quod si de annuis Dionysijs capiendus sit Aristoteles, tunc Anthesteria seu Lenæa innuit, quæ, interiectis, præter complures dies, mensibus integris, tam Elaphebolione, quam Munichione in anni Attici ratione Thargelia antecederant. Crassum errorem aliquot interpretum, qui Thargelia ibi mense Februario collocant, & de ijs nescio quid ignauum effutiant, libentè prætermitimus. Sed verò doctissimis aui nostri viris placere video, Lenæa sacra à Ruralibus, quæ Posidæone celebrabantur, non fuisse diuersa. Nituntur illi plerumque autoritate Scholiorum, in Acharnenses, quibus fateor Lenæa & Ruralia eadem sunt. Scholijs illis, & Marco Musuro, qui eorum pleraque congestit, plurimum debemus. Sed assensum heic præbere ego omninò nullus queo.

Illud Dixeropolis apud poetam in Acharnensibus,

Ἐγὼ δὲ πολέμῳ καὶ κικλῶν ἀπαλλαγῆς
Ἄξω τὰ κατ' ἀργῆς εἰσιὼν Διονύσια.

Ego bello malisque solutus rus me conferam & Liberalia agam Ruralia. De Lenæis malè interpretatur Scholiastes, & fallit dum fallitur. Nec melius eadem ipsa intelligi vult, quæ in eadem Comœdia postea hisce verbis traduntur.

Ἄντὸι γὰρ ἔσμεν οὐκ ἂν Λιναῖον τ' ἄγων
Κῆπευ ξένοι πᾶρσιον. Οὐτὶ γὰρ φθεσι
Ἦκισιν ἔτι ἐν τῶν πόλεων οἱ ξυμμαχοί.

Nos ipsimet sumus. Certamen hoc in Lenæo est. Neque adsunt peregrini. Non enim hac tempestate adferuntur tributa, neque ex urbibus adueniunt socij. Primo loco Posideonis sacra nemo non videt. Sed de ijs verba ibi sunt à persona Acharnensî, quæ grauioribus soluta curis, rus se conferre destinat. Et tempus in quo loquitur ad inducias, de quibus ibi mentio, spectat. Sed δὲ ἐπὶ Λιναῖον ἄγων in secundo loco, ipsissima Anthestia sunt seu Liberalia quæ in Limnis agebantur, id est, Lenæa, quibus scilicet Comœdia illa, Acharnenses, docebatur, Archonte Euthymene, quod legimus in eiusdem argumento. Lenæon enim, nempe Λιναίων in vrbe erat, non rure, locus, in quo certamina celebrabant, Athenienses ante Theatrum extructum. Ibi etiam Bacchi Lenæi sanum; adeoque à Limnis locus hic non diuersus. Tantundem asserere videtur mihi omni exceptione maior Hesychius in Ἐπὶ Λη-

ναίῳ. Ἄγων ἔστιν, inquit, ἐν τῷ ἄσπῳ. Ἀσπῶν περιβόλον ἔχον μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίῳ Διονύσια ἱερὰ ἐν ᾧ ἐπιτελεῖντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων ὧν τὸ δῆναρον οἰκοδομηθῆναι. Manifestissimus est ad secundum Aristophanis locum commentarius quem recentiorum Scholijs praeponderare nemo dubitet. Atque inde etiam Suidas, Etymologici autor, & Fauorinus intelligendi in Ἐπὶ Λιναῖον. Etymologus item corrigendus. Adcèd autem Aristophanis Scholiastem in hisce aberrasse nemo miretur qui eundem etiam in Autumno Lenæa collocare aduerterit. Etenim Liberaliorum triplicium nulli locus erat in autumno, neque eiusce rei apud veteres alibi vestigium occurrit. Alibi etiam in sacrarum ratione nimium fallit idem Scholiastes. Sed ab eo heic stat quod apud Stephanum de Urbibus legitur. Ληναῖον, ἄγων Διονύσια ἐν ἀγῶσι ἀπὸ τοῦ Λήνῃ & citatur Apollodori Chronicon. At quæ supra attulimus satis persuadent, verba illa ἐν ἀγῶσι futile esse siue Hermolai Epitomatoris siue recentioris alicuius magis glossema quàm, siue Stephani, siue Apollodori (quorum vterque intercidit) mentem aperuisse. Et aut veteris Græciæ sacrorum ignorantia est, aut incogitantia est nimia Procli ad Hesiodum, vbi de Bœotorum Hermæo mensè locutus, eundem eum cum Attico Gamelione facit καδὸ, inquit, τῷ Ληναῖον παρ' Ἀθηναίῳ, quo tempore Atheniensibus Lenæa celebrari solita. Quis vnam siue Lenæa siue Dionysiorum alia vlla Gamelioni antea tribuit? Adcoque nil satis obstat, quin demùm Lenæa, Dionysia in Limnis, & Anthestia eadem ipsa sacra fuisse concludamus, atque inde mensẽm Lenæonem vocatum

ratum ac si Dionysion seu Bacchius dictus fuisset quæ idem sonant. Nam & Baccho mensis ipse ante alios sacer habebatur, uti notat Harpocration & pro varia Embolismorum, Prosthaphæresium & Cyclorum ratione, à Ianuario per Februarium in Martium, in Mensibus Iulianis, diuersimodè vagabatur. Vide nunc, si placet, viros summos Iosephum Scaligerum de Emendatione Temporum lib. I. capite de Mensibus Atticis & Canonum Hægologicorum lib. I. pag. 57. & Itacium Casaubonum tum ad Theophrasti characterem *αἰθολογίας* tum de Satyrica poesi lib. I. cap. V. Adde Phanorinum in Lexico & Petri Castellani *Εορτολόγιον*. Nemo est horum cui non heic aduersamur; sed non sine ratione, qua aliter eodoti sententiæ libentissimè renuntiabimus. De Liberalibus item Atticis consule Dionysium Petauium ad Themistij Orationem XII. Sed de Mense hæctenus. De anno item videbimus. Annos quorum initia loca habuere circa Solsitia æstiuæ, cum cæteris plerisque Græciæ ciuitatibus, nostris hiscè in vñ fuisse, vix est cur dubitemus. Et quod ex Platone supra notauimus de Stephanephororum electione tantundem firmare videtur in Magnesia. Seleucidarum autem anni tam incerti sunt apud Scriptores, ut vix de eorum cuiuspiam inijs & excessu exactè satis consentiant. Sed si Eusebio fides, Seleucus Callinicus & Ptolemæus Evergetes, hic Ægypto, ille Asia, regnare ceperunt anno II. Olympiadis CXXXIII. qui periodi Iulianæ est MM-MCCCCLXVII. Si igitur in occasione Fœderis supra non errauimus, quarto vel quinto Seleuci anno seu anno I. vel II. Olympiadis CXXXIV. id initium esse

non absurdum erit coniectare. Datur enim Seleucum circa initia anni II. Olympiadis CXXXIII. id est, ætate, regnum accepisse. Auspicia regni à parricidio cepisse scribit Iustinus; & tam Ptolemæum in Isoriam vltionem aduolâsse quam Seleucum postea aduersus ciuitates quæ defecerant classem comparasse narrat, perinde ac si res, pro inceptorum magnitudine, festinantiùs à neutro geri potuissent. Trinarum autem, quas memorat ille Expeditionum tempora, Ptolemæi scilicet in Seleucum, Seleuci primæ in Ciuitates, secundæ in Ptolemæum, suos (si quod verisimillimum est, id sentiamus) habuere annos saltè singulos. Quod non modò rerum gestarum ratio suadet, sed & vñtissimus ille tam in Oriente nos quam in Occidente, tum claudendi maris, tum apericudi. Nam quin maritimæ fuerint illæ expeditiones, nullus dubito. Claudebatur autem mare ab Autumno ad tempus verium: Verno aperiebatur. De Romanorum in hac re more, Vegetius, alij passim testes. De Græcorum, Hesiodus, Theophaustus. De Orientalium autem ipsorumque Syriæ Regum, testimonium in sacris literis perhibetur II. Samuelis, cap. XI. I. & I. Paralipomenon cap. XXI. I. *Factum autem est vertente anno eo tempore quo solent Reges ad bella procedere*, quod ad mare etiam classibus apericendum spectat. Neque aliam præter vernam tempestatem ibi denotari vult, Rabbi Chimchi quem meritò sequitur etiam magnus Scaliger in prolegomenis ad Canones. In Ebræo tempus illud vocatur *הַמַּלְחָמָה הַזֶּה* tempus expeditionis seu profectiois regum. Hellenistis *ὁ καιρὸς τῆς ἐξοδίας τῶν βασιλέων*. Vere igitur

tur anni II Olympiadis CXXXII, seu primi Seleuci, Ptolemæus in dororis auxilium cum classe aduolauit. Vere anni III Olympiadis eiusdem aduersus rebelles ciuitates Seleucus classem comparat. Aded enim accisa erant res eius bello Ptolemaico, vt citius classem illam comparasse non sit credibile. Eadem anni IV tempestate, instauratis post naufragium, quod miserè passus est in expeditione aduersus ciuitates, viribus, bellum in Ptolemæum infelicitè redintegrat. Atque ita necesse est vt Fœdus Anthestione seu Lenæone, sub Februario scilicet post hæc clades proximo, initium cadat in annum I Olympiadis CXXXIV. Qui ita erit Seleuci quartus. Quod si regnare cepit ille sub finem anni II Olympiadis CXXXIII. simili ratiocinio, Olympiadis CXXXIV, Secundo, seu periodi Iuliane MMM. CCCCLXXI, qui ante vulgarem Christi Epocham est annus CCXLIII, tribui possit. Et disertè, hoc forsan calculi genere ductus, Sethus Caluissius vtriusque Regis res gestas ita distribuit, vt vltimam Seleuci cladem quæ Fœdus, vt nostra sententia est, proximè antecessit, quarto eius anno collocet. Annus autem Olympiadis CXXXIV, primus seu quartus Seleuci, est Calippicæ periodi secundæ XI, adeoque secundus duodecimus. Si igitur periodus illa etiam Smyrnæis in vsu fuerit, etiam Anthestionis seu Lenæonis initium & Finis, in Mensibus Iulianis ad (quod satis est credibile) varias Chronologorum rationes, maxime Scaligerianas, & Petauianas, quorum laterculos consulas, facillè reperiri possunt.

Pag. 26. Εξαστα] Quæstiones hic erant ad quos rerum repetundarum, in-

teruersæ pecuniæ publicæ, atque aliorum quæ in administratione publica committuntur, criminum iudicium spectabat. Alijs Λογιστῶν, ἑσθνοῖς, συνήγοροι, dicti. Ita Aristoteles Politicorum tertio cap. VIII.

Pag. 26. ὅσοι ἄρ' ὄσιν ἐλευθεροὶ τῆ καὶ Ἑλληνῶν] De ciuitatis donatione Attica, quæ Ionica, seu Smyrnenis, forsan non ita dispar erat, consule I. Meursium de Fortuna Attica, capite V.

Pag. 26. Ἐπὶ τῷ Μητρῷ ἱεροῦ νεοκλυτῶν] Fanum Magnæ Matris seu Metroum in planitie vrbis (nam pars etiam montana erat) memorat Strabo lib. XIV. Super ἱερὰ νεοκλυτὰ, quæ etiam ἐμπύρα dicta, seu ardentis victimas, & ἐπὶ τομῶν seu animalium immolatorum profecta, aris etiam alijsue sacris siue tactis siue inspectis, solenne gentibus erat erat Iurare, vt Christianis super sacrosancta Euangelia, Crucis, Reliquias sacras. Etiam Ἐμπύρια inde ἕρκος, θυμῶς est apud Hesychium. Et Alcidaίνας ὄμοσος πρὸ Ἀπολλωνία ἢ Διονυσίου ἑλαίου, iurantis per Apollinem, salta lauro, quod habetur ex Nicandro apud Antonium Liberalem in Metamorphosi prima. De varijs iurandi ritibus, consulendi Brissonius in Formulis, Guilielmus Barclaius ad tit. de Iureiurando ff. Thomas Dempsterus & Baptista Hansenius libris de Iuramento, præter Petrum Fabrum in Commentario de Magistratibus Romanis, Danielem Heinsium ad primum Silij Italici & Fredericum Lindebrogium in Glossario, verbo Iurare. Adde porrò Philippum Maussacum ad Harpocracionem pagina 243. vbi de iuramento in Agrauli ædibus ab Ephemis præstari solito. Nobis heic, quæ ij adnotarunt, compilare religio est. De

Iudæbrum verò ritu in Iuramentis veteri & satis portentoso, vide quod ex Tabulis Præfectorijs legitur in Iuris Græco-Romani lib. T. pagina 119. Et Turcarum imperator Achmetes Fœdus cum Henrico Magno Galliarum Rege anno MDCIV ictum firmat iuramento *per Veritatem Magni Dei, omnipotentis, creatoris Cæli & Terra, & per animas a norum suorum & proanorum.* Christiani autem aut tangunt plerunque sacra; aut manum ad pectus admouent, sustollunt, aut protendunt, sacris inspectis. Nec dissimilem fuisse gentibus morem, cum non tangebant, æquum est vt opinemur. Quæ verò ita siue tactis siue inspectis & admotâ, sublatâ, aut protensâ manu præstantur iuramenta, Corporalia dicuntur seu Corporaliter præstita, vt in C. tit. Si aduersus venditionem l. 7. & tit. Si minor se maiorem dixerit l. 3. Et Cuiacius ad Nouellam LI. de Mulieribus scenicis; Corporaliter, inquit, iurat, qui iurat tactis sacrosanctis Euangelijs vel manu sublatâ, quos Balsamo vocat *σωματικὸς ὄρκος.* Quin vide, si placet, Linduudum nostrum ad Constitutionem *Presbyteri*, tit. de Iureiurando, verbo *inspectis.* Et ὄρκον *σωματικῶς δίδουαι* & *σωματικῶς ὀρκῶσαι* est Sacramentum corporaliter præstare Iurisconsultis Græcis. Consule Basilicon eclogam X. tit. XXV. cad. IV. & Harmenopuli Procheiron lib. I. tit. XII. Id ipsum vocabant *ἀντὶ τῆ ἀληθείᾳ ἐπισημαῖαι* seu ipsa veritate aut reuera iurare quo nempe corporaliter iurare distinguerent ab eo quod est *συμβολαῖα* siue *ἑγγεφέως ἢ ὄρκου θεοκαύσται* pro quo sub Diocletiano Romæ dicebant in instrumento per sacramenti religionem adfenerare; Vt in lege Codi-

cis pesultimò citata legimus. Non enim fiebat restitutio in integrum, si minor in instrumento per Sacramenti religionem se maiorem esse adfuerasset, nisi palàm ex ipso instrumento constisset illum nihilominus minorem fuisse. Sin verò corporaliter & reuera præstitisset de ætate maiori iuramentum, haud restituendus erat omninò. De restitutionis illa seu ἀποκαταστάσεως lege, in dicta Basilicon Ecloga; Ταῦτα ὅσα ἐνεργήθη τῶ συμβολαῖα μόνον ὁ ὄρκος, εἰ μὴ σωματικῶς ἢ τῆ ἀληθείᾳ ἀμοσον ὁ νεώτερος ἑαυτὸν εἶη μέζονα, quod non aliud sonat quam quod iam diximus. Putarunt igitur Græci Iurisconsulti Sacramenti religionem instrumento insertam, nec corporaliter præstitam, non esse τῆ ἀληθείᾳ ὄρκον. Certè fidem interpositam sine corporali iuramento, corporali æquiparari, video apud clarissimum Iurisconsultum Andream Gaillum quem visas lib. I. Obseruationum practicarum CI. & lib. II. obseruat LXX. Adnotare heic non ingratum, puto, erit, ritum illum Londinensem veterem, quo, in Iudicijs publicis, super mortuorum tumulos, de eo iurare solenne erat quod ipsi testarentur mortui, si in viuis superessent. In Tabulis publicis ab Henrico Angliæ Rege III, Ciuibus Londinensibus confectis, anno eiusdem Regni LII, die Martij XXVI, legimus. *Concessimus eisdem ciuibus, quod de placitis ad Coronam pertinentibus, de his maxime qua infra ciuitatem prædictam & eius suburbium fieri contingent, se possint disrationare secundum antiquam consuetudinem ciuitatis prædictæ, eo tamen excepto, quod super tumulos Mortuorum de eo quod dicturi sunt se vincerent, non liceat præcise*

irare, sed loci mortuorum qui ante obitum suum electi fuerint ad eos disfractionandos qui de rebus ad Coronam spectantibus appellati fuerint, vel redati alij liberi & legales eligantur qui idem sine dilatione faciant quod per defunctos memoratos si uiuissent, fieri oporteret.

Pag. 27. Κληρωτήρια] Exigit res ipsa ut Sortium Tabulas, quibus eorum, qui in tribus sortitō cooptabantur, nomina perscripta erant, heic intelligamus. Nec tamen alibi hac notione vocabulum occurrere memini. Scriptori- bus tam pro locis ubi Magistratus Sorte creati sunt, quam ubi eiusmodi Magi- stratus in theatro sedere soliti, vsurpatur. Item pro Sortium venis, Videbis Pollu- cem lib. IX & X. & Scholia ad Aristophanis Ecclesiastusas.

Pag. 27. Συναλλάγματα καὶ ἑγγυμῶ- των] Contractibus & actionibus vertimus. Συναλλάγματα eodem heic sensu capio quo apud Aristotelem in Ethico- rum V. cap. V. ubi in ἐκείσια, & ἀκόσια distribuuntur & totum illud satis comprehendunt, unde actiones apud Iurif- consultos nascuntur, quæ siue ex con- tractu, aut quasi contractu siue ex de- licto aut quasi delicto competunt. E- tiam tota iustitia quæ forensis est ita Συναλλάγμασι nititur. De Aristotelis loco consule inprimis Andronicum Rhodium in paraphrasi lib. V. cap. III.

Pag. 27.] Οἰκίας ὄσων ἀν τῷ δήμῳ θ- ξη] Singularum ædium capacitas sic prout populo placuerit. Nam à lecto- rum siue discubitoriorum siue cubicu- larium numero heic tam ædium capaci- tas, puto (quæ scilicet aut ad contu- bernalium numerum aut familiarum amplitudinem atinebat) quàm alibi sæpius œcorum & conclauiorum, æsti-

mabatur. Oecorum æstimationem hu- iusmodi videre est maximè in Callixe- ni & Moschionis descriptionibus nauium Ptolemæi Philopatoris & Hieronis Re- gis Syracusani apud Athenæum lib. V. Inde cæcus ibi πιντάκλιον, τεισχυδέκλι- ον & εἰκοσι κλίνας ἐπιδερχόμενον.

Pag. 27. Τὴν Σιπυλλίω] Ut Mater Deum Berecynthia, Idæa, Phrygia, di- cta à locis cognominibus in quibus colebatur, ita Sipylene heic à Sipylo. Sipylos autem mons Phrygiæ passim memoratur; Plutarcho de fluminibus in Mæandro, Hesychio, Straboni, & in prouerbio ὄλον τὸ Σίπυλον μετακινεῖν. At- qui & vrbs erat Sipylos Phrygiæ, quod notat Stephanus, nomenque gentile esse Σιπυλλίδες & Σιπυλλιώη. Notat autem ex Hellenici libro primo Ἰερείων, seu de Sacrificijs Iunonis Argiux, Æschylus item in Niobe apud Strabonem in ex- tremo libri XII. habet Σίπυλον ἰδίαν ἀνὰ χθόνα Sipulum Idæo in Solo. Vrbs ea multis abhinc seculis, regnante Tar- talo, terræmotu euersa est, uti & com- plures circumiacentes. At celeberrimam fuisse inde liquet quod dum terræmo- tum hunc memorant Scriptores, Sipyli nomine potissimum designant. Ita Stra- bo lib. I. Quin Aristoteles in II Me- teorologicorum cap. VIII. terræmotus meminit in quo τὰ περὶ Σίπυλον ἀνεστράτη Sipylus euertebatur, Σίπυλον ibi malè habet Commentarius Alexandri A- phrodisiensis. Sed peius multo facit vir doctus qui φλεγραίου πεδίου Phlegraium campum eo in loco Sipyllum à Philo- sopho appellatum in Thesaurō Geo- graphico scribit. Non minus campum à Sipylo quam regionem Ligusticam distinguit ibi Aristoteles.

Pag. 27. Απολλῶ τὸ ἐν Πάνδοις] Nec de

de Apolline in Pandis alibi legi nec de villo loco qui Pandi aut Panda dictus præter Sogdianorum (qui sub alio Cœlo locati) oppidum quod Panda vocatur apud Plinium lib. VI. cap. XVI. & Solinum cap. LII. Fieri sanè potuit ut etiam inde nomen in Ioniam deducere- tur. Atria enim ibi constructa sunt, non solum à vetustissimis illis, Hercule, Semiramide, Cyro; sed etiam ab Alexandro magno, velut trophæa metarum imperij eouſque promotarum; eaque, ut videtur, Apollini. Ita enim coniectura est ex altaribus quæ eidem Numini Iaxartem fluiuium postea transfuectus Demodamas Seleuci & Antiochi Dux Apollini struxit, ut terminorum scilicet imperij prolationis insignia. Sed vltra quid heic affirmare planè nugari est, si hoc non est.

Pag. 27.] *Καὶ τῶς ἀμυς θεῶς πάντας καὶ πάσας* Post insigniorum Numinum nomina, per omnes ita generatim iurabant, idque ex ritu Pontificio passim seruari solito. Exempla sunt apud Homerum & Virgilium ad cuius Georgicorum initium, *Post specialem*, adnotat Seruius, *inuocationem. transit ad generalitatem ne quod numen prætereat. Nōre Pontificum per quos ritum veteri in omnibus sacris post speciales Deos quos ad ipsum sacrum quod fiebat necesse erat inuocari, generaliter omnia numina inuocabantur.* Vide, si placet, ius iurandum quo fœdus iniere Carthaginenses & Philippus Macedonum Rex apud Polybium lib. VII. & fragmentum Fœderis in Creta effossi apud Ianum Gruterum pag. 505.

Pag. 27.] *Καὶ ἡ ἡ βασιλεὺς Σελεύκου πύχλω* Mos inualuit in Oriente iurandi sæpè per Fortunam, Salutem, Vitam,

Caput Principis. Neque inter hæc in Gentilitatis Theologia discrimen erat. Vetustissimum est exemplum in Genesios cap. XLII. Vbi Iosepho *וַיִּחַי פַּרְעֹה*, *vixit Pharaoh*, seu *per vitam Pharaonis*, ad Ebræorum &, qui cognatas habent linguas, morem adiurandi proferunt. Nec aliter transtulit Aquila quam per *ἡ φαραὼ* ut & hodie Galli *vixit Pharaoh*. Atqui senioribus redditur, *Νὴ τῶς ὑμείων φαραὼ*, *Per salutem Pharaonis* quod retinet Latina. Nam viuere etiam est valere, latari, foelicem esse. Vetustissimum autem Genesios exemplar Ms. in bibliotheca Cottoniana habet ibi, *Μὰ τῶς ὑμείων φαραὼ*. Iurat etiam Vrias Dauidi Regi *וַיִּיָּחַי וַיִּיָּחַי* *per vitam tuam & per vitam anima tua*, seu *per salutem tuam & salutem anima tua* ut in Latina editione. Habetur II. Samuelis cap. XI. comm. 12. Et de capite Regis testatur R. Abenezra in Decalogum. Vbi eum capite plectendum, etiam suo auro, scribit fuisse qui apud Ægyptios *בראש* *במלך* *per caput Regis* peierauerat, nec tanto auro, quantum ipse pende- bat, redimendum. Sed hæc omnia in *τῶς πύχλω*, pro veterum ritu, recidunt. Et Iuramentum ita præstitum *ἑρμῆ βασιλικὸς* dictum videtur, saltem in Armenia. Adi Strabonem lib. XII Vbi de sano Pharnacis mensis. Manauit mos ex Oriente ad Romanos. Deceuerat Senatus Iulij Caesaris *τῶς πύχλω ἑρμῆναι* quod scribit Dio lib. XLIV. Hoc occiso, populus Antonij oratione de eius dignitate habita (ut fit) irritatus percussores furibundè quaesitum it & Senatores incusat quod passi essent eum virum interfici, pro quo, uti quotannis publicè vota conciperentur, decre- uissent

vissent ἢ ἔ ἢ πὶ υἱῆταρ ἢ πὶ πύχλω
 ἀνυχαρ & per cuius Salutem & For-
 tunam iurassent. Ex Decreto erat quod
 iurabant. Atque inde indiscriminati
 per Salutem iurabant & per Fortunam.
 Honor hic qui in iuramentis tributus est
 Iulio, mansit etiam Augusto; sed à Ti-
 berio vetitus est, postea redivivus. Vi-
 desis Dionem lib. LVII. de Tiberio. In
 Epistola item Stationariorum Tyrio-
 rum, Puteolis ad Tyrios ceterasque
 Phœniciaë civitates sub Antonino Phi-
 losopho scriptæ, fronte legitur Διὰ τὸς
 Θεὸς καὶ ἢ ἢ κῆρὶς ἡμῶν αὐτοκράτορ πύ-
 χλω, quod videre est apud Ianum Gtu-
 terum, in Inscriptionum corpore, pagi-
 na 1105. Et Aristo medicus, qui Ro-
 mani martyris linguam Asclepiadis ius-
 su sub Galerio Imperatore excruciat,
 accusatus (cum elinguis martyr sum-
 mum Dei veri Optimi Maximi pote-
 statem verbis, ut scribunt, copiose
 proferret) quoddam mercede ductus collu-
 fisset nec linguæ nervos omnes absci-
 disse,

*Testor, inquit, Salutem Principis, me
 simplici*

*Fundum secantis arte, index optime,
 Servisse iussis absque fraude publicis.*

Ita Prudentius Peri Stephanon hymno
 X. Inhumaniter autem aliquos plecte-
 bat Caius quod nunquam per Genium
 suum peierassent, teste Suetonio capite
 XXVII. Ita Genius seu Δίμων idem cum
 Fortuna æstimatus. Nam & ἰνδαμονία.
 Virtus cum Fortuna coniuncta rectè
 Ciceroni redditur. Consule, si placet, V.
 Cl. Danielem Heinsium ad Hesiodi o-
 pera & dies cap. XVII. Quin Plutar-
 chus in præceptis politicis, Οἱ μεγάλοι,

inquit, Δίμων καὶ πύχλω τοῖς ἀπορρομα-
 σιν οὐκ ἀπορρομασίν, Magni viri rebus
 præclare gestis Genium & Fortunam,
 ut autores, secum inscribant. Et in
 exemplis quæ adducit utrunque con-
 fundit. Sed & tam Partis seu Sortis
 Δίμων seu Genij quàm aliarum com-
 plurium Sortium, quæ in vtu erant, ve-
 teribus Astrologis, vnica Fortuna fors
 (de qua supra) Ptolemæo & ceteris
 plerisque, si Arabas & eorum sequaces
 excipias, vices sustinet. Per Genium
 autem Principis iurandi mos diu post
 Tiberium renatus, duravit. Vide acta
 Martyrij S. Polycarpi apud Eusebium
 hist. Ecclesiast. lib. IV. cap. XV. Et
 Vlpianus L. 13. si duo D. tit. de iu-
 reiurando §. 6. Si quis iuraverit in re
 pecuniaria per Genium Principis dare
 se non oportere & peieravit, vel dari
 sibi oportere, vel intra certum tempus
 iuraverit se soluturum, nec solvit, Im-
 perator noster cum patre rescripsit fu-
 stibus eum castigandum dimittere &
 ita ei superdici oportet ut quous i. pe-
 tulanter ne iurato. Nam peierantibus
 per Principis Fortunam pœna erat quam
 sustulit suo tempore Tiberius uti est apud
 Dionem; minuit etiam ita Alexan-
 der Seuerus, ut, qui, calore animi, non
 consulto peierauerat, is minimè puni-
 retur. C. tit. de rebus creditis L. 2. Pe-
 riculum corporis vel maiestatis crimen
 (ait Imperator) secundum constituta
 Diuorum parentum meorum, etsi per
 Principis venerationem quodam calore
 fuerit peieratum, inferri non placet. Ita
 id quod primo in Iuramentis Fortuna,
 Salus, Genius erat Principis, in Venera-
 tionem etiam interdum immutabatur,
 uti postea in Maiestatem (quod vide-
 re est apud Vegetium de re militari
 lib.

lib. II. cap. V.) item & in ipsum Principem per quem non tam ut fidei testem quam ut perfidiae vindicem deierare in more positum erat etiam Christianis, qui nec tam per creaturam iurabant quam per auctorem creaturarum, nec in creatura aliud quam creatorem ipsius venerabantur, quod ait Gratianus C. XXII. q. 1. c. 16. Et quemadmodum in dignitate seu potestate principum exprimenda, Maieestas, Serenitas, Perennitas, & quæ sunt eiusmodi in codice utroque alibi que, ita forsitan in votis de eorum felicitate (qualia eiusmodi iuramenta sunt) Salus, Vita, Fortuna, Genius, ipsas principum personas, reuera denotabant. Exemplum fortè deductum est ex sacris literis ubi per sanctitatem Dei, atque id genus alia pro Deo ipso usurpari notant viri docti. Vide Amosium prophetam cap. IV. & I. Drusij lib. XV. Obseruat. cap. XV. & *dei i nescias nescias*, seu *Maiestate Dei* apud Hellenistas ad eam *om* & doctissime & ingeniosissime magnus Heinsius in Aristarcho Sacro Exercitatione XV. At verò salus Principis Christianis ita discriminabatur à Genio, seu Fortuna, vt per hosce iurare nefas, per illam fas fuerit olim æstimatum. De Fortuna, vide Acta quæ diximus martyrij S. Polycarpi. De Genio, Tertullianus Apologeticæ cap. XXXII, *Sed & iuramus*, inquit, sicut non per Genios Cesarum, ita per Salutem eorum qua est angustior omnibus Geniis. Nescitis Genios demones dici & inde diminutina voce demonia. Nos iudicium Dei suspicimus in Imperatoribus qui gentibus illos præfecit? Id in eis scimus esse quod

Deus voluit, ideoque & saluum volumus esse quod Deus voluit & pro magno id iuramento habemus. Ceterum demones, id est Genios, adiurare consuevimus ut illos de hominibus exigamus, non deierare ut illis honorem diuinitatis conferamus. Et ubi Arcadius & Honorius Imperatores rescripserunt, eos qui XXV annis maiores aduersus pacta vel transactiones libero arbitrio confectas & inuocato Dei Optimi Maximi nomine firmatas veniendum putauerunt, infamia inuri, & emolumento quod ex pacto fuerint consecuti prorsus carere; eiusdem etiam legis pœnæ subiiciunt eos qui (vt rescripti verba sunt) *nomina nostra placitis inferentes salutem principum confirmationem initarum iurauerint esse pactionum*, quod legimus C. tit. de transactionibus l. 41. Si quis, & C. Theodos. lib. II. tit. IX. Vbi vetus Scholium eiusmodi iurantes esse eos ait qui *Dominorum nomina coniurant, placitis inferentes, diffinita implere neglexerim*. Sed lege *Cum iurant, placitis &c.* Ita emendo ex Ms. codice Theodosiano quem breuiario suo ante D. annos de Romanis Imperatoribus ex Haymone Floriacensi confecto intexuit Guilielmus Monachus Malmesburiensis. Ceterum pro *nomina nostra* veteres Orientis Iurisperiti *numina nostra* proculdubio exemplaribus suis ibi legere. Vertebant enim *οἱ πνευματα των δαιμονων* id est, qui *numen nostrum* pactis aut transactionibus inferentes &c. Vide Eclogam Basilicon lib. XI. tit. II. cap. XLIX. Item Marcellinus in causa Donatistarum, per admirabile mysterium

beverorum meorum salutem. Vide epistolas eius XLIX, XCV, CIII, alias. Nec aliud puto voluit quam per Salutem suam aut Caput iurare Cosinas sub Alexio Comneno Patriarcha Constantinopolitanus, cum per suum nomen iurabat nolle se patriarchali sede scedere nisi Irene Imperatrix suis manibus insigniretur. Anna Porphyrogeneta in Alexiados lib. III. τὴν ἰδίαν ἐπομοσάμεθα κλήσιν ὄψει πρὸς αὐτὸν νηϛ Κοσμάν, εἰ μὴ διὰ τοῦ ἐμοῦ χειρῶν ἢ Εἰρῶν τοῦ τέφους ἀξιώδης, τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου ἐκ ἀπορρήσασθαι quod idem sonat. Et per vitam suam iurat Auicenna Arabs lib. de Almahad cap. III. Videtis item Balsamonem ad canonem XCIV. Synodi in Trullo. Idem autor πλὴν ἐξωμοσίου seu iuramentum Episcoporum Ægypti quod fidei iussionis vicem supplebat, in Synodi Chalcedonenfis canone XXX. ita interpretatur vt eam esse dicat τὸ εἰς τοῦ κεφαλῶν τοῦ βασιλέως ἢ εἰς τοῦ οὐρανοῦ σπιρίαν ὁμοσίου πνῆ, per Imperatoris caput, vel salutem suam quempiam iurare. Sed Zonaras ibi, per Imperatoris Caput, & Salutem eius ipsiusque iurantem iurare, ἐξωμοσίου esse notat. Obtinuit etiam mos per Filiorum Regis Vitam iurare. Sed in Occidente, lege ante annos DCCC lata, huiusmodi iuramenta vetita sunt atque inde puto in iudicijs exoleuerunt. In Occidente dico. Nam in Oriente diutius mansisse scimus ex Græcis Iurisconsultis. Lex est *Ut nullus presumat per vitam Regis & filiorum eius iurare.* Habetur in Capitulis Karoli & Ludouici lib. III. tit. XLII. & Legum Longobardorum lib. III. tit. XXIV.

Pag. 28. Εφοροκοῦντι ἢ ἐξώλγη κὶ αὐτῶ κὶ γίνῃ τὸ ἐξ. ἐμοῦ] Imprecationes eius-

modi, dixæ, seu ἀεὶ, satis sunt frequentes apud veteres. Et Cicero de legibus lib. II. *Periurii pœna diuina exitium, humana Deducus.* Vnde & Diagoras ille ἀδικηθεὶς ἐπὶ τινὸς ὀπορῆσαιτο κὶ μὴδὲν ἐνεκα τοῦ παδόντο μεθιηρέωσαι εἰς τὸ λέγειν μὴ εἶθε Θεός, quæ verba sunt Sexti Empirici aduersus Mathematicos libro VIII. Iurifurandi autem formulam cum adiecta imprecatione & vultustiffimam & horrendam subiungo ex Vettij Valentis Antiocheni nondum typis vulgati Scriptoris, Floridorum seu Antholog. ay lib. IV. Vbi fratrem & cæteros omnes qui libro suo apotelesmatico initiandi erant, ita adiurat; Ορκίζω σε, ἀδελφεῖ με πμύτατε κὶ τοῦ μουσζωγῆς με ταύτη τῇ ζωτάξῃ, ἕσθου μὲ ἀσπρίκτον κῶτο κὶ οὐνοκμεκῆζωδον θ τε κὶ οὐ κὶ τοῦ εἰ πλανήτης ἀστράς δι' ὧν ὁ πᾶς βίτο ἠνοχῆται, αὐτῶν τὸ πλὴν Πρόνοια κὶ Γεραγαζην, ἐν ἀποκρύφους ταῦτα ζωτηρήσαι κὶ μὴ μεταδοῦναι πῆς ἀπειδούτης εἰ μὴ πῆς ἀξίους κὶ δωμαυλοῖς διαφυλάσσειν κὶ ἀμείβεσθαι δικίως αὐτῶ τὸ ἐμοὶ Ουαλεντί πρὸ εἰσηησαμένω ἀείμωσον κὶ ἀγαθῶν φήμω ἐπορέμειν κὶ μάλιστα ὀπρηόντας τὸ ἀφθονον κὶ τὸ τῆς ἀληθείας μίεος ὡς ἐπὶ ἕδρους ἀνδρῶς ὀππλεωμένον αὐτὸς ἐφάπσα· μὴ ἢ παρέντας τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐτίερος ἐπισπέρειν ταύτη ζωτάξῃ· μὴ ἢ λωβῆσαι πνῆ τοῦ πορηζογαυμένον ἢ μελλόντων λέγωσθαι πρὸς τὸ ἀδεῖσθαι τοῦ ἐντορχάροντας· κὶ μὴ φῶρον ἐπιπέγχα. Καὶ ταῦτα μὲ διαφυλάσσεισιν οἱ πορηριμῆδῃ Θεοὶ πάντες ἐμμενῆς ἔσον κὶ βίτο εὐπαθῆς, κὶ καταδύμεθα λορισμῶ ζωτάξῃ. Ἐπορκοδοῖ ἢ τὰ ἐνάπτα. μὴ τε γῆ βατῆ μὴ τε δάλασσα πλωτῆ. μὴ τε τικων πορεῶ. τυρῆος τε νιδῆ κὶ ππαιδδύμεθα ἐσάρχων ἀσῆμονα βίον κὶ ἀνεπιδουκτον ἀγαθῶν ἐπάγει. Ἐάν ἢ πῆς κὶ μὴ δάνατον δὲ καλῶν τε κὶ καλῶν ἀμοιβῆ, κῶκῆ τοῦ ἐμοῦ μωτμάλοισιν. Videtis Iulium Firmicum

autem illâ multò Septentrionalior.

Pag. 30. Εἰ τὸ Ἰ Ἀρτίμυδ⊗ Λευκο-
 φρύνης ἰσπῶ | Ita populus alter in alterius
 Numinum fanis Fœdus ex pacto collo-
 cabant. Idem autem hiatum Leucophry-
 encs nomine suppleuimus quòd tum
 elementorum numerus haud impar
 fuerit tum quia Diana Leucophry-
 ne seu Leucophryne dicta impensè
 Magnesiæ culta est, Strabone teste.

In ea que hodie extat urbe (inquit lib.
 XIV. de Magnesia locus) *fannum est*
Diane Leucophryene quod magnitudine
quidem Templi & donariorum multi-
tudine Ephesio cedit. Concinnitate au-
tem & artificiosa delubri structura
longè illud superat. Magnitudine etiam
omnia Asiatica superat duobus excep-
tis, Ephesio & quod Didymis est. De
 fano huius Dexæ, quod nempe pseudo-
 dipteron erat, volumen conscripsit Her-
 mogenes. Vitruuius in proœmio libri
 VII. *Edidit volumen Hermogenes de*
ede Diana Ionia, qua est Magnesia
Pseudodipteros. Et Magnesiæ Dianæ
 nomine culta est, non dissimili fano,
 Alabandi, quæ Carix urbs erat, quod
 testatur idem lib. III. Dianæ Leuco-
 phrynes meminere Tacitus, Clemen-
 s Alexandrinus, Arnobius. Videfis Lip-
 sium ad Taciti Annalium lib. III. Com-
 mentario 121. Sed non minus Leuco-
 phryene, vt in vetustis aliquot Strabo-
 nis exemplaribus, quam Leucophryne
 dicenda est. Apud Magnesios magis
 Leucophryene. Nam in Numisinate
 Marcix Otacillæ Seueræ Aug. Philippi
 Augusti vxoris nomine insignito legi-
 tur (si Occoni fides) ΜΑΓΝΗΤΩΝ
 ΛΕΥΚΟΦΡΗΝΗ. A Leucophrynes
 nescio cuius funere nomen petitur ab
 Arnobio & Clemente. Fannum eius e-

tiam Asylum erat, teste, loco quem di-
 ximus, Tacito. Leucophryenem notari
 Dianam figurâ Dianæ nudæ arcitenen-
 tis in æreo Elagabali numismate cui
 inscribitur ΕΠΙ ΜΑΓΝΗΤΩΝ
 vix est cur dubitemus. Idem dicendum de
 Maximini illo cuius pars altera Iulium
 Verum F. exhibet, altera verò ΜΑΓ-
 ΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΑΡΤΕΜΙ-
 ΔΟΣ.

Pag. 30. ΔΙΟΝΥΣΟΥ] Disrupto
 heic Marmore, elementorum ductus
 fermè disparuere. Sed ex apicibus reli-
 quis non est difficile hanc lectionem
 elicere.

Pag. 30. Στυλοραχισάδωζ] vetustissi-
 mus est Sigillorum in Oriente vsus,
 tametsi ante Iliaca tempora non annu-
 lis, id est, sigillis, sed nodi notâ
 Epistolas, alia claudi solita vult Pli-
 nius. Vide cum lib. XXXIII. cap. I. sed
 consule Genseos cap. XXXVIII comm.
 18. Exodi cap. 28. 11. & 36. I. Reg.
 cap. XXI. 8. Danielis VI. comm. 17.
 Ieremiæ cap. XXXII. 11. Esther
 cap. III. 12. Tobit cap. VII. comm. 14.
 præter historiolum Beli & Draconis.
 Adde Iosephum Scaligerum in Elencho
 trihæresij Nicolaj Serrarij cap. XI. An-
 te Sigillorum inuentionem aiunt Græci
 nonnulli, eorum vice in vsu fuisse vir-
 gulas seu asserculos à cimicibus varia-
 tum irrosos. Isacius Tzetzes, ad illud
 Lycophronis

Τὰ ἢ ἄλλα σπυρίσρωτ⊗ ἀΐλων⊗ δὲ μωρ
 Σφράγεις δονήσας

Reliqua vero vermiculis exesum, in-
tactum adium Sigillum obseruabit aut
Intacta vermiculata claxendix domos
seruabit alias

Vt vertit Iosephus Scaliger; *καὶ γὰρ*, inquit ibi Tzerzes *εὐρεθῆναι τὰς σφραγίδας οἱ παλαιοὶ ἐσφράγιζον ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις διὰ τὸ αὐτὰ πολυκάντητα εἶναι*, priusquam sigilla reperta sunt veteres sigillabant lignis cimicibus irrofis eo quod plurima eis inerant puncta. Quasi verò seculum eiusmodi vnquam fuisset in quo Cimices tantum siue foramina siue lineas qualitercunque ductas ligno incidebant, homines verò adedò stupidi vt incidere non possent. Atqui etiam eiusmodi virgulas seu asserculos Sigillorum officium sapius præstitisse forsan non est dubitandum. Etiam nunc fortè interdum præstant. Ideone vero alia sigilla nondum inuenta? Et intelligendus sanè Lycophron potius ac si vetustatem duntaxat (cuius caries comes est) in sigillo notasset. Videtis autem Ammonium & Hefychium in *Θριπιδόγραφῶ* & Suidam in *Θριπιδόγραφῶ*. Herculem eiusmodi Sigillo Cimicibus exeso primò vsum esse ait Philostephanus apud Hefychium. Ceterum *ἄρα* etiam sculptoria cum sigillorum confectioe, speciatim occurrat in sacris literis, idque seculis plurimis ante quidpiam memoriæ, de Græcorum moribus, traditum Exodi cap. XXVIII. commate II. *אֲנִי אֶשְׂכַּח אֶתְכֶם* quod *calatura gemmarij* antiquitus vertitur, Senioribus septuaginta est *γλυμμα σφραγίδῶ* *calatura Sigilli*. Et Mosestus ibi, quem recentiores plerumque rectè sequuntur; *Opere gemmarij & qui sigilli calaturas facit sculpe duos lapides &c.* Consulas etiam Exodi cap. XXXIX. Neque infrequens est vocabuli *אֲנִי*, pro eo quod est *sigillare*; metaphora in veteri Instrumenta, vnde & sigillorum in Syria vñs frequentia satis manifesta est. Sed

Plinius annulos Sigillaritios (vt Vopisci verbo vtar) in desuetudinem maximè in Oriente postmodum abiisse scribit. Libro. XXXIII. cap. I. *Nullos, ait, cernino annulos maior pars gentium hominumque etiam qui sub imperio nostro degunt hodie habent. Non signat Oriens aut Ægyptus etiam nunc literis contenta solis.* Sed de veterum Persarum Sigillis, vide excerpta de Legationibus, ex Menandro pag. 296. Editionis Latinæ, 1609.

Pag. 30. *Καὶ τῶ ἐσφράγιον καὶ τῶ* Commune igitur Magnetum suum habebat sigillum; ita etiam Smyrnæorum Civitas; vti & xuis ceterioribus passim Corpora & Collegia. Sed de sigillo Communis alicuius populi alio in loco qui non fuerit plurimis seculis Marmore recentior, legisse me non meminisse. Etiam & sigillum hoc *δακτύλιῶ* dictum à pari, vti par est existimare, forma cum ijs qui personarum singularum digitis gestabantur. Ideoque etiam curiosulus nonnullis xui nostri, qui omnia purioris xui sermone pronuntiare studiōsius quam par est, cupiunt, Annuli Sigilla sunt principum, tametsi reuera non sint annuli sed crassiores laminae, nihil omnino annuli præ se ferentes.

Pag. 33. *Παλαμαγνησία* Quod Palæmagnesia, seu *vetus Magnesia* dicitur non aliud puto fuit quam siue Castellum siue Vibecula in ea planitie, cui Thorax mons imminet, parte sita, vnde Magnesia Civitas quæ tunc floruit & Fœdus percussit in alium eiusdem planitie locum translata est. Strabo de Matris Diudymenes fano inventi Magnesia & Thorace monte verba faciens lib. XII, *ὅν ὁ ἔστιν*, inquit, *τὸ ἱερὸν διὰ τὸ πῦρ πάλαι εἶναι ἀλλὰ μετακίσει*

Ἰου γέγον. Ita Scepsis & Palæscepsis urbes erant vicinæ in Phrygia & Myfia, ita Byblos & Palæbyblos in Phœnicia. Et sunt id genus aliæ. Palæmagnesia igitur aut sui plane iuris erat, aut ita saltem Magnetum, qui Fœdus cum Smyrnanis percusserant, imperium detrectabant, vt, ic̄to Fœdere, Seleuci maiestati haud satis prospexissent Smyrnæi nisi singulari legatione etiam hosce ad illius amicitiam seorsim inuitassent.

Pag. 32. *Δεκάτη*] Prædia illa seu fundi bini, καὶ ἐστὶν ἰσῆτοι, Palæmagnesiæ incolis à Seleuci decessoribus assignati (de quibus nemo frustra expectet vt plura cognoscere videamur) Decima immunes erant, id est, annuo censu qui siue iure tunc vsitato, siue pacto conueno, præstari solebat, vbi priuilegium aberat. Ita agri assignati, Romanis olim omni munere & collationis onere vacui erant L. 3. C. de fundis limitotrophis. Duplex autem plerumque erat veteribus Græcis Decimarum, quæ, vt prouentus publicus, pendebantur, genus. Portoria seu nauium aut rerum importarum & exportarum vectigalia, alterum erat. Ea quæ colonorum agri siue Scripturarij siue Satiui reddebant, alterum. Decima, quæ portorium erat, memoratur Demostheni in oratione contra Leptinem quæ & πρὸ ἀπληθῶν nominatur. Archebius & Heraclides, inquit, Byzantium Thra-sybulo tradentes κερίας ὑμᾶς ἐποίησαν τὰ Ἑλλησπόντι ἀπὸ τῶν Δεκάτων ἀποσβάδει dominos vos (Athenienses) fecere Helle-sponti, adeo vt decimis inde fruere-mini. Vbi Vipianus adnotat; Δεκάτιον ἐκ τῶν φορητῶν τῶν ἐμπορίων ἢ ἐλλησπόντι. ἐλάμ-θησαν. Decimam negotiatorum mercium in Hellesponto accipiebant. Et Publicanus

qui Decimam hanc colligebat Δεκά-τητης & δεκατηλόγος dictus, vti & A-rabibus كسب eadem notione quod ali-cubi item legisse me memini, & كسب pro ipso vectigali. Vide Harpocratio-nem & Suidam. Adde sis Ioannis Meur-sij Atticarum lectionum lib. III. cap. II. Nequè hæc decima rarò occurrit. Alterum genus quod huc spectat me-minit Aristoteles Oeconomicorum II. In œconomia Satrapica, docet ille, prouentuum augendorum ratio est præ-stantissima ex agrorum fructibus. Pro-uentum inde natum (pensionem scilicet à colono pro agro Satiuo præstitam) οἱ μὲν, inquit, ἐμπορίων οἱ δὲ δεκάτων προσεγορεύουσιν, alij tributum alij De-cimam appellant. Aliam rationem ex re-pecuaria assertit siue ex agris scriptura-rijs aut ἐκ τῶν βοσκημάτων quæ eius verba sunt. Etiam & hunc prouen-tum ἀπαρασίαν & δεκάτιον dictum ait. Vide porò I. Samuclis cap. VIII. comm. 15. Eiusmodi Decima etiam-num passim in Oriente à Turcarum Imperatore exigitur. Neque de alia o-lim intellexi illud in Alcorani Reti-nentis Azoara XVII. *De Decimis & beneficijs sume & inde secundum morem consuetum operare.* Sed Arabs habet sume *كسب* *كسب* *كسب* *كسب* quod tibi indultum est & ea quæ dari consuescunt. Paraphrastes, quem dixi-mus, Arabs habet *كسب* *كسب* *كسب* *كسب* quod à beneuolentia hominum obuenit, aut eorum beneficia, neque ab eis quid extorque. In Arabico est Azoara VII. Verum & alibi Robertus ille Rete-nentis, locis non dissimilibus, Deci-mas substituit pro eiusmodi vocabulis. Et in Azoara LXVIII. quæ in Arabico

est **LVIII.** Oratores & Decimatores, inquit, *Estote sequendo Deum omnium operum cognitorem atque Prophetam,* vbi Arabs habet **פקודא אלטלוא** ואתרא אלזכורא ואטיעורא אללח ורשולא, id est, *Preces celebrate & elemosynas date obediētes Deo & Propheta eius.* Sed hæc obiter. Ex agris item Satiuis Romanis, pendit solebat locatoribus Decima quod, ex Appiani Ciuiliū primo, cognoscimus. Nec dissimilis est Decimarum prouentus qui tum ex annuis agrorum fructibus tum ex fossilibus, Gallijs, Hispanijs, alibi in Europa, etiam alcubi in Anglia, penditur. Videtis Choppinum lib. I. de Domanio Franciæ tit. I.

Pag. 32. **Η χωρα λω έχουσιν οι ομογενες εν Μαγνησία.** Ager, puto, veteri Magnesiæ adiacebat quem possidebant ij qui Magnesiæ olim fuerant incolæ, id est, qui sedibus mutatis in Smyræum agrum transmigrarant. Hunc, si Smyræorum Ciuitatis possessionibus accederet, Decretum hoc veteris Magnesiæ incolis seu Palæmagnetibus assignat nomine **κλήρη** seu prædij sine onere possidendi.

Pag. 33. **Κλήρον ιππικόν**] Prædium equestre heic non diuersi fuisse generis autumo à fundis illis olim in Imperio Romano ad subministrandos rei militaris sumptus, assignari solitis. Eorum duæ species. Nam aut tam tironibus quam veteranis in perpetuum sine be-

neficiū & Stipendium, siue præmium donabantur, aut, ad annonæ militaris duntaxat pensitationes, Colonis locabantur; idque plerunque fiebat in limitibus Imperij, vnde agri limitanei dicti & fundi limitotrophi. De his videtis L. 15. Item si §. 2. ff. de rei vindicatione & C. tit. de fundis limitotrophis. In Specie prima, planissima sunt Feudorum vestigia. Et, de vetustissima Feudorum natura, Consule quæ occurrunt de Ducibus limitaneis apud Lampridium in Alexandro Seuero, & de Cimbris apud Lucium Florum lib. III. cap. III. Nec discrepant τα κτήματα στρατιωτικὰ seu prædia militaria quæ in Imperij Orientalis legibus habentur. Constantini Porphyrogeneta de ijs Nouella extat tum apud Leunclauium in Iure Græco Romano tum apud Cuiacium in Feudis. Sed Emendatior apud Carolum Labbæum in Constitutionibus Imperatorum Græcolatinis & Ioannem Meursium. Sed verò κλήρη hic noster Equites tantum alebat ad hostes ab Imperij Magnetici seu potius, postquam icto inæquali Fœdere seruitutem induerant, Smyræi finibus arcendos; adeoque κλήροι ιππικοί (si de prima Romanorum specie intelligas) ipsissima fere sunt Feuda quæ παράσι forensi Feuda militaria seu *fees de Chivaler* Anglis nuncupantur. Δωρεάν autem, quod sine onere vertimus Decimas aut alias annonæ pensitationes, non Militiæ onus heic excludit.

Ad C. Ant. Septimij Publij Citharœdi
 Victorias seu Marmorum Arundel-
 lianorum III, pag. 34.

Vanuere, ex Marmore, superiores elementorum septem primorum apices. Sed, ex reliquijs inferiorum coniecturâ Γ. ANT. ΣΕΠ. sub-
 stituimus. Huiusmodi autem ἀναγραφὰ Ἰστρονίων, qualis erat in agonibus Musicis Septimius noster Publius, ἀδυνασίου seu Saxeæ Hieronicarum descriptiones, ut vocantur Lycurgo, frequentes erant apud veteres. De eis autem vide-
 sis Scholiastem ad Pindari Olympiorum oden VII. & marmor X. pagina 40. præter eiusmodi alia aliquot apud Lipsium & Gruterum.

Ibid. Περὶ πόλεως, καὶ Σμυρνῆος, καὶ Ἀδριαῶν, καὶ Ἐφέσου. A plurium ciuitatum populis ciuitate donatus, tot habuit denominationes tum hieronices hic, tum moderator eius C. Aelius Agathemerus. Sic Artemidorus & Daldianus erat & Ephesus, uti ipse testatur Onirocriticon lib. III. cap. LXVII. Sic alij.

Ib. Σμύρνια Ολύμπια Η. [17] Bini scilicet Smyrnæ erant, sub Adriano, agones Olympici seu quinquennales; id est, Olympia bina, præter ea, quæ, pro Communis Asiæ votis, ibi sæpius celebrari solita; de quibus etiam mox.

Ea quæ sic simpliciter dicta sunt, atque ea quæ Olympia Adriana, ab Adriano nempe siue instituta, siue concessa, nuncupabantur. Neque hæc alia nisi fallor, fuere, ab ἀγῶνι illo Ἰεσσοῦ Smyrnæorum cuius, sub sequentis Inscriptionis finem, mentio est. Frequentia autem eiusmodi agonum à gliscente prouinciarum, postquam seruituti egregie litare cœperant, adulatione sub Octauio duxit initium. Suetonius in eius vita, capite LIX.; Prouinciarum pleraque, super templa & aras, ludos quoque quinquennales pene oppidatim constituerunt. Ex indulto nimirum aut iussu Principali constituerunt prouinciæ, vrbes, oppida. Vnde indiscriminatim siue à Principe, siue à Prouincijs, urbibus, oppidis, certamina instituta fuisse sæpius dicebatur. De binis quæ diximus, Smyrna Olympijs vide V. Cl. Claudium Salmasium ad Adrianum Spartianum. Adi item Hermodori illam Farnesianam, quæ habetur in Lipsij Auctario & apud Gruterum est, pagina 314. & Philostratum in Polemonis Sophistæ vita præter Pausaniam in Eliacorum primo & Philippi epigramma quod citat Petrus Faber Agonistici libro III. cap. XXVII. Sed verò fallitur eruditissimus Faber, capite præcedente, v-

na circumdatum exhibet Saxum quadratum. Vide Pausaniam in Eliacorum primo, Hyginum Fabula CLXX & CCLXXIII quem in huius agonis nomine deprauatum rectè emendauit V. Cl. Ioannes Meursius in Græcia Feriata, verbo Ηραία. Eum item ibi consule. Adde Agonistici P. Fabri libri II. caput XXIII. præter Farnesianam illam seu Hermodoti, apud Gruterum, inscriptionem.

Ibid. Σμύρναν κοινὸν Ἀσίας.] Commune scilicet Asiæ, quod ex pluribus eiusque celebrioribus Asiæ ciuitatibus conflatum; velut ex Ephesijs, Smyrnæis, Pergamensis, Milesijs, alijs, qui concordiam fouentes & societatem, & sacris eam firmare studentes, communia Asiæ sacra certamina in vrbe, de qua siue in comitijs omnium conuenerat, siue aliter decretum erat, celebrabant. Atque hisce præfere puto, Asiarchæ; de quibus ad inatior proximum. Ita nimum Caracallæ interpretatur Scaliger V. de Emendatione Temporum. ΚΟΙΝΟΝ ΟΡΑΚΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΝΙ ΚΑΙ ΠΑΡΜΗΝΟ. ΠΙΤΟΙΑ *Communitia*, inquit, *trig* (vnde vnum item confectum) *Thraciæ celebrabant Pythia Thracica*. Vide in Farnesiana Σμύρναν ἔκοινον Ἀσίας Δίος. Et κοινὸν ἔστι Κρητῶν, habetur agôn quinquennialis apud Gruterum pagina 1094. 5. Certamina hæc Communis Asiæ ipsissima esse τὰ ἄγῃ ἔσθ' Ἀσίας Ολύμπια, apud Philostratum in vita Polemonis Sophistæ, vix dubitare queo, pace viri doctissimi qui ad Spartianum hæc eadem esse cum Adriani Olympicis ibi institutis obiter affirmat. Neque obest quod Polemoni & posteris eius datum sit Adrianeis, *οὐκ ἔστι δὲ* seu præsidere, & quod præfedit po-

stea τῆς ἄγῃ ἔσθ' Ἀσίας. Decreto ciuitatis duntaxat Smyrnensis est perpetua illa præsidendi Adrianeis prerogatiua data. Sed Communis Asiæ sacris Commune item Asiæ tantum, aut Senatusconsultum Romanum, aut rescriptum principale, non ciuitas aliquâ singularis cum præficere, puto, potuit. Communia autem Asiæ sacra hæc fuisse, opinor, vti alia sapius apud Græcos, Maiora & Minora. Maiora quæ pentæterica. Minora quæ Annua. De hac distinctione, vti etiam de τῇ κοινῶς, in Farnesiana, paulò post plura.

Ibid. Πέργαμον Ἀγύβεια Ἰ.] Postquam Pergamensi Templum Augusto sacrauerant, etiam ijs permissum est vt sacros ludos, honori eius ampliando, instituerent. Ita Dio libro ΕΙ. Hi Augustalia seu Ἀγύβεια dicta, Adcoque quod in Farnesiana legimus Οἰώλοσ ἐν Σμύρναν Ολύμπια ἔσθ' Ἀδριανία Ολύμπια, Πέργαμον Ἀγύβεια ἔσθ'ις, vertendum est *Similiter in Smyrna, Olympia, & Adrianalia Olympia, Pergamo Augustalia* III. Neque erat sanè cur de Augustalibus illis, quæ planè Pergami collocantur, ita sollicitus esset vir magnus in V. de Emendatione Temporum. Qui item alij siue Farnesianam edidere, siue vocabula, quæ adtulimus, citarunt, malè habentus ea intellexerunt. Apud Gruterum pag. 1090. legitur ex Sepulchro quod via Appia, VII ab vrbe militari, visitur, Πέργαμον κισσοφόρος. Adiecta est corona hederæcea.

Ibid. Τραϊανία.] Spectacula, Parthica dicta, sacrauit Adrianus Traiano; teste Xiphilino. Ea Romæ celebrari solita. Gymnasium etiam erat Romæ, Traiani opus, architecto Apollodoro. Vtrum ad hoc an ad illa Traianalium nomen

nomen heic spectet, non liquet.

Ibid. *Ασκληπεία*] Horum item in Farnesiana mentio. Et *Μεγαλοασκληπείων Πύλων* in alia, apud Gruterum pagina 410. n. 3. Atque etiam *Æsculapia Smyrnæ* fuisse videntur. Aristides in Oratione sacra prima. *Ἐδῶκεν ὡς ἐν Σμύρνῃ ποδῶς Ἐσπίραν προσέειναι πρὸ ἱερῶ τῶ Ἀσκληπείῳ ἢ ἐν τῷ Γυμνασίῳ.* Tam Gymnasium quam Templum in Gymnasio extructum *Æsculapio* forsan sacrum ibi erat.

Ib. *Κομώδεια Β*] Commodaliorum seu *Κομωδίων* mentio in Saxo Venetijs. Corona nempe ipsum vocabulum *ΚΟΜΟΔΕΙΑ* circumdat, sub Epigrammate in Achiristi atheletæ honorem. Vide Gruterum pagina 317. n. 1. Alibi, puto, apud Veteres, non occurrunt. Instituta fortè à Seuero Imperatore Commodum in Diuos referente.

Ibid. *Ἐφεσον Ἀδριάνεια*] vt Smyrnæ *Adrianalia* Olympia erant, ita Ephesi, quæ heic memorantur, nec alibi, puto, omninò præterquam in Farnesiana; vbi habemus *Ἐφεσον Ἰ Ἀδριάνεια Ολυμπία*.

Ibid. *Ἐφεσον: Ἐφεσθία*] In Festis deorum cognominibus enumerat Iulius Pollux lib. I. *Ἀρτίμειος Ἀρτίμισια καὶ Ἐφεσθία*. Vide item Meursium in Græcæ Feriæ lib. III. de Ephesijs. Sed an ad hoc *Dianæ* festum agone hic spectet, non constat.

Ibid. *Βαβυλιῶνα*] In Farnesianæ inscriptionis Editione Gruterianâ legimus *BABBIAΔHA* quod ipsiunt in Lipsianâ, vnde sumtum est, punctulis subnotatur, ac si de lectione inter excoribendum dubitatum fuisset. Marmor nostrum *BAPBIAΔHA* habet manifestè, quod vt in *BABBIAΔHA* siue

quadratarij, siue exscriptoris incuriâ migraret, non erat difficile. Sed non minus nescimus vnde nomen hoc natum, quam hanc verum Marmoris nostri lectionem esse certè scimus. Vide Lipsij *Auctarium* pagina 57.

Ibid. *Ἐπίδαυρον Ἀσκληπεία*] Hæc memorat etiam Farnesiana. Alibi occurrere non memini.

Ibid. *Ἀθῶνας Ἀδριάνεια*] *Adrianalia* Athenis habentur in Inscriptione illa de Achiristo apud Gruterum pagina 317. quam vide item apud Scaligerum ad numerum Eusebionum *MMCXLVII*, sed emendatiorem in Salmasij Notis ad Spartianum. Fanum Adriano Athenis sacratum est; Panellenion dictum; atque is ἐπ' αὐτῶ, seu *iuxta idem* (vt scribit Xiphilinus) Certamen instituit quod ipsa *Adrianalia* heic fuisse existimo. Neque cur Panellenia id nuncupatum esse censendum sit video, tametsi, eò quod Fanum Panellenion dicebatur, ideo & agone cognominem fuisse velit vir doctissimus. Memorantur, opinor, hæc sacra certamina cum alijs in Farnesiana *Hermodori*; *Ἐ Παναθῶναια, Ολυμπία, Παναθῶναια, Ἀδριάνεια* Sic. Viro summo qui tum in libris de Emendatione, tum ad Eusebium, quatuor hæc vocabula vnum agone addeoque ipsa tantum *Adrianalia* Athenis denotasse vult, nullus assensum præbeo. Quot vocabula, tot certamina magis inuuntur; atque omnia Athenis peracta. Per *Ἐ παναθῶναια* Panathenza Pentaeterica, seu maiora intelligo. Nam Minora (quæ & vetuliora erant) quorannis, seu post militem periodum elapsam, celebrabantur. De vtrisque vide quæ supra notantur in Notis Historicis ad Græcorum *EPOCHAS*

pochas præter Harpocratonem, Suidam, & autorem argumenti Orationis Demosthenis aduersus Midiam. Vt igitur iustâ Certaminis distinctione expressior honoris Victori fieret accessio, *ἘΠαναθηναίων* dici videntur, pro *Πενταετηρικῆς* seu *quinquennialibus*. Neque ab alia ratione opior nō ē postea in eodem Saxo præfigitur *τοῖς νεοῖς ἢ Ἀσίας*. Quemadmodum enim Panathenæa (quò nomine signanter dicta sunt sacra Atheniensium seu omnium qui Attici ruris accolæ erant, Certamina Communia) & minora erant & maiora quæ etiam quinquennialia; ita etiam in Asia minori, quæ Atticos mores plerunque imbiberat, Communia sentiendum est sacra ad eundem modum quandoque diuisa esse. Et Panionium, pro communibus Ionium sacris non dissimili notione legiur apud Philostratum in vita Apollonij lib. IV capite II. Ita fit vt ē *νοῖα Ἀσίας* pro quinquennialibus Communibus Asiæ capienda sint, non pro quinque Communibus seu Ciuitatibus Asiæ, vt volunt aliqui. Ita rectè à minoribus etiam distincta sunt. Olympia, quæ in Farnesiana hoc loco sequuntur, Attica item erant, vt etiam Panellenia. Atque eorum origines Adrianum seculis plurimis auerunt. Videtis Scholiastem ad Pindari Olympionicon Odem VII. Quin & Adrianalia ibi, Attica similiter puto erant; sed Athenarum nomine idè fortè minimè notata quòd, post Panathenæorum mentionem, cetera, quæ contineatèr sequuta sunt, ad Athenas pertinere, neminem dubitaturum non immeritò senserit is qui conscripsit.

Ibid. *Σαρδεις ἑγουράδιον.*] Etiam Chrysanthina Sardis occurrunt in illa Her-

modori. Item Nummus Alexandri Mammicæ F. habet *ΧΡΥΣΑΝΘΙΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΩΝΤΡΙΣ ΝΕΟΚΟΡΩΝ*, quod ex Ocoone discimus. Id ipsum innuit Martianus Iuriconsultus vbi Certaminis Chrysanthiani meminit L. 24. D. de Annis legatis. *Cum erat certa pecunia*, inquit Martianus, *id est centum reipublica Sardinorum* (in nonnullis Editionibus Pandectarum, malè legitur *Sardinianorum*) *relicta per quadriennium Certaminis Chrysanthiani, Diuus Seuerus & Antoninus rescripserunt videri perpetuam pensionem reliquisse testatorem per quadriennium, non in primum quadriennium. Sed Chrysanthini potius legendum. Et certamen inde nomen habuisse putat Faber quod è floribus aureis Corona sertane contexerentur, atque præmij loco victoribus, sicut apud Tolosates poetice agone annuo argentei, passarentur.* Apollinis oppidum in Chrysa, & quod de Chrysanthide ex Pausania adnotat Dionysius Gothofredus huc spectare mihi parum videntur. Alijs à Chrysanthio, nomine instituentis Lydio, nomen hoc certaminis manasse videtur. Certe & summi Lidix, cuius Vrbs primaria Sardes, Pontificis, sub Iuliani tempora, nomen erat. Et Certamina, sub nomine instituentium quandoque celebrari, non modò ex Adrianalij liquet, verum etiam ex illo Lucij Titij Testamento apud Scauolam L. 21. liberto D. de Annis Legatis §. 3. Et fanè *τῶν ἱερῶν ἐπανηρωσῶν*, siue *Sacrorum* in Lydia *instauratio* disertè ab Eunapio, apud quem de Chrysanthio, vtpote eius præceptore, compluria legimus, tribuitur. Sed hic ita multò recentior est quàm cui Certaminis, sub Seuero eodem no-

mine celeberrimi, origo aut nominis ratio assignetur. Ad Cuiacium libro XXIII. obseruat VII. & Petrum Fabrum Agonistic. lib. III. cap. XXVI.

Ibid. Τράλλεις Πύθια] Gymnasium, quod Terræmotu Tralibus collapsum esse memorat Strabo, libro duodecimo, satis ostendit seculis vetustioribus Certamina ibi celebrari solita. Ad idem fortè redintegratum spectant hæc Pythia.

Ibid. Μείλιτον Διδύμεια] Apollini Didymæo agonem sacrum fuisse, saltem ex illo nomine natum, non est cur dubitemus. Apollinis Didymæi oraculum in Branchidis apud Milesios cultum habet Strabo lib. XIV, Stephanus de urbibus, Sozomenus Ecclesiasticæ Historiæ lib. I, cap. VII. & Nicephorus Callistus lib. VII. cap. XLV. De Didymæi nominis ratione consule Macrobius Saturnaliorum lib. I. capite XVII. Neque de Didymæis hisce alibi legisse me memini.

Ibid. Ρόδον Ἀλεία] In Hermodori Farnesiana legitur ΠΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ. Et tam rectè in conspiciendis ad Gruterum indicibus Ἀλεία inter sacra Certamina inde numerat magnus Scaliger, quàm malè in castigationibus ex ΠΟΔΟΝ, ibi Πόδον facit & ad ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ, quod ibi præcedit, retrahit ac si de deo cursu seu stadio Æsculapio facto, locus foret intelligendus. Sed extra controuersiam esse puto aut quadratarium Farnesiana, pro Græco Ρ ὁ Π ibi perperam incidisse, aut Lipsium ex scriptorem fugientibus elementi apicibus deceptum, pro Ρ Ο Δ Ο Ν Α Λ Ε Ι Α, Π Ο Δ Ο Ν Α Λ Ε Ι Α edidisse (vti videtur est in eius Auctario) quem secutus temerè magis peccauit siue Gruterus.

siue quis alius qui Latina versione Podonalia, quod verbum nihili est, substituit. Ad Rhodum planè pertinent hæc Sacra; quæ Ἀλεία &, ad æui ceterioris scribendi rationem, Ἀλεία eis dicta. Aristides in Ροδιακῶ, Rhodios alloquens καὶ τὸν μὲν inquit, τῶν Ἀλίων ἀγῶνα ποιῆσει, Ludos Halios, seu Agonem Haliorum peragetis. Haud alius forsan erat agon hic ab illo, qui Tlepolemus item vocatus Soli seu Ἡλίῳ (vnde nomen, vt videtur, ortum est) sacer erat, & Gorpizi mensis die XXIV celebratus seu VI. die à Nemeis. Corona in eo præmium erat populea. Videtis Scholasten ad Pyndari Olympionicas, Od. VII.

Ibid. Λακεδαίμονα] Farnesiana Hermodori habet Εὐρύκλεια ἐν Λακεδαίμονι. Lacedæmonis etiam Hyancynthina memorantur Philostrato in vita Polemonis Sophistæ.

Ibid. Μαντινέαν] Hinc emendanda est Farnesiana vbi ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ, quod nihil omninò significat, occurrit. Doctissimus Petrus Faber ΔΙΑΝΤΙΝΟΙΑ ibi voluit substitui, certamina nempe Antipoo sacra. Sed vocabuli sono deceptus est. Rem ipsam tamen planè tetigit. Vide eum Agonistici lib. III. cap. XXVII. Certissimum est ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ pro ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ legi oportere. Mantineæ quinquennale certamen in Antinoi honorem ab Adriano institutum est. Hoc Ἀντινοῖον seu ἀγὼν Ἀντινοῖου dictum. Etenim patria Antinoi Bithynia erat. Bithyni autem ex Arcadibus, ipsisque Mantiniensibus oriundi. Inde erat quod Mantineæ parentalia eius annua haberi & sacrum Certamen quinquennale voluit Adrianus. Ita Pausanias in Arcadicis; ὁ δὲ τῶν

ἐνεσθ, inquit, ὁ βασιλεὺς κατεπέσωτο αὐ-
τῷ καὶ ἐκ Μαντινεία πρῶτος. Καὶ τελετὴ τέχνη
ἐστὶν ἐκείνων καὶ ἀγῶν ὅστιν αὐτῶν διὰ ἔτους
πρῶτος. Atque hæc sunt Ἀντιγόεια apud
C. Iuterum pagina 317. n. 1.

Ibid. Θεματικὸς] Id quod πρᾶξιμij
loco dabatur victoribus, seu brauium,
δέμα dictum est. Nam certamina, ob-
scuria forsitan compluria, πρᾶξιμα præter
existimationem, puto, alia non habuere
ἀλλοῦτε θεματικῶν, minime fuisse. Ὅμα
hoc sensu non lemel legitur in Oraçō-
nis Sibyllinis. Omnes autem agones
quibus πρᾶξιμα erant cuiuscunque ge-
neris nominatim proposita, θεματικῶν

erant. In ijs aliquot duntaxat σεφανικῶν
seu Coronarij. Et vt à σεφανῶν σεφανικῶν
& σεφανικῶν dicebatur, ita à δέματι θε-
ματικῶν & θεματικῶν, pro eo quod est
Θεματικῶν. Nec tamen θεματικῶν alibi
quam in Columna Pargefiana reperisse
me memini. Περὶ θεματικῶν aliter Gram-
matici plerunque. Videtis Iulium Pol-
lucem sub extremum lib. III, Fauori-
num, id genus alios. Sed nemo melius
de hac re quam Petrus Faber in
Agonisticō lib. II. cap. IX. & lib. III.
cap. XIII. Adde Scaligrum de Emen-
datione lib. 5. pag. 446.

Ad Smyrnensem Donariorum, in Gymnasij ornatum, Recensionem, seu Marmorum Arundellianorum IV, pag. 36.

Nεμεσίων] Nemesium Fa-
num occurrit apud Pau-
saniam sub Achaicorum
initio; idque vt Smyr-
næorum præsertim tute-
larium Numinum. Et de
Smyrnæis ille. Νεμεσίους πρῶτος νομίζουσιν
αὐτῶν μὲν, καὶ μητέρα αὐταῖς φασιν εἶναι Νό-
κτα. Νεμεσῆες plures, pro vna, sta-
tuunt; & earum matrem esse Noctem.

Ibid. Χερσίφρον Ἀσιάρχης] Asiarchæ e-
rant qui ludis Theatralibus, certamini-
bus, seu spectaculis alijs, in Deorum
honorem haberi solitis, præerant; vti
etiam Bithynarchæ, Syriarchæ, Lyci-
archæ, Phœnicarchæ, Cappadocarchæ,

& id gentis ceteri, quorum nomen vo-
tina Fœderitatis solennia dedecantit, vt
aiunt Honorius & Theodosius, AA. in
constitutione de Expensis Ludorum C.
Theodos. lib. XV. tit. IX. L. 2. Horum
functio Asiarchia, Bithynarchia, Lyci-
archia, Cappadocarchia dicebatur. Et
tiam Munerarius, quod munera seu
spectacula edebat, ἀσιάρχης vertitur Rufi-
no in S. Polycarpi martyrio apud Eu-
sebiū lib. IV. cap. XIV. Quod verò
spectacula seu munera, quibus præerant,
sacra erant, idēd Sacerdotes indigetati
sunt. Quin à ratione, tum nominis, tum
dignitatis, quæ eminentior erat, & ho-
noris eximij, Præsides etiam vocaban-
tur,

tur, & functio tam *Præfidatus*, ἀρχὴ, ἐπαρχία, seu *Præfectura* quàm *Sacerdotium* denominantis Prouinciæ nuncupari solebat. Id videre est apud Papinianum L. 8. D. tit. de Vacatione & excusatione Munerum, Vi-
piannm L. 6. §. 14. D. tit. de Excusationibus & Strabonem lib. IV. vbi de Trallibus agit & paulò post vbi de Lycijs. *Ἐπὶ τῷ Κωσδρίῳ*, inquit, Lyciorum ἐπὶ τῷ Ἰωνιδίῳ ἀρχεῖται, εἰς ἄλλα ἀρχαὶ αἱ τῷ ἐπισημασθῆναι, prima eligitur Lyciarcha; postmodum etiam qui sunt ceteri reipublicæ magistratus. Nec erat sanè cur vir summus, non tam ἐπαρχίαν quam ἱεροσύνην, dici voluerit hanc dignitatem, ad Strabonis locum vbi de Trallibus loquitur. Inde etiam *Principes* dicti. Nam πρῶτος ἢ Ἀσιάρχῳ in Actis Apostolorum cap. XIX Commate 31 in vulgata editione quidam de principibus Asia redditur; idque rectè satis, puto, utcumque non sine reprehensione à nonnullis id excipitur. Eodem ipso sensu Syrus ibi habet ἱεροσύνην Ἰουδαίας, & Arabs ἱεροσύνην Ἀραβίας. Vtrunque *Principes Asia* denotat. Sed *Principum* vocabulum, vti etiam eiusdem notio in τῷ ἀστυάρχῳ, ex singulari vsu loquendi, ad Asiam simul & ad sacra spectacula restringebatur; non aliter ferè ac *Princeps* in *Principe Dalmatiarum* aliarumque sub inclinante imperio Romano prouinciarum, singulari notione, prouincias simul & acta tantum iudiciorum Præfectorum prætorio, Comitum Prouinciarum & huiusmodi aliorum quibus suberat, respexit. De ea re videtis Cassiodorum lib. VII. Formulam XXIV. & vtriusque Imperij Notitiam. Ita οἱ ἀρχεπρεσβυτέρους ἢ ἐπαρχίαν seu ἐπαρχίας & *Primates Prouinciarum* Chri-

stianis dicuntur sacrorum antistites summi; nullâ tamen, in nominis notatione, sacrorum ratione expressâ. Gallica autem versio tutò in Actis retinet *Asiarches*. Sed verò & eadem vocabula tam *Principes* quàm *Sacerdotes* sapiens aliàs significant. Ebræis כהנים utrosq; denotat. Et tam Athenis quàm Romæ Βασιλεία seu *Regem* fuisse qui sacris duntaxat præerat, nemo nescit. Indiscriminatim etiam Pontifex Romanus Rex & Papa ab Arabico autore Geographiæ Nubiensis appellatur מדינת רומא קטר אלמלך אלמשמרי מדינת רומא אלמלך אלמלך. In urbe Roma sunt ades Regis qui Papa vocatur. Locus est in parte II. climatis V. Alia sunt obuia quæ huc spectant. Certamina autem siue alia spectacula quibus præerant sacri huiusmodi Gentium præfides seu *Principes* (hac notione) prouinciarum, ea, puto, erant quæ à singularum Gentium aut Prouinciarum Communibus, statis temporibus, Dijs peragebantur. Et qui τῷ ἢ Ἀσίας κοινῶς seu Communis Asiae ita propriè dictæ, huiusmodi sacris (de quibus supra; vbi de Adrianalijs Atheniensibus) præfectus est, is Asiarcha dicebatur, vti qui τῷ κοινῶς ἢ Συρίας sacris, Syriarcha. Ita Lyciarcha, reliqui, Communis autem Asiae, seu urbium (ex quibus, pro partium studijs conflatum est id quod Communis Asiae nomen obtinebat; quod idem est) id genus sacra, in Asiatarum aliqua ciuitatum eminentissima haberi solebant; vnde Asiarcharum Ephesi mentio in Actis Apostolorum, & Smyrnæ in Policarpi martyrio. Vbi enim sacra celebrata erant, vt ibi officio suo fungerentur necesse erat sacrorum hi præfides; in comitijs scilicet, vt videtur, siue à Communi-

Ecclesia Commune erat. Et Laurentius

— Primus è septem viris

Qui stant ad aram proximi.

Lenita sublimis gradu,

Et ceteris præstantior;

Claustris sacrorum præerat

Cælestis arcanum domus

Fidis gubernans clauibus.

Vorasque dispensans opes.

Non aliter fere se habuere forsitan Asiar-
chæ, Bithynarchæ, & qui id genus alij,
ad sacra, quæ diximus, & prouentus
Gentilitatis sacros, quam S. Laurenti-
us ad Christianorum thesauros.

Ibid. Πολέμων. Nonne hic Antonius
Polemo, ipse Polemo Sophista est cui-
us vitam scripsit Philostratus? Certè
Polemonem Sophistam, Adrianum Im-
peratorem adeo ad Smyrnenorum (qui-
bus clarissimus Sophista ille erat) fa-
uorem pellexisse prodit ille, ut vno
die mille Myriadas in eorum Ciuita-
tem impenderit. Myriadas habemus in
Marmore tantum. Ceteras forte
columnarum, heic numeratarum, præ-
tium supplet. Nam ex Myriadibus illis,
Τὰς τὴν οὐρανὸν ἐξουσιάζοντες καὶ γυμνάσιον τῶν καὶ τῶν
ἄλλων μεγαλοπρεπέστατον καὶ νεώτερον ἡμετέρας ὁ
θεοῦ καὶ αἰσῶν, Ἐμπερία ἀννοῦ καὶ γυμ-
νασίῳ ὅλων τῶν ἐν Ἀσίᾳ εἰσὶν ἐπιτελεῖται καὶ
ἀριστάτα κτίσθησιν. *Emperia annona & gym-
nasium omnium que in Asia sunt præ-
stantissimum constructa sunt; item
templum in promontorio situm.*

Ibid. Διούτῳ ἰδίῳ ἰδίῳ ἰδίῳ καὶ
ἰδίῳ Νεωκόρῳ γὰρ ἔβραμεν. *Secun-
dum Senatusconsultum per quod bis
aditui facti sumus. Ac si ita innui
voluerint ij qui conscripsere aliud
etiam præcessisse, idque sub Adriano,
procurante Polemone, Senatusconsultum*

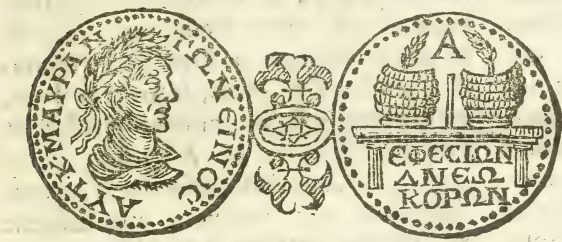
quo primùm æditui facti fuerant. Si
ita intelligatur, tum Νεωκόρῳ in Pro-
uincijs Senatusconsulto Romano, inter-
dum saltem, creati; quod alibi non le-
ctum est. Quin & de iurisdictione data
fortè intelligi oportet, qualis permiffa
est Ephesijs Νεωκόρῳ, ut mox ex Actis
Apostolorum adnotamus. Sed libero
fruatur quisque iudicio. Ceterùm de
Νεωκόρῳ, hac notione accuratiùs, viden-
dum est. Eos ædituos latine vocamus &
Neocoros interdum in Latio dictos scimus
ex inscriptione, quæ Romæ in hortis
Matthæorum visitur, & apud Gruterum
legitur pag. 1102. 2. Ita dictos Templo-
rum ædituos nemo nescit, seu ἱεροδό-
λοις uti interpretatur Theophylactus ad
Acta Apostolorum, capite XIX. Sed quid
nomen illud, cum illiusmodi temporis
characterismo coniunctum, aut de Ciui-
tatum populis dictum, denotet, haud
inter doctos conuenit. Sæpius ita in
Græcis Numismatis occurrit. In libris,
puto, nusquam; Si D. Lucam excipias.
Neque præter hoc Aundellinum, illud
quod Auctarioli nostri primum est, &
aliud, quod Romæ extat mutuum, ha-
betur Marmor, inter ea quæ obserua-
uimus, quod vocabulum hoc sensu ex-
hibet. In Numismatis autem, & sine
temporis characterismo, & cum eo, de
Ciuitatum tamen populis dictum, non
rarò habetur. In Augusti ΚΑΙΣΑΡΕ-
ΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΛΕΙΤΩΝ ΝΕΩ-
ΚΟΡΩΝ. In Caij, ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ
ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Etiam ἢ Βελῆ καὶ ὁ δῆ-
μιος τῶν Νεωκόρων Περυσίων legitur supra
in Auctariolo pagina 55. Alia ci-
smo-
di sunt in Nummis quamplurima vsque
ad Gallieni æuum. Interdum etiam vo-
cabulo, ita vsurpato, Numen adijcitur;
ut ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ
AP-

ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ quod legimus in Maximini nummis. Sacra quandoque item certamina simul memorantur vt ΑΚΤΙΑ ΠΥΘΙΑ ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ quod videre est in nummis Septimij Seueri, Caracallæ, & Antonij Gordiani. Sæpissimè autem Temporis etiam nota coniungitur, vt Ερσειων Δις aut Β Νεωκόρων: τρις aut Γ, vt Νικουμνητων τρις Νεωκόρων: & interdum Τετραχίς aut Δ Νεωκόρων quod occurrit in Numismatis Crispinæ Augustæ Aurelij Commodi vxoris, Iuliæ Mæξæ Elagabali auτæ, Alexandri Mammææ & Licinnij Valeriani; vt Ιεροπολιτων Δ νεωκόρων, Ερσειων Δ Νεωκόρων. Et, in Thesauro Cottoniano, Ca acallæ num-

de Chrysanthinis. In eiusdem item Imperatoris, Άλλα Πύθια Περινθίαν & Νεωκόρων. Et in Antonij Gordiani, eadem & ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Atque vt ad Smyrnæos nostros, quorum hanc recensionem Marmoream fuisse meritò coniectamus, tandem reuertamur; Ipsi sunt etiam τρις νεωκόροι in Galliemi numismatis. Vide item Adolphum Oeconem pagina 446, in Philippo. Hæc scilicet ex Huberto Goltzio, Antonio Augustino, Sebastiano Eritzio, & Occone olim collegimus. Atque apud eos sunt alia eiusmodi plura, Quin figuræ sæpius, Nummorum hinc inscriptionibus, Numinum & Sacrarum adium, interdum Victoziarum,

Coronarum, rerum id genus aliarum accedunt. Et in illo Smyrnæorum figura visitur turrita quæ dextera lauream tenet; & Deum mater est, Per adiectionem autem των Νεωκόρων Colonias, ob quam rem nescio, fieri qui intellexerit. Alij vocabulo idem denotari volunt quod

in DEVOTVS NVMINI MAIESTATI QVE EIVS exprimitur; & temporis notas siue Imperatorum Romanorum annos (certe ante Monarchiam Romanam celsa huiusmodi numismata nondum animaduerti) siue quoties fuerint numismata in honorem siue Numinis cuiuspiam siue Imperatoris recusa. Alij Δις νεωκόρων de gemino templo Iulio scilicet & Augusto sacro capiunt; perinde ac si Ciuitas (cuius nummi ita inscripti) vtriusque se aditus, pro solenni seculi adulatione, professi fuissent. Nam etiam in Augusti nummis Κροσίων Δις νεωκόρων legitur. Sed verò non est omnino cur Nummum

mus huiusmodi visitur. Neque maiorum numerorum notas vocabulo Νεωκόρων adiectas obseruauit. Sed Ερσειων Α Νεωκόρων habemus & Ερσειων πρώτων νεωκόρων & in Aurelij Veri Nummo Ερσειων Δις νεωκόρων πρώτων Ασιας. Nam & Asia sæpè adijcitur vbi Νεωκόρων mentio fit; vt Λαοδικίων Δις νεωκόρων Ασιας in nummis Antonij philosophi; quomodo & Diana nomen, cum temporis nota, aliquando additur, vt in Caracallæ; Ερσειων Δις νεωκόρων καὶ ἡ Αρτέμιδος. Temporis item nota, cum certamine sacro, nonnunquam apponitur; vt in illo Alexandri Mammææ F. Χρυσάδων, Σαρδίων τρις νεωκόρων. Vide supra, vbi

Adiectatæ Imperatoris vocabulum spectare coniectemus. Dissuadent tum aliorum numinum sæpius adiectæ figuræ, interdum & nomina, tum ipsi Scriptores rerum Romanarum veteres qui dum Magnitudinem Romanam & ingentem Imperatorum apud externos gloriam satis ambitiosè prædicant, diuini huiusmodi honoris, quo nihil amplius, nihil pluris fuisset æstinandum, ne minimum quidem habent vestigium. Nec magis est cur annos Imperatorum aut numismatis recusi, numerorum notis, quæ rarissimè ultra quartum excrescunt & plerumque secundum exprimunt, signari putemus. De gemino autem Iulij & Augusti Templo sententiæ accedere nemo poterit qui Imperatorum insequentium numismata ita inscripta in memoriam reuocauerit. Sunt etiam qui vt rem inextricabilem, dum in veteris numismatis explicandis toti sunt, seponunt. Videtis tandem Antonium Augustinum dialogo V. Sebastianum Eritzum parte secunda de Numismatis veterum, Ludouicum Nonium, Goltzium & Isacium Casaubonum ad Ancyranum monimentum in animaduersionibus Suetonianis. Sed mihi persuasum satis est, τὸς Νεωκόπος heic ad panegyres illas seu certamina Sacra siue pentactERICA siue alijs tempestatibus annis, pro vario ritu, innouata, quæ Prouinciæ Communium (de quibus superius aliquoties non nihil diximus) erant, attingisse; etiam Numinum, quibus sacra illa dicata, planè ædituos fuisse, curatores, & vindices; ipsasque vrbes velut ædes sacras ad Communium nempe sacra illa peragenda. Communium autem huiusmodi Maiora erant alia, alia Minora. Maiora vt Asiæ, Syriæ; Minora vt

Lyciæ, Lydiæ, Phœniciæ, Galatiæ. Nulla, neque in his neque in illis, Ciuitas proculdubio erat quæ eximios se sortiri honores & alia commoda quamplurima lucrifacere toties non existimabat quoties intra mœnia sua Communis illius, cuius pars erat, sacra, redcuntibus periodis, celebrabantur. Id quod aut Communis etiam vota, pro mote patrio, aut Imperatoris, aut Senatus autoritas, statis temporibus decernebat. Inde euenit, quòd Ephesi, Smyrnæ, Magnesiæ, celebratis Communis Asiæ, puto, hisce sacris, eorum Ciues *Νεωκόποι* in Numismatis dicantur. Vt enim persona singularis, qui ædituus est alicuius fanii, illud curat, ita, non adedè disfacili analogiâ, vniuersitas Ciuium qui urbem suam panegyribus & in ea Gymnasium certaminibus (Numini, cui sacra ea erant, deuoti) aptabant, ædituorum officium omninò præstabant siue ædituabant. Et Asiarchæ, verbi gratia, in Communis Asiæ sacris, quemadmodum alij eiusmodi terminatione & ratione nominis noti alibi, velut Agonothetæ, publicis eisdem sacris præsidebant. De Asiarchis, supra diximus. Maioris id genus Communis, ædituorum exempla habemus in ijs, quæ supra, ex Numismatis, memorauimus de Ephesijs, Magnesijs, forte alijs. Nam ad Asiæ Commune, cuius sacra huiusmodi Dianæ, ni fallor, erant, ea spectant. Et ad idem non alio modo, ni fallor, Smyrnenses *Νεωκόποι* in Recensione quæ præ manibus est. Minoris Communis æditui, forte erant Sardiani. Chrysanthina scilicet pentactERICA, vt videtur, sacra erant Communis Lydiæ. Hæc Sardibus cum tertium (idque continenter; de qua re mox plura) celebrantur,

bantur, ciues ter Æditui seu Τετς Νεωνόρου fuere. Nam si τὸ Νεωνόρου, in illo Alexandri Mammææ F. nummo, ad Chrysanthina pertinet, vt pertinere verisimilimum est, tunc sequi videtur, non Maius commune aliquod innui. Nam Chrysanthina vltra Lydos nullibi extendebantur; Nec ad Sardianos ita restricta esse videntur, vt alibi in Lydia celebrari nequirent, vtcunque apud eos, primarios nempe Lydiæ ciues, sæpius quam alia aliqua in vrbe agebantur, quod indicari etiam, ad hanc rem, videtur à Martiano Iuriconsulto, loco suprâ adducto, vbi de Chrysanthinis ferorim. Atque vt Chrysanthina se habuerit heic ad Sardianos, ita fortè AKTIA ΠΤΘΙΑ, ad Perinthios, qui Νεωνόρου dicti in Numismatis suprâ memoratis cum adiectione horû certaminû. Et ad agones illos quorû Numinibus illi Νεωνόρου erant, omnia illa numismata quibus Νεωνόρου cum ea adiectione vocantur Perinthij, attinere, non iniquè censendum. Neque aliò spectare idem, in inscriptione illa Auctarioli nostri, nomen sine Numine, Tempore, aut Sacris vsurpatum. Neq; enim horum vllum perpetuò addebatur; sed frequentèr tamen. Et cum sine vlla huiusmodi distinctionis nota τὸ Νεωνόρου duntaxat ciuium nomini subiungeretur (vt in exemplis quæ occurrunt non paucis) non dubito quin, à notissimo & patriæ & seculi ritu, tam sacra singula quam Numina, quibus illa dicata sunt, in singulis eiusmodi monumentis, Communiû maxime Maiorum, satis liquidò tunc temporis intelligerentur; vtcumq; ita iam plerumq; non modo obscura sint sed & inaccessa, idq; eruditissimis etiam viris qui hæc non aliter omninò scire possunt quam veterum

scripta, quorum pars ingens intercidit, suggerunt. Temporibus autem Notæ seu numeri sæpius adiecti non annos, puto, non agones (continuos inquam) significant, sed tantummodò Muneris Νεωνόρου vices continuas; vnde fiebat, vt intermissâ prorogatione, aliâ nimirum ad ædituandum vrbe suffrectâ, ciues qui hoc munere antea bis, tær, quaterue continenter functi essent, vices suas seu prorogationes denuò minimè vnquam dinumerarent, sed à primâ vice, si quando iterum pluries Νεωνόρου fierent, similiter, vt primò, redauspicarentur. Ita tamen vt vicem primam, temporis notâ, rarò satis distinguerent. Ne scilicet prorogationem fortè ambiciosius sperare viderentur. Id quod etiam, in Consulatibus, olim obseruatum. Ceteris verò deinceps numeris, opus forsan erat, ad viciniora certaminum tempora, quæ succedebant, sic breuiter distinguenda. Ita τὸ Νεωνόρου, sine Temporis nota, primam, autumo, vicem indicat, aut non continenter iteratam, quod heic idem est. Attamen & fuere qui etiam primis vicibus numerum adijcebant, vt videre est, in nummis supra allatis, vbi Ephesij Ἄ Νεωνόρου sunt ac si fortè tum prorogationem, ob egregiam vrbis dignitatem, spe deuorâssent, tum neque spem illam neque dignitatem in nummis non obtendi ambiciosiores noluisse. Quæ prouius eos fecisse credendum est, quòd etiam τὸ Νεωνόρου Ἄ Ασίας in Aurelij Veri Nummis (si Occoçi fides) cum Νεωνόρου essent, ipsi se etiam dici voluerint. Sed forsan & Ἄ Νεωνόρου malè exscriptum habemus pro Ἄ Νεωνόρου. Elementorum Α & Δ numismatis & inscriptionibus maxime, maxima est similitudo. Ca-

terum de Numerorum heic notis, viderint porro eruditi. Quod autem de Νεωκῶν significatione diximus mirè firmat D. Lucas in Actis Apostolorum capite XIX. Vbi etiam Asiarchas (de quibus supra) memorat. Sacrum tunc temporis agebatur Communis Asiæ certamen seu Ipectaculum Dianæ sacrum Ephesi. Præsdebant vt agonothetæ publici aut certaminum Sacerdotes, Asiarchæ. Νεωκῶν ideo seu æditui dicti Ephesij; seu, quod idem est, Ephesiorum ciuitas Νεωκῶν erat. Expressissimè sanctus autor, postquam de Demetrij Fabri argentarij monitis, sociorum eius ira & clamore, Asiarchis, Theatro, & infano multitudinis ad asserendam Dianæ sacra & D. Paulum & cômites eius Aristarchum & Caium incusandos conuentus, verba fecerat, κατασεύλας ἦ, inquit, ὁ γραμματεὺς τῷ ὄχλῳ, φησὶν, ἄνδρες Ἐφεσῖοι, πῶς γὰρ ἔστιν ἀνθρώπων ὅς ἐ μινώσκει τῷ Ἐφεσίων πάλιν Νεωκῶν ἕως τῆ μεγάλης Θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τῆ Διοπέδος; Ἀνατιμήτων ἔν ὄντων τέτων, ἄνδρες ἡμᾶς κατασεύλα μένους ὑπάρχειν, καὶ μὴ ἐν ὀροπετῆς ὀρώσων. Η γάρ γε τὸς ἄνδρας τίτους ἕτε Γεζούλους ἕτε βλασφημοῦντας τῷ Θεῷ ὑμῶν. Εἰ μὲν οὖν Διμήτειος καὶ οἱ (καὶ αὐτῶν τεχνίται ὀρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀρχαῖοι ἄρνη) καὶ ἀνδραπατοῖ ἐστὶν ἐγκλησιῶν ἀλλήλοις. Εἰ δὲ τί ὀδί ἐτίρων ἐπιζητεῖτε ἐν τῇ ἐνόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθῆσθαι. Καὶ γὰρ κινδυνεύοντες ἐγκλησιῶν ὀσίως ὀδί τῷ σήμερον, μινδῶς αἰτίως ὑπάρχοντες, ὀδί ἔ δυνάμεθα διῶσαι λόγον τῷ συστροφῆς ταύτης. καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέλυσε τῷ ἐκκλησίᾳ. Et cum sedasset Scriba turbam, dixit, viri Ephesi quisnam est hominum qui ignorat Ephesiorum ciuitatem Νεωκῶν seu Ἄdituanam iam esse Magne Deæ Dianæ & simulacri eius ἐ καelo lapsi? Cum hisce igitur contradicere nequeat,

oportet vos sedatos esse & temerè nil agere. Adduxistis enim homines istos qui neque Sacrilegi sunt neque Deam vestram blasphemialesere: Quod si Demetrius & qui cum eo sunt artifices habent aduersus aliquem causam; conuentus forenses aguntur & Proconsules sunt. Agant inuicem. Si quid de ceteris quaritis, in legitimo conuentu poterit absolui. Nam periculum est ne seditionis hodiernæ arguamur, cum nulla omnino sit causa, vnde tumultus huiusmodi ratio reddi possit. Quibus dictis, dimisit eos qui conuenerant. Qualesnam Νεωκῶν fuerint, vbi ita ciues vocantur, hinc perspicuum esse videtur. Scriba, qui velut Syndicus erat vrbis, vt sedaret tumultuantem de Dianæ sacris Ephesiorum turbam à Demetrio, vt suo quæstui consuleret, excitatam & in theatrum ruentem, monet eam vt in memoriam reuocaret, Ephesi ciues tunc temporis Νεωκῶν Dianæ esse. Scimus enim ex Maximini numismatis Magnesios eiusdem fuisse alias Νεωκῶν; Vt Laodicenses Asiæ Νεωκῶν, quod idem est, ex Antonini philosophi nummis, & Ephesios bis dici Dianæ Νεωκῶν in Caracallæ, & semel in Aurelij Veri. Instat igitur Scriba, causam non omnino subesse cur in Aristarchum, Caium, D. Paulum, omnino inelamarent; cum neque sacrilegi essent neq; in Dianam blasphemii. Neque enim in Dianam illorum conuitium haberi voluit Scriba quod Deos esse denegasset Paulus qui artificum manibus confecti essent. Nam ne simulachrum eius, quod colebant, vt manibus artificum confectum esse, sed vt de cælo lapsum venditabat ciuitas; vnde diserte τῷ Διοπέδος quod idem est, & ad rem maxime, mentio fit

fit Scribæ perquam opportuna. Et hisce sanè *Νεωκόρων* horum munus non obscurè indicatur. Honorem Numinis, ades, vasa sacra curabant & de eis etiam iurisdictionem exercebant, quod Senatusconsulto seu scripto principali fortè permitti solitum. Et de eis solum. Nam si quam Demetrius aut socij eius iniuriam tulissent, actio eis competeat in foro proprætoris aut aliorum magistratum Romanorum quorum in potestate tunc erant cetera quæcunque iudicia. Nam ita etiam Scriba innuit. Si quid autem, inquit, de ceteris, de Sacrilegio puta, aut de blasphemia in Dianam quarum rerum cognitio ad ciues iure *Νεωκόρων* spectat; tempestiuè de eis agi poterit & iudicari in legitimo ciuium conuentu seu Comitij eorum sacris, siue vt appositè Syrus vertit, *ברובהא רחובא מן נמוסא לבנושיא* id est *in loco qui a lege destinatus est Comitibus habendis*. Atqui tunc plebs coalescens tumultuosè in theatrum (vbi simul cum primoribus ciuitatis aderat Scriba qui hæc locutus est) irruerat, quin & idoneum illud Scriba ad damnandos Christianos, vt pote aduersarios, habendis, locum imprudenter æstimauerat. Ceterum, momente Scriba seu Syndico, tempestiuè eis ostensum est, nec eiusmodi de qua ciuibus, iure nimirum *νεωκόρων*, iurisdictione erat, actionem aduersus eos ne ceptam quidem esse, nec locum Comitij habendis idoneum seu legitimum. Nihil puto in vetustiorum Scriptis munus *Νεωκόρων* ac singularem eorum iuris dicendi potestatem æquè aperit. Vulgata editio pro *νεωκόρων* ibi *cultricem* habet, quod frigide

vim verbi explicat. Syro melius vertitur *ברובהא* quod planè *aditua* est aut *antistes sacra*.

Ibidem *ἱερὸν ἀγῶνα*] De eo satis supra; vbi de Smynensibus Olympijs, ad marmor proximè præcedens.

Ad Arundellianorum V.

pag. 38.

Ἡρακλεῖ ὀπλοφύλακι] Vt Iouem Custodem, ita Herculem Custodem, ante alia numina, hoc nomine colebant veteres. Et festum celebrabant Romani pridie Idus Augusti, Herculi Magno Custodi in Circo Flaminio quod ex antiquissimo Calendarij fragmento in ædibus Capranicorum Romæ visitur. Idem Hercules memoratur Quidio in Fastis, & Victori in Regionibus Urbis. Vide item, si placet, Ianum Gruterum pag. 45. & 134. in Inscriptionibus. Sed *ὀπλοφύλακ* seu *Armarum Custodis* nomine cultum Herculem alibi legisse me non meminisse.

Στεφανοφορέτ] Vide quæ de Stephanophoris diximus supra ad Fœderis Smyrnæorum & Magnetum initium.

ΕΤΕΡΡΕΤΑΙ] Obscurius est hoc, in Marmore, vocabulum. Qui non sensu & notis Verborum terminationibus ductus legeret, *ΕΤΕΡΡΕΖΟ* magis exscriberet.

Ad VI. pag. 39.

ΧΑΥΕ] Si Marmor inspiciat quis, forsitan etiam *ΦΑΥΕ* legerit. Sed vtrumque æquè me fugit intellectum.

Ad

Ad VII. pag. 39.

Altare fatis grande, figurâ cylindricâ, illud de Dionysio Berytio incisum habet supra lemniscatum ferum, ex folijs & floribus contextum, quod eiusce medium circumdat. Hoc quatuor capita quilla, æquè per circumicum distantia laxius pendens sustinent. Præter capitum aures, penduli sunt iuxta item, aurium ferè Africanarum caprarum instar, lemnisci; qui nisi aures quilla simul affabrè formarentur & penitus fertum inspiciens eos circumvolentes anuaduertas, etiã pro auribus capitum sumi possent. Neque enim alibi fertò appenduntur quàm ubi illud sustinent hæc capita. Altare minus, sed sine inscriptione aliqua, non dissimili figura, fertò, capitibus, lemniscis planè similibus, in Nobilissimi Comitum hortis etiã visitur.

Ad VIII pag. 39.

Excauatur Saxum; & siue magnitudinem siue formam spectes, paruulorum sedilis ferè figura est. Sedile tamen commodè nullius esse potuit. Nam superficies interior, præter latera, plani nihil habet, sed concava est & decliuus. In superiore parte legitur inscriptio Dijs illis, ut veri est simillimum, *αυεβόμοις*, seu qui vna eademque ara colebantur, sacra; uti & ipsum fuit Donarium.

Ad IX. pag. 39.

ΥΜΝΩΔ... ΑΔΡΙΑΝΟΥ &
ΣΤΥΝΥΜΝΩΔΟΙΣ ΘΕΟΥ Α-

ΔΡΙΑΝΟΥ] Hymnodos seu hymnorum cantores Adriani indulto acceptos habemus etiã cum Theologis Marinore IV. Et ad Smyrnenses, ni fallor, tam hoc quàm illud spectat.

Ibid. *Αλυτάρχη Πειραιῶν*] De Alytarchis & Alytarchia, quod eorum munus est, videtis C. tit. de Officio Comitum Orientis L. vnic. C. tit. de Cupressis L. 2. C. Theodof. tit. de Iure Fisci L. 12. & tit. de expensis ludorum L. vlt. Consule portò Cuiacium lib. II. Obferuat XIII. & Petium Fabrum in Agonistico lib. I. cap. XVIII. Neque verò Alytarcha vrbis duntaxat Antiochenæ erat, sed aliarum, velut heic Pifarum. Ludis seu certaminibus præfuisse eum certum est. Sed quatenam fuerit eius munus, satis est hætenus apud Iuriconsultos (nam eorum prouinciæ est, heic pronuntiare) incompertum. Et Certamen Olympiorum Pisis celebrari solitum discimus ex Farnesiana illa Hermodori inscriptione celebri, apud Lipsium & Gruterum visenda. Ibi *Ολυμπιατῶν ἐπιπέδου* legitur.

Ad Arundellianorum XII,
XIV & XV pag. 41. 43.
& 44. quæ Deliorum Psephismata sunt.

Περί τῶν ἱερῶν καὶ τῶν δῶμων ἐπὶ Δηλίων] Cyclades (quæ Delum circumiacent; ideoque ita dicta quod eam *ἐκκλώσαντο*) frequentes erant in exhibendis Delijs honoribus, de qua re Strabo lib. X. Siphnus autem insula erat ex Cycladibus. Inde & occasio & sensus

sensus harum stelarum, non difficilè erucendus est.

Προεδρία ἐν τοῖς ἀγῶσι] Hæc loci in sacris Certaminibus prærogatiua pfe-phismate Deliorum, quod Marmor est XIV, Mèndicæo Dioclis F. donatur. Vt scilicet cum Hieronicis federet. De proedria Hieronicarum consule Petrum Fabrum, Agonistici lib. II. capite XVI. Et in muneribus honorarijs præcipium, apud Græcos, occupabat locum, loci prærogatiua seu προεδρία.

Ad XIII pag. 42

Βασιλευς Λαοδικῶν] Seleucum heic intelligo Philopatorè Antiochi Magni filium; Perseum autem esse, illum Macedonicorum Regum vltimum, quem captum in triumpho duxit splendidissimo Paulus Æmilius & finem ita adiecit *incolyto*, vti ait Lilius, *per Europa plerunque atque Asiam omnem regno*. Ceterùm Laodice aut huius vxorem aut illius filiam alibi occurrere non memini. Vxorem autem, sed sine nomine, Persei meminit Plutarchus in Pauli vita. Ea hæc ipsissima, puto, erat Laodice. Saxum pars est basis super quam statua Laodices, ni fallor, erigebatur à Delijs.

Ad XVI pag. 44.

..... κτίουσι] Dubitandum non est quin κομμητέουσι tam legendum sit lineæ prima quam secunda; vbi etiam καὶ κομμητέουσι &c. vt τοῖς Εὐθείοις &c. in tertia substituendum. Cosmorum Cretensium, qui decem erant, & non dissimile Ephoris Lacedæmoniorum tenere Imperium, fufius meminit Aristoteles Politicorum II. Et de Protocosmis item Cretensibus plura habentur in saxis vetustis ex Lytti Cretæ vrbis ruinis erutis, quæ typis mandauit Gruterus pag. 1084. 8.9. 10. &c. & 1094. 5. An κομμητέουσι heic ijdem fuerint cum Cosmis illis, non satis perspectum habeo. De more autem frequente Herculanarum imaginum in Gymnasijs sacrandarum, consule Petrum Fabrum Semestrium lib. II. cap. XI. & Agonistici libro I. capite XVI.

Ad XVII pag. 45.

L. It. 9. μίλις γαλ. . . ὄν] Γαμηλιῶν] plane nequit esse. Subobscura sunt, fateor, elementa. Sed nec Atticum illud nomen, nec aliud quod hætenus in Græcorum mensibus comperi, proculdubio ibi exaratum erat.

Ad Arundellianorum, quæ Latina sunt, I. pag. 50.

Ad III pag. 51.

Silvano, Herculi, Libero] Ne Deorum, cuiquam loci, ante alium,

prærogatiua daretur, ita in circulo eorum nomina, ni fallor, inscribi voluit heic Iulius Alexander. Sic enim, nullus
Y y
corum

eorum erat primus, imus nullus, aut secundus. Sed par omnibus honor. Hanc rationem, ad eandem rem, nomina inscribendi memorat Aufonius in Ludo septem Sapientum, ubi Solonis verba sunt

Neque me esse primum vestrum aut

imam existimo

Aequalitas quod ordinem, nescit pati.

Recte olim ineptum Delphicus iussit Deus

Querentem, quisnam primus sapientum foret,

Vt in orbe tereti nomina eorum inscriberet,

Ne primus esset, ne vel imus quisquam.

Quin Caius lib. I. Instit. tit. II de Numero seruorum manumittendorum. Si ita in testamento seruorum manumissio adscripta fuerit, id est, in Circulo, ut qui prior, qui posterior nominatus sit non possit agnosci, nulli ex his libertatem valere manifestum est. Hoc scilicet scriptum est ad Legem illam Fusiam Caniniam, quam, ut libertates impediens & inuidiosam, postmodum sustulit Iustinianus, uti videre est tam in Codicis quam in Institutionum titulo de ea lege tollenda. Etiam proauorum memoria, cum sodalitate Franciscano iussisset Urbanus Pontifex Romanus, ut ei nomina exhiberent, ex ipsis tria quorum unum in Cardinalitiam dignitatem eueheret, illi circulari figura exhibuere, ne à loci nominis prærogatiua quis dignior eis censeretur videretur. Sed ille Ordinem, inquit, peruertistis & ego ordinem peruertam, omisitque sodalibus

ita designatis, Præfectum Ordinis, quem Generalem vocant, Cardinalem creauit. Narrant Cardinalis Alexander in C. Nicolao tit. de Appellationibus & Felinus in C. cum dilecta tit. de Rescriptis. Adde Tiraquellum de Inte Primigeniorum quæstione XIX. ubi tamen perperam Circulum in Nouella XV quæ ordinatione Defensorum Ciuitatum præscribit, de Circulari huiusmodi designatione interpretatur, quod rectè ibi notat Dionysius Gothofredus.

Ad V, pag. 52.

V Trisque APK. Pontificum] Quadrarij errore, pro uterque puto AD K. seu C. Pontificum, quod Collegium Pontificum denotat. Quæ sequuntur sunt; Sessertium XXX milia nummum pœna nomine inferet. Hoc multum merito Dolus malus abest. Elementa illa singula sæpius in cippis sepulchralibus comperiuntur hoc sensu. Videfis de huiusmodi pœnæ nomine Gruterum pag. 946, 6. & superius pag. 47. Martore XX.

Ad VI, pag. 52.

Silvano Sacrum] De Siluanis tribus, Squibus inscriptiones sacræ fieri solitæ, vide, præter alia quæ magis obuia sunt, Iosephum Scaligerum ad Festi Marspedis. Silvano sacrum sodalibus eius & Larum donum posuit Ti. Claudius &c. Ita lego. Sodales eius, puto, erant Hercules plerunque, Liber pater, Mercurius, qui item Larum sodales. Siluanus igitur hic Domesticus erat & possessionibus consecratus, ut custos, quem & Siluanum Larum dictum esse vult Scaliger. Ex ipso hoc

Saxo dum Romæ in vinea quadam extra portam Flumentanam inter viam Flaminiam Tiberiumque visebatur, descripsit illud Smetius quod legitur apud Gruterum pag. 63. 1. quem vide item pag. 65. 2. Quod autem pag. 66. 1. habetur *Silvano sancto sacrum Philemon*, legit Scaliger, loco iam citato, *Silvano Sancto Larum &c.*

Ibid. *A cura Amicorum*] Inter Officia Domus Augustæ erat *cura Amicorum Augusti*. Et qui hocungebantur ministerio *A cura amicorum* dicti sunt; Et semper aut plerunque Liberti Augustorum erant. De ijs vide Gruterianus Inscriptiones pag. 70, 2. & pag. 598. sapius. Eadem notione Aurelia Livia Augustæ serua à *cura Catella* dicitur in saxo quod visitur Romæ in hortis Carpensibus. Vide Gruterum pag. 578, 51. Amici Augustorum heic ij erant quos in contubernium & interiorem familiaritatem, atque à consilijs sibi adsciscabant Imperatores. Nec vnus erant classis. Sed primæ alij; alij secundæ, item tertiæ. Lampridius de Alexandro Seuero; *Moderationis tanta fuit vt nemo vnquam ab eius latere submoueretur, vt omnibus se blandum affabilemque praberet, vt Amicos non solum primi ac secundi loci sed etiam inferiores agrosantes viseret. Quin sub Tiberio totidem item Amicorum eiusmodi classes; quarum extrema Grati dicti; vniuersi verò Comites Peregrinationum Expeditionumque. Atque hinc nata illa Comititia dignitas, quæ ab hac origine etiam triplex est in Eusebio de vita Constantini lib. iv. cap. i. Et hallucinantur viri docti qui Constantinum triplicis illius differentię autorem faciunt. De qua re nos fusius in Titulis*

nostris vniuersa Europe Honorarijs. De Tiberij autem Comitibus, vide Suetonium in eius vita cap. XLVI. Et de Augusti Amicis porro Cl. Salma sium ad Spartianum.

Ibid. M.....cio Fundano & C. Vetennio Seuero Coss.] Minucius Fundanus & Vetennius Seuerus Consules erant, anno Claudij Imperatoris XI, non ordinarij, sed suffecti. Neque in veterum Factorum quæ extant fragmentis occurrunt. Sed annum eorum scimus ex Onustrij Fastis vbi vetus legitur hæc inscriptio *Ti. Claudius Drusi F. Cesar Augustus Germanicus Pont. Max. Trib. Pot. XI Imp. XXIII Coss. V P. P. Restituit C. Minicio Fundano & C. Vetennio Seuero Coss.* Habetur item in Gruterianis pag. 188, 6.

Ad Auctarioli II, pag. 55.

Δ Ησαρχίδης ἑξοτίας τῶ Ι] Ita exemplar nicum nescio à quo sed pulcherrimè descriptum. Sed legendum proculdubid τῶ Γ. adcoque *Tribunitia potestatis III*. Nam tertio Imperij, quod cum Tribunitia potestate idem est, anno Traianus erat Consul tertium.

Ad Auctarioli III, pag. 56.

Nimium fallimur nisi in abbreviante illa, primæ deprauatissima huius inscriptionis lineæ, scriptura, ΓΓΟΚ, vti in quartæ, ΠΓΟΚΟΝ, venerandum illud *Παραγίας* nomen Θεοτόκου tribuatur. Et forte in vtroque loco ΠΓΟΚ potius scribendum. Atque vt ΟΚ. ΘΕΟΤΟΚ. ita ΠΓ. ΠΑΝΑΤ. satis exprimit. Ad huius verò, illius casus terminandus est. Ideo propria terminatione illud caruit. Qua ratione autem

Παρια θεοῦ in Græcorum sacris primò signantius & nomine tam velut proprio quam appellatio indigetata sit Dei Genetrix, ostenditur in Græcorum Rituali libro qui Horologium dicitur Iemmate θεῖς ἡ Παριας ἡ Παριας, ἡ Παριας ἡ Παριας. Id fufius etiam habetur apud Iacobum Gretserum lib. III, capite VII, ad Georgium Codinum.

ΕΤΕΡΩΑΡ] Pro ΕΩΑΡ opinor, seu 6833 anno Mundi Græcorum, id est, anno Christi 1325. Deductis enim ex anno Mundi Græcorum 5508 perpetuò remanet annus eræ Christianæ.

Ad Auctarioli V, pag. 57.

DEa *Nympha Brig.*] Montana an Fluuiatilis hæc Brigantum Dea non liquet. Sed cum Nympha indigetur, veri est similitum harum alteram fuisse. Montes enim & Fluuios inprimis diuino honore colebant veteres Britannij. Eis nempè vt scribit Gildas in Epistola de Excidio Britannia, *Diuiuus honor à cæco populo cumulabatur.* Nec sub Anglosaxonum imperio, etiam adulto, huiusmodi cultus planè in defuetudinem abierat. Colligo ex Canuti Regis legibus, cap. V, Vbi Adoratio barbara, quam hædenycpe dixere, vetatur. Eiusce pars ibi est *Fluuios* seu *flodþæren* adorare. Ita veteres in Germania Saxones frondosis arboribus Fontibusque venerationem exhibebant, vti apud Adamum Bremensem ait Einhardus.

Ad Auctarioli VI, pag. 57.

DEo qui *Vias*] Certè Mercurius erat Deus ἰσίδροῦ seu Viarum

præses; de quo videtis De Dijs Syris Syntagma II cap. XIV.

A Proniano & Bradua [Cof.] Ex-tremo Commodi Imperatoris anno Consules erant Cassius Apronianus & Metilius Bradua.

Ad Ebraicarum Inscriptio- num Fragmenta, pag. 58.

EBraica saxa non adiecimus perinde Eacsi tanti visa fuerint ea quæ supersunt vocabula pretij, vt inde locum heic iustè mererentur. Et breuiuscula erant & concisa, etiam dum integra ex-tabant, nec magni omnino momenti. Ad hunc modum lacunosa minimi sunt. V-nnm & alterum vocabulum quod *Terram Sanctam & Abrahamum* indicat in primo legimus. Sed in singulis non tam sensum aliquem quam vocabu-la duntaxat paucula aut potius elemen-ta, satis etiam interdum incerta, restare, inter exscribendum, comperiebamus. Ve-runtamen quoniam rarissima sunt eius-modi Saxa, & inter ea non semel censa fuisse, quæ, vtcunq; leuissimi forsân pretij, eorum nihilominus qui ac-curatius bonis studijs incumbunt, desi-derium impensè irritare solent vt qualianam ea demùm fuerint sigilla-tim satis cognoscant, idè visum est ea Auctarioli nostri partem facere. Ex dirutis Iudæorum Synagogis & moni-mentis eorum sepulchralibus ad veterem portæ instaurationem proculdubio o-lim transferebantur. Et siue Synagoga-rum parietibus siue mortuorum tumu-

lis primò conceptæ sunt Inscriptiones quæ à lapicidis, arctiores commissuras molientibus, vt vides, mutilatæ. Sub Elizabetha item gloriosissimæ memoriæ Regina, cum anno MDLXXXVI, reficiebatur porta Londini occidentalis, Ludgate dicta, repertum est in veteris structuræ saxi inscriptio huiusmodi

חַר מִצְבֵּחַ אֶרֶץ מִשָּׁח בֶּן אֶרֶץ נָכָח
 יִצְחָק Hic tumulus est Rabbi Mosis filij Rabbi illustris Isaac. Ita enim legenda & intelligenda est Inscripção illa deprauatissimè typis non semel edita in Ioannis Stowæi Notitia Londini, Anglice Scripta, vbi nullo sensu exaratum habemus חַר מִצְבֵּחַ אֶרֶץ מִשָּׁח בֶּן אֶרֶץ נָכָח. Et versio Latina, quæ adijcitur, item reprehendenda. Hæc est Statio Rabbi Mosis Filij insignis Rabbi Isaac, quod de ædibus ibi intelligitur ac si ædium Rabbi Mosis fronti, pro titulo, adscriptum fuisset. Dubium mihi non videtur saxum fuisse sepulchrale. Sepulchrum aut tumulum מִצְבֵּחַ vocabant Iudæi quod in Ebraicis Epitaphijs alibi etiam occurrit. Et frequentissimos fuisse olim Londini cippos Iudæorum sepulchrales verissimum est. Nam ante annum Salutis reparatæ MCLXXVII seu Henrici Regis secundi XXIII, Iudæum alibi sepeliri non licuit. Rogerus Houedenius, Eodem anno, inquit, Dominus Rex Pater dedit licentiam Iudæis terræ suæ habendi cæmeterium in qualibet Ciuitate Angliæ extra muros ciuitatum, vbi possent rationabiliter & in competenti loco emere ad sepeliendum mortuos suos. Prius enim omnes Iudæi mortui Londoniæ ferebantur sepeliendi. De Iudæis autem qui olim in Anglia agebant, plurima

occurrunt tum in vetustis Commentarijs, tum in tabulis publicis. Antiquissima eorum mentio est in legibus aliquot Edwardo Confessori tributis. Sciendum, ibi legimus, quod omnes Iudæi ubicunque in regno sunt, sub tutela & defensione Regis ligea debent esse. Nec quilibet eorum alicui diuiti se potest subdere sine Regis licentia. Iudæi enim & omnia sua regis sunt. Quod si quisquam detinuerit eos vel pecuniam eorum, perquirat Rex si vult tanquam suum proprium. Ad hunc sensum in Decreto illo quod Regis Edwardi primi statutum de Iudæismo vocamus, Iudæi non semel dicuntur talliabiles au roy come les seens serfs & a nul autre, i. Capitationi, quæ talliagium appellari solebat, ad placitum Regis & non cuiusquam alius, obnoxij non aliter ac serui eius. Et satis hæc fustis interpretantur ea quæ conditionis hi miseræ homines sæpius, pro principum arbitratu, tulere, idque non sine publica comminatione Exilij, quod postmodum etiam subierunt, nullo redimendum tributo. Et singularis erat in Anglia Iudæorum plerunque status & rerum earum administratio Causarum ciuiliū ad Iudæos spectantium disceptationem coram iudicibus qui Iustitiarij ad Custodiam Iudæorum assignati dicebantur, & iure singulari moribusque ad Iudæismum (vt phrasis erat) propriè spectantibus in iudicijs utebantur, habemus in Archiuis. Itē Starræ. Hoc nomine Instrumenta, quibus & Ebraice & Latine plerunque scriptis contractus ab eis siue initi, siue dissoluti erant, ita dicebantur à שֶׁטָר quod Schetar aut Schetar sonat,

sonat. Elias in Thibite, שטר שטר
 חוב שטר כתובה וכן כל לשון
 שטר ברזל הוא כתב שיכתוב
 בו חממשלה אדם לזולתו עליו
 וחוא לשון חתשים משטרו בארץ
 id est, Schetar aut Shtar dicitur et
 Schetar siue Cautio seu Instrumentum
 debiti, Shtar siue Cautio seu Instru-
 mentum Dotis. Similiter omne voca-
 bulum Schetar in Rabbinorum nostro-
 rum (quorum beata sit memoria) scrip-
 tis, Instrumentum significat quo quis
 potestatem aut dominium suum ad al-
 iud transfert. Estque desumptum ab
 illo. Num pones potestatem eius, (seu
 משטרו Mischtaro) in Terris? Locus
 quem designat est in Iobi, capitis
 XXXVIII Commate 33. Inde habent
 מנין שטרות Menain Schetaroth aut
 Schtaroth quod Aram contractuum
 sonat & pro epocha annorum Alexan-
 dreorū ijs usurpatur in tractatu ריש
 השנה Rosch Haschana seu de Capite
 Anni qui octauus est Seder Moed seu
 Ordinis II in Talmude. Et in Com-
 mentario vetusto iuris nostri quem Fle-
 tam dicimus; *Contrahentes cum Iudæis
 vel Indæabus, pecorantes, & Sodomita
 in terra viui confodiantur; dum tamen
 mannopere capri per testimonium legale
 vel publice conuicti.* Ita libro I. cap.
 XXXVII. Alia quamplurima fuere de Pig-
 noribus, Hypothecis, Actionum cessio-
 nibus, Creditorum exactionibus, Usu-
 ris & ciuili nodi ceteris iura Iudæis, a-
 pud maiores nostros, propria quæ
 prætermittimus. Sed quod de summo
 eoru in seu vt vocabantur, *Communitatis
 Iudæorum Angliæ*, in Anglia Pres-
 bytero, Sacerdote siue Episcopo in Ar-

chiuis legimus; quoniam de ea digni-
 tate vix quidpiam omnino apud Scrip-
 tores editos occurrit, id adnotare libuit.
 Hunc tam creare solebant Reges suo ar-
 bitratu quam latâ sententiâ summoue-
 re, idque iure & certissimo & vsitatissi-
 mo vique ad posteriora Henrici tertij
 Regis, tempora. Id manifestum videtur
 ex Regijs tui, quo apud nos florere
 Iudæi, diplomatis. Quod ad Creatio-
 nem Regiam attinet; satis scimus ex
 Iohannis Regis diplomate quo Iaco-
 bum Iudæum in hanc euexisse dignita-
 tem fratrem suum Ricardum Regem
 primum, inuuit, idemque firmat. Diplo-
 ma in Tabulis publicis quæ Cartas Ioan-
 nis Regis exhibent, ita legitur, Parte
 scilicet I. membrana 28. Cart. 175.
 anni eius primi. *Rex omnibus fidelibus
 suis & omnibus & Iudæis & Anglis
 salutem. Sciatis nos concessisse & præ-
 senti charta nostra confirmasse Iacobo
 Indæo de London, Presbytero Indæo-
 rum, Presbyteratum omnium Iudæo-
 rum totius Angliæ, habendum & re-
 nendum, quamdiu vixerit, libere &
 quietè, & honorifice, & integre, ita
 quod nemo ei super hoc molestiam ali-
 quam aut grauamen inferre presumat.
 Quare volumus & firmiter præcipimus
 quod eidem Iacobo quoad vixit, et Pres-
 byteratum Iudæorum per totam An-
 gliam garantetis, manuteneatis & paci-
 fice defendatis; & si quis ei super hoc
 forisfacere presumpserit, id ei sine dilata-
 tione (salua nobis emenda nostra) de
 forisfactura nostra emendari faciatis,
 tanquam dominico Iudæo nostro quem
 specialiter in seruiio nostro retinimus.
 Prohibemus etiam ne de aliquo ad se
 pertinente ponatur in placitum, nisi cor-*

ram nobis, aut coram capitali Iustitia nostra sicut Carta Regis Richardi fratris nostri testatur. Feste S. Barthoniensi Episcopo &c. Dat. per manus H. Cantuariensis Archiepiscopi Cancellarij nostri apud Rothomagum XXXI die Julij anno Regis nostri primo. Crearet scilicet Jacobum hunc Presbyterum Ricardus primus. Dignitatem ei diplomate hoc firmat Ioannes. Submouisse item Presbyterum hunc Regem (interueniente scilicet Iudicum, ad quorum cognitionem spectabant res Iudarum, sententia) constat ex alio Henrici tertij diplomate quo item Iudeorum Communitati Anglia primo conceditur, vt in posterum Presbyterum seu Sacerdotem, siue Episcopum sibi eligerent ita tamen vt Regi electum præsenterent atq; eiusdem impetrarent, non aliter, puto, ac sodalitia Decanorum & Capitulorum Christiana in Episcopis eligendis, assensum. Hæc discimus ex Tabulis publicis quas Patentes anni 41. Henrici tertij vocamus. In eis, membrana 4. numero 6. habetur quod item interserere heic visum est. *Rex omnibus &c. Cum Elyas Episcopus Iudæus noster London, pro transgressione quam fecit tam nobis quam dilecto fratri nostro Regi Alemannia, & Sacerdotio Communitatis Iudeorum Anglia, coram dilectis & fidelibus nostris Philippo Basset, Philippe Luuel, Henrico de Bathon, Simone Passel, & ceteris Iustitiariis ad Custodiam Iudeorum assignatis, quos ad transgressionem illam conuincendam Iusticiarios nostros assignauimus, per iudicium eorundem ad scaccarium nostrum fuerit abiudicatus, & de eiusdem Sacerdotii officio & de omnimodis aliis officiis & Balli-*

is quas de nobis prius optenuit sit depositus; Nos de consilio eorundem Iusticiariorum concessimus prædictæ Communitati Iudeorum nostrorum Anglia, per finem trium marcarum auri, quem Cresse & Haginus frater eiusdem Iudæi nobis, pro eadem Communitate, fecerunt quod prædictus Elyas Sacerdotium illud nunquam in posterum habeat & recuperet, & quod nullus de Communitate illa de cetero sit Sacerdos nisi per communem electionem Communitatis eiusdem & quod illa Communitas post decessum cuiuslibet Sacerdotis sic electi alium eligendi quemcunque voluerint Sacerdotem, liberam habeat facultatem, ac ipsum nobis presentandi vt nostrum super hoc assensum optineat & fauorem. In cuius &c. T. R. apud **Wodestock** XX. die Julij. Sacerdotium eiusmodi Hagino filio Deulares Iudæo conceditur ab Edwardo I vt videre est in eiusdem diplomate quod habetur in Patentibus anni eius 9. membrana 20. Sed Iudæi tandem anno eiusdem Regis XVIII, qui reparatæ salutis est MCCXCIII ex Anglia in Exilium pulsi sunt. Et mirum est quodd, cum insignes faceret in Calendario Iudeorum Rabbi Ori Ben-Simeon Epochas eorum exilij ex Francia, Hispania, & Portugallia, id quod in Anglia fubiere omnino omitteret. Et numerus & gentis calamitas satis etiam exilij Anglicani memoriam exegisse videatur. De eo consulas imprimis Thomam Walsinghamium in Hypodygmate Neustriæ & Florilegum. Adijcimus nos ijs, quæ Scriptores illi habent, Regij ad complures Vicecomites (qui prouinciarum apud nos annui Custodes sunt) rescripti formulam qua publica in exilium profi-

proficiscentibus fides prastabatur. De
 Indæis regnum Angliæ exeuntibus.
 Rex Vicecomiti Gloucestræ cum In-
 dæis regni nostri vniuersis certum tem-
 pus prastixerimus à regno illo transfre-
 tandi. Nolentes quod ipsi per mi-
 nistros nostros aut alios quoscunque a-
 liter quam fieri consuevit indebitè per-
 tractentur, tibi præcipimus quod per
 totam balliuam tuam publice procla-
 mari & firmiter inhiberi facias ne
 quis eis infra tempus prædictum iniu-
 riam, molestiam, damnum inferat seu
 grauamen. Et cum contingat ipsos cum
 catellis suis quæ eis concessimus versus
 partes London, causa transfretationis
 suæ, dirigere gressus suos, saluum & se-
 curum conductum eis habere facias
 Sumptibus eorundem. Prouiso quod Iu-
 dæi prædicti ante recessum suum vadia

Christianorum quæ penes se habent, il-
 lis quorum fuerint, si ea acquietare
 voluerint, restituant ut tenentur. T. R.
 apud Westmonasterium XVIII die Iulii.
 Legitur in Tabulis publicis quas
 Clausas vocamus anni XVIII, qui ipse
 exilij est, membrana 6. Et similia re-
 scripta ad Vicecomites Essexiæ, Ebo-
 raci, Northamtoniæ, Lincolnæ, Here-
 fordæ & Suthamtoniæ diriguntur. E-
 iusmodi aliud rescriptum occurrit in
 Patentibus eiusdem anni membrana 14.
 numero 4. De Ciuitatis autem iure,
 apud Christianos, Iudæis siue permit-
 tendo, siue negando, consulendi inpr-
 mis sunt Sixtus Medices Theologus, li-
 bro de Fœnore Iudæorum & Mar-
 quardus de Sufanis Iurisconsultus, De
 Iudæis & alijs Infidelibus.

Addenda

Addenda & suis locis interesenda.

^{post}
Pag. 58. lin. 3.

—visendam.

VIII.

...ΑΙΣΑΡΑ ΝΕΡΒΑ ..
ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΣΕΒΑ
ΣΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙ
ΚΟΝ ΔΑΚΙΚΟΝ
ΑΝΕΙΚΗΤΟΝ
Η ΠΟΛΙΣ Η ΑΣΟ
ΠΕΙΤΩΝ

Id est,
Cæsarem Neruam
Traianum Augustum,
Germanicum, Dacicum,
Inuictum,
Ciuitas Asopitarum.

IX.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΦΛΑΟΤΙΟΝ ΟΥΔΕΡΙΟΝ
ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΟΝ
ΤΟΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΟΝ
ΚΑΙΣΑΡΑ Η ΠΟΛΙΣ
Η ΑΣΩΠΕΙΤΩΝ

Id est,
Cum bona Fortuna,
Flauium Valerium
Constantium
Illustrissimum,
Cæsarem Ciuitas
Asopitarum.

Ex eodem Saxo, quod ex Oriente nuper aduectum in nauis prope Londinum alicubi subducta visebatur, hasce duas Inscriptiones, que non vnius seculi sunt, ante aliquot dies descripsit & mecum communicauit V. Cl. Hugo Hollandus.

Ebraicarum &c.

Ad Pag. 84. col. 1. lin. 4.

—Singularis cap. II. Eleusinia autem, quod docti sciunt, duplicia erant; Maiora & Minora. Maiora mense Boddromione seu sub autumnum, Minora Anthesterione seu tempore verni peragi solebant. Et utriusque Festi tempestatum & nominum discriminis rationem à Solis ad æquinoctia accessu & recessu petit Iulianus Imperator in Oratione, εἰς μητέρα ἢ θεῶν, idque ac si mysteria utraque, utcumque nomine tenus Cererem & Proserpinam, reuera tamen Solem ipsum, quem velut summum, ad Gentilitatis Theologiam, Deum colebant, primariò respexissent. Τὸν ἰσημεριὸν κώλον, inquit ille, ἢ θεὸς αὐτῆ κατενείματο. Τελεῖται γὰρ ὅτε ἡ ζυγὸν Διοῖ καὶ Κόρη τὰ σωματὰ καὶ ἀπόρρητα μυστήρια καὶ ὅτε εἰκότως γίνεθ. Χρὴ γὰρ καὶ ἀπόρη τῷ θεῷ τελεῖσθαι πάλιν, ἵνα μηδὲν ἕσθ τῆς ἀδίκης καὶ σκοτεινῆς θυγατρὸς πάδαμιν επικρατήσης δυνάμεως. Δὲς γουὶ Ἀθιναῖοι τῆ Διοῖ τελοῦσι τὰ μυστήρια· ἐν αὐτῷ μὲ τῷ Κριῷ, τὰ μικρὰ θασί μυστήρια τὰ μεγάλα ἢ ὅτε τὰς χαλὰς (ἢ ζυγὸν potius legendum) ὄντῃ Ἡλίῳ, δι' αἷς ἐραρχῇ ἐφίω αἰτίας. Μεγάλα

ἢ ὀνόμασι καὶ Μικρὰ γούμω, καὶ ἄλλων ἕνεκα, μάλιστα ἢ ὡς εἰκός, τῶτε ἀποχρησῶντῃ τῷ θεῷ μάλλον ἢ ὅτε προσίοντῃ. Διότι ἐν τῶτοις ἕσθ εἰς ἑσπέραιον μόνον ἄτε δὴ καὶ παρόντῃ ὅτε σωτήρῃ καὶ ἀναγωγῇ θεοῦ τὰ πρῶτα ἐλενα κατεβάλλοντο ἢ τελεσθῆς. Εἴτα Μικρὰ ὕστερον ἀγρίαι (σωερίαι καὶ ἢ ἱερῶν ἀγρίαι). Αὐτῶν ἢ λυσιπῶν ἢ θεοῦ ὅτε ἀντήχθονα ζώων καὶ φυλακῆς ἕνεκα καὶ σωτηρίας αὐτῶ τὸ κεφάλαιον ἐπτελεῖθ ἢ μυστηρίων. Orationem Iuliani unde hoc descripsimus, Ms. mecum pridem communicavit, uti solet id genus alia, pro sua humanitate, vir doctrina & morum suavitate insignis Patricius Iunius Bibliothecarius Regius; & de hoc loco me monuit. Integram Orationem cum duabus alijs Apostata nondum in lucem editis ante sexenium transmisit ad V. Cl. doctissimumque Dionysium Petavium qui eas publici iuris facere pollicitus est.

Lin. 29. pag. 7. Καθεσμεθ &c.

Ad pag. 128. col. 2. lin. 33.

—pag. 217. Et vide Eundem, pag. 408. & 401. Etiam pro eo &c.

FINIS.

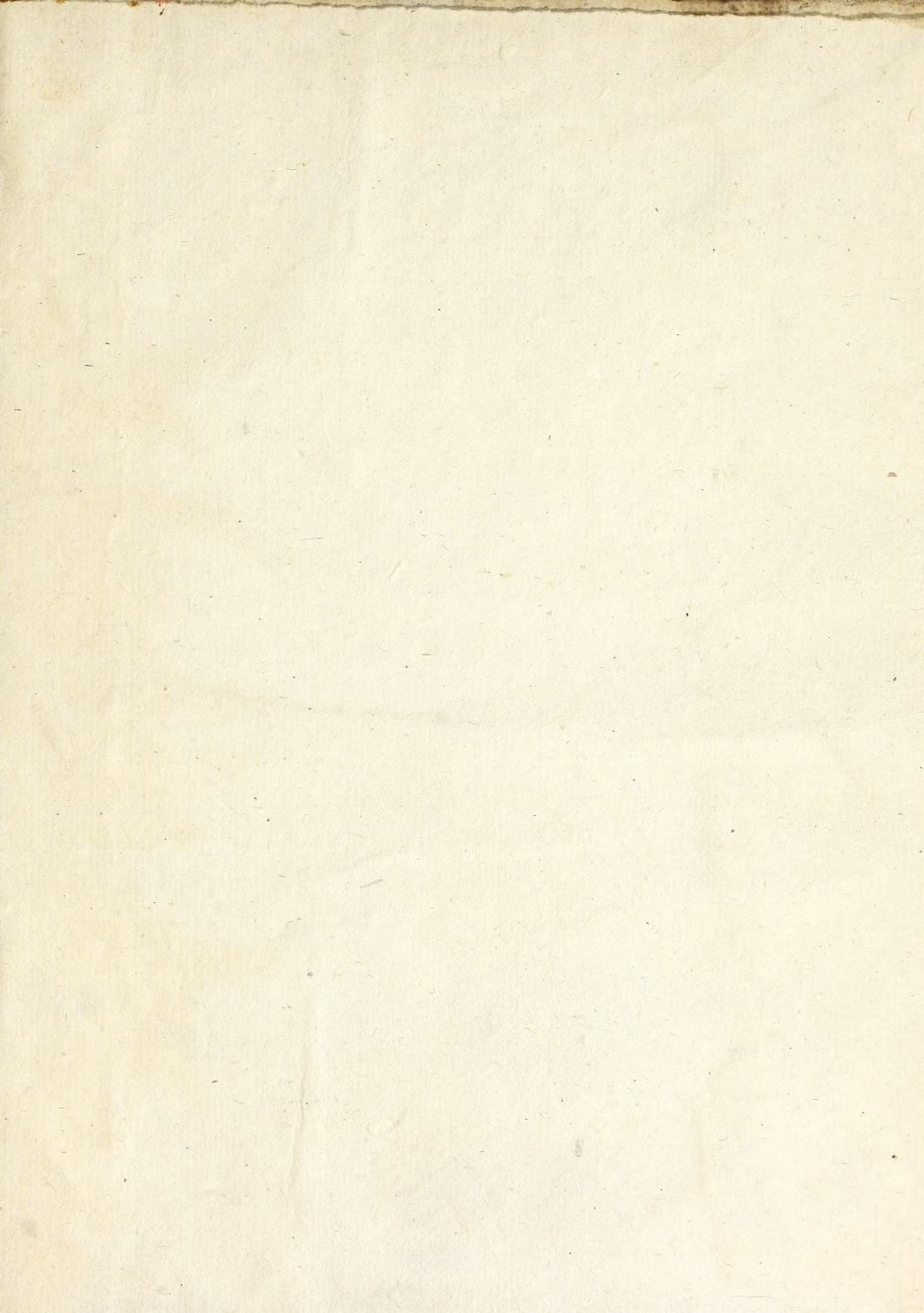

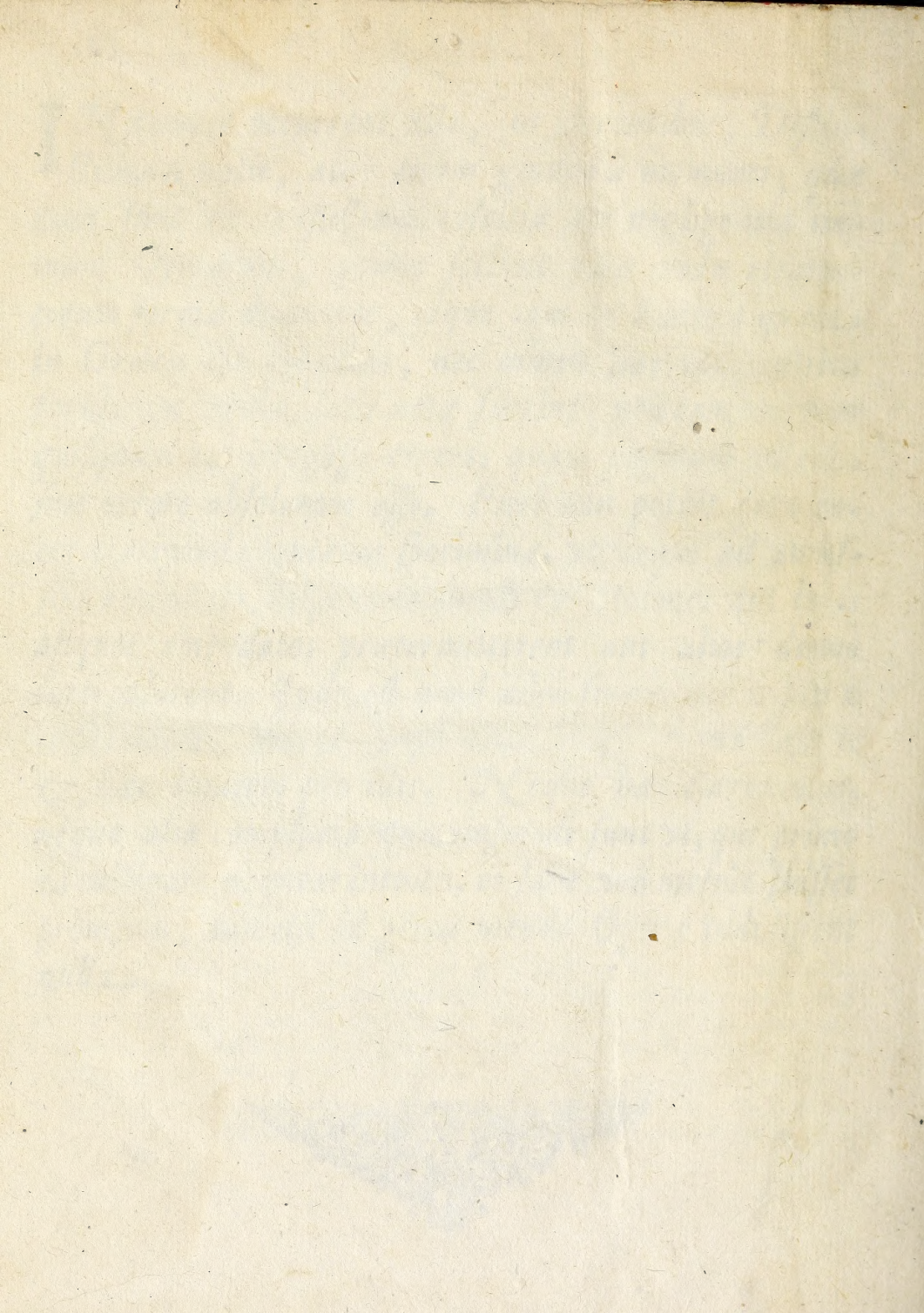
Typorum Errata sic corrige.

P Ag. 1. lin. 3... ΤΑΝΑΚΤΟΣ. pag. 2. l. 19. ΓΚ ΝΑΙΟΝΤΟΤΕ ΦΡΥΓΑΣ..... &
 adijce ad finem lineæ post punctula A & ad initium sequentis Δ lin. 20. ΟΥ-
 ΜΕΝΗΝ. lin. 22. Δ... ΔΩΝΙΑΝ. pag. 3. l. 38. ΙΔ' ΔΔΔΔΠΙΙ. lin. 42. ΑΦΟΤ ΝΗ...ΕΥΣ.
 l. 53. ΣΙΜΩ...ΟΣ. p. 4. l. 58. ΡΑΓΟΣ ΕΤΗ. l. 60. ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥ. l. 62. ΕΜΜΑΡΑ-
 ΘΩΝΙ. l. 64. in initio ...Ω. ΩΝΔΔΔΠ. l. 66. ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.... l. 68. ad finem
 ΕΡΕΥΚ. l. 71. ad finem, dele punctula. p. 5. l. 76. ΑΘΗΟΗΣΙΔΙΦΙ... l. 78. ad finem
 ΑΝΕΒ..... p. 7. l. 17. *δὲ ἐν Αἰγῶ τῆς Ροδίας.* l. 19. *τὸν ἀγῶνα.* l. 22. *εὐκ... γαίαν τῶν*
φρύγας... l. 27. ...*λωνίαν ὄκισ.* In Latinis ibi lin. 32. MCCXLII. l. 45. ...lonia aut
 ...donia. p. 8. l. 19. *Λυκῶα.* In Latinis l. 17.....XII regnante. l. 24. *dele εἰξ.* l. 26.
 frugum contigit, & consulto &c. pag. 9. l. 4. ΙΦΗΗΗΗΗΙΔ' ΔΔΔΔΠΙΙ & in Latinis
 DCCCCLXXXVII. p. 10. l. 21. archonte Simone. Ex &c. l. 30. XXXXII, archonte.
 p. 11. l. 17. *ποιυτῆς ἐ...ων ὧν ΔΔΔΠ;* & in Latinis poeta natus annos XXXV. pag. 12.
 l. 7. *ὁ Δεινομόδης* & in Latinis; Ex quo Gelo D nominis F. tyrannidem &c. p. 13.
 l. 9. *Κίεος ἀγέδ...* l. 12. *ἀρχοντῶν.* l. 35. anni CVII, archonte &c. pag. 14. l. ult.*π*
ΙΔ'. & in Latinis anni L. p. 16. l. 19. ad finem ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ. pag. 19. l. 75.
 ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ. l. 78. ΚΑΙ ΒΟΙΗ .. p. 20. l. 88. ΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗΝ. l. 96. ΑΙΡΕΙΣ...
 p. 21. l. 10. ΔΟΘΗΝΑΙ. l. 106. ΤΗΝ ΤΕ ΠΟΛΙΤΕΙ.. p. 23. l. 8. inspoliatum. p. 26.
 l. 23. ΠΟΛΙΤ ΚΑΙ. p. 27. l. 29. τῆμ l. 19. habitaculis. p. 28. l. 11. *τῆσφ.* p. 31.
 l. 27. *αἰρεῖσαι.* p. 32. l. 15. *πολίτης.* l. 33. ex eis quæ &c. p. 35. *Ἀλεία.* p. 36. l. 14.
 ΧΡΥΣΘΕΙΝ. p. 37. l. 34. quo bis æditui &c. p. 41. ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ. *ibid.* versione.
 p. 42. l. 8. perseverat. p. 44. l. penult. Serapione. p. 49. in marm. 24. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ.
 & 26. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ; in Tetrasticho *Μυρτιάμ.* p. 50. in marm. 29. ΤΟΥΤΟ ΤΟ
 ΜΝΕΜΕΙΟΝ. In Latinorum 1. SEMPRONIE, & 4. CERCENIA. pag.
marm. 2. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ. p. 58. *marm.* 2. *יבש*. p. 60. col. 2. l. 1. Hebdomecon-
 taexacteride. l. 22. *τῆς ἐσπῆς.* p. 61. col. 2. l. 10. Annus heic. p. 68. col. 2. l. 10. *ἐπι-*
νήμ. p. 72. col. 2. l. 5. quam tamen. l. 31. Amphidtyone. p. 76. col. 1. l. 21. eta
 supinum. col. 2. l. 31. *Υάγγυ.* p. 83. l. 25. ΔΩΝΙΑΝ. p. 88. col. 1. l. 26. Empiricus.
 l. 40. præfuit. p. 108. l. 13. periocha. l. 32. tragœdiâ primo. pag. 120. col. 1. l. 21.
 vsurpatum. p. 122. col. 1. l. 18. exprobrare viderentur. p. 133. col. 1. l. 20. Tetra-
 bibli. l. 36. *παλαιῶν.* p. 136. col. 1. l. 17. *τὸν φῶτον.* p. 144. col. 1. l. 34. in vsu fu-
 erit (quod satis est credibile) etiam Anthesterionis. l. 36. & 37. dele parenthesin.
 p. 147. col. 2. l. 4. *פרעב.* l. 35. *בראש*. p. 152. col. 1. l. 34. *תנך.* p. 153. col. 1. l. 8.
 Leucophryenc. p. 155. l. 35. col. 21. *תלך.* p. 156. col. 2. l. 18. Porphyrogeneta.
 p. 160. col. 2. l. 4. veram. p. 164. fiat epigraphæ, *Ad Smyrnensem.* p. 177. col. 2.
 l. 29. administratio. Caularum &c. p. 178. col. 1. l. 23. *תנך.*

INnumera occurrent alia, in Accentibus, Distinctionum notis, alijs etiam grauioris momenti; quæ nata sunt ex crassissima inscitia & negligentia immani Operarum, quibus scilicet cum nudæ elementorum formæ duntaxat, idque tam in Latinis quam in Græcis & Ebraicis, nec tamen sine indicantibus forulorum titulis, satis notæ fuerint; non tam miretur quisquam tot irrepsisse errores quam paginam ullam sine errore absolutam esse. Fieri non potuit quin inter corrigenda typorum specimina, utcumque ad amussim emendata, Stipites eiusmodi & Stolones aut locos aliquot emendatos prætermitterent aut alios denuò interpolarent. Unde est quod adeo frequenter c pro e imprimatur, uti & sæpè nimis f & n pro f & u & hæc inuicem pro illis. Neque hæc correximus, neque alia compluria quæ eiusmodi sunt ut, qui primo ea castigare nequeat intuitu, ei sane non meliùs fuisset prouisum, tametsi id genus menda Operæ indidissent nullæ.

SPECIAL

87-B

2270

THE GETTY CENTER
LIBRARY

